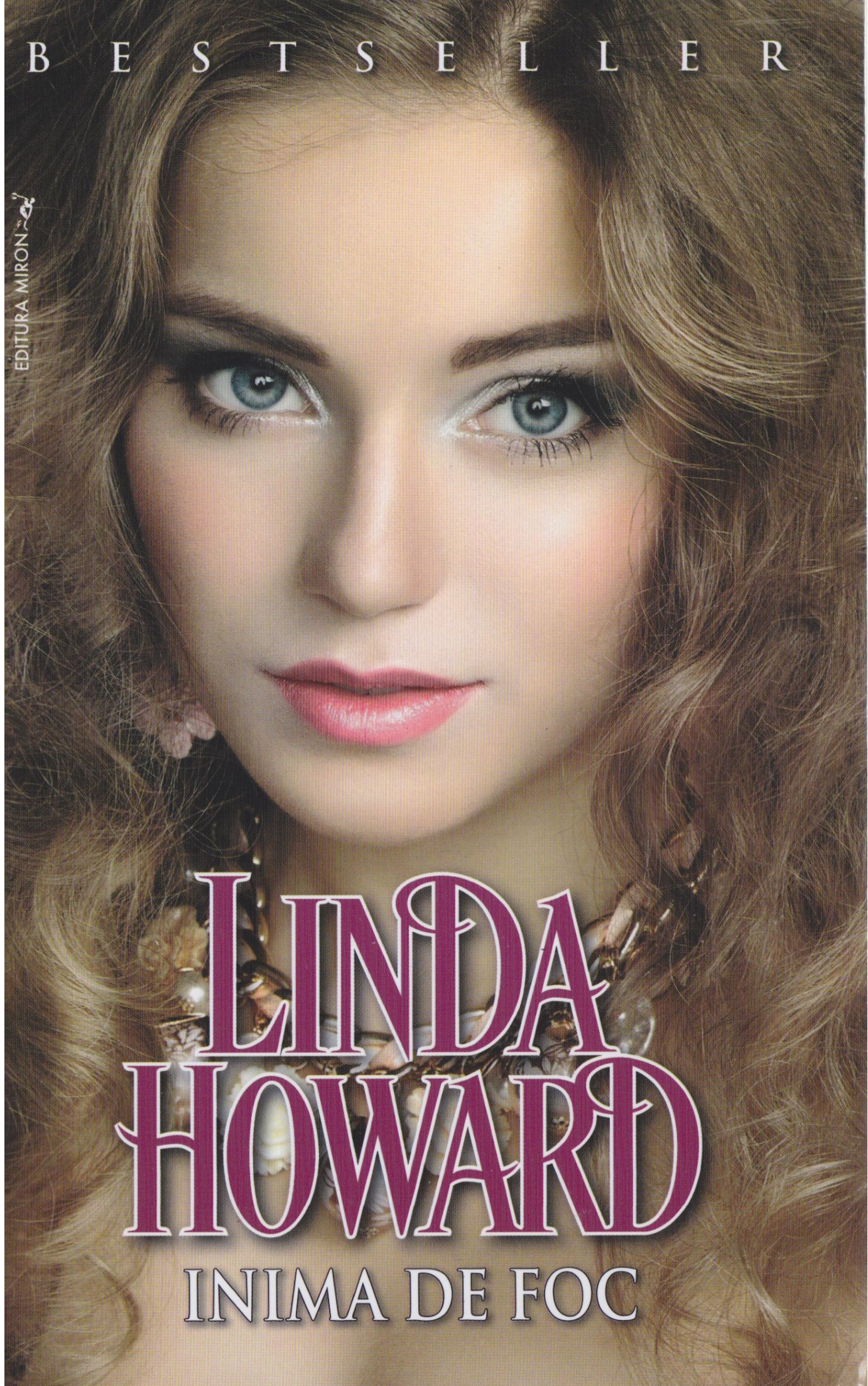
BESTSELLER
EDITURA MIRON
LINDA HOWARD
INIMA DE FOC

Jillian Sherwod este arheolog și găsește printre hîrtiile rămase de la tatăl ei, date despre un oraș amazonian fabulos, plin de aur și alte bogății,- cel mai important obiect fiind un diamant rar, roșu. Pare un mit, dar Jillian crede în realitatea lui și e gata să suporte orice, chiar și pe Ben Lewis, ca să-l găsească. Ben, cel mai priceput ghid din Brazilia, este un tip dur, bărbat adevărat, înalt, puternic, bronzat, cu ochi albaștri și seducători, care o tachinează încă de la început. Jillian îl vede fierbînd de furie cînd ea refuză să îi destăinuiască destinația lor exactă în jungla pentru care nu există hărți, dar decide să rămînă neînduplecată.

Nici unul dintre ei nu poate să prevadă ce va urma: o expediție în inima pasiunii fierbinți și a trădării și un pericol care-i va obliga să-și lege sorțile în eternul mister al iubirii.

LINDA HOWARD

INIMA DE FOC

Prolog

— Cine-i aici, tati?

Degetul mic al lui Jillian împungea insistent o fotografie din cartea pe care o ţinea tatăl său. Fetiţa era în braţele lui, ca de obicei, fiindcă, deşi avea numai cinci ani, o fascinau poveştile tatălui despre oameni de demult şi din locuri îndepărtate, o fascinaseră încă de cînd învăţase să meargă.

— E o amazoană.

— Cum o cheamă?

Jillian ştia că era vorba despre o femeie datorită formei corpului. Pe vremea cînd era foarte, foarte mică, obişnuia să confunde figurile masculine cu cele feminine, din cauza părului. La un moment dat îşi dăduse seama, însă, că aproape toţi oamenii din cărţile cu fotografii ale lui tati aveau părul lung. Şi fetele, şi băieţii. În căutarea unei căi mai potrivite ca să facă diferenţa dintre ei, fetiţa descoperise curînd un indiciu mult mai de încredere: piepturile. Bărbaţii şi femeile aveau piepturi diferite.

— Nu ştiu cum o cheamă. Nimeni nu ştie nici măcar dacă a existat cu adevărat vreodată.

— Adică e o persoană inventată?

— Poate.

Cyrus Sherwood mîngîie încet capul rotund al fiicei lui, ridicîndu-i părul des, strălucitor şi lăsînd apoi şuviţele închise la culoare să cadă la loc. Se bucura nespus de copilul său. Ştia că n-avea cum să fie obiectiv, dar felul în care ea înţelegea şi folosea abstractul depăşeau cu mult normalul vîrstei ei. Pe fetiţă o fascinau cărţile sale de arheologie, iar una dintre amintirile lui preferate era cu ea, la vîrsta de trei ani, trăgînd de o carte ce cîntărea foarte mult, chinuindu-se să o pună pe

podea, apoi petrecînd întreaga după-amiază stînd întinsă pe burtă şi întorcînd încet paginile, uitîndu-se atentă la fotografii, cu totul pierdută în ce vedea şi uitînd de tot ce o înconjura. În ea se împleteau inocenţa copilăriei cu o logică surprinzătoare; nimeni n-avea să o poată acuza vreodată pe Jilly de prostie. Iar dacă principala ei trăsătură era pragmatismul, atunci cu siguranţă că a doua la rînd era încăpăţînarea. Cyrus bănuia cu duioşie că mult-iubita lui fiică avea să se dovedească a fi o fire prea complicată pentru destul de mulţi bărbaţi din viitorul ei.

Jillian se aplecă puţin, ca să studieze fotografia în detaliu. Pînă la urmă întrebă:

— Dacă e inventată, de ce apare aici?

— Amazoanele sînt considerate figuri mitologice.

— Aha. Oamenii despre care scriitorii inventează poveşti.

— Da, pentru că, uneori, miturile pot să fie bazate pe adevăruri.

Cyrus încerca de obicei să-şi simplifice vocabularul atunci cînd vorbea cu fiica lui, dar nu era niciodată condescendent. Dacă nu înţelegea ceva, iubita lui mică şi hotărîtă îi cerea explicaţii pînă cînd înţelegea.

Nasul ei mic se încreţi.

— Povesteşte-mi de amazînele astea.

Se aşeză mai bine în braţele lui, mai comod. Tatăl ei chicoti la auzul glumei ei neintenţionate, dar nimerite, apoi se lansă într-un discurs despre femeile-războinice şi regina lor, Penthesilea. Undeva în casă, o uşă se trînti, dar nici unul dintre ei nu-i dădu atenţie, vrăjiţi de lumea veche, locul lor de joacă preferat.

* * *

Rick Sherwood se repezi în casă mai entuziasmat decît oricînd, uitînd să fie posomorît cum era de obicei. Crampoanele pantofilor lui de baseball scoaseră un sunet metalic şi ciudat pe podeaua din lemn masiv, iar el ignoră rugăminţile menajerei, care insista să-şi scoată încălţările înainte să intre în casă. Doamne, ce meci! Fusese cel mai bun meci al lui. Şi-ar fi dorit ca tatăl lui să fi fost acolo ca să-l vadă, dar acesta avea cîteva întîlniri cu studenţii şi nu reuşise să ajungă. Rick lovise de cinci ori mingea şi înscrisese de patru ori, adică media acelei zile fusese uluitoare, 0,8! Matematica nu era punctul lui forte, dar putea să facă destul de uşor *acea* medie aritmetică.

Se opri în bucătărie ca să bea un pahar de apă, sorbind cu atîta sete încît îi curseră firicele de lichid pe bărbie, apoi îşi mai turnă o dată. Cînd ridică paharul la gură, auzi voci şi se opri. Parcă era tata.

Încă împins de entuziasm, se grăbi spre bibliotecă, unde ştia că avea să-l găsească pe tata. Deschise brusc uşa şi se repezi înăuntru.

— Salut, tata! Am înscris de patru ori astăzi, şi o dată a fost lovitură pînă la a patru bază. Ar fi trebuit să vezi!

Rosti ultima propoziţie cu entuziasm, nu ca pe o critică. Profesorul Sherwood ridică privirea din carte şi îi zîmbi fiului său.

— Mi-aş dori să o fi văzut! Bravo ţie!

Rick o ignoră pe sora lui, care încă stătea în braţele tatei.

— Întîlnirile cu studenţii n-au durat aşa mult cum ai crezut, nu?

— S-au amînat pentru mîine, spuse profesorul.

Rick rămase neclintit, iar entuziasmul începu să-i dispară.

— Atunci de ce n-ai venit la meci?

Jillian ascultase cu interes, iar acum rosti:

— Îmi place baseballul, tati.

Acesta se uită în jos, spre ea, şi îi zîmbi.

— Chiar aşa, Jillian? Poate mergem la meciul următor.

Fetiței îi ajunse răspunsul lui, iar povestea fusese întreruptă suficient. Împunse cartea cu degetul, ca să-i atragă tatălui ei atenția.

— Amazînele, îl îndemnă.

Ascultător, profesorul răspunse pe tonul cald, natural cînd povestea era pe placul lui. Slavă domnului că Jillian prefera miturile, nu poveştile, fiindcă altfel Cyrus n-ar fi putut să aibă atîta răbdare.

Bucuria lui Rick se stinse şi fu înlocuită de furie cînd se trezi dat din nou la o parte de obrăznicătura mică din brațele tatei. Bine, era deşteaptă, şi ce dacă? Nu putea să se descurce la două auturi. Frustrarea se ridică în sufletul lui, iar băiatul ieşi înainte să cedeze impulsului de a o trage cu forța din brațele tatălui lor. Profesorul n-ar fi înțeles. Lui i se părea minunată micuța.

Minunată pe naiba, se gîndi Rick cu ură. Nu îi plăcuse şi o disprețuise pe Jillian încă din clipa în care se născuse, la fel cum nu o plăcea pe mama ei. Mama murise cu doi ani înainte, slavă domnului, dar obrăznicătura era încă acolo.

Toată lumea făcea caz de ea, fiindcă era deşteaptă. Pe el îl tratau ca şi cum ar fi fost prost numai pentru că rămăsese în urmă un an, la şcoală. Bine, poate că avea şaptesprezece ani şi împlinea optsprezece imediat după ce începea a unsprezecea, dar asta nu însemna că era *prost*, ci doar că nu învățase prea conştiincios. De ce să se fi deranjat? Oricît de bun ar fi fost, lumea oricum era atentă numai la obrăznicătură.

Urcă în camera lui, unde-şi scoase pantofii de baseball şi-i aruncă spre perete. Reuşise să distrugă pînă şi cel mai bun meci al lui. Dacă se amînaseră întîlnirile cu studenții, tata ar fi

putut să meargă la meci, dar în loc de asta venise acasă şi-i spunea poveşti obraznicei. Îşi dorea să dea în ea. Voia să o facă să sufere, aşa cum suferea şi el din cauza ei. Îi furaseră tatăl, ea şi toanta de maică-sa, iar el n-avea să o ierte niciodată.

Se ridică, impulsiv, în picioare. Şosetele îi ascunseră sunetul paşilor cînd se îndreptă pe coridor spre camera lui Jillian. Se opri în mijlocul încăperii, uitîndu-se în jur. Ca toţi copiii, fetiţa adunase comori în jurul ei. Camera era plină de cărţile ei preferate, de păpuşi şi de alte talismane cu importanţă doar pentru ea. Lui Rick nu-i păsa de nici una dintre acestea. El căuta păpuşa ei specială, aceea pe care fetiţa o iubea mai mult decît pe oricare alta, o prietenă uzată, din plastic, denumită Violet. De obicei, copilul dormea cu jucăria lipită de obraz.

Uite-o. Rick apucă păpuşa şi se întoarse în camera lui, încercînd să se decidă ce să îi facă. Voia să facă lucrul acela mici-fărîme şi să-l lase pe patul lui Jillian, dar instinctul, un fel de isteţime animalică, îi spuse că el ar fi fost învinuit pentru faptă, pentru că nimeni altcineva n-ar fi putut să facă aşa ceva. Chiar şi aşa, numai să ascundă păpuşa nu i se păru suficient. Gelozia sa cerea mai mult. Băiatul avea nevoie să distrugă un lucru pe care sora sa îl iubea, chiar dacă numai el avea să ştie.

Zîmbind, scoase briceagul de buzunar din sertarul de sus al scrinului şi desfăcu lama. Se aşeză pe pat şi dezmembră calm, atent, păpuşa. Jillian n-avea să afle niciodată ce făcuse el, ci doar să plîngă fiindcă jucăria ei preferată dispăruse. Nimeni nu va putea să-l acuze de nimic. Avea de gînd să ţină fapta ascunsă în suflet, şi, de fiecare dată cînd urma să se uite la sora lui, să se bucure, pentru că el ştia, iar ea, nu.

Capitolul 1

Jillian Sherwood era furioasă din cale-afară cînd intră în apartamentul său, proprietate personală, pe care-l cumpărase cu nici doi ani înainte. De obicei simțea plăcere şi satisfacție cînd păşea peste prag, pentru că apartamentul nu doar că arăta minunat, ci era *al ei*, dar aceea nu era o zi obişnuită, aşa că tînăra nici nu observă interiorul răcoros şi liniştitor. Îşi aruncă geanta din pînză pe masa din hol şi traversă cu pas apăsat sufrageria, oprindu-se pe balcon. Furia era atît de copleşitoare încît simțea nevoia să fie afară, ca să-i poată da voie să se întindă cît era necesar.

Rămase în picioare, încordată, în căldura primăverii tîrzii din Los Angeles, cu palmele apăsate pe marginea zidului de beton care se ridica la înălțimea mijlocului. Din balcon vedea panorama oraşului, şi de obicei îi plăceau şi culorile pastelate din timpul zilei, şi neoanele strălucitoare de noaptea, dar în acel moment era prea furioasă ca să observe aşa ceva.

Fir-ar ei să fie de nemernici!

Muncise cît se cuvenea şi îşi cîştigase dreptul să lucreze la săpăturile arheologice din Ouosalla, în estul Africii. Era cea mai mare descoperire arheologică din ultima decadă, iar ei îi lăsa gura apă de dorința să participe. Nu îşi dorise niciodată altceva la fel de mult cum voia să ajute la descoperirea satului antic recent descoperit pe coasta africană a Mării Roşii. Săpăturile erau sponsorizate de fundația *Frost,* unde ea era

angajată, şi Jillian aproape că sărise în sus de bucurie cînd îşi depusese cererea de participare pentru locaţia din Ouosalla.

De ce să nu se aştepte să fie aleasă? Munca îi era excelentă, la fel şi rapoartele. Lucrările sale ştiinţifice fuseseră publicate în mai multe jurnale cu reputaţie. Avea doctorat în arheologie şi participase deja la mai multe descoperiri minore în Africa. Experienţa ei le-ar fi fost de mare folos celor care lucrau la Ouosalla. Aveau să fie aleşi cei mai buni, iar ea ştia că *era* dintre cei mai buni. Avea experienţă, muncea cu sîrguinţă şi devotament, avea genul de minte flexibilă şi cu bun-simţ, de care un arheolog avea nevoie ca să poată să descifreze misterele unor vieţi antice din puţinele fragmente rămase mărturie. Nu exista nici un motiv pentru care să nu fie aleasă.

Dar nu fusese, pentru că, după părerea încuiaţilor care conduceau fundaţia, exista un motiv foarte bun ca să n-o includă, şi anume acela că se numea Sherwood.

Directorul departamentului de arheologie de la universitate îi spusese direct: fiica lui Cyrus „nebunul" Sherwood nu ar fi fost un membru apreciat în nici o echipă de arheologi. Propria ei muncă şi responsabilitatea profesională erau umbrite de reputaţia tatălui ei, care susţinea teorii nebuneşti.

Jillian simţea că bate la uşi închise, iar asta o înfuria. Tatăl ei spusese mereu că ea era hotărîtă cît pentru trei, dar, în acel caz, frustrantă era lipsa de opţiuni. Nu voia să părăsească domeniul arheologiei, fiindcă-l iubea prea mult, dar nivelele mai înalte ale carierei pe care şi-o alesese îi erau refuzate din cauza numelui pe care-l purta. Săpăturile arheologice costau mult şi nu se găseau sponsori pe toate drumurile. Competiţia pentru fondurile existente se ducea pe viaţă şi pe moarte, motiv pentru care nici o echipă serioasă nu-şi permitea să o trimită pe ea la vreo lucrare importantă, fiindcă prezenţa sa ar fi pus

sub semnul întrebării validitatea rezultatelor, iar echipa ar fi pierdut finanțarea.

Nici dacă-şi schimba numele nu rezolva nimic, pentru că lumea arheologiei era mică şi prea mulți o cunoşteau. Dacă lucrurile n-ar fi fost atît de politizate! Fondurile mergeau la nume mari, care atrăgeau publicitate, şi nimeni nu voia să rişte reclamă negativă incluzînd-o pe ea în echipa cu care lucrau. Jillian mersese la destul de multe săpături mici, dar descoperirile importante îi fuseseră refuzate.

Nu că ar fi fost dispusă să-şi schimbe numele, chiar dacă asta ar fi ajutat la ceva. Tatăl ei fusese un om minunat şi un arheolog genial, iar ea îl iubise din tot sufletul şi încă îi ducea dorul, cu toate că acesta murise la jumătatea celor douăzeci şi opt de ani trăiți de ea. O înfuria că numeroasele lui contribuții în domeniul arheologiei fuseseră aproape ignorate din cauza teoriilor şi schemelor lui mai ieşite din comun, cărora nu reuşise să le dovedească veridicitatea. Cyrus murise într-un accident, în jungla amazoniană, în timpul unei călătorii în care spera să găsească dovezi incontestabile pentru una dintre cele mai îndrăznețe teorii ale sale. Fusese numit nebun şi şarlatan, dar, după moartea sa, criticii mai înțelegătorii deciseseră că fusese numai confuz.

Reputația lui Cyrus Sherwood o urmărise pe Jillian în timpul anilor de facultate şi de-a lungul carierei, aşa că tînăra simțea adesea că era nevoie să muncească mai mult decît oricine altcineva, să aibă o mai mare precizie, să fie mai conştiincioasă şi să nu facă vreodată vreo interpretare fantezistă, de felul acelora în care se cufundase tatăl ei. Îşi dedicase viața arheologiei, nu-şi luase niciodată concediu şi îşi urmărise scopurile în fiecare clipă în care putea să facă asta.

Totul, pentru nimic.

Fiica „nebunului" de Sherwood nu era binevenită în locația nici unor săpături importante. Lovi zidul cu palmele. Nu fusese nebun, se gîndi ea cu obidă. Fusese cam vag, puțin extravagant, dar un tată minunat cînd era acasă şi un arheolog foarte bun.

Gîndul la el o făcu pe Jillian să-şi amintească de cutiile cu dosare prin care nu se uitase niciodată. După moartea profesorului Sherwood, documentele sale fuseseră împachetate, casa, vîndută, iar ea şi fratele ei vitreg, Rick, duseseră cutiile în apartamentul lui murdar şi le depozitaseră într-un colț. Pe el nu-l interesau şi, din cîte ştia ea, acestea nu fuseseră niciodată atinse. Cînd Jillian terminase facultatea şi se mutase singură, se oferise să le ia cu ea, să i le dea la o parte din cale, dar Rick refuzase – mai mult, se gîndi ea, pentru că îi plăcea ideea să aibă ceva ce ea îşi dorea, nu fiindcă ar fi vrut el lucrurile tatălui lor.

Şi atunci, ca şi în multe alte cazuri, Rick gîndise greşit. Cu toate că ea nu ar fi distrus niciodată dosarele tatei, nici nu era nerăbdătoare să le răsfoiască. Ba din contră. Încă din timpul facultății Jillian fusese obligată să recunoască dureros că reputația tatălui ei era aceea de arheolog nebun, o glumă în profesia sa, iar ea nu îşi dorea să citească nimic care s-o facă să creadă la fel. Era mai bine ca amintirile ei despre el să rămînă cum erau.

În acel moment, însă, simți un val de curiozitate şi nevoia să-l aducă pe tata mai aproape. *Nu* fusese un nebun! Unele dintre teoriile sale erau neconvenționale, dar cu cinci sute de ani în urmă, teoria conform căreia Pămîntul este rotund era şi ea considerată nebunească. Cyrus petrecuse nenumărate ore citind hărți, scheme şi jurnale, adunînd indicii care să-l ajute să-şi formuleze teoriile. Pe teren fusese un profesionist desăvîrşit, capabil să-şi dea seama de foarte multe detalii din

trecut bazîndu-se doar pe dovezile fizice infime care supraviețuiseră.

Jillian şi-ar fi dorit să aibă cutiile cu dosare în acel moment. Tatăl ei o susținuse mereu, iar ea avea nevoie de susținere în acel moment. El nu mai era, dar dosarele acelea vechi erau mai mult parte din el decît cele cîteva amintiri, majoritatea fotografii, pe care le avea ea.

Se cutremură. Trecea prin cel mai întunecat moment al carierei sale, era mai tristă şi mai furioasă decît fusese vreodată de cînd aflase de moartea profesorului. Avea o natură independentă, dar chiar şi cele mai independente persoane au nevoie de confort uneori, iar pentru ea, acela era un astfel de moment. Voia să se simtă mai aproape de tatăl ei, să-şi împrospăteze amintirile despre el.

Se hotărî şi, cu mişcări scurte, intră înapoi în apartament şi căută numărul lui Rick în agendă, gîndindu-se cu tristă ironie că se puteau spune multe despre relaţia lor doar judecînd după faptul că ea nu-i ştia numărul pe de rost. În esență, nu se putea vorbi despre o relație între ei, cel puțin nu la nivel emoțional. Rick împrumutase bani de la ea de cîteva ori, dar, în medie, îl vedea cam o dată pe an, ceea ce le era mai mult decît suficient amîndurora.

Lăsă telefonul să sune un minut întreg înainte să închidă. Realistă ca întotdeauna, îşi dădea seama că ar fi putut să dureze cîteva zile ca să ia legătura cu el, aşa că îşi stăpîni nerăbdarea şi se schimbă în hainele de sport. Exercițiul fizic reducea întotdeauna stresul, iar ei oricum îi plăcea să fie în formă. Mergea la sală de trei ori pe săptămînă şi făcea jogging ca să-şi păstreze forma fizică excelentă.

Totuşi, imediat ce se întoarse acasă, două ore mai tîrziu, ridică receptorul şi apăsă pe butonul pentru repetarea ultimului număr format. Spre surprinderea ei, după primul sunat se auzi

un sunet scurt, iar de cealaltă parte se auzi o voce vorbind tăios şi doar puțin împleticit.

— Da? lătră cineva în urechea ei.

— Rick, sînt Jillian. Eşti acasă în seara asta?

— De ce?

Al doilea lui cuvînt fusese bănuitor, reținut.

— Vreau să mă uit prin cutiile alea cu dosarele vechi ale tatei.

— Pentru ce?

— Doar ca să mă uit prin ele. Ştii doar că nu le-am deschis niciodată, nici unul dintre noi. Nici nu ştiu ce e acolo.

— Şi ce mai contează acum?

— Nu contează. Sînt doar curioasă.

Instinctul îi spunea să nu-i dea de înțeles lui Rick că suferea mult şi că avea nevoie de acea legătură cu tatăl lor.

— N-am timp să stau şi să mă uit la tine cum te afunzi în amintiri, spuse el, trecînd cu vederea peste varianta ca ea să strîngă cutiile şi să le ducă acasă.

Rick n-avea să renunțe niciodată la ceva ce considera a fi un avantaj asupra ei.

— Bine, spuse Jillian. Uită că am spus. Era doar o idee. Pa.

— Aşteaptă, spuse el grăbit.

Tînăra aproape că-l simțea gîndind, formînd o imagine cu ochii minții.

— Cred că ai putea să vii. Şi zici că ai să-mi dai ceva bani? Nu prea mai am.

— Ei bine, nu ştiu, răspunse ea, ca să nu-l facă să creadă că fusese prea uşor şi ca să nu se răzgîndească. De cît ai nevoie?

— Nu prea mult. Poate o sută.

— O sută!

— Bine, bine, să fie cincizeci.

— Nu ştiu, spuse ea din nou. Să văd cît am.

— Vii acum? întrebă el.

— Sigur, dacă eşti acasă.

— Sînt aici.

Îi închise cu zgomot. Jillian ridică din umeri şi închise la rîndul ei. Toate conversaţiile cu Rick erau aşa. Uneori se întreba dacă el avea să-şi dea vreodată seama cît de nefolositor era să încerce s-o rănească.

Îşi verifică portofelul, ca să se asigure că avea cincizeci de dolari. Avea, dar rămînea fără lichidităţi pînă reuşea să ajungă la un bancomat, lucru pe care nu voia să-l facă noaptea. Avea destulă benzină în rezervorul maşinii, totuşi, aşa că nu-i trebuiau bani pentru nimic altceva în acea seară. Merita preţul de cincizeci de dolari ca să poată să se uite imediat prin dosarele tatălui ei, în acel moment în care avea atîta nevoie de ceva de care să se sprijine. Avea rar nevoie să fie sprijinită, pentru că stătea bine cu picioarele pe pămînt, dar uneori pînă şi cea mai rezistentă plantă se ofilea. În acea seară, frunzele ei erau cu adevărat lipsite de vlagă.

Nu se deranjă să se schimbe din hainele de sport, pentru că avea să se umple de praf căutînd prin cutiile uitate atîţia ani. Drumul pînă la complexul unde locuia Rick dură patruzeci şi cinci de minute. Era un ansamblu de trei clădiri cu cîte două etaje, vopsite într-un somon pastel care probabil că fusese frumos cu mulţi ani înainte, cînd complexul era nou, însă acum ajunsese pătat şi şters, de un roz-cenuşiu palid. Rick locuia în clădirea din stînga, la parter. Parcarea era aglomerată de vehicule în diferite stadii de dezmembrare. Unele, care, probabil, încă mai funcţionau, şi aveau nevoie doar de reparaţii minore sau altele, care erau, evident, în plin proces de reparare, fiindcă principala lor culoare era aceea a bazei pentru vopsea.

Ocupanții apartamentelor erau, şi ei, în aceeaşi formă ca şi maşinile lor, cu excepția faptului că nu aşteptau să fie vopsiți.

Jillian bătu la uşa lui Rick. Auzea televizorul dinăuntru, dar nimic altceva. Bătu din nou.

— Bine, bine, se auzi răspunsul slab, nemulțumit, şi o clipă mai tîrziu, Rick deschise uşa.

Pe tînără o surprindea mereu să constate că el avea o înfățişare plăcută, băiețească, şi că trăsăturile lui rezistaseră bine efectelor fumului de țigară, băuturii şi stilului său de viața în general. Nu mai arăta la fel de bine ca înainte, începuse să îmbătrînească, dar era în continuare un bărbat atrăgător.

— Bună, spuse el. Ai adus banii?

— N-am cu mult peste cincizeci de dolari, dar mă descurc dacă ai tu nevoie de ei, spuse ea, gîndind *„Bună. Eu fac bine, tu ce mai faci?"*. Îi simțea respirația mirosind a băutură. Rick nu avea cine ştie ce maniere nici cînd era treaz, dar cînd bea, uita cu totul de politețe. Din păcate, bea aproape tot timpul.

— Sigur că am nevoie de ei, se răsti el. N-aş fi cerut o sută de la bun început dacă n-aveam nevoie.

Ea ridică din umeri şi scoase portofelul, deschizîndu-l în aşa fel încît el să vadă că îi dădea toate bancnotele pe care le avea. Cincizeci şi şapte de dolari. N-avea să-i mai revadă, dar nici nu se aştepta la asta. Îi dădu banii şi întrebă:

— Unde sînt cutiile?

— În spate, în celălalt dormitor.

Al doilea dormitor era o cameră plină de nimicuri, în care nu fusese vreodată vreun pat. Rick îl folosea ca pe un depozit şi, evident, ca pe un loc în care să arunce orice îi stătea în cale, inclusiv hainele murdare. Cutiile erau aşezate una peste alta într-un colț. Jillian se luptă să ajungă pînă la ele şi începu să facă loc în jur, ca să poată să le desfacă şi să se uite înăuntru.

— Ce cauți? întrebă Rick.

Tînăra auzi tonul bănuitor şi îşi dădu seama că nu o crezuse cînd vorbiseră mai înainte.

— Nimic. Vreau doar să citesc dosarele. De ce nu aduci două scaune, ca să te uiți şi tu prin ele cu mine?

— Nu, mersi, spuse el privind-o ca şi cum i-ar fi spus să-şi vină-n fire. Aş prefera să beau ceva rece şi să mă uit la televizor.

— Bine, spuse ea întinzînd mîna spre prima dintre cutii.

Erau cinci cu totul, pătate de apă şi pline de praf, aşa cum te-ai fi aşteptat, pentru că majoritatea lucrurilor pe care le iubise profesorul fuseseră pline de praf. Fiica lui se aşeză pe podea şi începu să desfacă banda adezivă maronie cu care fuseseră închise.

Multe dintre materialele dinăuntru erau cărți de cercetare, pe care ea le aranjă pe jos, în funcție de subiectul abordat. Unele dintre ele, observă curioasă, erau ediții rare, aşa că le mînui cu grija cuvenită.

Mai erau în cutii notițe despre diferite situri arheologice, articole care lui i se păruseră interesante, şi pe care le păstrase, hărți şi diagrame mai noi şi mai vechi şi mai multe caiete cu spirală, în care profesorul îşi notase propriile idei. Jillian le deschise pe acestea zîmbind, pentru că în scrisul înghesuit descoperi din nou esența tatălui ei. Cyrus avusese aşa un entuziasm pentru munca sa şi îl bucurase atît de mult să reconstruiască istoria unor civilizații pierdute! Nu încercase niciodată să-şi țină imaginația în frîu, ci dimpotrivă, o lăsase liberă, încrezător că avea să-l conducă spre adevăr, care pentru el păruse întotdeauna mai fantastic decît orice minciună, oricît de isteață.

Pasiunea sa pentru muncă îl făcuse să încerce să descopere adevărul ascuns în spatele mai multor legende, iar profesorul îi acordase fiecăreia dintre ele cîte un capitol din

caietele sale. Jillian îşi amintea de multele seri pe care le petrecuse, copil fiind, stînd fascinată la picioarele lui sau la el în braţe, în timp ce tatăl ei îi povestea întîmplări minunate ca să o bucure. Tînăra nu crescuse ascultînd poveşti cu zîne, cu toate că, într-un anume fel, poate că asta erau şi povestirile lui, doar că în ele se vorbea despre civilizaţii antice şi comori dispărute în mod misterios... Oare existaseră cu adevărat sau erau exact asta, poveşti scornite de imaginaţia omenească? Pentru tatăl ei, chiar şi cea mai mică posibilitate ca ele să fi fost adevărate se dovedise irezistibilă. Se simţise atras inexorabil pînă şi de cel mai neînsemnat indiciu, chiar dacă numai pentru a-şi satisface curiozitatea.

Jillian citi pe diagonală din caiete, privindu-le visătoare şi amintindu-şi de poveştile pe care tatăl ei i le spusese despre fiecare legendă. Observă, oricum, că profesorul ajunsese la concluzia că era vorba doar de mituri fără urmă de adevăr, şi asta în cazul celor mai multe dintre ele. Cîteva, decisese el, ar fi putut să fie adevărate, cu toate că era nevoie de cercetare mai amănunţită, iar adevărul n-ar fi fost aflat oricum niciodată. Jillian se enervă din nou. Cum putea cineva să spună că profesorul fusese un nebun, cînd ea avea în faţă dovada că el cîntărise foarte atent faptele şi nu se lăsase influenţat de strălucirea sau măreţia miturilor pe care le cerceta? În ciuda acestor dovezi, toată lumea vorbea numai despre teoria Anzar, spectaculoasa lui eroare, şi despre cum aceasta îl dusese la pierzanie.

Tribul Anzar. Nu se mai gîndise de mult la acea legendă, pentru că ea îl ucisese pe tatăl său. Profesorul se bucurase atît! Ultima dată cînd îl văzuse Jillian, în acea dimineaţă de dinainte să plece spre Jungla Amazoniană în căutarea rămăşiţelor tribului Anzar, fusese atît de exuberant şi de entuziasmat! Pe atunci ea era o fată subţire şi timidă, de

treisprezece, aproape paisprezece ani, supărată că era lăsată singură, bosumflată pentru că el avea să fie plecat de ziua ei. El o îmbrățișase și o sărutase chiar și așa.

— Nu te necăji, scumpa mea, îi spusese, mîngîindu-i părul. O să mă întorc în cîteva luni, cel mult jumătate de an.

— Nu ești obligat să pleci, răspunsese ea cu încăpățînare.

— Dar am ocazia să găsesc Inima de Foc și să dovedesc că tribul Anzar a existat cu adevărat. Știi ce ar însemna asta, nu?

La treisprezece ani, Jillian avea deja o perspectivă îngrijorător de realistă asupra vieții.

— Postul de profesor permanent, spusese pe un ton sec, la care el răspunsese rîzînd:

— Da, și asta, dar gîndește-te cum ar fi să reușesc să dovedesc că legenda este adevărată, cum ar fi să am în mînă frumusețea Inimii Împărătesei și să o ofer lumii, în toată splendoarea ei.

Ea se uitase urît.

— Ai face bine să ai grijă, îl certase, scuturînd degetul spre el. Amazonia nu-i chiar ușor de străbătut, să știi.

— Știu. O să fiu atent la fiecare pas, îți promit.

Dar nu fusese. În acea dimineață îl văzuse pentru ultima dată. Primiseră vestea cam la trei luni după aceea, și fusese nevoie de alte două luni ca trupul lui neînsuflețit să fie găsit și adus în țară, pentru înmormîntare. Străbătuşa Ruby venise să stea cu Jillian cît timp era plecat profesorul, ca fetița să poată să meargă în continuare la școală, însă după moartea tatălui ei, casa fusese vîndută foarte repede, iar ea se trezise instalată permanent în bungaloul mititel al străbătuşii Ruby. Rick, cu toate că îi era ruda cea mai apropiată, nu dorise să-și complice existența purtîndu-i de grijă unei adolescente. Plus că nu-și iertase niciodată tatăl fiindcă se recăsătorise după moartea

mamei lui şi plecase de acasă imediat ce terminase liceul. Rick şi Jillian nu fuseseră niciodată apropiaţi; el abia dacă o tolera. Situaţia nu se îmbunătăţise de atunci.

Căutarea legendei tribului Anzar îi adusese profesorului moartea şi îi schimbase ei viaţa definitiv, nu doar pentru că-şi pierduse tatăl, ci şi pentru că fusese nevoită să se despartă de tot ce-i era cunoscut. Pînă şi în prezent, ultima lui expediţie arunca umbre lungi asupra carierei ei. Se uită peste filele caietului, dorindu-şi să vadă gîndurile lui cele mai personale despre legenda care o costase pe ea atît, dar nu exista acolo nici un capitol despre Anzar. Puse caietul deoparte şi luă altul, dar nici în el nu găsi vreun cuvînt despre tribul demult pierdut.

Răsfoi încă alte două caiete înainte să-l găsească, sub al treilea caiet, pe care tocmai îl ridicase. Pe copertă scria clar, cu litere mari şi negre: „Civilizaţia Anzar, America de Sud". Numai aceea, dintre toate legendele pe care le cercetase profesorul, merita un caiet numai al ei. Un fior de entuziasm o străbătu pe Jillian cînd ridică obiectul din cutie şi îl deschise atent, întrebîndu-se dacă avea să găsească în paginile lui acel ceva care-i captase tatălui ei interesul într-atît încît fusese dispus să-şi rişte reputaţia şi viaţa ca să afle adevărul, pierzîndule însă pe amîndouă.

Profesorul adunase mai multe fabule şi legende, din diferite surse, descoperi ea. Toate făceau referire la Împărătească sau la Inima de Foc. Originile unora dintre acele fabule erau imposibil de determinat, cu toate că Cyrus Sherwood le căutase meticulos. Nu erau nici incaşe, nici mayaşe, dar păreau să vină de la o civilizaţie avansată. Legendele vorbeau şi despre „oraşul de piatră de sub marea verde, tărîmul tribului Anzar". În mai multe variante ale aceleiaşi legende, cu foarte mici deosebiri, o puternică regină războinică se îndrăgostea de un războinic dintr-un alt trib, dar el era ucis apărînd oraşul

de piatră şi pe regina sa de un trib de demoni fără sînge. Regina războinică, sau împărăteasa, era devastată de moartea acestuia şi jura deasupra trupului său neînsufleţit că inima ei n-avea să mai aparţină niciodată altuia, în viaţa aceasta sau în următoarea, pentru întreaga eternitate. Regina trăise pînă la o vîrstă foarte înaintată şi, cînd a murit, inima i se transformase într-un giuvaier roşu. Piatra preţioasă a fost luată şi aşezată deasupra mormîntului războinicului mult-iubit, ca să-i aparţină lui pe veci, aşa cum făgăduise regina. Se presupunea că giuvaierul avea proprietăţi magice şi că îi ascundea pe cei din tribul Anzar în oraşul lor de piatră de sub marea verde.

Acela era genul de legendă care avea nenumărate variante, peste tot în lume, şi nimic n-o făcea să fie atît deosebită de altele încît să justifice interesul profesorului Sherwood.

Singură în cameră, Jillian se aşează în genunchi şi se uită fix la caietul cu spirală. Inima îi bătea repede, iar ea nu ştia de ce, dacă nu cumva pentru că tatălui ei i se păruse destul de importantă acea legendă încît să-i dedice un caiet separat. Se simţea încordată, prinsă de tensiunea dureroasă a aşteptării, care încă mai colora cuvintele profesorului, la cincisprezece ani după ce acestea fuseseră scrise. Jillian reluă lectura.

După aproape o oră, găsi codul. Se uită la el nevenindu-i să creadă, iar amintirea din copilărie îi apăru deodată în minte. Îşi apucă în grabă poşeta şi căută un creion, apoi începu să transcrie codul. După numai cîteva cuvinte, împături hîrtia şi o ascunse în geantă, fiindcă nu voia să continue pînă nu rămînea singură.

Nici nu era de mirare că tatăl ei fusese atît de entuziasmat.

Jillian transpira, iar pulsul i-o luase razna. Inima i se zbătea în piept, iar tînăra abia dacă reuşi să-şi înăbuşe strigătul care ar fi eliberat tensiunea ce se adunase în ea.

Tatăl ei reuşise. Era convinsă de asta aşa cum nu mai fusese niciodată convinsă de nimic în toată viaţa ei, cu o siguranţă profundă. Tatăl ei găsise tribul Anzar.

Şi aşa, Dumnezeu îi era martor, avea de gînd să facă şi ea.

Capitolul 2

Ben Lewis stătea, relaxat, la una dintre mesele din barul său preferat din Manaus, în Brazilia, cu o sticlă din whisky-ul lui preferat în față şi cu una dintre chelneriţele lui preferate pe genunchi. Viaţa avea obiceiul să fie, periodic, ba foarte urîtă, ba minunată, iar acela era unul dintre momentele minunate. Din punctul lui de vedere, nimic nu se compara cu whisky-ul bun şi o femeie dornică, atunci cînd un bărbat voia să se relaxeze. Bine, o parte din el nu era relaxată, dar, la naiba, penisul lui nu mai fusese relaxat de cînd intrase la pubertate. Şi aici intervenea scumpa de Thèresa. Pentru că era blondă şi vorbea o portugheză stricată, cu accent american, Ben se gîndi că, probabil, numele ei era pur şi simplu Teresa, dar asta nu conta. Nu conta decît să termine tura cît mai repede şi să-l conducă în camera ei, unde să petreacă ora următoare pe spate, în timp ce el dădea din fund deasupra ei. Da, Ben se simţea cu siguranţă relaxat.

Christus, barmanul, strigă la Thèresa să se ridice şi să treacă la muncă. Fata se bosumflă, apoi rîse şi îl sărută apăsat pe Ben.

— Patruzeci şi cinci de minute, iubitule. Poţi să mai aştepţi atît?

El ridică din sprîncenele negre.

— Aşa cred. De obicei merită să aştepţi ca să fii cu mine.

Ea rîse – sunetul cald şi plin al nerăbdării feminine.

— Parcă eu nu ştiu. Bine, vin! strigă iritată spre Christus, care se uita urît la ea şi deschisese gura să ţipe din nou.

Cînd ea se ridică, Ben o mîngîie pe fund, apoi se sprijini de spătarul scaunului, hotărît să-i facă dreptate whisky-ului fin. Ca orice bărbat precaut, stătea cu spatele la perete. Barul întunecos, murdar şi plin de fum era printre preferatele expatriaţilor. Cumva, oamenii reuşeau întotdeauna să-i găsească pe alţii asemenea lor, în orice ţară, în orice oraş, la fel cum resturile plutesc spre acelaşi loc de pe mal. Brazilia era departe de Alabama, unde crescuse el, dar Ben se simţea ca acasă acolo. La bar stăteau bărbaţi care le văzuseră şi le făcuseră pe toate, dar, din diferite motive, nu mai simţeau nevoia să-şi apere spatele. Lui Ben îi plăcea amestecul de lume din barul lui Christus: ghizi, barcagii, mercenari, atît activi cît şi la pensie. Te-ai fi putut aştepta, rezonabil, să fie un local plin de agitaţie, ba chiar era aşa din cînd în cînd şi avea să mai fie şi altă dată, însă de cele mai multe ori era numai un loc cu lumină scăzută, comod, unde puteai să te refugiezi din calea căldurii şi să te amesteci printre ai tăi.

Ben se gîndi că ar fi fost destul de în siguranţă dacă s-ar fi aşezat la bar, pentru că nici unul dintre clienţi nu l-ar fi omorît, probabil, iar Christus l-ar fi apărat, dar Ben nu stătea cu spatele la perete fiindcă aştepta vreun cuţit sau vreun glonţ, deşi acestea fuseseră pericole reale de cîteva ori în viaţa lui. Se aşezase acolo ca să poată să vadă tot ce se petrecea şi pe oricine intra. Nu poţi să spui că ştii vreodată prea multe. Avea un simţ înnăscut al observaţiei, care-i salvase viaţa de multe ori. N-avea de gînd să renunţe tocmai atunci la un obicei de-o viaţă.

Aşadar, cînd în local intrară doi bărbaţi, care rămaseră în picioare o clipă, ca ochii să li se obişnuiască în semiîntuneric înainte să-şi aleagă o masă, el îi observă imediat şi nu-i plăcu

ce vedea. Unul era străin, dar figura celuilalt îi era cunoscută, la fel şi numele său. Auzise multe despre el şi nimic de bine. Steven Kates era un pungaş fără morală sau principii, căruia nu-i păsa de nimic şi de nimeni în afară de sine însuşi. Drumurile nu li se întîlniseră niciodată, dar obiceiul lui Ben de a aduna informaţii şi de a şti totul despre ce se petrecea în jurul său îi adusese la urechi multe discuţii despre Steven Kates. Treaba era că acesta lucra mai mult în State, deci ce căuta în Brazilia?

Cei doi bărbaţi se apropiară de bar. Kates se aplecă peste el şi îi spuse ceva lui Christus, pe un ton scăzut. Barmanul lat în spate ridică din umeri şi nu răspunse. Bunul de Christus tăcea mîlc dacă nu-i plăcea figura cuiva, iar acela era altul dintre motivele pentru care barul lui era atît de popular.

Kates mai spuse ceva, şi de această dată Christus îi răspunse bodogănit. Cei doi nou-veniţi purtară o discuţie scurtă între ei, făcură semn din cap spre Christus, apoi merseră la o masă şi se aşezară.

Thèresa se apropie din nou de masa lui Ben, cîteva minute mai tîrziu.

— Oamenii ăia doi încearcă să dea de tine, murmură cînd se aplecă să şteargă masa, lucru de care nu era nevoie.

Ben admiră privelişte a, nerăbdător ca ea să-şi scoată bluza şi să-i dea voie să îi atingă sînii frumoşi.

— Ziceau ceva despre o slujbă de ghid, în sus pe fluviu, continuă ea zîmbind, ştiind exact unde se uita el şi la ce se gîndea.

Ridică din umeri, lăsînd bluza să alunece mai jos şi să-i descopere mai mult din decolteu.

— N-am nevoie de nici o slujbă, spuse el.

— Dar de ce *ai* nevoie, iubitule? toarse ea.

În privirea lui se aprinse o flacără potolită, lentă.

— Vreo două ore de sex m-ar ajuta puţin, spuse.

Ea se cutremură şi îşi linse buzele cu limba ei ca de pisică. Asta îi plăcea la Thèresa; nu era cine ştie isteaţă, dar avea inima bună şi era senzuală, oricînd pregătită să se simtă bine în dormitor. Deja începuse să se aprindă. Ben ştia semnele, la fel de bine cum le ştia pe ale propriului trup, cu toate că era greu ca un penis tare să scape neobservat sau să fie confundat cu altceva. Thèresa avea nevoie de sex frecvent, la fel ca şi el. Cînd nu era el disponibil, altcineva putea să-i ia locul. La naiba, aproape oricine altcineva îi era pe plac fetei. Scumpa de Thèresa nu avea preferinţe, ei îi plăceau toţi bărbaţii dacă echipamentul le funcţiona cum trebuie.

Tînăra se îndepărtă zîmbind fericită, cu lumina nerăbdării pe chip.

Ben îi studie pe Kates şi pe bărbatul care-l însoţea. Era adevărat că nu avea nevoie de o slujbă în acel moment. Avea suficienţi bani în bancă şi nu trăia o viaţă extravagantă. Dacă voiai să fii un ticălos fanfaron, trebuia să dai mulţi bani, dar un ticălos de rînd putea să trăiască foarte bine şi cu puţin. Atîta vreme cît avea mîncare, un pat, whisky de calitate şi suficient sex, n-avea nevoie de mai mult. Ben Lewis era un bărbat mulţumit.

Ba pe naiba.

Instinctul de aventurier, care-l condusese dintr-o gaură de iad într-alta aproape toată viaţa, intrase în acţiune cu toată forţa în acel moment. Dacă un nemernic precum Steven Kates renunţa la confortul personal ca să exploreze bazinul amazonian, însemna că avea un motiv extraordinar de important. Amazonul nu era un fluviu ca toate celelalte şi orice expediţie ai fi făcut de-a lungul lui, aceea n-avea să fie o plimbare uşoară. Din cîte ştia Ben despre el, Kates era genul care prefera să rămînă în umbră şi să-i lase pe alţii să

muncească în locul lui, ca apoi să iasă în față și să-i ușureze pe aceștia de povara comorilor cîștigate cu greu.

Probabil că era vorba despre ceva foarte important ca să-l ademenească pe Kates să participe activ.

Ben se ridică și se apropie de masa celor doi, luînd sticla de whisky cu el înainte să se îndepărteze. Ridică băutura și lăsă o picătură din ea să-i curgă în gură, o ținu pe limbă, savurîndu-i gustul un moment delicios, și abia apoi înghiți. Un whisky cu adevărat bun.

Kates se uita la el cu un dispreț rece. Ben ridică o sprînceană, privind spre ei.

— Eu sînt Lewis. Mă căutați cumva?

Aproape că rîse văzînd expresia de pe chipul lui Kates, știind ce vedea celălalt bărbat: pe cineva nebărbierit, cu hainele pătate și mototolite, cu sticla în brațe, de parcă n-ar fi lăsat-o niciodată jos. Ei bine, era adevărat că nu se bărbierise, că hainele îi erau murdare și mototolite și că nu avea de gînd să lase încă sticla. Se oprise direct în bar după o excursie de pomină în sus, pe fluviu, iar bărbieritul și baia trebuiau să aștepte pînă cînd ajungea el la Theresa acasă, pentru că ei îi plăcea să facă baie împreună. În plus, în sticlă era whisky de foarte bună calitate, iar el nu mai băuse nimic în ultimele două luni. Dacă l-ar fi lăsat pe masă, vreun ticălos i l-ar fi furat. Plătise sticla, așa că unde mergea el, mergea și ea.

Celălalt bărbat, însă, îl privea nerăbdător.

— Ben Lewis?

— Da.

Bărbatul părea să aibă cam treizeci și cinci de ani, poate mai mult, dar avea trăsături tinerești care-i ascundeau vîrsta, în ciuda unui aer oarecum degradat. Ben îl ghici imediat: un pierde-vară, genul care se plîngea că avea ghinion în loc să se ridice din locul în care zăcea lenevind și să facă ceva

constructiv. Chiar dacă se apuca de ceva, acel ceva ar fi fost să jefuiască un mic magazin, ca să facă rost de bani; nici nu i-ar fi trecut prin cap să muncească din greu, angajat undeva. Ben nu era nici el un mare împătimit al rutinei de muncă de la nouă la cinci după-amiaza, dar măcar avea bani cîştigaţi prin eforturi proprii, nu pe spinarea altcuiva.

— Am auzit că eşti cel mai bun ghid disponibil pentru o expediţie ca aceea pe care o plănuim noi, spuse celălalt bărbat. Am vrea să te angajăm.

— Ei bine...

Ben luă un scaun şi-l răsuci, apoi se aşeză de-a curmezişul pe el, cu braţele sprijinite pe spătar.

— Eu sînt cel mai bun, dar nu ştiu dacă sînt disponibil. Tocmai ce m-am întors dintr-o călătorie şi aveam de gînd să mă odihnesc şi să mă relaxez înainte să plec iar.

Steven Kates părea să nu mai simtă dezgustul iniţial, poate pentru că îşi dăduse seama că oricine era proaspăt întors dintr-o expediţie în care fusese angajat pe post de ghid avea dreptul să fie murdar şi nebărbierit.

— O să merite efortul, domnule Lewis.

„Domnule Lewis?" Trecuse atît de multă vreme de cînd lui Ben i se adresase cineva cu „domnule" încît aproape că se întoarse ca să vadă dacă nu cumva stătea cineva în spatele lui.

— Lewis e suficient, spuse. Eforturile mele costă foarte mult acum. Sînt obosit şi abia aştept să dorm într-un pat adevărat vreo două săptămîni.

Un pat adevărat, cu o femeie în el.

— Zece mii de dolari, spuse Kates.

— Pentru cît timp? întrebă Ben.

Kates ridică din umeri.

— Nu ştim. E o expediţie arheologică.

Era puțin probabil. Ben nu putea să-şi imagineze că Steven Kates ar fi putut să se implice în ceva cu un scop atît de nobil precum o expediție arheologică. Ar fi putut să se folosească de aşa ceva ca să-şi ascundă adevăratul scop, dar nu mai mult. Lucrurile deveneau din ce în ce mai interesante.

— Care e zona în care vreți să mergeți? O să-mi dau seama aşa cam cît o să dureze expediția.

Celălalt bărbat scoase o hartă a Braziliei şi o întinse pe masă. Nu era prea mare sau prea detaliată. De fapt, parcă ar fi fost o pagină ruptă dintr-o enciclopedie. Bătu cu degetul într-o zonă departe în interiorul continentului, la nord de Amazon.

— Aici, undeva. Nu ştim sigur unde.

Ben se uită la hartă cu ochii pe jumătate închişi, sorbind din nou din whisky. Fir-ar al naibii, ce bun era! Ardea pînă în stomac. Sentimentul de plăcere pe care i-l dădea băutura îi împiedică hohotul de rîs. Situația era ridicolă. Bufonii din fața lui veniseră cu o hartă de şcoală generală, fără să aibă vreo idee la ce se înhămau.

— Acela e un teritoriu necunoscut, spuse într-un sfîrşit. N-am fost niciodată acolo şi nu ştiu pe nimeni care să fi fost.

— Nu poți să ne duci? întrebă al doilea bărbat, părînd dezamăgit.

Ben pufni.

— Ba, la naiba, sigur că pot. Tu cine eşti?

— Sînt Rick Sherwood. El e Steven Kates.

Aşadar Kates nu-şi luase nici un pseudonim, ceea ce însemna că se simțea în siguranță.

— Ei bine, Rick Sherwood şi Steven Kates, pot să vă duc acolo. N-am fost niciodată, dar ştiu cum să mă descurc în junglă şi presupun că nu contează dacă ştiu exact unde sînt atîta vreme cît voi nu ştiți exact unde vreți să mergeți. Problema e că zece mii sînt mărunțiş. N-o să puteți să angajați

pe nimeni care ştie ce face la banii ăştia. E vorba de două, poate trei luni în iad. Preţul meu e de o mie pe săptămînă, cu toate cheltuielile şi celelalte ajutoare plătite de voi. O să vă coste cam douăzeci, douăzeci şi cinci de mii, iar restul o să ajungă cam la alte zece mii. Încă mai sînteţi hotărîţi să mergeţi în „expediţia arheologică"?

Cei doi se uitară unul la celălalt. Nu sesizaseră că el accentuase puţin ultimele două cuvinte.

— Nici o problemă, spuse Kates cu indiferenţă.

Ben era acum mai mult decît curios, era de-a dreptul intrigat. Kates nici nu clipise, ceea ce însemna că orice ar fi fost acolo valora atît de mulţi bani încît treizeci şi cinci de mii de dolari reprezentau o picătură într-un ocean, iar Kates sigur nu se implicase din dorinţa arzătoare să-i fie menţionat numele în vreo lucrare de arheologie. Probabil că dorea să jefuiască situl, presupunînd că exista într-adevăr un sit acolo, lucru de care Ben se îndoia. Jungla distrugea dovezile lăsate de oameni aproape la fel de repede pe cît reuşeau aceştia să le lase în urmă. Cu toate astea, pînă cînd nu afla mai clar despre ce era vorba, avea de gînd să plece de la premisa că acolo era un sit, fiindcă mai mult ca sigur nu era altceva în zonă. Ce ar fi putut să fie atît de valoros încît să-l ademenească pe unul ca Steven Kates? Jungla era plină de poveşti despre comori pierdute şi mituri fantastice, dar, din cîte ştia Ben, nici unele nu erau adevărate. Oamenii căutau întotdeauna comori pierdute. În afară de cîte o epavă pe ici, pe colo, nici una dintre ele nu era găsită vreodată. Sigur, oamenii credeau ce vroiau, în ciuda dovezilor. Ben nu avea de gînd să-şi rişte profiturile pariind pe existenţa cufărului cu aur îngropat la capătul curcubeului.

— Plătibili în avans, spuse.

— Ce naiba? Poţi să uiţi de înţelegere, se răsti Sherwood.

Kates rămase tăcut – lucru semnificativ, deşi se încrunta.

Ben înclină sticla şi mai luă o înghiţitură.

— Eu nu le trag clapa clienţilor mei, spuse. Dacă aş face asta, n-aş mai avea clienţi. Viceversa nu e valabilă. Am aflat asta pe propria-mi piele. Primesc banii înainte sau nu facem treaba.

— Există şi alţi ghizi, Lewis.

— Sigur că da, dar nici unul la fel de priceput ca mine. Voi alegeţi dacă vreţi să vă întoarceţi vii sau să muriţi acolo. După cum am spus, tocmai m-am întors dintr-o expediţie. N-o să mă supăr dacă am o mică vacanţă înainte de următoarea slujbă.

Ben îşi dădu seama că nu spunea tot adevărul, dar intimidarea adversarului făcea parte din joc. Dacă bufonii aceia nu ştiau cum să joace, era problema lor. Existau indieni în regiune care ştiau mai multe decît avea el să afle vreodată despre traiul în junglă, dar ei ar fi putut să fie cel mai mare pericol pentru cineva care le încălca teritoriul. Încă mai existau triburi native în junglă, triburi care nu văzuseră niciodată omul alb. Încă mai existau întinderi imense necartografiate. Nimeni nu ştia ce era acolo. Cel puţin nimeni care să se fi întors să povestească. La naiba, acolo ar fi putut să fie invazie de canibali.

— Întrebaţi, spuse cu nonşalanţă, ridicîndu-se în picioare. După cum am spus, eu nu am nevoie de o slujbă, dar voi aveţi al naibii de mare nevoie de un ghid.

Era amuzant cum majoritatea oamenilor puneau mai mare preţ pe ceva dacă li se părea că era greu de obţinut. După cum bănuia, indiferenţa lui îi convinse pe cei doi că era cel mai bun ghid.

— Nu te grăbi atît, spuse Kates. Eşti angajat.

— Bine, spuse Ben pe un ton la fel de indiferent ca înainte. Cînd vreţi să plecaţi?

— Cît de curînd posibil.

Oftă. Fir-ar să fie. Sperase să aibă la dispoziţie cîteva zile de relaxare, dar douăzeci şi cinci de mii erau douăzeci şi cinci de mii.

— Bine.

Se uită la ceas. Era trei şi jumătate.

— Ne vedem aici la şapte, ca să discutăm partea tehnică.

Avea cel puţin două ore cu Thèresa şi îi mai rămînea timp şi să se aranjeze puţin.

— Putem să facem asta acum, spuse Sherwood.

— Tu poţi. Eu nu pot. Ora şapte.

Ben se îndepărtă de ei şi se apropie de Thèresa.

— Dă-mi cheia ta, spuse sărutînd-o pe gît. Mă spăl şi te aştept în pat.

Ea rîse şi scoase cheia din buzunar.

— Bine, dar aveam de gînd să fac baie cu tine.

— Am de lucru, dulceaţă. Dacă sînt gata curat, avem mai mult timp în aşternut.

— În cazul ăsta, grăbeşte-te.

Îi făcu cu ochiul şi îl sărută, iar Ben ieşi cu pas vesel din bar, conştient că trei perechi de ochi îl priveau, însă păsîndu-i numai de una dintre ele. Femeile. Fir-ar ele să fie, cu dulceaţa lor, dacă şi-ar fi dat vreodată seama cît de înnebuniţi erau bărbaţii după ele, structura puterii din lume s-ar întoarce cu susul în jos. Poate că de asta bărbaţii fuseseră creaţi mai mari şi mai puternici. Ca să aibă o şansă.

* * *

Rick îi dăduse lui Jillian instrucţiuni să le ducă lucrurile într-un depozit cît timp erau plecaţi, apoi el şi Kates părăsiseră hotelul ca să îl găsească pe ghidul despre care auziseră. Ea se bucura să rămînă singură, fiindcă trebuia să aibă grijă de

cîteva lucruri despre care nu voia să afle cei doi. Mai întîi aranjă depozitarea lucrurilor lor, căutîndu-l pe managerul hotelului, care nu părea prea fericit să-i ajute. Pentru că nu lăsau prea mult în urmă şi pentru că ea îi plăti două luni de depozitare în avans, omul acceptă. După cîteva minute de conversaţie într-un amestec de portugheză şi engleză, Jillian înţelese că el nu era de acord ca ea să meargă în acea expediţie.

— Mulţi bărbaţi nu se întorc, senhora, spuse cu seriozitate.

Figura lui era una tipic latină, trupul îi era scund şi îndesat, avea părul negru, drept şi ochii mari şi căprui.

— Jungla îi prinde şi nu mai sînt văzuţi niciodată.

Jillian nu-l corectă cînd i se adresă ca şi cum ar fi fost femeie măritată. L-ar fi făcut să se simtă stînjenit, iar pentru ea nu conta. Nu era neobişnuit ca lumea să presupună că era soţia lui Rick, nu sora lui. Nu semănau deloc, deşi amîndoi aveau părul şaten. Managerul hotelului părea un bărbat amabil, iar ei îi veni să-l bată pe mînă ca să-l liniştească.

— Vă înţeleg temerile, spuse. Şi eu le am. Credeţi-mă că nu iau jungla în rîs, dar sînt arheolog şi sînt obişnuită să trăiesc în condiţii precare. Probabil că am dormit mai multe nopţi în cort decît într-un pat, şi sînt foarte precaută.

— Sper, senhora, răspunse el cu o privire îngrijorată. Eu, unul, nu aş pleca în expediţia asta.

— Dar eu trebuie să o fac. Vă promit că o să iau toate precauţiile necesare.

Nu mintea. Cu toate că lucrase cel mai adesea în zone uscate şi pline de praf, ştia care erau obstacolele dinaintea lor. Atît flora, cît şi fauna se puteau dovedi letale. Vaccinările îi erau la zi, avea o rezervă bună de antibiotic şi spray împotriva insectelor, o trusă de prim-ajutor mai mult decît adecvată şi se pricepea să coasă răni minore. Luase şi o reţetă de

anticoncepționale şi cumpărase destule cît să-i ajungă trei luni, trecute peste graniță fiind ascunse în trusa de prim-ajutor, deghizate drept antihistaminice.

Chiar şi aşa, nu se păcălea singură spunîndu-şi că ar fi putut să facă față oricăror obstacole pe care pădurea tropicală ar fi putut să li le pună în cale. Avea de gînd să aibă grijă, dar se puteau întîmpla accidente, se putea ca unul dintre ei să se îmbolnăvească. În ciuda oricăror precauții, puteau fi muşcați de un şarpe. Avea anti-venin în trusă, dar existau pe lume otrăvuri împotriva cărora nu se cunoştea antidotul. Indienii ostili erau, şi ei, o posibilitate, dat fiindcă porțiuni mari din bazinul amazonian nu fuseseră vreodată explorate sau cartografiate. Nu aveau, literalmente, nici cea mai vagă idee despre ce-i aştepta.

Încheie repede treaba cu managerul şi părăsi hotelul cu un singur scop în minte: să cumpere o armă de încredere. Se gîndi că ar fi trebuit să fie o treabă relativ simplă în Manaus. Pînă la urmă, oraşul, cu străzile lui largi şi cu atmosfera europeană, era un port al mărfii duty-free. Practic orice produs de serie din lume putea fi găsit în Manaus.

Traiul în Los Angeles o ajuta să suporte mai bine căldura decît dacă ar fi locuit, să spunem, în Seattle, dar umezeala era oricum enervantă. Ajunseseră acolo în cel mai bun anotimp, lunile de iarnă iunie, iulie şi august, ceea ce însemna că atunci era perioada cea mai secetoasă din an, iar căldura era cu foarte puțin mai blîndă. Jillian bănuia că „secetoasă" însemna că, în loc să plouă o dată pe zi, ploua numai o dată la două zile. Dacă n-aveau noroc, ar fi plouat doar de două ori pe zi în loc de trei. Spera la prima variantă, dar se pregătise pentru a doua.

Se plimbă o vreme, fără să se îndepărteze prea mult de hotel, dar atentă în jur. Auzi cel puțin şapte limbi diferite înainte

să facă două sute de metri. Manaus era un oraş fascinant, un port de apă adîncă, situat la două mii de kilometri în interiorul continentului şi cu toată cultura unui oraş vizitat de vase de croazieră. Într-adevăr, probabil că datorită pasagerilor acestora auzise ea atît de multe limbi străine acolo. Şi ce dacă erau în mijlocul continentului? Puternicul Amazon era o lege în sine, atît de adînc în unele locuri încît sub calele vapoarelor rămîneau o sută douăzeci de metri de apă.

Rick era încă supărat fiindcă ea insistase să păstreze harta şi nu-i vorbise mai deloc, cu excepţia ordinelor pe care i le dăduse, dar asta n-o făcuse să fie mai puţin hotărîtă. Expediţia era la fel de mult pentru tatăl ei cît era pentru ea – poate chiar mai mult. Era puternică şi putea să-şi ducă propriile bătălii, dar profesorul nu reuşise să-şi apere nici reputaţia, nici amintirea. Avea să fie pentru totdeauna un nebun în mintea oamenilor, dacă ea nu reuşea să dovedească adevărul teoriei lui despre tribul Anzar. Iar asta însemna că nu putea să aibă încredere în Rick şi să-i dea acea informaţie.

Jillian şi-ar fi dorit ca el să nu fie implicat deloc, dar situaţia îi fusese potrivnică. Rick intrase în cameră la numai cîteva momente după ce ea înţelesese ce avea în mînă, probabil ca să se asigure că sora lui nu punea nimic la cale, aşa că tînăra nu reuşise să-şi ascundă entuziasmul. El se uitase la hîrtiile împrăştiate în jurul ei, văzuse o hartă mare a zonei cu pricina şi, o dată în viaţa sa, trăsese concluzia corectă, cu toate că numise obiectul „o hartă a comorilor".

Insistase zile în şir ca ea să-i dea coordonatele, dar Jillian îl cunoştea. Era ceea ce pe vremuri s-ar fi numit un ticălos. Probabil că i-ar fi vîndut informaţia vreunui vînător de comori întreprinzător, fără să se gîndească şi fără să-i pese de reputaţia profesorului. Cu siguranţă că un astfel de om n-ar fi fost tentat să trateze cu grijă ceea ce ar fi găsit, ca o echipă

de arheologi avizați să excaveze situl, n-ar fi înregistrat atent rezultatele şi n-ar fi predat guvernului brazilian obiectele descoperite, aşa cum cerea legea. Dacă Jillian ar fi putut să facă rost de bani din vreo sponsorizare independentă ar fi făcut asta, chiar dacă ar fi fost nevoie să intre prin efracție şi să fure documentele, însă toate încercările ei fuseseră ignorate sau luate în rîs. Parcă îi auzea: fiica nebunului de Sherwood a luat-o razna la rîndul ei.

Pînă la urmă, Rick îl adusese în discuție pe Steven Kates. Din motive numai de el ştiute, Kates se arătase dispus să finanțeze proiectul. Jillian insistase să-i însoțească pentru a proteja cît mai bine orice găseau, dar nu putea să nu simtă amărăciune fiindcă fusese forțată să facă acel compromis de orbirea unora dintre membrii profesiei ei. Dacă le-ar fi acordat vreun pic de credit ei sau tatălui ei, expediția ar fi fost făcută de arheologi avizați şi ghizi de încredere, nu de indivizii lipsiți de scrupule pe care se temea că îi angajaseră Rick şi Kates. Dacă ar fi avut orice altă opțiune, ar fi folosit-o, dar era nevoită să se descurce cu resursele pe care le avea la îndemînă. Da, era pragmatică, dar era în acelaşi timp şi pregătită pentru orice. Învățase pe de rost locația Oraşului de Piatră, aşa că erau *nevoiți* să o ia cu ei. Avea să se asigure şi că era înarmată.

Era o precauție logică. Se pricepea la trasul cu arma, o competență utilă în profesia ei. Şerpii şi alte pericole făceau parte din slujba sa. De aceasta dată se temea, însă, că şerpii aveau două picioare, dar era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Spera doar că avea să poată reduce daunele. Pînă la urmă era puțin probabil să o ucidă sau să o lase să moară în junglă. Cu toate că Rick nu era un bărbat sau un frate de încredere, nu era un criminal. Cel puțin ea *spera* că s-ar fi dat înapoi de la a-i face rău. Nu ştia ce să creadă despre Steven Kates, dar în aparență era civilizat. Dacă se dovedea altfel, Jillian avea să fie pregătită.

Nu era greu să găseşti un pistol într-un oraş mare, iar ea nu se sfia deloc. L-ar fi cumpărat din State dacă ar fi ştiut că putea să treacă graniţa cu el, dar contrabanda cu arme de foc era destul de diferită de aceea cu anticoncepţionale, mai ales dacă ar fi fost prinsă.

Merse încet de-a lungul şirului de taxiuri din faţa hotelului, studiindu-i pe şoferi fără să fie foarte indiscretă. Îl căuta pe acela care să nu pară la fel de prosper ca alţii, cu toate că nici unul dintre ei nu era prea răsărit. Poate că „suspect" era cuvîntul. Pînă la urmă îl alese pe unul dintre ei. Era nebărbierit, puţin mai neîngrijit decît ceilalţi, cu ochii roşii. Se apropie zîmbind de maşina lui şi, în portugheza ei imperfectă, îi ceru s-o ducă în port.

Şoferul nu părea dispus să vorbească. Jillian aşteptă cîteva momente, cît timp el navigă prin aglomeraţia de pe străzi, apoi spuse calm:

— Vreau să achiziţionez o armă. Ştiţi unde aş putea să găsesc una?

El se uită repede în oglinda retrovizoare.

— O armă, senhora?

— Un pistol. Prefer unul automat, dar nu contează dacă este... dacă este...

Nu ştia cuvîntul pentru „revolver" în portugheză. Făcu un semn circular cu degetul şi rosti denumirea în engleză.

În ochii negri ai omului apăruse o privire sceptică şi cinică.

— Vă duc într-un loc, spuse. Eu nu rămîn. Nu vreau să vă mai văd, senhora.

— Înţeleg, rosti ea, zîmbindu-i ca să-l liniştească. O să pot să găsesc alt taxi care să mă ducă înapoi la hotel?

Omul ridică din umeri.

— Pe aici sînt mulţi turişti. Sînt taxiuri peste tot.

Ea înţelese din răspunsul lui că ar fi putut să găsească

un taxi sau, la fel de bine, să nu găsească. Dacă era nevoie, voia să meargă pe jos pînă la un telefon public şi să cheme unul, cu toate că nu prea îi plăcea ideea să se plimbe pe căldura aceea. Era îmbrăcată adecvat, într-o fustă subţire din bumbac, fără ciorapi, dar o baie de abur era o baie de abur indiferent ce-ai fi purtat.

Şoferul o duse într-o zonă sordidă din oraş, dărăpănată dar fără să fie încă mahala. Ea îi lăsă un bacşiş generos şi nu se uită înapoi, ci merse direct spre magazinul pe care omul i-l arătase.

În jumătate de oră era proprietara unui pistol de calibrul 38, automat, uşor de curăţat şi întreţinut, şi a unei rezerve impresionante de muniţie care-i îngreuna geanta de pe umăr. Bărbatul care i le vînduse nici măcar nu păruse curios. Poate că americancele cumpărau în fiecare zi arme de la el. Nu era greu să-ţi imaginezi aşa ceva. Îi chemă chiar şi un taxi şi îi dădu voie să aştepte în prag pînă apăru vehiculul..

Cînd ajunse la hotel, descoperi că Rick şi Kates încă nu se întorseseră, dar, pe de altă parte, nici ea nu îi aştepta neapărat. Rick era încă atît de supărat încît ar fi fost în stare să o lase singură toate noaptea, idee care, ştia, el spera să o sperie, deşi în realitate nu era aşa. Nu era acolo ca să viziteze oraşul, iar meniul de la room-service era mai mult decît adecvat. N-ar fi deranjat-o deloc să rămînă în hotel tot restul zilei. Ba chiar s-ar fi bucurat că avea ocazia să se odihnească.

Rick şi Kates se întoarseră la hotel tîrziu după-amiază şi veniră în camera ei, amîndoi zîmbind binedispuşi. Jillian simţi mirosul de băutură care venea dinspre ei, dar constată că nu se îmbătaseră.

— Am găsit un ghid, anunţă Rick pe un ton jovial.

Îi trecuse în sfîrşit supărarea.

— Ne vedem cu el la şapte, ca să facem planul.

— Aici, la hotel?

Ei i se părea cel mai convenabil aşa.

— Nu. La un bar pe unde-şi face veacul. Trebuie să vii şi tu, fiindcă ştii mai multe despre asta decît noi.

Jillian oftă pentru sine. Se putea gîndi la cel puţin cîteva locuri mai potrivite pentru o astfel de discuţie decît un bar aglomerat, unde oricine putea să-i audă.

— Cine este ghidul ăsta? Nu cred că v-am auzit spunîndu-i pe nume.

— Lewis, spuse Kates. Ben Lewis. Toată lumea ne-a spus că e cel mai bun. Cred că trebuie să ne descurcăm cu el. Dacă lasă în pace sticla, o să ne fie de ajutor.

Părea cu adevărat încurajator. Jillian oftă din nou.

— E american?

Rick ridică din umeri.

— Cred că da. Avea un accent ca din Sud.

Pentru Jillian asta vorbea clar despre originile omului. Reuşi să păstreze pentru sine comentariul.

— S-a născut în State, spuse Kates, dar cine ştie dacă se mai consideră american? Cred că termenul este „expatriat". Nimeni nu pare să ştie de cînd e omul aici.

De suficientă vreme încît să fie cu totul al junglei, Jillian era gata să pună rămăşag. Mai lent, mai puţin atent la detalii. Pe de altă parte, majoritatea locurilor din lume nu aveau obsesia Statelor Unite pentru viteză şi a eficienţă. Ea însăşi se văzuse nevoită să încetinească ritmul în ţări străine. Fusese în expediţii în Africa, printre oameni care nu aveau în limba lor o denumire pentru timp. Ideea de program le-ar fi fost cu totul străină. Jillian se văzuse nevoită să se adapteze, ca să nu îşi piardă mînţile. Avea să fie interesant să afle ce alesese domnul Lewis.

— E genul care vrea să conducă, spuse Rick. Dacă jumătate din ce ni s-a spus despre el e adevărat, cred că face exact cum îl taie capul.

Se vedea că pe fratele ei îl impresionase acest Lewis. Gusturile lui rămăseseră încremenite în adolescență, așa că tînăra se decise să aștepte înainte să-și formeze o părere. Pe Rick îl impresiona orice bărbat agresiv, fiindcă i se părea că esența masculinității era să fii demonstrativ. Începu să-și scadă așteptările în ceea ce-l privea pe ghidul pe care-l angajaseră.

La rugămintea lui Rick, se pregăti de plecare la șase și jumătate. Îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că și-ar fi dorit ca ea să fie o blondă voluptoasă, dispusă să-și folosească trupul ca să-l amețească și să-l influențeze pe acest bărbat care reușise să-l impresioneze cumva, însă, chiar dacă ar fi acceptat să-și decoloreze părul, ea oricum nu avea ce-i trebuia pentru rol. Una dintre cerințe era să fie voluptuoasă, iar Jillian nu era deloc. Se bucurase mereu din cauza asta, pentru că părea dificil să cari cu tine sîni mari care-i transformau pe bărbați în idioți gata să-ți devină sclavi.

Era ce era, anume subțire, bine făcută, simpatică, dar nu o frumusețe ravisantă. Dacă ar fi întrebat-o cineva care era trăsătura ei cea mai de preț, Jillian ar fi spus că mintea.

Ca o concesie în fața căldurii, însă, îmbrăcase o rochie cu bretele subțiri – singura pe care o luase la ea. În afara fustei și a bluzei pe care le purtase în avion, avea în bagaj numai pantaloni, cămăși și bocanci.

Pe drumul cu taxiul prin Manaus cu Rick și Kates, Jillian se uită în jur cu admirație. Era într-un oraș frumos. Și-ar fi dorit să aibă timp să-l exploreze, dar, pe de altă parte, așa simțea întotdeauna. Nu avea niciodată destul timp în metropolele lumii. Munca ei avea în centrul atenției așezările lumilor demult apuse – orașe moarte, cimitire vechi. Ea încerca să-și dea

seama de trecut şi să afle cum trăiseră oamenii pe atunci şi cum ajunsese rasa umană să fie aşa cum era în prezent. Arheologia încerca să descopere drumul pe care călătoriseră oamenii de-a lungul timpului, să afle cum se schimbaseră aceştia în milenii de existenţă. Era o enigmă pe care nu se sătura niciodată să încerce s-o dezlege.

Barul în care intrară ea, Rick şi Kates nu era cel mai răsărit, dar nici cel mai rău. Pe Jillian nu o deranjă nici măcar felul în care bărbaţii de la bar se întoarseră cu toţii ca să-o privească lung. Dacă ar fi fost singură, n-ar fi intrat într-un astfel de loc decît în caz de urgenţă. Cu toate astea, înăuntru era semiîntuneric, o răcoare binevenită şi sunet scăzut al vocilor. Aroma de alcool, tutun şi transpiraţie plutea în aer în ritmul mişcărilor lente ale celor două ventilatoare din tavan.

Rick şi Kates erau de-o parte şi de alta a lui Jillian cînd toţi trei se apropiară de o masă aşezată la perete, unde un bărbat stătea tolănit, parcă adormit pe jumătate, cu o sticlă desfăcută de whisky în faţă. Aparenţa era, însă, înşelătoare. Chiar şi de sub pleoapele aproape coborîte Jillian vedea strălucirea intensă a privirii sale. Cînd îi văzu apropiindu-se, el împinse un scaun cu piciorul şi îi aruncă tinerei o privire care avea în comun cu privirile celor de la bar cam tot atîtea cîte avea un rechin cu păstrăvii. Poate că bărbaţii ceilalţi făcuseră speculaţii în ceea ce o privea, dar le păstraseră pentru ei. Acest bărbat, însă, o dezbrăcase deja în mintea lui, o întinsese pe pat şi o pătrunsese, şi nu-i păsa că ea ştia asta.

— Ei, spuse el lent, bună seara, prăjiturică. Dacă nu eşti a altuia, ce-ai zice să te aşezi aici, lîngă mine?

Făcu semn din cap spre scaunul pe care-l lovise cu piciorul. Acum, că erau mai aproape, Jillian îşi dădu seama că ochii lui erau verzi sau albaştri. Era greu de zis în semiîntuneric. Bărbatul era bronzat, dar obrazul îi era curat ca

al unuia proaspăt ras. Avea părul închis la culoare şi prea lung, fiindcă-i atîrna peste guler la ceafă, ajungîndu-i aproape de umeri. Hainele, deşi curate, erau foarte mototolite şi uzate. Omul avea aerul degajat al unuia căruia nu-i păsa nici cît negru sub unghie de felul cum arătau hainele sale.

Fără să clipească măcar, arătînd cît de puţin o tulburase atitudinea lui faţă de ea, Jillian îşi trase singură un scaun şi se aşeză, ignorîndu-l pe acela pe care-l împinsese el.

— Sînt Jillian Sherwood, spuse pe un ton rece, refuzînd din instinct să-i dea de înţeles că o tulburase.

Nici nu era prea sigură de ce se deranjase el, fiindcă Dumnezeu şi toţi cei care aveau ochi puteau să-şi dea seama că ea nu era specială în nici un fel. Unii bărbaţi, însă, se simţeau datori să îi facă avansuri oricărei femei se apropia de ei.

— La dracu'. Eşti măritată.

— E sora mea, spuse Rick. El e Lewis, ghidul nostru.

Ben ridică din sprîncene şi se uită la ea.

— Sora ta? Şi de ce eşti aici?

Jillian făcu aceeaşi mişcare din sprîncene pe care o făcuse şi el mai devreme. Cu siguranţă că Rick şi Kates îi spuseseră ceva despre expediţie. Observă absent că Rick avusese dreptate în legătură cu accentul sudist. Spuse cu voce tare:

— Eu sînt arheologul.

El îi oferi un zîmbet amabil, care, însă, reuşea în continuare să aibă un aer lipsit de respect.

— Nu poţi să mergi cu noi, spuse el.

Jillian îşi păstră calmul.

— De ce nu?

Privind-o puţin surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat ca ea să se opună, Lewis sorbi încet din whisky şi o studie.

— E prea al dracului de periculos, spuse într-un tîrziu.

Rick şi Kates se aşezaseră şi ei între timp. Rick îşi drese glasul, iar Ben ridică privirea şi o aţinti spre el.

— Nu este atît de simplu, spuse Rick.

— Nu văd ce-i atît de complicat. Nu duc femei în interiorul continentului şi cu asta, basta.

— Atunci, evident, basta şi cu slujba pentru tine, murmură Jillian rămînînd perfect calmă.

Mai cunoscuse ticăloşi şovini ca el şi înainte şi n-avea de gînd să se lase tulburată de el.

— Da? spuse el fără să pară afectat deloc. Cum aşa?

— Trebuie să meargă şi ea, interveni Rick, aruncîndu-i o privire urîtă surorii sale.

Încă îl mai deranja subiectul.

— Ea este singura care ştie unde mergem.

Capitolul 3

Ben nu părea impresionat.

— Şi? Poate să ne spună, ca să ştim cu toţii, şi să se întoarcă la hotel, ca o fetiţă mică şi cuminte ce este şi să lase greul pe noi.

— Sînt absolut în stare să am grijă de mine însămi, spuse Jillian calm. Nu tu decizi dacă merg sau nu. Merg. Tu nu trebuie să decizi decît dacă vrei slujba sau dacă primeşte altul banii.

Kates spusese acelaşi lucru, dar Ben îşi dădu seama că Jillian Sherwood vorbea serios. Pe ea nu o interesa dacă el dădea înapoi.

Se aplecă şi se sprijini cu un cot de tăblia mesei, cuprinzîndu-şi bărbia în palmă şi uitîndu-se la ea.

— Prăjiturică, dacă tu crezi că asta o să fie o aventură romantică, te înşeli amarnic. În nici un caz nu o să duc o femeie în partea aia de junglă, într-o expediţie de două, trei luni.

Ea păru amuzată.

— O aperi pe femeiuşcă?

— Te-ai prins, scumpo. După mine, şi aşa nu există suficiente păsărici bune pe lume, iar bărbaţii trebuie să apere stocul.

Era intenţionat lipsit de respect, sperînd ca ea să se simtă ofensată şi să-i spună că nici n-ar fi traversat strada cu un

ticălos ca el, dar, din nou, ea nici nu clipi. Figura ei era la fel de calmă şi de neclintită precum a unei statui. Chiar şi expresia din privire îi era indescifrabilă.

— Dacă eu nu merg, spuse, expediţia se anulează. Cel puţin în ceea ce te priveşte. După cum am spus, dacă vrei să dai cu piciorul banilor, pe mine nu mă deranjează. Există şi alţi ghizi.

Aşa era, iar el n-ar fi avut încredere că vreunul dintre ei putea să aibă grijă de o femeie atît de multă vreme. Ben se îndoia şi că fratele ei putea să o apere. Hotărî să încerce altfel, anume fiind exagerat de sincer.

— Scumpo, nu vrei să petreci două luni pe continent...

— Ba din contră, exact asta vreau să fac. Nu îmi sînt străine expediţiile arheologice, domnule Lewis. Sînt obişnuită cu gîngănii, şerpi şi murdărie, cu mîncarea proastă şi cu vînătăile. Pot să merg o zi întreagă şi să car cincizeci de kilograme în acelaşi timp. Pot să omor ce vreau să mănînc, dacă e nevoie, să cos o tăietură şi să mînuiesc o macetă.

El îşi duse mîna liberă la inimă.

— Dumnezeule! Femeia perfectă.

Ea îl privi rece, dar nu muşcă momeala. Ben se sprijini de spătarul scaunului şi o studie cu o privire evaluativă. Înainte nu făcuse decît s-o măsoare ca pe o oricare alta, destul cît să-şi dea seama că nu era genul lui, în ciuda cuvintelor necioplite pe care i le aruncase din reflex. Cu toate astea, tînăra devenea din ce în ce mai interesantă pe măsură ce trecea timpul. Calmul ei îl făcea să-şi dorească să o tulbure cu adevărat, ca, de exemplu, să o tragă în braţele sale şi să o sărute pînă cînd i se mai înmuia puţin şira spinării.

La o a doua privire, Jillian era în continuare destul de banală, cu excepţia privirii inteligente. Dumnezeu să-l apere de femeile inteligente! Gîndeau prea mult în loc să-şi asculte

instinctul. Era destul de frumoasă, dar nu făcea paradă de asta. O femeie subțire, destul de scundă, cu părul drept, șaten închis și cu trăsături regulate. Purta o rochie curată, dar obișnuită, care reușea să nu fie sexy în ciuda bretelelor subțiri. Ba mai rău, Jillian nu dădea nici un semn că l-ar fi privit ca pe un bărbat atrăgător. Ben era obișnuit ca femeile să-l observe, chiar dacă nu îi răspundeau la fel, însă domnișoara Sherwood părea să nu aibă nici un hormon activ în trup. Moartă de la gît în jos, cum se spunea. Păcat.

Pe de altă parte, dacă într-adevăr putea să meargă o zi întreagă ducînd un bagaj greu, atunci probabil că trupul ei subțire era puternic și avea precizie în mișcare. Deodată, în minte îi apăru imaginea unor coapse subțiri și puternice cuprinzîndu-i șoldurile, iar Ben simți, drept răspuns, o tensiune în zona de mijloc a trupului. O lăsase pe Thèresa dormind în patul în dezordine, epuizată după o după-amiază de sex viguros, și se întorsese la bar complet satisfăcut. Penisul lui, însă, părea să aibă o opinie diferită. Ei bine, al naibii apendice n-avea oricum pic de minte. Oricît de ferm și de mic i-ar fi fost trupul, Ben n-o voia pe domnișoara arheolog Sherwood în expediția lui.

— Să văd dac-am înțeles bine, spuse lent. Vrei să fii singura femeie într-un grup de bărbați, timp de cîteva luni?

— Sexul n-are nici o legătură cu asta, domnule Lewis.

— Ba pe naiba. Bărbații se ceartă zilnic din cauza femeilor, peste tot în lume.

— Ce prostie din partea lor.

— Da, așa mi s-a părut și mie întotdeauna, dar acceptă realitatea: dacă ești singura femeie, atunci ai monopolul, iar bărbații o cam iau razna cînd nu pot să pună mîna pe ceva ce au atît de aproape.

Ea îi aruncă o privire ironică.

— N-o să defilez îmbrăcată în neglijeu, domnule Lewis, şi sînt pregătită să mă apăr. Mă aştept, de asemenea, să nu angajezi violatori.

Rick şi Kates rămăseseră tăcuţi în timpul luptei ei cu Lewis, Rick privindu-i stingher, iar Kates părînd doar plictisit. Acesta din urmă, însă, se aplecă înainte şi spuse:

— Discuţia asta n-are nici un rost. Trebuie să vină şi ea cu noi. Vrei slujba, Lewis, sau nu?

Ben se gîndi puţin. Nu avea nevoie de bani şi nici de deranj. Ar fi putut să le spună să caute pe altcineva, iar el ar fi putut să petreacă următoarele cîteva săptămîni odihnindu-se şi culcîndu-se cu Thèresa, după cum plănuise iniţial. Pe de altă parte, instinctul îi spunea că se petrecea un lucru necurat acolo, că, deşi *ea* era sinceră, ceilalţi doi aveau propriul plan, iar el voia să-l afle. Mirosea bani mulţi. Avea ceva scrupule, dar acestea îl împiedicau doar rar să facă bani şi cu siguranţă nu cînd era vorba, poate, să-i păcălească pe cîţiva pungaşi.

— Bine, spuse deodată. Merg. Hai să facem planul.

Luă o duşcă generoasă de whisky şi îşi îndreptă întreaga atenţie spre ceea ce aveau de făcut. Era lucru serios să faci planul pentru proviziile care-ţi trebuiau într-o expediţie lungă pe continent şi era nevoie de calcule atente. Cîţi participau? Cît de departe mergeau? Cît se aşteptau să rămînă acolo odată ajunşi? Ben lua întotdeauna provizii în plus, în caz că lucrurile ar fi mers prost, ceea ce se întîmpla mereu – era nevoie să fii pregătit pentru orice posibilitate.

Scoase o hartă şi o întinse pe masă, mai mare şi mult mai detaliată decît aceea pe care o aduseseră cei doi înainte.

— Bine, arătaţi-mi unde mergem.

Jillian se aplecă şi desenă un cerc mare cu arătătorul.

— În zona asta.

El o privi de parcă ar fi fost nebună. Zona pe care i-o arătase acoperea mai multe mii de kilometri pătrați.

— Rahat, dacă nu știi mai clar decît atît unde mergem, atunci probabil că o să rătăcim luni întregi fără să găsim ce cauți, și aia nu e o zonă în care să te plimbi de plăcere. E teritoriu virgin, prăjiturică. Nimeni nu știe ce naiba e acolo. Dacă vreun caucazian a ajuns vreodată acolo, sigur nu s-a mai întors.

Ea rămase netulburată.

— Va trebui să descoperim ruta exactă odată ce sîntem pe drum, domnule Lewis.

— Ei bine, nu pot să fac rost de ce ne trebuie după ce sîntem *pe drum*, rosti el lent, cu un sarcasm aproape vizibil. Trebuie să știu dinainte unde o să ajung.

Ea se aplecă și bătu cu degetul într-un loc de pe hartă, mai departe de zona pe care o arătase înainte.

— Atunci ia suficiente provizii încît să ne ajungă pînă în punctul ăsta, și o să fie mai mult decît de-ajuns.

El își descoperi dinții, dar fără să zîmbească.

— Trebuie să *cărăm* proviziile naibii. Cu cît cărăm mai mult, cu atît durează mai mult expediția. Cu cît durează mai mult, cu atît avem nevoie de mai multe. Are sens pentru tine, prăjiturică?

— Sînt sigură că o să găsești o cale de mijloc satisfăcătoare.

— Nu calea de mijloc m-ar satisface pe mine acum.

I se părea că să o strîngă de gît ar fi fost al naibii de plăcut. Sau să fie deasupra ei. Avea o erecție evidentă. Nu i se mai întîmplase așa ceva niciodată cînd se certase cu vreo femeie. Probabil că era adevărat și bărbații într-adevăr nu puteau să reziste provocării unei femei, iar domnișoara Jillian Sherwood era ea însăși, întreagă, o provocare.

— Atunci o să fie nevoie să faci aşa cum consideri că e mai bine, rosti ea pe un ton neutru. Ţi-am dat toate informaţiile pe care pot să ţi le dau.

Sau pe care era dispusă să i le dea. Lewis bănuia că ea ştia cu mult mai mult decît spunea, dar nimic nu răzbătea din privirea ochilor ei verzi şi reci. Se întrebă de ce era atît de secretă destinaţia lor încît ea nu i-o împărtăşise nici măcar fratelui ei. Pe de altă parte, se gîndi că nici el nu i-ar fi spus nimic lui Rick Sherwood, mai ales cînd avea prieteni de teapa lui Steven Kates. Poate că domnişoara Sherwood era chiar mai inteligentă decît o crezuse la început. Dar ce naiba se aştepta ea să facă odată ce aveau să ajungă acolo unde voia să meargă? Să stea de pază zi şi noapte?

Renunţă la subiect, ştiind că ea n-avea să mai spună nimic altceva în faţa celor doi. Era, cu siguranţă, o femeie deşteaptă. Dacă era sincer cu sine, lucru care se întîmpla de obicei, Ben trebuia să admită că şi în acea privinţă Jillian avea dreptate. Dacă ar fi lăsat garda jos chiar şi o fracţiune de secundă, el ar fi dezbrăcat-o înainte să-şi dea ea seama care era jocul, darămite că mai şi pierduse deja. Fiindcă insista să li se alăture, Ben avea la dispoziţie cîteva luni ca să o convingă şi nu se îndoia nici o clipă de succesul planului său de seducţie.

Cine ştie, poate că, dacă-i spunea cuvintele potrivite, ea avea să-i spună chiar şi ce căuta. Dacă lucrul acela din junglă era atît de valoros pentru ea, atunci, la naiba, avea să fie valoros şi pentru el. Nu puteai să ai prea mulţi bani. Existau cîteva lucruri în faţa cărora trăgea linie, dar asta nu însemna că se codea să profite de orice ocazie i-ar fi apărut în cale.

* * *

— Chiar era nevoie să te porți ca o cutră? întrebă Rick plin de resentiment cînd ajunseră înapoi la hotel.

Jillian oftă. Era obosită şi discuția cu Ben Lewis aproape că-i secase de tot răbdarea.

— Am fost mai politicoasă decît a fost el.

— Te-ai folosit de poziția ta şi te-ai încăpățînat să-i arăți că arheoloaga lu' peşte conduce expediția.

„Arheoloaga lu' peşte"? Jillian mai că nu rîse. Prestigiul ei profesional era aproape egal cu zero. Dacă fundația ar fi avut vreun pic de respect pentru ea sau puțină încredere în opinia sa, atunci ea n-ar fi fost obligată să aibă de-a face cu necioplițí precum ghidul lor. Rick fusese mereu gelos că Jillian urmase calea tatălui lor şi se înfuria imediat, la orice i se părea lui a fi un afront.

— Nu m-am folosit de poziția mea. Am vrut doar să ştie că nu poate să mă intimideze. Şi oricum, nu cred că el este o alegere atît de potrivită. Bea cînd v-ați întîlnit voi cu el, bea în seara asta şi probabil că a băut tot timpul de atunci şi pînă acum. Un alcoolic nu e cea mai bună alegere.

— Deci vrei să te ocupi tot tu şi de partea asta? se răsti Rick.

Era dificil, dar Jillian reuşi să-şi țină mînia în frîu. Poate că făcu asta fiindcă se simțea vinovată – profesorul o preferase întotdeauna pe ea şi nu pe fratele ei. Nu putea să nu-i fie milă de Rick, deşi, în acelaşi timp, se vedea nevoită să-şi stăpînească nerăbdarea atunci cînd vorbea cu el. Orice se întîmpla rău în viața lui era întotdeauna din vina altcuiva, după părerea lui, şi de obicei ea era acel altcineva.

— Ce vreau eu, se răsti Jillian, este să găsesc oraşul Anzar şi să-i spăl reputația tatei. Cred că avem şanse mai mari să facem asta dacă ghidul nostru este măcar treaz.

El îi aruncă o privire urîtă.

— Presupun că tu crezi că mie nu-mi pasă de numele tatei? A fost şi părintele meu, să ştii.

Jillian ştia. Oricît de tare ar fi înfuriat-o Rick, ea nu uita niciodată că fratele ei îl iubise din tot sufletul pe profesor. Asta, mai mult decît orice altceva, o făcuse să nu-l scoată cu totul din viaţa ei.

— Hai să lăsăm asta, bine? interveni Kates. Sîntem obosiţi cu toţi. Ştiu că Lewis pare dur şi vorbeşte la fel, dar are cea mai bună reputaţie. O să mă văd mîine cu el şi o să-i spun să nu mai bea. Ce-ar fi să mergem la culcare?

Tonul îi era liniştitor, împăciuitorul la lucru, dar privirea rece îi trimitea un avertisment lui Rick. Jillian văzu schimbul dintre cei doi, cu toate că se prefăcu a nu observa. Kates se străduia să susţină aparenţa unui individ inofensiv, dar pe ea nu reuşea s-o convingă, poate fiindcă privirea lui nu se potrivea deloc cu acea imagine. Fiindcă îi convenea să încheie conversaţia înainte să se ajungă la ceartă, Jillian spuse încet noapte bună şi intră în camera ei.

Kates făcu semn din cap spre Rick, iar cei doi bărbaţi merseră în jos, pe coridor, spre propriile camere.

— N-o agita, îl avertiză Kates pe Rick. Dacă se hotărăşte să facă propriul ei tîrg, ne lasă pe dinafară şi n-avem parte de nimic după atîta deranj.

Rick deveni posomorît, aşa cum i se întîmpla mereu dacă era criticat.

— N-o să facă ea nici un tîrg cu Lewis, bombăni. Nu poate să-l sufere.

— Lewis nu e singurul ghid. Dacă sora ta convinge pe altcineva că giuvaierurile sînt acolo, atunci acela ar putea să facă rost de finanţare şi să caute pe cont propriu comoara. Încearcă să-ţi ţii temperamentul sub control, cel puţin pînă cînd plecăm şi nu mai are de ales.

— Bine, bine. Atitudinea asta țîfnoasă a ei mă scoate din sărite, atîta tot.

Kates reuşi să zîmbească fals.

— Gîndeşte-te la bani.

Kates însuşi nu putea să se gîndească la nimic altceva. Banii erau singurul motiv pentru care se afla acolo. Nu era pe teritoriu familiar şi asta îi displăcea, dar era dispus să facă orice trebuia ca să pună mîna pe giuvaieruri. Cînd Rick venise să-i spună o poveste nebunească despre cum tatăl lui găsise un oraş pierdut cu o avere întreagă din nestemate, oraş care-l aştepta pe primul sosit, Kates se întrebase ce fel de prafuri trăgea Sherwood pe nas. Însă Rick ştia detalii, destule cît să-l facă pe Kates să înțeleagă că era serios.

El fusese suficient de disperat încît să se agațe de orice ocazie. Avea nevoie de bani, de mulți bani. Era, literalmente, la capătul sacului şi tresărea la auzul oricărui zgomot neaşteptat. Ultimul lui transport mai mare de cocaină fusese confiscat de poliție. Nu reuşiseră să-l prindă, însă poliția era ultima lui grijă. Le datora milioane de dolari celor care-i dăduseră banii pentru respectivul transport de cocaină, bani care s-ar fi înmulțit de cîteva ori dacă el ar fi reuşit să ducă drogul în stradă, iar creditorii se săturaseră să aştepte ca el să-şi plătească datoriile. Oamenii aceia îi făceau pe polițişti să pară inofensivi ca nişte iepuraşi.

Schema nebunească a lui Rick era mană cerească, şi nu într-un singur fel. Kates avea suficienți bani ca să finanțeze proiectul. Dacă lucrurile mergeau conform planului, atunci avea să fie salvat. În cel mai rău caz, excursia în Brazilia avea să-i dea voie să respire puțin, departe de oraşul în care trebuia să se uite mereu peste umăr ca nu cumva cineva să-i zboare creierii.

Dacă Rick avea dreptate... la naiba, o astfel de afacere era o ocazie unică într-o viață de om. Nestematele, mai ales acel diamant mare şi roşu, ar fi însemnat atît de mulți bani încît datoriile lui ar fi părut o nimica toată. Visa la piatra aia blestemată, visa să o aibă în palme. Era biletul lui spre o viață lipsită de griji, dacă reuşea să-l facă pe Sherwood să-şi țină gura. Sora lui nu era proastă. Din ce-şi dădea seama Kates, toată mintea familiei ajunsese la ea, dar păstra toate informațiile pentru sine, iar indicațiile erau scrise într-un fel de cod pe care numai ea putea să îl citească. Totuşi nu-şi făcea griji din cauza ei. Nu voia decît ca Jillian să-i ducă pînă acolo, moment în care Kates n-ar mai fi avut nevoie nici de ea, nici de ceilalți. El avea planuri care nu-i includeau, planuri mari. Se săturase să fie mereu batjocorit de băieții mai mari. Era momentul să fie el cel mai norocos.

* * *

A doua zi, Steven Kates merse singur la bar. Ben îşi ascunse neîncrederea instinctivă în spatele unei fațade amabile, de băiat bun. Mulți se lăsau păcăliți de accentul lui sudist, de vorba domoală, şi de faptul că, în aparență, bea mult. Era o şaradă folositoare. Da, accentul era real, dar cei care-l cunoşteau de suficientă vreme îşi dădeau seama că el ascundea o minte ascuțită şi o hotărîre de neclintit. Ben se îndoia că Steven Kates era suficient de isteț încît să-şi dea seama de toate astea.

— Era s-o faci de oaie aseară, cînd i-ai vorbit aşa lui Jillian, se răsti Kates imediat ce se aşează la masa lui Ben. Nu e una dintre tîrfele tale ieftine. Nu uita că avem nevoie de ea ca să găsim situl.

Thèresa lucra, din nou, la ora ei obişnuită, ziua, iar lui Ben nu-i plăcu privirea pe care Kates i-o aruncă, plină de dispreţ, cînd rosti cuvîntul „tîrfe". Chelneriţa era o femeie caldă, veselă şi senzuală, care adora sexul. Nu era o tîrfă. Nu spuse nimic, însă, pentru că nu era momentul să se certe cu Kates. În interiorul continentului aveau să fie numeroase ocazii să-i arate ticălosului cine era şeful, şi cu siguranţă că acela n-avea să fie el.

— Mă excită doamnele arheolog cu nasturii încheiaţi pînă la gît, rosti Ben lent.

— Ei bine, ţine gura închisă şi fermoarul de la pantaloni închis, cel puţin pînă cînd o să fie prea tîrziu ca să ne mai întoarcem. După aceea poţi să faci orice vrei.

— Sigur, şefu', spuse Ben, amuzîndu-se în sinea sa, ştiind că Steven Kates n-avea să audă nota de batjocură din apelativ. Unde-i frate-său?

— Nu l-am luat cu mine în dimineaţa asta. Mă ocup eu de partea asta de negocieri.

Ceea ce însemna că, probabil, Kates punea ceva la cale. Ben scoase un pix şi o foaie de hîrtie din buzunarul cămăşii. Hotărîse deja de ce aveau nevoie şi în ce cantităţi. Răsuci pagina, ca bărbatul celălalt să poată să o citească.

— Cam la atît m-am gîndit pentru provizii şi pentru oamenii de care o să avem nevoie. Urcăm fluviul cu barca, atît de mult cît putem. Avem nevoie de două ambarcaţiuni. Le închiriez astăzi.

— Bine, spuse Kates, întinzîndu-i un plic cafeniu. Douăzeci de mii pentru zece săptămîni. Dacă expediţia depăşeşte limita asta, te plătesc cînd ne întoarcem.

— Cinstit.

Ben luă plicul şi-l băgă în buzunar. Putea să-i numere mai tîrziu.

— O să angajez eu însumi o persoană, cineva care mi-a fost recomandat. Acum spune-mi cum facem cu plata pentru provizii.

— Aranjez eu pentru ele şi îţi aduc chitanţele, după care tu plăteşti totul, iar marfa o să fie livrată şi gata de încărcare.

Ben era foarte curios în legătură cu omul pe care Kates voia să-l angajeze el însuşi, dar nu puse nici o întrebare. Lasă-l să creadă că nu-l interesa.

După ce Kates plecă din bar, Ben aşteptă ca uşa să se închidă înainte să se ridice. Camioneta sa, un Ford vechi de zece ani, era parcată în locul său obişnuit, la uşa din spate a localului. Lewis ajunse în maşină la nici zece secunde după ieşirea celuilalt. Înconjură clădirea şi intră în trafic la timp ca să-l vadă pe Kates urcîndu-se într-un taxi.

Rămase în spate, ceva uşor de făcut în aglomeraţia din Manaus. Traficul sud-american, cu toate că tindea să fie haotic, nu era la fel de pus pe fapte ca acela din America de Nord. Ben coborî ferestrele şi lăsă briza fierbinte să adie prin camionetă în timp ce el făcea volute, ocolind biciclete şi pietoni şi fiind mereu atent la taxiul care era la cîteva maşini distanţă, mai în faţă.

Nici barul lui Christus nu era în cea mai bună zonă din oraş, dar taxiul se îndrepta spre un cartier de-a dreptul periculos. Ben băgă mîna sub banchetă şi scoase un pistol pe care-l puse pe scaunul de alături. Era un Glock-17, fabricat mai mult din plastic, cu o magazie de şaptesprezece gloanţe, şi era o armă ce mergea ca unsă. Numai o privire în direcţia ei şi indivizii neprietenoşi îşi schimbau atitudinea.

Ben îşi feri ochii în spatele unor ochelari foarte întunecaţi, precaut, deşi bănuia că Steven Kates era atît de sigur pe sine încît nici nu îi trecuse prin cap că ar fi putut să fie urmărit. Ticălos nechibzuit ce era!

Taxiul se apropie de trotuar şi opri. Ben trecu pe lîngă el, fără să se uite direct spre vehicul, apoi dădu colţul. Imediat ce dispăru din vedere, parcă şi sări din camionetă, ascunzînd cu o mişcare exersată pistolul la cureaua pantalonilor, în spate, ascuns sub cămaşa largă.

Nu ştia în ce direcţie avea să o ia Kates. Rămase lîngă maşină cîteva secunde, aşteptînd să vadă dacă acesta se apropia, dar nu îndrăzni să zăbovească mai mult. Cînd omul nu apăru, Ben merse repede spre colţul străzii, aproape de marginea clădirii dărăpănate. Kates traversase strada şi intra într-un bar, „Getulio's", care era atît de rău-famat încît localul lui Christus părea o destinaţie de patru stele în comparaţie cu el. Ben fusese acolo de cîteva ori, cu nişte ani înainte, şi nu-i plăcuse atmosfera. Puteai să mori foarte repede într-un astfel de loc.

Ei, la naiba. Nu putea să-l urmărească pe Kates înăuntru fără să fie recunoscut, fiindcă trebuia să-şi scoată ochelarii în interiorul întunecat. Frustrat, Ben se uită în jur.

La mai puţin de un minut după aceea era stăpînul unei pălării de safari pătate, cumpărate de la un adolescent arogant, la un preţ dublu faţă de cît costase a naibii pălărie cînd era nouă, presupunînd că puştiul o cumpărase şi nu o furase, lucru pe care Ben nu-l credea. Nu era cine ştie ce costum care să-l ascundă, dar trebuia să fie destul.

Traversă strada şi păşi la o parte cînd uşa mare, din lemn, a barului se deschise, iar dinăuntru ieşiră doi marinari îndesaţi. Cu toate că era relativ devreme, nici unul dintre ei nu era suficient de treaz încît să mai simtă vreo durere. Înainte ca uşa să se trîntească la loc, Ben se strecură înăuntru şi duse imediat mîna la ochi, ca să scoată ochelarii şi să vadă, dar şi ca să-şi ascundă figura. Fără să privească pe nimeni, făcu cîţiva paşi la stînga şi se aşeză la masa cea mai apropiată de

colțul încăperii. „Getulio's" nu avea nici o fereastră. Cîteva becuri slabe atîrnau din tavan şi mai erau alte cîteva lumini la bar, în spatele căruia era un barman ce părea mai dur decît acela pe care şi-l amintea Ben. Omul era un dur înalt de cel puțin doi metri şi care probabil cîntărea aproape o sută cincizeci de kilograme. Urechea stîngă îi lipsea.

Ben abia se aşezase pe scaun cînd un băiat posomorît apăru lîngă el.

— De băut?

— Bere.

Nu voia să-i dea puştiului vreun motiv ca să-şi amintească de el, aşa că nu răspunse decît acel unic cuvînt şi nici măcar nu ridică privirea. Rezistă şi impulsului să se uite în jur. Rămase doar aşezat pe scaun, făcînd tot posibilul ca să pară adormit sau drogat.

Băiatul îi aduse berea, iar Ben puse banii pe masă. Degetele pricepute ale puştiului îi făcură să dispară, apoi Lewis rămase singur, să-şi bea băutura.

Probabil că paharul nu fusese spălat de o săptămînă. Lui Ben îi era indiferent, aşa că luă o înghițitură, gîndindu-se că alcoolul ucidea orice microbi. Schimbă poziția pînă cînd ajunse aplecat peste masă, cu coatele sprijinite de ea şi cu capul înclinat înainte. Aşa putea să-şi ascundă chipul. Mută încet privirea, încercînd să desluşească formele ascunse de umbrele adînci ale încăperii.

În jurul lui erau cincisprezece, poate douăzeci de bărbați, jumătate dintre ei la bar. Nimeni nu-i dădea atenție. Conversația era aceea obişnuită în astfel de locuri. Țara şi limba se schimbau, dar porcăriile discutate de clienți rămîneau aceleaşi. Un radio din raftul din spatele barmanului urla o melodie rock braziliană. Vocea cîntărețului nu era bună de nimic, dar nimănui nu-i păsa.

Kates stătea la masa de la capătul barului, cu spatele la uşă. Stupidă alegere, se gîndi Ben, dar apoi îl recunoscu pe celălalt bărbat de la masă şi îşi dădu seama că Steven Kates n-avusese de ales în privinţa locului. Ramon Dutra se aşeza din reflex cu spatele la zid, şi asta din motive foarte nimerite.

Dutra era un ticălos şi un criminal. Era cunoscut drept asasin plătit şi îi plăcea să fie pe cît de brutal era omeneşte posibil cu victimele sale. Dacă Dutra era acel singur om pe care Kates voia să-l angajeze el însuşi, atunci expediţia devenea cu repeziciune mult mai dificilă decît se aşteptase Ben. Ce punea la cale Kates? Să-i lase pe toţi morţi în junglă şi să păstreze tot... tot ce? Tot aurul, poate, pentru sine. Dar aurul era greu. Un singur bărbat nu putea să care destul cît să merite efortul, şi nu doar asta, dar Kates n-ar fi *putut* să iasă singur din junglă. Omul nu ştia nimic despre ea.

Dutra ştia, însă. Dispărea adesea în susul fluviului, probabil ca să scape de vreun alt criminal sau de lege. Poate că Steven Kates era suficient de prost încît să creadă că putea să-l angajeze pe Dutra să-i facă treaba murdară şi apoi să-l scoată din junglă cu prada, pentru ca după aceea să-l omoare el pe Dutra. Probabil că şi asasinul avea cam acelaşi plan, dar la finalul planului său altul era mortul.

Asta făcea ca situaţia să fie mai periculoasă decît anticipase Ben. Serioasa şi reţinuta domnişoară Sherwood era într-un pericol mai mare decît credea. Cum ajunsese să se încurce cu un nemernic precum Kates? Din cauza fratelui ei, bineînţeles. Omului aceluia chiar nu-i păsa că-şi punea sora într-un astfel de pericol? Evident, nu, pentru că nu părea să aibă habar că Steven Kates făcea joc dublu. Sherwood se considera partener cu drepturi depline cînd, de fapt, nu era decît o păpuşă de paie.

Din nou, Ben se gîndi să se retragă, cu toate că ştia bine că n-avea să facă asta. După aceea se gîndi să scape de Kates şi de Sherwood şi să facă el şi sora celui din urmă drumul, dar nu-i plăcu ideea pentru că, în primul rînd, nu voia să bage atîţia bani într-un proiect care ar fi putut să nu dea roadele aşteptate, iar în al doilea rînd, probabil că ea n-ar fi fost de acord. Nu păruse copleşită de farmecul lui.

Nu că el ar fi făcut vreun efort să fie fermecător. Se purtase intenţionat nepoliticos şi o insultase. Ei bine, Jillian trebuia să treacă peste dezgustul pe care-l simţea pentru el, fiindcă aveau să fie nevoiţi să lucreze împreună ca să se întoarcă vii şi nevătămaţi din expediţia aceea.

Pentru că văzuse ce venise să vadă, îşi bău repede berea, se şterse la gură şi îşi puse din nou ochelarii de soare în timp ce se ridica. Nimeni nu-i dădu atenţie cînd ieşi la fel de discret precum intrase.

Prezenţa lui Dutra nu însemna că pur şi simplu trebuia să fie mai atent şi să aibă mai mare grijă ca Jillian să fie în siguranţă. Cei pe care-i angajase aveau să refuze să meargă cu ei dacă Dutra era printre ei. Ben era nevoit să tocmească ajutoare mai puţin pricepute, lucru care avea să mărească şi mai mult pericolul. Exista un risc destul de mare ca şi ajutoarele să fie în pericol. Dacă Steven Kates voia într-adevăr aur, atunci avea nevoie de oameni care să-l tîrască afară din junglă. O mică parte din bani i-ar fi mulţumit pe aceştia. Odată ce Dutra scăpa din junglă cu aurul, ajutoarele deveneau nefolositoare. Genul acela de tîlhărie se petrecea tot timpul; siturile arheologice erau jefuite încontinuu.

Ben traversă strada îngustă şi se îndreptă spre colţul străzii, unde parcase camioneta. Ca de obicei, maşina era înconjurată de o mulţime de puşti. Îi goni şi urcă în maşină. Chiar şi cu ferestrele deschise, căldura se adunase sub

acoperişul de metal, însă Ben era de atîta vreme la tropice încît nici nu mai observa temperatura foarte ridicată. Transpiraţia îi alunecă pe spate cît timp rămase nemişcat, doar cîteva minute, ca să facă în minte puzzle-ul situaţiei.

El şi cei doi Sherwood erau cei mai expuşi pericolului, Rick Sherwood mai puţin decît sora lui. Cînd ajungeau la sit, presupunînd că acesta exista, Kates avea să acţioneze. Dacă nu găseau nimic, atunci nu era nici un pericol.

Oricum ai fi privit-o, situaţia era infectă. Dar, ce naiba? Lui îi plăceau situaţiile infecte. Nu-şi alesese acel stil de viaţă pentru rutină şi siguranţa unui program de la nouă la cinci după-amiaza. Nu avea nimic altceva de făcut decît să-i încălzească Thèresei cearceafurile. În loc de asta, avea să se străduiască s-o încălzească pe Jillian Sherwood. Iar *asta* chiar era o provocare.

Capitolul 4

Jillian se întoarse devreme în acea noapte în camera ei şi îi lăsă pe Rick şi pe Kates să bea la barul hotelului. Tensiunea începea să o ajungă. Nu avea încredere nici în Kates, nici în bărbatul pe care acesta îl angajase ca să-i conducă, dar Kates finanța expediția, aşa că trebuia să-i facă pe plac. Era din ce în ce mai tentată să contramandeze tot, dar în adîncul inimii voia să continue dacă tot ajunsese atît de departe. Dacă porneau, avea să fie prea tîrziu să mai renunțe, iar ea putea să uite de asta şi să se concentreze pe ce aveau de făcut, anume să găsească Oraşul de Piatră.

Era o uşurare să rămînă singură. Descuie uşa camerei sale şi simți cum chipul i se relaxa, acum că nu mai trebuia să-şi ascundă orice reacție, să aibă grijă la orice expresie facială şi la fiecare cuvînt. Poate că situația o depăşea, dar trebuia să nu uite că nu avea de ales.

Aprinse lumina şi se răsuci, ca să încuie şi să pună lanțul la uşă.

— Nu te obosi, spuse o voce adîncă. Doar dacă nu vrei să rămîn peste noapte.

Ea tresări şi se întoarse, pregătită să-l lovească pe intrus cu geanta exact în momentul în care îl recunoscu. Ben Lewis! Ciudat că-i cunoştea vocea deşi îl întîlnise numai o dată, dar i-o recunoscu, ba chiar instantaneu. El se ridică din fotoliul din

partea opusă a încăperii şi se îndreptă spre ea, cu un zîmbet care-i schimbă trăsăturile chipului bronzat.

— Uşurel, prăjiturică. Ai putea să răneşti pe cineva cu chestia aia.

Vocea lui adîncă era caldă şi glumeaţă. Jillian se uită în ochii lui albaştri şi simţi cum o cuprindea o furie fierbinte şi pură. Fără să se gîndească şi fără să ezite, duse braţul cu geanta în spate, precum un aruncător de disc la Olimpiadă, apoi îl lovi cu ea în cap. El se clătină şi se sprijini de perete, iar pe chip îi apăru o expresie complet surprinsă.

— Asta fiindcă m-ai speriat, se răsti ea, apoi îşi luă avînt să-l lovească din nou. Ce cauţi aici?

Poc!

— Ai intrat prin efracţie în camera mea!

Poc!

El ridică un braţ ca să-şi apere capul, aşa că a doua lovitură îl nimeri în coaste. Ben scoase un ţipăt scurt, îşi recăpătă echilibrul şi se întoarse spre ea, dar nu apucă să se apere de a treia lovitură, care-l nimeri în piept şi-l făcu să geamă. Rapid ca un şarpe, întinse mîna, prinse bareta genţii şi i-o smulse din mînă, trăgînd-o şi pe ea în acelaşi timp. O prinse în braţe, lipită de el, ţinîndu-i geanta în mîna dreaptă şi cuprinzînd-o pe după talie cu stînga, într-o strînsoare de oţel.

— Doamne, rosti Ben nevenindu-i să creadă. Ai centura neagră în atacul cu geanta, sînt convins. Eu voiam să am grijă de tine, şi cînd colo, de mine trebuie să-mi fac griji.

Lui Jillian nu i se părură amuzante remarcile lui. Îi puse amîndouă palmele pe piept şi împinse cu putere. Ben nici nu se clinti. Zidul de muşchi de sub mîinile ei era tare ca piatra.

— Dă-mi drumul, se răsti ea.

În loc să-i facă pe plac, el chicoti, iar răsuflarea sa caldă îi atinse lui Jillian părul de pe tîmplă.

— Uşurel, o certă el.

— Nu mă lua pe mine cu „uşurel"!

— Dar cum vrei să te iau?

Jillian trase adînc aer în piept şi-i recăpătă supărată controlul. Rareori îşi ieşea din fire, dar asta nu însemna că nu se enerva deloc. Spuse foarte clar:

— Dacă nu-mi dai drumul acum, o să te muşc. Tare.

Braţul din jurul mijlocului ei îşi slăbi strînsoarea, iar Ben îi zîmbi neobrăzat.

— Dacă am fi amîndoi dezbrăcaţi, nu m-ar deranja să mă muşti, dar în situaţia de faţă, nu, mulţumesc.

Ea făcu un pas înapoi şi îşi aranjă hainele, apoi îşi trecu o mînă prin păr, căutînd şuviţe în dezordine. Spre surpriza ei, totul era la fel de aranjat ca şi atunci cînd intrase.

— Arăţi foarte bine, spuse el zîmbind în continuare în acelaşi fel neruşinat. Decentă şi cu nasturii bine încheiaţi. Pe mine, unul, m-ai păcălit!

Ben începu să rîdă, iar ea se răsuci pe călcîie, deschise uşa şi spuse:

— Ieşi afară.

El întinse mîna pe lîngă ea şi închise uşa cu un zgomot puternic.

— Încă nu, prăjiturică. Trebuie să vorbim.

— Nu-mi pot imagina despre ce.

În ochii lui apăru o strălucire la auzul tonului ei acid, iar Ben se aplecă mai aproape. Respiraţia lui era caldă şi mirosea, nu tocmai neplăcut, a whisky băut de curînd.

— Pleacă de lîngă uşă, îi şopti. Kates sau fratele tău ar putea să vină încoace şi nu vreau să audă ce spunem. Camerele lor sînt aproape de a ta?

Jillian îl studie în tăcere, observînd pentru prima dată isteţimea din ochii lui albaştri. În ciuda mirosului de whisky din

respirația sa, bărbatul era treaz şi controlat. Nu doar atît, dar comentariul pe care-l făcuse exprima clar neîncrederea lui în cei doi, lucru foarte înțelept de altfel. Imediat, Jillian înțelese că-l subestimase, însă asta nu însemna că trebuia să aibă încredere în el.

Cu toate astea îi răspunse:

— Nu. Rick e la două uşi mai încolo, iar Steven e în cealaltă parte a coridorului.

— Foarte bine. Doar ca să fim siguri, hai să aprindem televizorul şi să ne îndepărtăm de uşă.

El făcu după cum spusese, apropiindu-se de televizor ca să-l aprindă. O portugheză grăbită inundă camera. După aceea, Ben se aşeză în singurul fotoliu din încăpere şi ridică picioarele încălțate în cizme pe pat, încrucişîndu-le la glezne.

Ea i le împinse jos.

— Jos picioarele de pe patul meu!

Jillian avu impresia că el avea de gînd să rîdă iar, dar în loc de asta spuse:

— Da, doamnă.

Folosise un ton suspect de supus.

Jillian se aşeză pe pat.

— Bine. Despre ce voiai să vorbim?

El nu răspunse o clipă, iar ea îi citi interesul stăpînit din privire cînd îl văzu uitîndu-se la ea, apoi la pat. Nu se strădui să se ascundă, de parcă nu i-ar fi păsat dacă ea ştia ce gîndea el. Jillian se simți mulțumită să rămînă impasibilă, să nu-i ofere nici un fel de reacție.

Gura lui tresări puțin, amuzată, iar Ben îşi duse mîinile la ceafă, împletindu-şi degetele. Jillian nu putu să nu observe ce buze frumoase avea, groase şi frumos conturate, cu buza de sus curbată într-un fel exagerat de senzual. Era un ticălos neîngrijit, cu părul în dezordine şi cu un început de barbă pe

obraz. Hainele sale păreau neatinse vreodată de vreun fier de călcat. Poate chiar aşa era. Pantalonii subțiri erau îndesați în cizme cafenii, uzate, iar cămaşa albă, pătată de sudoare, îi atîrna în afara pantalonilor. O pălărie şi mai pătată stătea pe masa mică de alături.

Jillian îşi aminti felul rece în care o măsurase şi ştiu cît de atent era Lewis în spatele imaginii pe care o afişa. Acel bărbat ştia *exact* ce făcea.

Asta nu însemna că ea avea de gînd să aibă încredere în el sau că era dispusă să vorbească prima. Nu voia să-l lase să o păcălească să-i spună tot ce ştia, fără ca el să dezvăluie nimic despre sine.

Tăcerea dintre ei se întinse pe cîteva minute, dar asta nu păru să-l incomodeze. Ba dimpotrivă, privirea îi deveni şi mai amuzată.

— Nu prea-ți place să vorbeşti, aşa-i, prăjiturică? rosti el într-un final, cu accentul său tărăgănat.

— Ar trebui să-mi placă?

— Ar face lucrurile mai simple, asta-i sigur. Hai să începem să dăm cărțile pe față.

— Tu primul, rosti ea politicos.

Din nou, Ben zîmbi larg, dar zîmbetul îi dispăru repede şi o expresie îngrijorată îi luă locul.

— Steven Kates e un tîlhar, spuse pe un ton sec. L-am văzut de cîteva ori în State, cu mult timp în urmă. Nu mă cunoaşte, dar eu am obiceiul să ştiu multe despre oameni. E un nememic în toată regula şi sigur nu-l interesează să meargă într-o expediție arheologică doar ca să fotografieze locuri de îngropăciune. Imediat ce el şi fratele tău mi-au oferit slujba, mi-am dat seama că are de gînd să fure ceva, presupunînd că situl e acolo şi că reuşim să-l găsim.

— E acolo.

— Asta spui tu. Ce trebuie să înțelegi, prăjiturică, e că să știi că e acolo nu-i totuna cu a-l găsi. La naiba, e greu chiar și să-ți dai seama exact unde ești *tu*, odată ce ai intrat în junglă. Nu există prea multe hărți și nici prea mulți ghizi cu experiență, iar GPS-ul nu funcționează din cauza frunzișului foarte des.

— Pot să conduc expediția pînă acolo.

— Poate. O să aflăm. M-am gîndit că nu m-ar deranja să aflu ce-i așa de interesant la situl ăsta arheologic și m-am mai gîndit că tu poți să fii atentă la Kates și la fratele tău. Ce-i cu fratele tău, apropo? Crezi că are de gînd să fure ce găsim?

Jillian se împăcase de mult cu adevărul despre Rick.

— Probabil că da.

— Și ar fi dispus să te omoare ca să poată să fure?

Jillian își ținu respirația cînd auzi cuvintele rostite cu voce tare, dar gîndul nu-i dădea pace de cîteva zile.

— Nu știu. Sper că nu, dar... nu știu.

El icni.

— S-ar putea să creadă că n-ai face nimic ca să-l scoți vinovat și să nu-și facă griji în privința ta. Kates e altă mîncare de pește. L-am urmărit astăzi. Cred că așa sînt eu, un ticălos care se amestecă în treburile tuturor. S-a întîlnit cu un asasin plătit, un anume Ramon Dutra, și l-a angajat ca parte din echipa noastră. La cum văd eu lucrurile, Kates n-are de gînd ca tu, eu sau fratele tău să mai ieșim vii din junglă.

Jillian ar fi putut să renunțe la expediție. Gîndul îi ricoșă prin minte. Nu era prea tîrziu ca să anuleze totul. Fără ea nu exista nici o călătorie, cu toate că nu știa ce-ar fi făcut Kates dacă decidea să se retragă după ce el cheltuise deja atîția bani.

Pe de altă parte, probabil că n-ar mai fi avut altă ocazie să găsească tribul Anzar și Orașul lor de Piatră sau Inima de Foc a Împărătesei. Probabil că n-ar mai fi avut niciodată ocazia

să dovedească teoriile tatălui ei şi să-i refacă reputaţia, a lui şi a ei înseşi. Ştia că era capabilă să găsească situl. Avea harta şi instrucţiunile precise, scrise în codul secret, şi memorase cheia care-l descifra. Chiar dacă Steven Kates ar fi găsit harta, n-ar fi fost în stare s-o citească.

Ben Lewis o urmărea îndeaproape. Jillian îşi strînse mîinile în poală şi se chinui să rostească pe un ton calm:

— Ce altceva?

El dădu ochii peste cap.

— Cei pe care-i iau eu cu mine de obicei sînt oneşti şi se poate pune bază pe ei, dar n-o să meargă în expediţie cu Dutra. A fost nevoie să angajez alţii, în care am mai puţină încredere şi care nu sînt la fel de pricepuţi şi al naibii de sigur că nu la fel de cinstiţi. Cu oamenii mei alături nu mi-era teamă de nimic din ce-ar fi putut să coacă Steven Kates, dar altfel sau lucrurile acum. Pentru că nu putem să punem bază pe fratele tău, o să fim numai noi doi împotriva lor, restul. Trebuie să facem un armistiţiu, prăjiturică, şi o să fie nevoie să cooperezi cu mine.

— De ce aş avea încredere în tine?

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zîmbet sarcastic.

— Pentru că numai pe mine mă ai. Acum ţi-am spus tot, aşa că e rîndul tău. Ce *naiba* căutăm în junglă?

— Un oraş pierdut.

El o privi nevenindu-i să creadă, apoi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot de rîs răsunător.

— Nu-mi spune că te-ai lăsat păcălită de vreuna dintre fabulele care plutesc pe-aici precum polenul. Dacă te iei după poveştile pe care le auzi, există mii de oraşe pierdute în junglă. Ai crede că nici nu-i loc pe malul fluviului de atîtea oase demult pierdute, dar pur şi simplu nu-i aşa.

— Povestea asta e adevărată.

— Ce te face să fii aşa sigură?

— Tatăl meu a găsit oraşul.

— A adus şi dovezi care să-i ateste existenţa?

— A murit încercînd.

— Deci n-ai nici o dovadă.

— După *asta* mă duc în junglă, rosti ea cu încăpăţînare. O să găsesc dovezi că avea dreptate.

— Sau o să mori încercînd.

— Tu nu trebuie să mergi pînă acolo, domnule Lewis, dar eu sînt nevoită.

— Merg, merg. E mai frumos decît la circ! Ce-ar fi să-mi povesteşti despre acest faimos oraş pierdut. Care dintre ele este? Probabil că am auzit despre toate.

— Se poate, rosti ea fără voie. Ai auzit de tribul Anzar sau de Oraşul de Piatră?

El se gîndi puţin, strînse din buze şi le atinse cu degetul de cîteva ori. Privirea ei îi urmări degetele, zăbovi asupra buzelor lui, după care îşi dădu seama ce făcea şi se uită în altă parte. Oare fusese o mişcare calculată, ca să-i atragă atenţia asupra gurii lui? Îl credea în stare, dar nu îl privi ca să vadă dacă avea din nou privirea aceea amuzată.

— Nu pot să spun că am auzit, rosti. Vrei să-mi povesteşti tu?

Ea îi spuse repede legenda tribului Anzar şi a reginei lor războinice, a inimii ei care acum păzea mormîntul iubitului ei. El începu să pară plictisit.

— Asta nu e tot, rosti Jillian. Tata era şi el arheolog, pasionat de legende vechi ca asta, pe care le investiga de curiozitate. Pe toate celelalte le-a catalogat ca fiind doar asta, legende, dar nu şi pe aceea a tribului Anzar.

— Ce anume din povestea asta cu zîne l-a făcut s-o creadă cu atîta convingere?

În privirea ei apăru un licăr de furie, dar Jillian îl temperă repede. Dacă nici colegii tatălui ei nu îl crezuseră, de ce l-ar fi crezut cineva care nici măcar nu-l cunoscuse?

— Ştii de unde vine numele de Amazon? întrebă.

El ridică din umeri.

— De la junglă, presupun.

— Nu. Jungla a fost numită după fluviu.

— Şi ce dacă?

— În 1542, un grup de spanioli a plecat să exploreze fluviul. Pe atunci nu se numea nicicum. Cu ei era un călugăr dominican, Gaspar de Carvajal. Călugărul a păstrat un jurnal în care a scris tot ce vedeau. Mult din ce a scris sînt poveşti tipice pe care spaniolii le-au adus înapoi în Europa: aur şi comori numai bune de adunat.

— Cam aşa şi era, spuse Ben. Asta cînd le descopereau. Uită-te ce le-au făcut incaşilor.

— Călugărul povesteşte despre oraşe albe, strălucitoare, şi străzi regeşti pavate cu piatră, ceea ce ar descrie destul de bine imperiul Incaş, cu toate că era mult mai la vest. E posibil ca acest călugăr să fi repetat doar ce auzise şi el, dar la un moment dat menţionează ceva ce nu-şi are locul în poveste, diferit de toate celelalte variante. Carvajal spune că au dat peste un trib de femei războinice care luptau cu forţa a cîte zece bărbaţi indigeni.

— Nu-mi spune, rosti Ben închizînd ochii. Lasă-mă să ghicesc. Le-au găsit pe amazoane şi de acolo a primit fluviul acest nume.

— Exact.

— Porcării!

— Majoritatea, da. Jurnalul lui Carvajal e interesant, dar istoricii nu-l iau în seamă drept o dovadă acceptabilă. Celelalte poveşti, din alte surse, sînt cele care au adăugat detalii şi l-au făcut curios pe tata.

— Ca de pildă?

— A găsit cinci surse diferite pentru fabula despre tribul Anzar. N-a găsit nici o legătură între ele, dar fragmentele de informație se potrivesc unul cu celălalt precum piesele unui puzzle. Una dintre poveşti este despre „demonii înaripați, fără sînge", dar tot aceea îi numea şi „diavolii din apa cea mare". Nu e nevoie de prea multă imaginație ca să îi vezi pe spaniolii palizi debarcînd din vasele lor, cu velele albe zbătîndu-se în vînt ca aripile.

— Bine, să zicem că se poate, spuse Ben părînd plictisit. Nu e aşa de exagerat.

— Oraşul de piatră de sub marea verde este, evident, un oraş în junglă, ascuns de frunziş. Atît de bine ascuns încît spaniolii nu l-au putut găsi.

— Toate astea sînt interesante în teorie, prăjiturică, dar n-ai şi ceva dovezi solide? Presupun că încerci să mă convingi că amazoanele călugărului erau, de fapt, acest trib Anzar.

— Tata a dat peste o sursă care menționa „harta spre Oraşul de Piatră". A căutat originea sursei şi a găsit alte indicii. I-a luat trei ani ca să găsească harta propriu-zisă. A autentificat-o şi datează din secolul al şaptesprezecelea. Pe ea nu e specificată țara sau măcar continentul, dar e destul de detaliată, cu locuri importante şi distanțe.

El pufni a neîncredere.

— În junglă nimic nu rezistă destul cît să fie un loc important. Vegetația înghite totul. Ideea că totul se întoarce în praf are aici un înțeles literal. Aproape că poți să vezi asta cu ochii tăi.

Ea îl ignoră.

— Harta arată locația Inimii de Foc a Reginei.

— Şi tu crezi că această Inimă a Reginei e o nestemată imensă care a stat în junglă pînă acum, iar harta o să te ducă direct la ea.

— O să mă ducă, răspunse ea încrezătoare. Tata a gîndit parcursul şi l-a scris în codul secret.

— Să spunem că găseşti locul ăsta. Eu nu prea cred că există, dar să zicem că-l găseşti. După aceea ce faci?

— Fotografiez totul, documentez descoperirea şi mă întorc cu dovezile. S-a spus despre tata că era nebun. Reputaţia lui a fost distrusă de această teorie, şi acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu reputaţia mea. Am de gînd să dovedesc că tata a avut dreptate. Nu-mi pasă dacă există într-adevăr o nestemată imensă care păzeşte un mormînt. Vreau să găsesc oraşul ăsta şi să dovedesc că tribul Anzar a existat. Îmi iubesc meseria, domnule Lewis, dar, dacă nu reuşesc să-i refac reputaţia tatei, n-o să fiu niciodată altceva decît fiica nebunului de Sherwood, care e la fel de nebună ca el.

— Spune-mi Ben, rosti el din obişnuinţă, frecîndu-şi bărbia în timp ce cîntărea situaţia. Chiar dacă există vreun oraş pierdut în junglă, ce te faci dacă nu i-a aparţinut tribului Anzar? Dacă Anzar nu erau amazoane, şi trebuie să-ţi spun, prăjiturico, amazoanele sînt foarte departe pe lista mea de posibilităţi, ci doar un trib indian izolat, banal, care a dispărut cu mai multe secole în urmă?

— Nu contează. Un oraş pierdut e un oraş pierdut.

Jillian se văzu nevoită să facă un efort ca să-şi păstreze tonul sec, fiindcă vocea lui cadenţată era contagioasă.

— Nu trebuie decît să mă întorc cu dovada existenţei sale.

— Ştii că fugi după himere.

Ea clătină din cap.

— Tata a documentat meticulos totul. Nu era vînător de comori, ci vînător de adevăr. Nu-i păsa dacă miturile pe care le investiga erau sau nu adevărate. Voia doar să aibă dovezi, într-un sens sau în celălalt.

— Dar Kates se bazează că o să găsească o avere în aur sau nestemate. Cum de s-a implicat şi el?

Ea ezită, apoi oftă.

— Rick. La el erau toate hîrtiile mai vechi ale tatei. Eram la el, căutam printre dosare, cînd am dat peste informaţiile despre tribul Anzar. Recunosc că m-am entuziasmat în aşa măsură încît n-am reuşit să mă stăpînesc...

— Aş vrea să fi fost acolo.

Ea nu lăsă comentariul lui tărăgănat să-i distragă atenţia.

— Rick m-a întrebat ce am descoperit şi eu, ca o proastă, am dat totul în vileag. El mi-a luat hîrtiile, dar n-a ştiut să citească instrucţiunile, fiindcă sînt scrise în cod. Atunci a început să fie puţin sarcastic şi m-a întrebat ce mă făcea să cred că aveam dovada unei comori pierdute cînd nici măcar nu puteam să citesc textul. I-am spus că eu *puteam* să-l citesc, pentru că tata m-a învăţat codul. Am refuzat să-i spun şi ce scria.

— Pun pariu că atmosfera s-a înviorat imediat.

Ea zîmbi auzind cum el subestima ceea ce se întîmplase de fapt.

— Am încercat să le trezesc interesul mai multor colegi. Toată lumea a rîs. Mi-am dat seama ce gîndeau. Mă comparau cu tata. O astfel de expediţie cere mulţi bani şi nu puteam să mă descurc singură, dar nici n-am reuşit să găsesc pe cineva care să mă susţină. Nimic măcar fundaţia pentru care lucrez, iar *„Fundaţia arheologică Frost"* e cea mai mare. Practic, m-au mîngîiat pe creştet şi mi-au spus să-mi iau tălpăşiţa. Am fost atît de dezamăgită şi de supărată după ce toată lumea m-a refuzat încît l-am sunat pe Rick şi i-am spus că n-avea să fie nici o expediţie. Nu ştiu de ce, în afară de faptul că sînt convinsă că şi el l-a iubit pe tata, aşa că merita să ştie. După

aceea m-am trezit că îl implicase şi pe Kates şi făceam planuri să venim încoace.

— N-au încercat să te convingă să le dai lor harta şi instrucţiunile?

— Ba sigur că da.

Jillian îi aruncă o privire plină de răceală, care-i spuse lui Ben cam cît de mare succes avuseseră cei doi.

— Nu sînt sigură, dar cred că la un moment dat cineva a intrat şi mi-a căutat prin apartament.

— Probabil Kates sau cineva angajat de el. Nu-i place să muncească el însuşi. A luat harta?

— Nu. Nimeni n-o s-o găsească acolo unde am pus-o.

— Nu o ai la tine?

— Sigur că nu! N-am de gînd să iau cu mine o hartă veche de patru sute de ani. Am copiat instrucţiunile, dar, după cum am spus, sînt criptate.

El bombăni ceva în bărbie.

— Ce e? întrebă ea apăsat.

— Am spus că ţi se pare că eşti Jane Bond. Ei nu pot să citească instrucţiunile şi tu nu vrei să le spui care sînt, aşa că îi obligi să te ia cu ei.

— Exact. Ei mai degrabă ar prăda situl în loc să încerce să-l păstreze aşa cum este, iar reputaţia tatei n-ar fi niciodată schimbată.

Deodată, aparenta indiferenţă dispăru din atitudinea lui Ben, iar el se ridică în capul oaselor şi se uită urît la ea, cu pleoapele îngustate.

— Şi cum naiba ai tu de gînd să-i opreşti?

Ea îşi încordă umerii.

— Nu ştiu. Dar am cumpărat un pistol.

El înjură de mama focului.

— Şi te-ai gîndit că asta o să rezolve problema? Iisuse. Ai cumpărat un pistol. Ce fel de pistol? Unul încrustat cu perle?

— Un .38 automat.

— Ştii măcar cum să-l foloseşti?

— Ştiu. Sînt arheolog. Munca mea mă duce în locuri necivilizate. N-am minţit cînd am spus că am fost nevoită de cîteva ori să omor ca să mănînc şi a trebuit să şi sperii cîteva creaturi neprietenoase, şi din cele cu două picioare, şi din cele cu patru.

El se uită bănuitor la geanta ei.

— Nu, nu e acolo, spuse ea zîmbindu-i. Şi nici nu mă las păcălită de fanfaronada ta. L-ai găsit cînd mi-ai căutat prin cameră, aşa că ştii că am pistol, ştii de care este şi ştii şi *unde* este.

El îi zîmbi la rîndul său, fără să o contrazică. Sigur că îi căutase prin cameră cînd avusese ocazia.

— Ai lenjerie intimă foarte drăguţă.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Ai probat-o?

— Nu, doar mi-am frecat obrazul de ea.

Fir-ar el să fie. Se putea chiar să fi făcut asta. Imaginea îi trecu prin minte şi Jillian simţi un nod în stomac. Încă nu voia să-l lase să vadă vreo reacţie din partea ei, dar îi era din ce în ce mai dificil. Era neruşinat şi direct, şi atît de masculin încît toate simţurile ei vibrau în ciuda raţiunii.

Ben o privea încă zîmbind puţin cînd îi văzu pupilele dilatîndu-se. Unele reacţii nu puteau fi mascate. Simţi un val de mare satisfacţie fiindcă reuşise să treacă de apărările ei.

Însă trebuia să discute lucruri mai importante decît sexul.

— Dată fiind situaţia, spuse tărăgănat, ce-ar fi să descifrezi tu codul ăsta pentru mine, iar eu o să găsesc oraşul pierdut, dacă într-adevăr e acolo, în timp ce tu stai aici, departe de pericol?

Ea îi rîse în nas. Nici măcar nu încercă să fie politicoasă. Îşi duse mîinile la burtă şi rîse din toată inima auzindu-i propunerea atît de ridicolă.

— Înţeleg că răspunsul este nu.

— Nu ştiu cum ai reuşit să rămîi serios în timp ce spuneai asta, răspunse ea încă rîzînd. Crezi că am încredere *în tine*?

— O să înveţi să ai, spuse el vesel. Pînă la urmă, dat fiind că insişti să vii şi tu, o să împărţim acelaşi cort. Da, o să înveţi repede că poţi să te laşi pe mîna mea, şi asta în mai multe feluri. În primul rînd, trebuie să ştii că n-o să te dezamăgesc niciodată, prăjiturico.

Capitolul 5

Jillian se ridică brusc în picioare, furioasă din nou.

— Să împărțim același cort! strigă. Eu și cu tine?

— Sst, făcu el arătînd spre ușă. Oricine e pe coridor poate să te audă.

Își ascunse mulțumirea la reacția ei, pentru că, dacă ar fi observat-o, ea ar fi devenit din nou foarte stăpînită. Cu o noapte înainte îl păcălise cu imaginea ei de gheață. Furia vulcanică pe care o văzuse pe chipul ei chiar înainte să înceapă să-l lovească îi făcuse tot trupul să se încordeze de bucurie, așa cum i se întîmpla și în acel moment, cînd reușise din nou s-o facă să-și piardă controlul.

— Nu mă interesează dacă mă aud și în barul de la parter.

— Se prea poate. Liniștește-te, prăjiturică.

Ea coborî vocea și șopti furioasă:

— Facem o înțelegere, iar eu nu sînt parte din ea. Nu împart cortul cu nimeni și cu siguranță nu cu tine!

— Mă gîndesc că doar așa o să te lase Dutra în pace.

— Îți sînt recunoscătoare pentru că ești galant, domnule Lewis, dar nu mă las păcălită atît de ușor. Chiar crezi că o să fie așa simplu să-ți asiguri „rezervele", după cum ai spus, fermecător, aseară?

Fir-ar să fie, nu cădea în plasă! Dar erau abia la început, iar el se bucura de joc. Îi zîmbi larg, nerușinat.

— A meritat încercarea.

— O să dorm cu pistolul în mînă, îl informă ea.

— E bine de ştiut, fiindcă nu glumeam în ceea ce-l priveşte pe Dutra. Poate că o să fii în siguranţă pe drum pînă acolo, pentru că Steven Kates nu vrea ca Dutra să-ţi facă vreun rău la început, dar imediat ce găsim locul ăsta, dacă îl găsim, ai face bine să stai aproape de mine. Bine?

— Bine.

Ben o privi surprins cînd o văzu grăbită să fie de acord.

— Cum, nu te opui deloc? Fii atentă, s-ar putea să încep să cred că mă placi.

Jillian îi aruncă un zîmbet prefăcut amabil.

— Cred că pot să fac în aşa fel încît să nu se întîmple asta. N-aş vrea s-o iei aşa de departe pe cîmpii.

El rîse apreciativ şi se ridică. Imediat, Jillian se simţi copleşită de prezenţa sa şi încercă să facă un pas înapoi, dar patul era chiar în spatele ei. Ben observă mişcarea şi se apropie şi mai mult, atît de mult încît ea simţi căldura pe care-o emana trupul lui puternic.

Sînii ei atinseră partea de sus a abdomenului lui tare şi un fior fierbinte îi curentă sfîrcurile. Jillian nici nu mai respiră, fiindcă orice mişcare, oricît de mică, ar fi fost prea intensă.

Ben nu făcea nimic, stătea doar nemişcat, atît de aproape încît corpurile lor se atingeau. Jillian îi simţea privirea pe chipul ei, dar refuză să ridice capul, fiindcă, pe de o parte, nu voia să vadă expresia senzuală de pe figura lui şi, pe de alta, fiindcă nu voia ca el să vadă răspunsul ei involuntar.

Căldura lui o înconjura, o ademenea, o seca de putere. Nu-şi dăduse seama înainte cît era el de înalt, dar probabil că avea puţin mai mult de un metru optzeci, iar tînăra ştia deja că trupul îi era numai muşchi.

— Jillian, îi rosti el numele pe un ton blînd, ademenitor. Uită-te la mine.

Ea înghiți în sec.

— Nu.

Încă unul dintre rîsetele acelea profunde răsună din pieptul lui.

— Încăpățînată.

Atunci el se mişcă, îi apucă în mîna stîngă şuvițele de la ceafă şi trase cu blîndețe, obligînd-o să ridice privirea. Doar o secundă, ea îi văzu ochii în care strălucea o privire hotărîtă, din care dispăruse orice urmă de amuzament, apoi Ben înclină capul şi se pregăti să-i acopere gura cu gura lui.

Jillian se cutremură, apoi rămase nemişcată, cu ochii închişi. Valul brusc de plăcere o luă pe nepregătite. Se aşteptase să fie nevoită să suporte şi nimic mai mult, dar se trezi tentată să deschidă gura şi să-i dea voie să o sărute cu limba. Îşi dădu imediat seama că îi subestimase cu mult capacitatea de seducție. Gura lui avea un gust curat, amestecat cu whisky. Buzele sale aveau o textură fermă, dar se mişcau cu blîndețe deasupra buzelor ei. Jillian ar fi putut să reziste unui asalt brutal fără să răspundă, însă el nu folosi forța. O ademeni cu sărutări tandre, prelungite, o tentă cu sclipiri de pasiune pe care ea apucă doar să o întrevadă înainte ca el să se stăpînească, o vrăji cu căldura şi forța trupului său, o invită să se sprijine de el.

Doamne, cît era de periculos!

Jillian strînse pumnii şi îşi înfipse unghiile adînc în palme, încercînd din răsputeri să-i reziste. Nu deschise gura, refuză s-o facă, dar îşi dori asta cu atîta ardoare încît începu să tremure de efort.

Ben puse capăt chinului ridicînd capul după un ultim sărut prelung, care aproape că o făcu să-şi piardă controlul.

— Dulce, murmură el, mîngîindu-i buza de jos cu degetul mare.

După aceea ochii lui albaştri îi întîlniră pe ai ei, iar Ben păru satisfăcut de ceea ce vedea.

— O să te am pînă la urmă, spuse tărăgănat. Nu uita să încui uşa în urma mea.

Dar ea rămase neclintită, încercînd să-şi recapete controlul, în timp ce el se îndreptă spre uşă. Ben se opri şi ridică sprîncenele, privind-o, apoi făcu un pas înapoi, spre ea. Jillian îşi revenise suficient încît să-i arunce o privire ameninţătoare. Lewis rîse şi ridică mîna într-un salut scurt, apoi plecă fără să mai spună nimic, dovedind un autocontrol pentru care ea îi fu recunoscătoare.

După o clipă, Jillian traversă camera şi încuie, ascultătoare, punînd lanţul la uşă. Se aşeză în fotoliul pe care el îl lăsase gol şi încercă să-şi pună ordine în gînduri. Îi era greu să se concentreze, fiindcă tot ce voia era să *simtă,* să se bucure de senzaţiile păcătos de delicioase pe care el i le trezise.

De ce nu putea să fie cum i se păruse la început, un ghid murdar, cu reputaţie proastă, prea îndrăgostit de whisky-ul său? Acelui bărbat i-ar fi rezistat uşor, dar cel care se dovedise el a fi în acea seară, Ben cel adevărat, era cu totul altul. În ciuda sexualităţii lui prea liber exprimate bărbatul era fermecător, sau poate că şi aceea făcea parte din farmecul său. Jillian nu mai cunoscuse pe nimeni atît de împăcat cu propria sexualitate pe cît părea să fie Ben Lewis. Ba mai rău, era inteligent şi dur. Îşi dăduse imediat seama că Steven Kates era pus pe rele. Din păcate, învăţase la fel de repede cum să îi dărîme şi ei apărările şi se bucurase s-o facă.

Jillian se gîndi că, probabil, era nebună dacă fusese de acord să petreacă două luni sau chiar mai mult în compania lui. Îşi luase anticoncepţionale la ea nu pentru că voia o aventură, ci pentru că era de bun-simţ să facă asta ca să se

protejeze. Unei femei i se putea întîmpla orice într-o țară străină, în circumstanțe nu tocmai civilizate. Avea să fie atentă şi în gardă, dar era suficient de realistă încît să-şi dea seama că se puteau întîmpla lucruri foarte rele. Avea să-i fie mai greu să se apere de Ben Lewis, pentru că trebuia să-şi reziste şi sie înseşi. Dacă făcea dragoste cum săruta, putea să o omoare de plăcere pe femeia din brațele sale.

Jillian ar fi putut să moară şi altfel, dacă insista să continue aşa cum începuse. Prezența lui Dutra făcea expediția să fie şi mai primejdioasă decît înainte, dar ea era hotărîtă să meargă şi refuză să se oprească atunci. Dacă însemna să moară, era dispusă să rişte, pentru că era singura ei ocazie să-l răzbune pe profesor şi să-şi relanseze propria carieră. Acționa spre binele propriu şi pentru binele tatălui ei, singurul dar pe care acesta l-ar fi apreciat mai mult decît pe oricare altul.

Avea să găsească oraşul Anzar. Ceilalți, Kates şi Rick, se angajaseră să facă acea călătorie ademeniți de giuvaierul Împărătesei, dar Jillian spera ca acesta să nu existe cu adevărat. Fusese util ca poveste care-i atrăsese pe atîția să caute oraşul Anzar, căutări despre care ea nu-i spusese nimic lui Ben, dar, dacă Inima de Foc a Împărătesei exista cu adevărat, atunci erau cu toții în mare pericol din cauza lui Kates şi al asasinului său plătit. Dacă era norocoasă, n-aveau să găsească decît oraşul.

Se temea destul de mult, totuşi, că giuvaierul exista cu adevărat. Profesorul aşa crezuse. Lăsase scris că bănuia existența unui diamant uriaş, roşu, fiindcă în Brazilia se găseau diamante colorate. Avea să fie încă acolo, indestructibil şi neatins, probabil cel mai mare şi cel mai rar dintre toate giuvaierurile din lume, un diamant roşu.

Diamantele roşii erau de calitate proastă, pentru că imperfecţiunile erau cele care le dădeau culoarea roşie, dar erau rare şi de aceea extrem de valoroase. Pe profesor îl interesase nu atît diamantul, ci ceea ce ar fi dovedit el. El n-ar fi avut parte de bogăţie, ci doar de adevăr, fiindcă siturile arheologice aparţineau ţării în care erau descoperite, nu celui care făcea descoperirea. Guvernul Braziliei avea să fie extrem de mulţumit dacă se găsea Inima de Foc a Împărătesei.

Jillian nu-i povestise lui Ben despre toate sursele care povesteau despre diamant, fiindcă, dacă el şi-ar fi dat seama cît de probabilă era existenţa acestuia, ar fi fost posibil să refuze să se expună, pe el şi pe ea, unui astfel de pericol. La cum stăteau lucrurile în acel moment, el credea că plecau să exploreze jungla cîteva luni şi că n-aveau să găsească nimic. Dacă nu găseau giuvaierul, nu erau în nici un pericol.

Dar profesorul găsise o altă hartă, mult mai detaliată decît aceea din secolul al şaptesprezecelea. De acolo veniseră instrucţiunile pe care le copiase tatăl ei. Nu-şi pierduse niciodată spiritul de competiţie colegială şi nici uşoara paranoia care-l însoţea, aşa că scrisese indicaţiile în codul pe care-l inventase. Lui Jillian îi dădură lacrimile. Parcă-l vedea, tremurînd de încîntare stăpînită şi bucurie, codificînd informaţia, făcînd-o să fie şi mai greu de descifrat. Îşi aminti cheia, partea cea mai importantă a descifrării oricărui cod. Tatăl ei obişnuia să spună că era un cod în fugă, fiindcă se schimba la fiecare cuvînt, dar, dacă ştia cheia pe de rost, Jillian putea să descifreze mesajul cu ajutorul unei foi de hîrtie şi al unui creion. N-avea nici o îndoială că o agenţie de informaţii secrete ar fi putut să-l descifreze repede, dar codul servise intereselor tatălui ei, aşa cum acum servea intereselor ei.

Ultima hartă pe care o găsise profesorul, cea cu datele exacte ale latitudinii şi longitudinii, fusese făcută în 1916 de un

explorator care se aventurase departe în pădurea tropicală şi găsise ruinele incredibile ale unui oraş ce putea să rivalizeze cu acelea ale incaşilor, cu ceea ce părea să fie un palat cioplit în stîncă. Exploratorul reuşise să iasă viu din junglă, dar murise de malarie. Zbătîndu-se în ghearele unei febre chinuitoare, chiar înainte să moară, mormăise ceva despre „inima mormîntului", ceea ce toată lumea înţelesese că era o referire la propria-i moarte. Păcat, dar nu greu de ghicit.

Tatăl ei fusese convins că exploratorul dăduse din întîmplare peste oraşul ascuns Anzar şi că văzuse diamantul roşu, imens, dar din nu se ştia ce motiv nu reuşise să-l ia cu el. După ce-i citise însemnările, Jillian era la rîndul ei convinsă de acelaşi lucru.

Se gîndise că va putea apăra situl, dar în acel moment nu mai era sigură. După cum spusese şi Ben, situaţia se schimbase. Kates avea acum sorţi mai mari de izbîndă. Gîndul că situl ar fi putut să fie jefuit o făcea să tremure de furie. Îi spusese apăsat lui Rick, înainte să plece din State, că legile împotriva furtului de antichităţi şi comori naţionale erau severe, dar că multe ţări le ofereau recompense celor care descopereau lucruri înainte neştiute, încercînd astfel să prevină furturile. El ridicase indiferent din umeri cînd îi auzise îngrijorarea, jurînd cu nepăsare că nu avea de gînd să fure diamantul. De ce să fure ceva dacă putea să obţină legal bani pentru acel lucru?

În profesia ei, Jillian cunoştea toate posibilele abordări. De ce să te mulţumeşti cu recompensa dacă aveai o cunoştinţă care ar fi plătit mult mai mult? Nu credea că Rick avea astfel de cunoştinţe, dar era sigură că Steven Kates avea. Părerea ei despre el nu se îmbunătăţise după ce-l cunoscuse, ci, dimpotrivă, devenise din ce în ce mai rea pe măsură ce trecea timpul. Era prea degajat, prea... rece. Nu-i era deloc greu să creadă ce-i spusese Ben despre el.

Trebuia să ducă expediția la bun-sfîrşit. Pentru tatăl ei şi pentru sine însăşi. Dar, în caz că avea să se întîmple ce era mai rău şi nu se mai întorcea, n-avea de gînd să-i permită lui Kates să scape nepedepsit şi cu crima, şi cu jaful. Ideea tîlhăriei o înfuria aproape mai mult decît gîndul că ar fi putut să fie omorîtă.

Scoase cu mişcări bruşte un carnet şi un pix şi începu să scrie. Douăzeci de minute mai tîrziu sigilă două plicuri, simțind un triumf întunecat. Mîzgăli numele managerului hotelului pe unul dintre plicuri şi adresa unui coleg din State pe celălalt. Avea de gînd să-i dea în secret amîndouă plicurile managerului şi să-l instruiască să-l deschidă pe cel care îi era adresat şi să-l trimită imediat pe celălalt dacă nu se întorcea ea însăşi ca să-şi ia lucrurile. Înăuntru, în amîndouă scrisorile, descrisese pe scurt situația. Poate că guvernul Braziliei n-ar fi făcut prea mari eforturi pentru ea, dar spera ca măcar să fie dispuşi să investigheze ceva pe atît de valoros pe cît era Inima de Foc a Împărătesei. Într-un efort să se asigure că adevărul despre Anzar şi despre tatăl ei avea să fie aflat, spera ca scrisoarea, alături de moartea ei, să provoace suficient interes încît colegii ei arheologi să investigheze tribul Anzar. Era numai o speranță, dar Jillian se simți mai bine fiindcă făcuse efortul cu pricina.

Se gîndi să folosească scrisorile ca pe o garanție, să le spună lui Rick şi lui Kates despre ele odată ajunşi la sit, dar îşi dădu seama că în acel caz Kates pur şi simplu nu s-ar mai fi întors ca să-i ia lucrurile. Managerul hotelului ar fi presupus că muriseră cu toții în junglă. Dacă deschidea vreodată scrisoarea, avea să fie prea tîrziu, fiindcă Steven Kates ar fi fost deja departe de Brazilia.

Jillian era nevoită să-şi păstreze secrete măsurile de precauție şi să aibă pistolul la îndemînă. Era tot ce putea să facă. Îi era frică, dar numai o nebună nu s-ar fi temut. Cel puțin

Ben avea să fie şi el vigilent. Nu putea să aibă încredere că el n-avea să încerce să o seducă, dar se gîndi că, probabil, putea să aibă încredere că avea s-o apere. Pînă la urmă, şi pielea lui era în joc.

* * *

— Cît o să mergem cu bărcile? întrebă Jillian pe ponton, uitîndu-se cum apele întunecate curgeau la vale.

Manaus era aşezat pe Rio Negro, la opt kilometri mai sus de locul în care fluviul îşi vărsa apele întunecate şi limpezi în cele aurii ale Amazonului. Cei doi curenţi erau atît de puternici încît fluviile curgeau unul lîngă altul fără să se amestece, negru şi auriu mişcîndu-se sinuos, ca un şarpe uriaş, cam cincizeci de kilometri înainte să-şi unească forţele în sfîrşit.

— Două săptămîni, cu o zi în plus sau în minus, răspunse Ben fără să se uite la ea.

Era atent la procesul încărcării ultimelor provizii. Jillian gemu pentru sine la gîndul că trebuia să petreacă două săptămîni închisă la bord, dar nu se plînse cu voce tare. Nu aveau ce altceva să facă. Ambarcaţiunile erau singura cale să care proviziile în amonte, pînă în locul de unde puteau să înceapă călătoria prin junglă.

— La întoarcere o să dureze numai pe jumătate de atît, spuse Ben. O să plutim în direcţia curentului, nu împotriva lui, în primul rînd, iar în al doilea, n-o să avem cu noi toate proviziile astea, aşa că încărcătura o să fie mai uşoară.

Aveau opt ajutoare cu tot cu Dutra. Ben mai angajase şapte oameni, cinci brazilieni şi doi indieni din tribul Tukano. Cei doi indieni, fiecare pe cîte una dintre ambarcaţiuni, împărţeau tăcuţi greutatea, în aşa fel încît ea să fie distribuită egal între cele două bărci. Ben era cînd pe unul dintre vase,

cînd pe celălalt, cu ochii acoperiți de ochelari de soare, dar fără să piardă nimic in vedere. Ştia exact unde era fiecare lucru pe care-l luau, cît de mult aveau din fiecare şi cît aveau să dureze proviziile. Dacă nu găseau oraşul pînă ajungeau la jumătatea cantității, păcat. Aveau să se întoarcă oricum. Se gîndi că Jillian avea să se opună mai mult decît oricare dintre ceilalți dacă se întîmpla aşa, dar Ben era hotărît s-o aducă înapoi chiar şi legată dacă era nevoie.

Cînd ajunsese pe ponton în acea dimineață, pregătită de plecare, o văzuse pentru prima dată după două zile de cînd o vizitase în camera ei de hotel. Îşi prinsese părul lung pînă la umeri, iar în lumina puternică a soarelui acesta lucea frumos.

— Pune-ți pălăria, îi spuse din reflex.

El însuşi avea capul descoperit, pentru că nu voise să rişte ca Dutra să-l recunoască dacă ar fi purtat pălărie şi ochelari de soare. Începuse să-i placă pălăria din material textil şi o luase cu el, dar avea de gînd ca la început să poarte şapca de baseball dacă soarele devenea prea puternic.

Jillian îl ascultă. Lui Ben îi plăcea cum arăta ea în pantalonii rezistenți din pînză de sac şi în cămaşa albă, cu mîneci scurte. Pălăria din paie, cu boruri înguste, îi dădea un aer serios, eficient. Se vedea din fiecare mişcare pe care o făcea că avea experiență în astfel de expediții. În plus, pantalonii din pînză îi dădeau la iveală fiecare curbură delicioasă a posteriorului, iar Ben fluieră încet, pentru sine. Aveau să doarmă unul lîngă altul pe puntea aglomerată, timp de două săptămîni, şi fiecare noapte din acele două săptămîni avea să fie tentație pură. Nimic altceva, însă, fir-ar să fie. Nu cu alți patru oameni chiar lîngă ei.

— Cum ți se pare amicul Dutra? întrebă el încet.

Nu era nevoie să se uite la cel în chestiune ca să-l vadă cu ochii minți, şi Jillian îşi stăpîni un fior.

— Avem noroc dacă nu ne omoară pe toți, murmură.

Cîțiva centimetri mai scund decît Ben, Dutra probabil că era mai greu decît el cu cincisprezece kilograme sau chiar mai mult. Purta o cămaşă cu mînecile rupte şi pete imense de sudoare i se întindeau de la subsuoară pînă la mijloc. Capul îi părea prea mic pentru umerii masivi, cu toate că avea mult păr negru, lipsit de strălucire şi greu de stăpînit, care semăna mai mult cu blana unui animal. Avea arcadele proeminente, ca ale omului din Neanderthal, dar sprîncenele îi erau subțiri, aproape inexistente. Ochii depărtați erau mici, răi şi parşivi, obrazul, nebărbierit, iar dinții îi erau pătați, maro. Avea incisivii la fel de ascuțiți ca ai unei primate. Cu dinții şi cu părul acelea, nu părea tocmai uman. Jillian nu reuşea să-l privească fără să-şi simtă stomacul strîngîndu-se de teamă şi dezgust.

Dutra nu lucra, cu toate că, în principiu, era şi el unul dintre ajutoare. Se sprijinea de un stîlp, cu brațele masive încrucişate la piept, şi se uita fără oprire la Jillian. Ben se prefăcu a nu observa. În primul rînd, bărcile trebuiau perfect echilibrate, iar Dutra ar fi fost în stare să le saboteze intenționat. În al doilea rînd, o făcea pe Jillian să se simtă stingherită, aşa că era posibil să se răzgîndească şi să vrea să împartă cortul cu el.

Rick Sherwood era pe cealaltă barcă, stătea leneş la prora, cu picioarele ridicate. Steven Kates, însă, se plimba nervos pe punte, de parcă ar fi supervizat personal aşezarea fiecărei cutii de la bord. Ben le aruncă amîndurora o privire dezgustată, ştiind că ochelarii îi ascundeau ochii. Urma ca ei doi să aibă parte de un şoc cînd ajungeau mai în amonte.

* * *

Căldura umedă îi scăldase deja în abur cînd terminară de încărcat proviziile. Jillian se bucură să observe că dunga

perfect călcată a pantalonilor lui Kates aproape că dispăruse. I-ar fi putut spune ea că n-avea rost să-ți calci hainele la tropice. Bănuia că şi lui Rick, şi lui Kates avea să le fie greu în amonte, pentru că nici unul dintre ei nu era obişnuit cu munca fizică grea şi aveau să fie nevoiți să care bagajele prin junglă, la fel ca toți ceilalți. Jillian era într-o forma fizică bună, dar nici chiar aşa nu era nerăbdătoare să sufere pe pielea ei primele zile în pădurea tropicală.

— Asta-i tot.

Ben le spuse ceva pe limba lor celor doi indieni Tukano, iar ei răspunseră şoptit. Unul avea să fie în barca de dinainte, celălalt, într-a doua, ca s-o conducă. Amîndoi cunoşteau fluviile. Ben puse mîna pe brațul lui Jillian şi se întoarse spre Kates.

— Kates, tu şi Sherwood mergeți în barca din spate. Eu şi Jillian o să fim în față.

— Aveam de gînd să merg eu în cea din față, spuse Kates.

— N-o să meargă. Tu nu ştii să te descurci în apele astea, eu ştiu.

— Voiam să spun că poate să rămînă Jillian în barca din spate, cu Rick.

— Nu. Cum ea e singura care ştie încotro ne îndreptăm, trebuie să fie în față, lîngă navigator.

Era un argument pe care Kates n-avea cum să-l contrazică, dar asta nu însemna că trebuia să-i şi placă. Era o ofensă pentru valoarea lui să se afle în barca din spate. Lui Ben nu-i păsa nici cît negru sub unghie. Nu voia ca Jillian să fie în aceeaşi navă cu Dutra. Tînăra urcă liniştită la bordul primei ambarcațiuni, cu pas sigur în pantofii ei uşori, întrerupînd orice altă discuție.

— Ridicăm ancora, spuse Ben nerăbdător, iar Kates se îndreptă cu paşi apăsați spre barca din spate.

Ben luă cîrma şi porni motorul. Ambarcaţiunile nu păreau cine ştie ce, dar motoarele erau de primă clasă. Era nevoie să fie ca să poată înfrunta curentul. Amîndouă se treziră la viaţă cu sunete adînci, guturale. Cei doi indieni Tukano ridicară parîmele la bord şi le urmară cu sărituri agile în timp ce ambarcaţiunile se îndepărtau de ponton.

— Vorbeşte cu mine, îi spuse Ben lui Jillian în timp ce naviga cu pricepere prin labirintul de vase mai mari şi mai mici din port.

De dimineaţă îi venise o idee.

— M-am tot gîndit la ceva. Poţi să găseşti uşor locul ăsta dacă mergem pe Rio Negro, nu pe Amazon?

Ea îşi drese glasul. Ben riscă să o privească în loc să se uite înainte, iar expresia de pe chipul ei îl făcu să înjure cu voce scăzută.

— Fir-ar al dracului! mormăi. Cînd aveai de gînd să spui „ştii, domnule Lewis, trebuie să mergem pe fluviul ăsta, nu pe celălalt"?

Jillian se uită în jur cu un gest teatral.

— De fapt... cam acum.

— Şi dacă eu n-aş fi ştiut nimic despre Rio Negro?

— Nu eşti singurul care poate să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala, răspunse ea pe un ton vesel. Am întrebat lumea despre tine. Ai condus la fel de multe expediţii pe Rio Negro cîte ai condus şi pe Amazon.

— Atunci de ce nu te-ai deranjat să spui ceva şi înainte?

— Am vrut să induc în eroare pe oricine s-ar fi amestecat în treburile noastre, pe oricine căruia Kates sau Rick i-ar fi putut spune ceva. Am avut motivele mele.

— Da, şi primul de pe listă e lipsa de încredere.

— Ai ghicit.

Ben se încruntă, dar numai o clipă. Ce naiba? Şi ce dacă ea fusese cu un pas înaintea lui tot timpul? Se mai întîmpla. Nu prea des, dar se mai întîmpla.

— Ei bine, sînt de acord cu felul în care ai procedat, spuse. Nu doar că o să avem un avantaj, dar o să fie şi mai confortabil. Pe aici nu sînt deloc ţînţari.

— Serios? De ce nu?

Ben ridică din umeri.

— E ceva în apă. Pe fluviile cu ape negre sînt mai puţine insecte.

Jillian avea experienţă cu norii negri de ţînţari care populau zonele tropicale. Dacă pe Rio Negro erau mai puţine insecte, atunci ea clar dorea să călătorească pe apele sale. Dormitul pe punte avea să fie cu siguranţă mai confortabil.

Ben fluiera în timp ce ţinea cîrma. Manaus era aşezat pe Rio Negro, dar lui nu-i trecuse prin cap să navigheze pe fluviul negru decît în acea dimineaţă. Presupusese că aveau s-o apuce în aval şi s-o ţină aşa vreme de şapte kilometri, apoi se treacă pe Amazon. În amonte, amîndouă fluviile străbăteau regiuni similare şi, dacă navigau pe Rio Negro, Ben avea un avantaj semnificativ. Din ceea ce îi spuseseră contactele sale, Dutra naviga întotdeauna pe Amazon atunci cînd dispărea în junglă. Din ce reuşise el să afle, ucigaşul plătit nu ştia nimic despre Rio Negro. Ben, pe de altă parte, cunoştea amîndouă fluviile. Lucrurile mici se adunau. Ben se bucura dacă avea vreun avantaj cînd Dutra era pe teren necunoscut.

Una peste alta, era mulţumit de sine. Îşi scoase şapca de baseball din buzunarul de la spate şi şi-o puse pe cap. Erau pe drum. Probabil că n-aveau să găsească nimic demn de furat, aşa că n-aveau de ce să se teamă de Kates şi de Dutra. Plus că o avea pe Jillian Sherwood drept companie permanentă, timp de două luni. Se gîndi că, pînă coborau de

pe bărci, avea s-o facă să fie atît de îndrăgostită de el încît ar fi putut să lase în urmă unul dintre corturi, fiindcă n-avea să le fie de nici un folos.

Era atît de mulțumit încît întinse mîna şi o mîngîie pe fund, strîngînd puțin în palmă carnea plină şi apetisantă. La nici jumătate de secundă după aceea, călcîiul pantofului ei se lipi violent de tibia lui. Jillian îi zîmbi arătîndu-şi dinții şi se îndepărtă spre prora.

Tînăra rămase acolo aproape toată acea primă zi, ca să vadă totul. Se bucura atît de mult că porniseră la drum încît, cel puțin pentru moment, uitase de grijile care o ținuseră trează noaptea. Se uita cu uimire la apele învolburate ale fluviului uriaş. Rio Negro era cel mai mare dintre afluenții Amazonului, aşa că Jillian simțea o legătură puternică între ea şi marele fluviu care devenea cu adevărat Amazonul abia odată ce se unea cu Rio Negro, la şapte kilometri în aval de Manaus. O cincime din apa dulce de pe Pămînt era purtată de Amazon şi afluenții săi, dintre care zece aveau debite mai mari decît Mississippi-ul. Nilul era considerat cel mai lung, la o diferență mică, în funcție de care curs al Amazonului era măsurat, dar fluviul african pălea în comparație cu gigantul sud-american. Fluviul avea legi proprii şi era atît de puternic încît, atunci cînd se vărsa în Atlantic, împingea apele sărate ale oceanului înapoi cu aproximativ o sută de kilometri. Jillian se bucura să vadă acea parte a lui, să simtă forța apelor al căror cîntec se auzea prin bîrnele de lemn de sub tălpile ei.

Pe maluri se înălțau bordeie, unele dintre ele doar puțin mai mult decît bucăți de tablă şi lemn bătute în cuie ca să nu cadă. Pe măsură ce se îndepărtau de Manaus, numărul aşezărilor umane scădea, pînă cînd ajunseră să vadă numai cîteva bordeie la distanțe mari, pe ici, pe colo.

Căldura deveni sufocantă. Jillian merse în sfîrşit să se adăpostească sub acoperişul ambarcaţiunii, dar umbra nu reuşea să o apere de umiditate.

Cei trei brazilieni vorbeau încet între ei, în timp ce indienii Tukano stăteau pe punte, la cîţiva metri distanţă de Ben, tăcuţi, dar atenţi. Bucuria lui Jillian se topise. Căldura şi mişcarea bărcii o îndemnau la somn, dar ea nu voia să doarmă.

Îşi scoase pălăria ca să-şi facă vînt cu ea. După o vreme, mişcarea lentă, hipnotică, a propriei mîini o făcu să-i fie atît de somn încît trebui să se oprească.

Privirea ei adormită alunecă spre Ben. Nu reuşea să găsească nimic în neregulă la el. Stătea la cîrmă, ferm, cu picioarele depărtate ca să-şi menţină echilibrul împotriva legănării vasului. Părul des şi închis la culoare i se ondula peste guler. Dacă nu se tundea cîndva în timpul expediţiei, şuviţele aveau să-i atingă umerii la întoarcere. Spatele lat întindea materialul cămăşii pătate de sudoare. Pantalonii din bumbac dădeau la iveală picioarele puternice şi fundul mic. Jillian zîmbi puţin, ca pentru sine. Îi plăcea să vadă un posterior frumos, puternic, îngust la bărbaţi, iar al lui Ben era perfect. Estetic vorbind, desigur. Frumuseţea era în ochiul privitorului.

De parcă i-ar fi ghicit gîndurile, el se răsuci şi-i făcu semn cu ochiul, lent, superior, lasciv.

Capitolul 6

Kates era furios fiindcă navigau „pe fluviul greşit" şi îşi striga protestele prin staţie.

După o vreme, Ben se săturâ să-l asculte şi luă microfonul destul cît să spună:

— Îmi pare rău, pe aici spune domnişoara Sherwood că trebuie să mergem.

Dăduse fără nici o remuşcare vina pe Jillian. După o vreme, acceptînd că protestele lui erau inutile, Kates tăcu.

Mai era destul pînă în amurg cînd Ben îndreptă barca spre adăpostul unui golf mic.

— Furtună, îi spuse scurt lui Jillian. Ăsta e un loc bun să legăm bărcile, aşa că putem foarte bine să ne petrecem noaptea aici. N-o să mai fie cine ştie cîtă lumină după furtună.

Plouase aproape în fiecare zi de cînd erau în Brazilia, aşa că vremea nu era deloc surprinzătoare. Jillian văzuse norii purpurii adunîndu-se la orizont şi apropiindu-se încet, dar sigur. Acum, că motoarele ambarcaţiunilor rămaseră tăcute, se auzeau tunetele.

Brazilienii de pe amîndouă vasele începură să desfacă pînzele de cort legate de acoperişurile plate. Nici una dintre ambarcaţiuni nu avea vreo cabină închisă, doar cîte un acoperiş simplu deasupra zonei de bagaje, cu toate laturile deschise. Excepţie făcea o toaletă îngustă, nefinisată. Jillian observase pînza de cort şi crezuse că scopul ei era să facă

umbră în după-amiezile tîrzii în care soarele ajungea sub nivelul acoperişului, dar, cînd începu să se înteţească vîntul, ea înţelese care era motivul existenţei lor. Cînd se desfăceau, se legau de inelele groase de pe punte şi te apărau de rafalele de ploaie. O parte, cea în direcţia căreia nu bătea vîntul, rămăsese descoperită.

Dar furtuna nu sosise încă, iar Jillian nu voia să rămînă înăuntrul adăpostului slab luminat şi îngust. Ieşi pe punte, ca să li se alăture bărbaţilor. Unul dintre brazilieni îi zîmbi timid, iar ea îi răspunse la fel. Ben îi spusese că ajutoarele nu erau de cea mai bună calitate, nu erau cei pe care-i lua de obicei cu el, dar Jillian îl plăcea pe acela. Ascultîndu-le conversaţia, aflase că numele lui era Jorge. Ceilalţi doi erau Floriano şi Vicente; Ben îi spusese Pepe indianului, cu toate că ea era convinsă că pe om îl chema altfel. Pentru el nu părea să conteze, însă. Răspundea la numele inventat şi rămînea retras. Celălalt indian, Eulogio, era la cîrma bărcii din spate, pe care erau Joaquim şi Martin, ceilalţi doi bărbaţi angajaţi de Ben.

Din cauza căldurii, nimeni nu putea să se adăpostească sub pînza de cort pînă cînd nu începea cu adevărat furtuna. Jillian se uită spre barca a doua şi văzu că şi acolo se făceau aceleaşi pregătiri ca şi pe vasul lor. Ca şi la ei, şi acolo toată lumea era pe punte. Rick avea obrajii îmbujoraţi şi vorbea prea tare. Probabil că băuse de cînd plecaseră din Manaus.

Tunetele începură să se audă fără întrerupere, acum mult mai aproape. Deodată se iscă o pală de vînt, plăcută şi rece. Jillian îşi scoase pălăria şi lăsă aerul proaspăt să-i ridice şuviţele de păr de pe umeri. Cerul începuse să se întunece ameninţător.

După aceea, întunericul fu străpuns de lungi fîşii de fulger ce luminau orbitor jungla umbrită. Vîntul se stinse şi o linişte

mormîntală coborî asupra lor. În aerul nemişcat şi fierbinte atîrnau greu miasmele vegetaţiei dese ce se descompunea pe maluri.

— Începe, spuse Ben.

Se întoarse şi o luă de braţ, ajutînd-o să-şi menţină echilibrul în timp ce ambarcaţiunea începu să se zbuciume sub picioarele lor.

— Mergi la adăpost, sub copertină.

O rafală puternică de vînt împinse barca, iar temperatura scăzu brusc. Chiar şi la adăpostul pînzei de cort, Jillian începu să tremure. În golf, apele erau mult mai liniştite decît în largul fluviului, dar chiar şi aşa, valurile se zbuciumau şi se ridicau sub ei, biciuite de vînt. Cîteva picături mari de ploaie loviră acoperişul ca nişte ciocane, apoi începu potopul. Nu puteai să vorbeşti. Efortul ar fi fost inutil în larma care se stîrnise, copleşitoare ca interiorul unei tobe.

Toată lumea păru să ia furtuna ca pe ceva absolut obişnuit, fiindcă trecuseră prin altele asemenea de mai multe ori decît puteau să-şi aducă aminte. Pepe, indianul, se aşeză pe vine într-un colţ şi aşteptă calm. Brazilienii găsiră nişte bagaje şi se aşezară ca să fumeze. Ben rămase lîngă ea şi o luă pe după umeri, trăgînd-o aproape de trupul lui cald şi mare.

Jillian dădu să se ferească, dar braţul lui o strînse mai tare cînd tînăra ridică privirea ca să protesteze. Ben se uita la ea cu o privire hotărîtă în ochii albaştri, avertizînd-o că era cazul să rămînă nemişcată. Într-o fracţiune de secundă ea înţelese că însoţitorii lor îi văzuseră gestul. Ben le arăta că era femeia lui. Poate că Jillian nu era de acord, însă era suficient de realistă încît să-şi dea seama că, date fiind atitudinile din jurul ei, el tocmai îi oferise o oarecare protecţie.

Ca atare, rămase nemişcată, lăsîndu-şi greutatea să se sprijine pe el şi permiţînd căldurii lui s-o apere de frig. În ciuda

sieşi, se trezi copleşită de un sentiment primitiv de satisfacţie feminină. Cu mii de ani înainte, femeile simţiseră la fel ca ea stînd în peşteri luminate de foc şi sprijinindu-se de perechile lor puternice şi mari, bărbaţi care-şi foloseau puterea ca să-şi hrănească familiile, să le apere, să stea între ele şi pericol. Poate că domeniul ei era arheologia, nu antropologia, dar Jillian ştia bine cît de seducătoare putea să fie puterea unui bărbat. Cîteva sute de ani de civilizaţie nu puteau să şteargă instinctele dezvoltate de-a lungul mai multor milenii.

Într-o clipă, Jillian înţelese cît de uşor era pentru masculul dominant dintr-un grup să-şi aleagă orice femelă voia. Chiar dominanţa sa le făcea pe *ele* să-l dorească. Ben era, cu siguranţă, masculul dominant din micul lor grup, iar ea, singura femeie. Avusese dreptate s-o avertizeze că era periculos să fie singură într-un grup de bărbaţi, o situaţie tensionată pe care el o anticipase din instinct, în timp ce ea lăsase ca educaţia şi stilul ei de viaţă s-o facă să fie oarbă la natura umană.

Avea să fie nevoie de mare efort din partea ei ca să-l ţină departe de cortul său, fiindcă totul în acea situaţie avea să-i împingă unul în braţele celuilalt. Ben părea convins că ea n-avea să-i reziste prea mult, iar Jillian era nevoită să admită că, probabil, el avea avantajul în acea luptă ce dura de milenii. Trebuia să i se opună nu doar lui, ci şi ei înseşi şi propriilor instincte ce fuseseră trezite la viaţă. Era foarte atrasă fizic de el. Nu dorea o aventură, nu voia să fie implicată în triunghiuri emoţionale complicate. Era puternică şi îşi era suficientă sieşi. O aventură ar fi însemnat prea mare deranj.

Nu doar atît, dar siguranţa lui o enerva. Era atît de convins că pînă la urmă avea să-i înfrîngă rezistenţa şi s-o tenteze să se culce cu el încît nici măcar nu încerca să se ascundă. Dădea dovadă de asta cu fiecare zîmbet impertinent, care-ţi făcea inima să tresalte, şi cu fiecare privire cu subînţeles pe

care i-o arunca. Îl provoca faptul că ea îi rezista, dar şi pe ea o provoca la fel de mult siguranţa lui de sine, iar mîndria feminină o făcuse să-şi întărească apărările ca să reziste unui atac puternic. Totul la el spunea „o să te am", iar răspunsul ei instinctiv era un răzvrătit „chiar aşa?".

Jillian avea o latură competitivă puternică. Îi plăcea să cîştige, fie că era vorba despre un joc de cărţi, fie că era vorba să ajungă ea prima cu maşina într-un loc bun de parcare. Îi plăceau majoritatea sporturilor de echipă şi adora fotbalul american. Pentru Ben, să o seducă era un joc, aşa că şi ea avea de gînd să joace la fel ca şi el: ca să cîştige.

Îl subestimase mult la prima lor întîlnire, dar acum îl cunoştea mai bine şi n-avea să repete greşeala.

Erau într-o situaţie periculoasă. Era nevoie să fie atenţi, să ţină ochii larg deschişi şi să nu piardă vremea cu lucruri de Adam şi Eva. Sigur, după cum bine îi atrăsese el atenţia, erau destul de în siguranţă la dus. Abia la întoarcere îi păştea pericolul. Chiar şi aşa, Jillian n-avea de gînd să-l lase să-i distragă atenţia.

Noaptea se prăbuşi deasupra lor neaşteptat, abrupt. Într-o clipă, crepusculul se transformă în întuneric. Jungla impenetrabilă părea să se apropie de bărci, în locul lor adăpostit din golf. Sunetele crescură în intensitate, zgomotului i se adăugară strigăte şi urlete de animale sălbatice, răgete şi foşnete, pînă cînd Jillian începu să se întrebe dacă vreunul dintre ei avea să doarmă în acea noapte.

Lanterne cu baterii se aprinseră pe bărci. Fiecare vas avea un aragaz cu alcool, aşa că reuşiră să încropească o cină rapidă. Vicente găti la ei pe barcă, aruncînd într-o oală orez, peşte şi condimente. Preparatul nu era de premiat, dar se putea mînca. Le umplu stomacul şi le dădu energie. Hrana nu trebuia să fie nimic altceva, cu siguranţă nu gustoasă sau frumos aranjată.

După aceea, farfuriile din tablă fură curățate şi puse la locul lor, iar ajutoarele atîrnară eficient hamace, ocupînd astfel aproape tot spațiul de pe punte.

— Ăsta e al tău, îi spuse Ben lui Jillian, arătîndu-i hamacul cel mai apropiat de hamacul lui.

Erau aproape unul lîngă altul, destul de aproape ca să se țină de mînă dacă şi-ar fi dorit. Jillian nu-şi dorea aşa ceva.

Se aşeză cu mişcări exersate în hamacul care se legăna şi trase plasa de țînțari deasupra. Cu toate că noaptea era minunat de liberă de insecte, nu voia să rişte ca vreun gîndac rătăcit s-o ciupească. Plasa de țînțari era ca un fel de păturică de siguranță pentru ea.

Ben se aşeză şi el în hamacul propriu.

— Pun pariu că te crezi în siguranță, aşa e? îi şopti el o clipă mai tîrziu. Ai făcut-o vreodată într-un hamac?

— Sigur că da, spuse ea, bucurîndu-se enorm fiindcă reuşise să vorbească pe un ton nepăsător şi plictisit.

N-avea decît să-şi pună întrebări despre asta! Nu specificase la ce anume se referea, aşa că ea se simți liberă să dea cuvintelor lui propria interpretare. Cu siguranță că mai dormise într-un hamac.

Răspunsul ei prompt şi dezinteresat îl făcu pe Ben să se încrunte în timp ce se lăsa uşor legănat de hamac. Cum adică „sigur că da"? Oare se întîmplau mai multe lucruri în timpul expedițiilor ei arheologice decît îşi imaginase el? Ar fi avut sens. Oamenii petreceau mult timp împreună, aşa că era normal ca hormonii să-şi facă de cap. El înțelegea bine asta, fiindcă propriul său libido nu era tocmai cel mai politicos din lume.

Gîndul la Jillian într-un hamac, cu un arheolog cu fundul gol şi genunchi osoşi, care arheolog să se mişte ritmic deasupra ei, nu era prea plăcut. De fapt, nu-i plăcu nici cît

negru sub unghie. Se încruntă şi mai tare şi o furie ciudată i se aprinse în piept. Îşi dădu seama, nevenindu-i să creadă, că era *gelos,* dar alungă ideea aproape imediat ce ea îi apăru în minte. Era ridicol. Nu mai fusese gelos niciodată pe vreo femeie şi cu siguranţă că nu era gelos din cauza lui Jillian Sherwood. Nici măcar nu era genul lui. Cel mai mult îl atrăgea la ea faptul că era singura femeie din expediţie. Asta şi impulsul aproape irezistibil să-i arate că putea s-o aibă oricînd voia. Nu era nevoie decît să încingă lucrurile mai mult.

Întinse mîna şi-i împinse hamacul.

— Unde?

— Unde, ce? murmură ea trezindu-se dintr-un somn uşor.

— Unde ai făcut-o în hamac.

— Aha. Pe balconul apartamentului meu.

Ştiind că el n-o vedea pe întuneric, Jillian îşi dădu voie să zîmbească larg, triumfător. Era adevărat. Chiar avea un hamac pe balcon şi din cînd în cînd aţipise în el.

El rămase întins în hamacul propriu, fierbînd, fiindcă imaginea arheologului slăbănog se transformase în aceea a unui ins la modă, de pe Coasta de Vest, cu părul blond de la soare, ale cărui haine erau, toate, de la firme mari. Pe balcon. *În public!* Iisuse Hristoase, nici măcar el n-o făcuse vreodată în public. Nu-i venea să creadă că impresia lui iniţială despre ea fusese în aşa măsură de greşită. Cunoştea femeile şi le citea cu uşurinţă. dar Jillian îl tot zăpăcea. În seara aceea, la ea în camera de hotel, cînd o sărutase, simţise că îl dorea, însă cu toate astea ea refuzase să deschidă gura şi să-l sărute la rîndul ei. Astfel de autocontrol îl nedumerea. De ce ar rezista cineva plăcerii?

Noaptea nu era senină. însă se întrezărea o rază de lumină, destul încît întunericul să nu fie complet, aşa cum era sub frunziş. Ben nu-i distingea trăsăturile, cu toate că hamacul

ei era la numai cîțiva centimetri distanță, dar Jillian stătea nemișcată, moale, așa cum se întîmpla cînd cineva adormea. Fir-ar să fie, cum să-i spună că se culcase cu cineva într-un hamac, în balcon, apoi să adoarmă? Cum naiba ar mai fi putut *el* să doarmă în astfel de condiții?

Nu putea să nu se gîndească la hamacul acela, dar la un moment dat, în imaginația sa, îl schimbă pe individul modern de pe Coasta de Vest cu el însuși. O atinsese de mai multe ori, o ținuse în brațe, așa că știa cît de ferm și de bine făcut îi era trupul. Putea să-și imagineze ușor acel corp subțire dezbrăcat, cu sînii obraznici și cu sfîrcurile întărite, în timp ce el se mișca înăuntrul ei.

Erecția îi apăsă dureros în materialul pantalonilor. Se uită urît spre trupul ei adormit și coborî palma ca să-și ajusteze poziția.

Rămase treaz multă vreme, încruntat și negăsindu-și locul. O altă furtună se vestea în depărtare, iar el ascultă o vreme tunetele, așteptînd să vadă dacă era nevoie să mute adăpostul, dar furtuna îi ocoli. La un moment dat auzi sunetul unor zgîrieturi pe exteriorul bărcii și se ridică odată cu Pepe, apoi îndreptă fasciculul de lumină al unei lanterne peste bord. O țestoasă speriată dispăru imediat sub apă. Serenada nocturnă continuă netulburată.

Ben se așeză din nou în hamac. Întreruperea îl ajutase să-și mute gîndul de la Jillian. Căscă și adormi în sfîrșit.

* * *

Maimuțele urlătoare se asigurară că nimeni nu dormea după mijirea zorilor. La primul strigăt, Jillian sări din hamac și dădu la o parte plasa de țînțari, răsucindu-se ca să se apere de atacul care era sigură că urma. Alături de ea, Ben gemu,

înjură, dar nu se arătă alarmat şi coborî lent cu picioarele pe punte.

După răspunsul iniţial, Jillian îşi dădu repede seama ce era agitaţia aceea. Citise despre maimuţele urlătoare, dar nu-şi imaginase că ritualul lor din zori, de stabilire a teritoriului, era chiar atît de zgomotos. Urletele se răspîndiră cu repeziciune, pînă cînd sunetul ajunse să semene cu acela scos de o mie de guri umane strigînd la unison. Se simţi jenată de spaima de care dăduse dovadă, cu toate că o privire rapidă spre vasul celălalt, ancorat alături de al lor, îi arătă că atît Rick cît şi Kates săriseră la rîndul lor în picioare. Din expresiile de pe figurile lor, Jillian înţelese că ei încă nu ştiau ce se petrecea.

— Te-au speriat, nu? întrebă Ben, căscînd şi frecîndu-şi obrazul cu palma.

Nu avea rost să încerce să mintă.

— Mi-am ieşit din piele, recunoscu ea. Nu-mi vine să cred că poţi să te obişnuieşti cu aşa ceva, dar voi toţi aţi reacţionat de parcă n-ar fi fost decît alarma de la ceas.

— Asta şi este, dacă stai să te gîndeşti. Cum ai dormit?

— Mai bine decît credeam că se poate. Probabil că eram obosită.

Sau poate că se simţise în siguranţă să doarmă alături de el. I-auzi ce idee ridicolă!

Ben se întinse precum un tigru somnoros, apoi o cuprinse pe după umeri cu braţul greu şi o întoarse cu faţa spre răsărit.

— Uite, îi spuse, cu vocea mai adîncă şi mai tărăgănată, uite dimineaţa.

Lui Jillian i se tăie răsuflarea. Soarele era o minge uriaşă, strălucitoare, atîrnînd pe cerul perlat, cu siluetele copacilor profilîndu-se negre pe fundalul lui. Fluviul era la fel de liniştit ca sticla neagră, o panglică liniştită ce desena volute prin jungla plină de viaţă. Cîţiva nori subţiri păreau prinşi de vîrfurile

copacilor, de parcă ar fi fost ultimele rămăşiţe ale aburului care se formase la naşterea lumii. Asta era impresia, că trăiai începutul lumii, acolo, pe acel fluviu unde natura încă era regină.

Ben o lăsă acolo unde era, pierdută în adoraţie în faţa răsăritului, iar el începu să organizeze lucrurile pe punte.

La micul dejun băură cafea şi mîncară ouă amestecate, bacon şi pîine prăjită, absurd de normal dat fiind locul în care erau, chiar dacă ouăle erau din praf, iar baconul, din cutie. Sub îndrumarea atentă a lui Ben, prepararea mesei, mîncatul şi curăţatul au durat mai puţin de patruzeci şi cinci de minute. Mai devreme decît credea Jillian că ar fi fost posibil, ieşeau încet din golf şi porneau în susul fluviului.

Tînăra aflase în ziua de dinainte că nu avea prea multe de făcut la bordul ambarcaţiunii, dar noutatea experienţei o ajutase să nu se plictisească. Se aştepta, însă, la plictiseală a doua zi. Se aştepta la asta, dar nu se întîmplă, cu toate că împletitura înaltă de vegetaţie care mărginea malul precum un perete viu, verde, nu se schimba, parcă, niciodată. Surprindea accente scurte de culoare în verdele întunecat cînd cîte un papagal cu penajul viu zbura printre ramuri şi, din cînd în cînd, cîte o orhidee extravagantă sau vreo altă floare îi atrăgea atenţia, dar în cea mai mare parte a timpului nu era nimic de văzut în afară de jungla fără sfîrşit. Cu toate astea, pe ea o fascina bogăţia şi incredibila măreţie a naturii.

Motivul ar fi putut să fie oricare. Poate că era zbuciumul hipnotic al motorului, poate că era somnolenţa provocată de vraja aruncată de climatul cald, care te atrăgea şi te făcea să-ţi doreşti să te pierzi la tropice, dar Jillian se simţea ciudat de mulţumită de situaţie. Fluviul în sine era fascinant, deloc negru, ci de culoarea ceaiului, schimbîndu-şi nuanţa de la un cafeniu limpede şi pînă la nuanţe strălucitoare de chihlimbar. Cît

dimineaţa era încă relativ răcoroasă, tînăra se făcu comodă la prova şi lăsă valurile apei s-o legene în timp ce nava grăbea înainte.

Un delfin sări pe lîngă ea, făcînd-o să tresară, să se ridice în genunchi şi să scoată un mic strigăt de încîntare. Ben îi lăsă cîrma lui Pepe şi se aşeză alături de ea.

— Delfini roz, spuse, zîmbind cînd îi văzu expresia.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, pe jumătate ameninţătoare, dar delfinul era prea interesant, aşa că se întoarse ca să-l privească. Observă că mai multe dintre mamiferele jucăuşe înotau fără efort pe lîngă navă, ţîşnind şi sărind de parcă ar fi jucat leapşa cu ei. Jillian îşi sprijini coatele pe margine şi se aplecă mai mult, ca să-i vadă mai bine. Imediat, o mînă mare o apucă de talia pantalonilor şi o trase înapoi.

— Stai jos! îi ordonă el. O să vezi mulţi delfini în următoarele două săptămîni. Nu merită să cazi peste bord din cauza lor. Fluviul e plin de piranha.

Ea se aşeză, pentru că era de bun-simţ să facă asta. Ben întinse un picior şi îl sprijini de cealaltă parte a V-ului de la prova.

— Nu încerca să mă sperii cu piranha, spuse ea pe un ton lipsit de patos. Ştii la fel de bine ca mine că aş putea să sar în fluviu şi să înot şi nu mi s-ar întîmpla nimic.

El zîmbi impertinent, fără urmă de ruşine. Majoritatea celor proaspăt ajunşi în bazinul Amazonului se temeau de piranha, crezînd că, dacă băgau vîrful degetului mare de la picior în apă, acesta avea să le fie înhăţat şi smuls înainte să-l poată trage înapoi. Jillian ştia că sîngele era acela care-i atrăgea pe piranha. Dacă nu sîngerai, n-aveai decît să faci oricîte valuri doreai.

— Ar fi prea mare deranjul să ne oprim ca să te scoatem din apă, spuse Ben.

— Aşa da.

El trase aer adînc în piept şi îşi lăsă capul pe spate cînd expiră. Pe chip îi apăruse o expresie de perfectă mulţumire.

— La naiba, cît iubesc fluviul ăsta! spuse, întinzînd larg braţele şi aşezîndu-le pe marginea bărcii.

Jillian observă cinic că mişcarea cu pricina o aduse ca din întîmplare şi pe ea în îmbrăţişarea lui, fie ea chiar şi deschisă, cu mîna sa stîngă atingîndu-i puţin umărul.

— Amazonul e întotdeauna o provocare. Trebuie să citeşti curenţii şi să faci faţă valurilor. O furtună pe Amazon poate să fie la fel de nestăpînită ca una pe mare. Fluviul ăsta, pe de altă parte, e aproape perfect. Apa e grozavă, aproape la fel de curată ca apa distilată.

Entuziasmul lui nu era prefăcut, iar Jillian se relaxă şi începu din nou să se bucure şi să se uite la delfinii care se jucau în continuare pe lîngă ei.

— Apa e încă mare, altfel ai vedea şi mai mulţi, spuse Ben. Majoritatea s-au adăpostit în mlaştini. Cînd scad apele, evident, se adună mai aproape unul de celălalt.

— Cînd scad apele?

— Sezonul ploios s-a terminat, aşa că nivelul a început deja să scadă, dar o să ajungă cel mai jos prin octombrie şi o să rămînă aşa pînă la finalul anului. Nativilor le place sezonul ăsta fiindcă e mult mai profitabil pescuitul. Fluviul coboară cu aproximativ şase metri de acum şi pînă încep iar ploile. În zona asta în care sîntem noi acum n-o să mai fie decît nisip alb.

Papagali Ara cu coada lungă, colorați în nuanțe strălucitoare de albastru şi galben, zburau printre palmierii înalți. O egretă albă ca zăpada stătea netulburată pe o creangă, aşteptînd ca micul dejun să înoate pe sub ciocul ei.

Aerul era atît de limpede, dimineaţa, atît de proaspătă, încît aproape că durea.

— Cred că sîntem în Paradis, spuse Jillian.

— Paradisul animalelor şi al plantelor. Poate să fie al naibii de greu pentru oameni. Am fost de atîtea ori în sus pe fluviul ăsta şi pînă acum nu s-a întîmplat să fie de două ori la fel. Acelaşi lucru e valabil şi pe Amazon. Cred că de asta sînt încă aici, după atîţia ani.

Ea îl privi curioasă.

— De cînd eşti în Brazilia?

— De cincisprezece ani. De la douăzeci de ani. Am urcat pe un cargobot şi am mai coborît abia în Manaus. Singura slujbă de care am reuşit să fac rost a fost aceea de ajutor al unui ghid pe fluviu. Stilul ăsta de viaţă mi se potriveşte, aşa că asta am făcut de atunci încoace.

Jillian se întrebă cît de multe nu îi spunea el, ca, de pildă, ce căuta un băiat de douăzeci de ani pe un cargobot.

— Ce făceai, călătoreai prin lume la preţ redus?

— Cam aşa ceva.

Tonul lui fusese lipsit de inflexiune, dar ea nu se lăsă păcălită. Se încruntă la el cînd Ben începu s-o mîngîie pe umăr şi se aplecă în faţă, ferindu-se de atingerea lui. El ridică din umeri cu veselie, de parcă ar fi spus că încercarea moarte n-are şi continuă să vorbească de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Am fugit imediat după liceu. Acasă era destul de bine, dar n-aveam destule.

— Unde era acasă? Undeva în Sud?

— În Alabama. Încă este acasă. O să fie întotdeauna.

— Bineînţeles.

O şuviţă de păr îi zbură pe obraz, luată de briză, iar ea o îndepărtă şi îi zîmbi.

— Cincisprezece ani în Brazilia şi tot mai ai accent sudist.

— După cum spune Popeye, sînt ceea ce sînt. Dar tu? Care-i locul căruia-i spui casă?

— Los Angeles. Sînt una dintre acele creaturi rare care s-a născut în California.

— Şi cum de ai ajuns arheolog? E la fel cu a fi ghid pe fluviu – o meserie nu tocmai populară.

— Tata a fost profesor de arheologie, aşa că am crescut cu ea. Poate că genele vorbesc, dar n-am vrut niciodată să fac altceva. E foarte interesant.

El păru cu totul neconvins.

— Da, îmi dau seama că te distrezi pe cinste scormonind după oase.

Ambarcaţiunile se mişcau în ritm susţinut prin valuri. Trecură pe lîngă o serie întreagă de alte vase, majoritatea canoe de toate mărimile, dar şi cîteva bărci cu motor. Cînd nivelul apei era ridicat, toată lumea călătorea cu barca. Ben îi povesti cum, atunci cînd nivelul scădea, nativii aruncau plase şi pescuiau peşti tropicali ca să-i vîndă pentru acvariile lumii. Nu că ei ar fi cîştigat prea mult din asta, majoritatea banilor erau la celălalt capăt al tranzacţiei. Comercianţii de pe fluviu se opreau în sate şi schimbau provizii pentru peşti, dar la rate de schimb atît de scăzute încît sătenii ajungeau adesea să fie adînc îngropaţi în datorii.

Jillian ştia că nu trebuia să lase garda jos în prezenţa lui Ben, dar se bucurase atît de mult de conversaţie încît rămase unde era multă vreme după ce căldura devenise incomodă. Pînă la urmă nu mai rezistă şi se mută la umbră, sub copertină, unde îşi făcu un scaun confortabil din cutiile cu provizii şi se aşeză comod. Ben îşi reluă locul la cîrmă, înlocuindu-l pe Pepe. Jillian se gîndi mulţumită că viaţa aceea nu era deloc rea.

Dacă aceea ar fi fost singura ambarcaţiune care şi-ar fi croit drum în amonte, ar fi fost cu adevărat fericită. Concursul lor privat, al ei şi al lui Ben, o entuziasma, cu toate că, bineînţeles, nu putea să-i dea şi lui voie să afle asta. Plecase să descopere dovezi ale existenţei tribului Anzar, ceva ce nu doar că i-ar fi spălat reputaţia tatălui ei, ci i-ar fi ridicat şi ei statutul ameţitor de sus. Avea să fie descoperirea vieţii ei, ceva pentru care orice arheolog şi-ar fi dat o mînă şi un picior şi la care marea lor majoritate nu puteau decît să viseze, pentru că pur şi simplu nu mai existau atît de multe civilizaţii antice rămase nedescoperite.

Toate problemele ei erau în ambarcaţiunea din spate. Nu se întoarse ca să se uite într-acolo, dar se cutremură puţin, ştiind că vasul era acolo. Perioada pe care-o petreceau pe fluviu avea să fie cea mai liniştită. Odată ajunşi pe uscat n-avea să se mai poată ascunde de Rick, Kates şi Dutra. Oare se foloseau ei de acea ocazie ca să-şi facă planuri sau se călcau deja pe nervi unul pe altul? Exista vreun risc ca şi alţii dintre cei care-i însoţeau să i se alăture lui Kates sau aveau să găsească o cale să-i spună lui Ben tot ce auzeau?

Abia porniseră din nou după prînz cînd vîntul începu să bată mai repede şi o furtună care se apropia vertiginos apăru la orizont. Ploaia era normală şi doar ora la care începeau furtunile era diferită de la o zi la alta. Ben începu imediat să caute un loc sigur unde să arunce ancora, pentru că valurile din timpul unei furtuni violente ar fi putut să-i răstoarne. Dacă ar fi avut ambarcaţiuni mai mari, ar fi putut să-şi continue drumul, cu toate că ar fi fost o călătorie dificilă, dar el n-avea de gînd să rişte naufragiul dacă nu era absolut necesar.

Începu să se apropie din lateral de un mal mai apărat cînd văzu că acolo era deja ancorat un alt vas. Era suficient loc, însă el ieşi din nou în larg.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Jillian apărînd lîngă el. N-ar trebui să legăm şi noi barca?

— Nu aici, spuse el.

— De ce nu?

Ben îi aruncă o privire scurtă, apoi redeveni atent la vremea care se înrăutăţea cu fiecare clipă, însă Jillian îi văzuse strălucirea din privire.

— Contrabandişti.

— De unde ştii?

Tînăra se întoarse ca să mai arunce o privire spre vasul cu pricina înainte ca acesta să dispară din vedere. Nimic nu îl deosebea de alte cincizeci de bărci pe care le văzuseră de cînd părăsiseră portul.

— Navighez pe fluviile astea de cincisprezece ani. Din experienţă.

— Ar fi tras în noi?

— Se poate, rosti el tărăgănat. N-aş vrea să-mi încerc norocul.

— Sînt mulţi contrabandişti pe fluvii?

— Destui, prăjiturică. Cel mai sigur e să ne vedem de treaba noastră.

Dacă erau mulţi contrabandişti, atunci lui Kates i-ar fi fost uşor, dacă punea mîna pe Inima Împărătesei sau pe orice alte giuvaieruri, să le scoată din ţară. Jillian era sigură că ştia şi el asta.

O perdea de ploaie se apropie de ei, în timp fulgere despicau cerul. Ben o cuprinse pe după umeri şi o întoarse spre adăpostul copertinei.

— Mergi acolo şi ţine-te bine. S-ar putea să avem drum greu înainte să găsesc un loc bun în care să oprim.

Pentru că nu vedea de ce s-ar fi udat dacă nu era nevoie, ea îl ascultă şi merse la adăpost, unde se sprijini de unul dintre

stîlpii care susţineau acoperişul. Vasul începu să se ridice pe măsură ce valurile se înteţeau, iar perdeaua de ploaie îi lovi fără nici un avertisment. Jorge, ţinîndu-se bine de un alt stîlp, strigă ceva spre ea, dar Jillian nu auzi din cauza ploii torenţiale şi a tunetelor puternice. Ambarcaţiunea se aplecă înainte, în cădere bruscă, apoi se ridică periculos. Jillian se simţea ca la concursurile de vîslit pe ape repezi, doar că nu avea nici cască, nici vestă de salvare şi nu vedea absolut nimic în jur din zona acoperită de prelată.

Nu-i era frică. Furtuna nu părea suficient de periculoasă şi nici valurile suficient de înalte ca să le pericliteze cu adevărat viaţile. Produceau disconfort, era adevărat, dar nimic mai mult. Sigur, totul era relativ. Dacă ar fi fost într-un avion care s-ar fi aplecat aşa cum se apleca în acel moment ambarcaţiunea lor, probabil că s-ar fi rugat din toate puterile.

După cîteva minute simţi că vasul se răsucea şi îşi făcea loc în ape mai liniştite, la adăpost. Balansul se potoli, cu toate că răpăiala ploii încă făcea imposibilă o discuţie pe un ton normal. Răcoarea îi făcu pielea să se înfioare, iar Jillian se cuprinse în braţe şi ridică genunchii, ca să păstreze cît putea de multă căldură corporală.

Pepe şi Ben legară vasul şi intrară aplecîndu-se sub pînza de cort ca să aştepte să se termine furtuna. Amîndoi erau pe cît de uzi ar fi fost dacă ar fi sărit în fluviu. Ben îşi dădu părul negru şi ud la o parte de pe frunte şi se îndreptă spre locul în care stătea Jillian. Cînd ajunse aproape, în ochii lui ea văzu strălucirea entuziasmului nesăbuit.

— Frumoasă excursie, spuse el, ridicînd glasul în aşa fel încît ea să-l audă.

Îşi scoase tricoul ud şi îl aruncă într-o parte. Jorge îi aruncă un prosop, iar el îl prinse cu o mişcare sigură şi începu să-şi şteargă mai întîi faţa şi părul, apoi pieptul şi umerii. În tot

acest timp rămase chiar lîngă Jillian, fără să-şi ia ochii de la ea.

Imaginea pieptului său gol o făcea să aibă gînduri impure, iar el ştia, netrebnicul! De asta o privea cu expresia aceea de încîntare provocatoare, pîndind orice greşeală a ei. Intenţionat, ea se uită la sfîrcurile lui mici şi strînse, pe jumătate ascunse în părul negru şi cîrlionţat, şi îşi linse buzele. Văzu răspunsul lui involuntar în încordarea muşchilor abdominali şi ridică privirea ca să-i zîmbească triumfător. Nu i-ar fi stricat să-şi dea seama că amîndoi puteau să joace acel joc.

— Vrei să mă ştergi pe spate?

Vorbise atît de încet încît cuvintele nu i se auziră, dar ea i le citi de pe buze. Zîmbi.

— Sînt sigură că te descurci şi singur.

În sinea ei îşi înfrînă un oftat. Dorinţa să-l atingă era aproape irezistibilă. Avea genul de corp care te făcea să-ţi lase gura apă, puternic şi ferm fără să fie indecent de musculos. Un corp de bărbat, nu de băiat, cu umeri laţi, păr negru pe piept şi de-a lungul abdomenului. Pielea îi era fină şi bronzată, strălucind de sănătate.

Ben îi luă mîna, îi dădu prosopul şi se întoarse, chiar dacă ea îl refuzase. Jillian se uită fix la adîncitura care-i traversa spatele, la muşchii încordaţi la fiecare mişcare. Nu voia să-i atingă pielea, nu voia să-i simtă forţa vitală, căldură care-o atrăgea... Ba da, voia. Prea mult chiar. Voia să se aplece şi să-şi apese buzele deasupra pielii sale şi să-şi treacă limba de-a lungul spatelui său. Aşa ar fi trebuit să-l pedepsească, dar era posibil ca ea să aibă mai mult de pierdut decît el.

Se mulţumi să-i treacă prosopul, cu mişcări scurte, pe spate, fără să-l atingă deloc cu mîna pe pielea goală.

— Gata.

— Mersi.

Ben se întoarse şi se aşeză alături de ea, punîndu-şi prosopul pe după umeri.

— Uzi proviziile.

El se uită la cutia pe care se aşezase.

— Nici o problemă. În asta sînt corturile, care nu prind umezeală.

Pentru că ploaia continua să cadă cu atîta zgomot, Ben rămase alături de ea fără să spună nimic pînă cînd găligia scăzu. Cînd vorbi, i se adresă lui Pepe în dialect, iar indianul mic şi subțire se ridică tăcut în picioare şi ieşi din adăpost.

Un moment mai tîrziu, motorul porni şi vasul se puse în mişcare. Copertinele fură ridicate repede, date la o parte ca să permită luminii soarelui şi aerului curat să pătrundă dedesubt.

În timp ce navigau în amonte, Ben se întinse leneş pe cutii, sprijinindu-şi nonşalant brațul alături de coapsa ei. Jillian se uită în jos şi, la fel de nonşalant, se retrase puțin.

El rîse scurt. Puteau să vorbească din nou, chiar suficient de încet încît să nu fie auziți şi de ceilalți.

— Nu mai fi atît de speriată, îi spuse. Am pornit împreună în aventura asta, nu uita.

— N-am uitat că eşti doar puțin mai bun decît Kates sau Dutra, îl corectă ea.

Ben păru jignit.

— Nu ai încredere în mine?

— Ba da, la fel cum am cu o pisică închisă în colivia canarilor.

— Dă-mi o şansă şi sigur te mănînc cu fulgi cu tot, rosti el ademenitor, pe un ton care făcea promisiunea atît de lascivă încît lui Jillian începu să-i bată inima şi mai repede.

Ben ar fi trebuit să fie prins în plasă demult, ca toate femeile de pe planetă să fie în siguranță.

— Acum, că am plecat şi nu mai poţi fi lăsată în urmă, ce-ar fi să-mi spui ce zice harta aia dificilă a ta? S-ar putea să fie ceva în ea ce nu ai descifrat încă, ceva ce eu aş vedea fiindcă ştiu jungla atît de bine.

— Bună încercarea ta, spuse ea, lăsînd să i se simtă admiraţia în ton.

— Vorbesc serios.

Îşi mută mîna puţin şi o mîngîie încet pe coapsă.

— De ce să nu-mi spui? O să fim mai în siguranţă dacă ştim amîndoi.

Ea îi împinse mîna la o parte.

— Nu-ţi spun pentru că probabil ai face în aşa fel încît să ajung pe cealaltă barcă şi ne-ai lăsa în urmă, iar tu te-ai grăbi înainte ca să vezi dacă nu cumva găseşti niscaiva aur sau giuvaieruri.

— Chiar că nu ai încredere în mine!

De această dată păruse cu adevărat uluit.

— Poţi să pui pariu că nu. Nimic nu s-a schimbat. Dacă nu merg eu, nu merge nimeni. Îmi pare rău că joculeţul tău seducător a fost irosit pe mine.

Capitolul 7

Joculeț seducător. Ben strîngea din dinți de fiecare dată cînd se gîndea la acea frază lipsită de considerație şi condescendentă. Da, sigur, încercase să o seducă, dar acele atingeri nu tocmai accidentale îi făcuseră şi lui inima să o ia la sănătoasa, ba chiar îl excitaseră. Şi abia dacă o atinsese! Nu se mai simțise aşa din liceu. Parcă ar fi trebuit să se strecoare ca să fure un fruct interzis numai ca să-l guste o clipă. El era gata să capituleze, în fascinația stupidă şi a naibii de inexplicabilă pe care o simțea pentru ea, iar ea fusese calmă şi neafectată, de parcă ar fi gonit o muscă. Îl tot uimea cu atitudinea asta a ei. Fir-ar să fie, era sinceră indiferența ei sau nu? O văzuse plină de patos cînd se înfuriase, o simțise răspunzîndu-i la sărut – cel puțin aşa credea – cu toate că refuzase cu încăpățînare să recunoască. Şi îl ținuse treaz jumătate de noapte cu acel amănunt incredibil cum că făcuse dragoste într-un hamac, pe balcon. Exact genul de lucru pe care îşi dorea orice bărbat să-l audă, că femeia care-l interesa făcuse dragoste cu altcineva.

Trupul lui, instinctul, insistau că era o femeie pasională, dar mintea nu găsea nici o dovadă în acest sens. Îl făcea să se îndoiască de sine însuşi cu felul în care îi respingea avansurile de parcă n-ar fi fost mai mult decît încercări superficiale... bine, unele dintre ele erau, măcar puțin, dar numai puțin şi doar în aparență. La un nivel mai profund,

fundamental, era foarte serios. Relațiile lui cu femeile fuseseră întotdeauna ușoare, plăcute, timp de calitate petrecut în compania altcuiva, dar legat de Jillian sentimentele lui nu erau la fel de simple. Hotărîrea să o aibă creștea cu fiecare zi pe care o petreceau împreună.

Fir-ar să fie, ce îl atrăgea atît la ea? Arăta destul de banal. Era de înălțime medie și deloc voluptuoasă. Părul ei des, drept și castaniu lucea și era atrăgător, dar nu te făcea să întorci capul după ea. Avea niște ochi verzi frumoși, cu gene lungi și închise la culoare, dar, per total, ceea ce-l izbea la ea era inteligența vie din expresia feței. Nu era deloc obișnuit să se simtă atras de *mintea* unei femei. Așa ceva era potrivit într-o revistă pentru femei, dar avea foarte puțină legătură cu realitatea. Cu toate astea, Ben vedea că Jillian era atrăgătoare și atîta tot, însă hormonii săi insistau că era cea mai fascinantă și mai seducătoare femeie din lume.

Nu-i plăcea asta. Iubise mereu femeile și adora sexul. Ar fi preferat să fie cu o femeie decît să piardă vremea cu cîțiva bărbați, dar în același timp reușise mereu să se îndepărteze fără regrete și să găsească o alta, care să însemne la fel de mult pentru el. Era o viață bună, iar el nu voia s-o schimbe. Nu voia ca o singură femeie să-i ocupe gîndurile pînă la a exclude orice altceva, mai ales nu o femeie care nu părea să simtă nici o scînteie de dorință pentru el.

Nu-i plăcea asta și petrecu următoarele cîteva zile spunîndu-și că era o aberație și că se datora faptului că ea era singura femeie din expediție. Dacă, de exemplu, ar fi fost cu ei și Thèresa, nici nu s-ar fi uitat la Jillian. Dar Thèresa nu era cu ei, iar el nu putea să și-o scoată pe Jillian din minte. Nu avusese niciodată pînă atunci o astfel de problemă. Dacă vreo femeie pe care pusese ochii nu îl plăcea la rîndul ei, lucru care se întîmpla foarte rar, atunci Ben trecea mai departe. În acea

expediție, însă, nu putea să treacă mai departe, iar asta era o problemă. Lipsa de opțiuni, combinată cu rezistența ei, o făceau să iasă în evidență. După ce avea să se culce cu ea de cîteva ori, Jillian avea să devină pentru el la fel ca alte femei, iar obsesia va dispărea.

* * *

În a şasea zi de la plecare ancorară bărcile pentru noapte, Ben dădu cîteva ordine scurte, iar brazilienii de pe ambele ambarcațiuni săriră pe mal, cu macetele în mînă. Jillian îi privi cum curățau o porțiune mică în mijlocul vegetației care acoperea fiecare bucățică de teren şi atîrna deasupra apei. Ben vorbise prea repede ca să-l urmărească, aşa că se apropie de el şi întrebă:

— De ce fac asta?

— O să mîncăm pe mal în seara asta, îi răspunse el sec. M-am săturat naibii de barca asta şi mă gîndesc că la fel s-a săturat toată lumea.

Avea dreptate. Ben fusese într-o dispoziție proastă în ultimele zile, Floriano şi Vicente se răstiseră unul la celălalt toată acea zi şi numai Dumnezeu ştia cît de supărați erau cei de pe vasul din spate, date fiind identitățile lor. În fiecare noapte auzise blesteme şi certuri de pe vasul care-i însoțea, cu toate că acestea se purtau pe un ton destul de scăzut încît ea nu înțelesese cuvintele în sine. Se uită spre mal şi observă că Dutra nu muncea deloc, dar avea pe chip o expresie disprețuitoare în timp ce se uita la ceilalți cum munceau.

Ben observă acelaşi lucru, în acelaşi timp.

— Dutra, ia o macetă şi ajută-i.

Tonul îi fusese egal, dar inflexibil. Jillian nu-l auzise niciodată vorbind astfel şi îi aruncă o privire scurtă. Avea o

expresie dură pe chip, fără urmă din umorul care de obicei îi îndulcea trăsăturile.

Dutra scuipă cu dispreț și se sprijini de un copac.

— N-ai decît să-i ajuți tu.

Ceilalți șase bărbați de pe mal se opriră și se uitară la Ben. Rămăseseră neclintiți, așteptînd.

Ben zîmbi, dar zîmbetul nu avea nimic plăcut.

— Bine. Atunci pleacă naibii din tabăra asta. Dacă nu muncești, nici nu mănînci, și mai mult ca sigur că n-ai de ce să ocupi spațiu pe bărcile astea. Plecăm dimineață fără tine.

— Stai așa, Lewis!

Steven Kates sări pe mal, cu o expresie furioasă pe chipul frumos.

— Dutra e angajatul meu, la fel ca și tine. Eu hotărăsc cine rămîne și cine nu.

— Ba deloc, spuse Ben, zîmbindu-i în același fel lipsit de orice urmă de umor. N-ai mai fost tu conducătorul expediției de cînd am plecat din Manaus. Eu sînt șeful, așa cum un chirurg e șef în sala de operații și un pilot e șef în avion. Tu mă plătești ca să fac asta, dar facem lucrurile așa cum zic eu. Dutra poate ori să muncească, ori să rămînă aici. Nu putem să cărăm mîncare și echipament pentru cineva care nu muncește.

Jillian îi văzu ochii lui Dutra, mici, răi și strălucind ca aceia ai unui animal care se apropie de pradă, gata s-o ucidă. Se îndepărtă ușor de Ben și se ghemui lîngă bagajul ei personal. Numai capul i se mai vedea de pe mal, asta dacă i-ar fi dat cineva atenție. Nu îi dădea nimeni, probabil că toți credeau că se îndepărtase prudent de zona periculoasă. De fapt, ea desfăcu fermoarul cît de silențios putu și își strecură mîna în bagaj, căutînd pistolul. Atinse metalul, patul armei i se așeză confortabil în palmă, liniștind-o.

Dutra scuipă din nou şi scoase o macetă de la spate.

— Poate că o să rămîi tu aici, spuse, cu caninii de lup la vedere în timp ce se apropia de barcă.

— Sau poate că nu.

Ben făcu o mişcare fluidă, cu o expresie în continuare calmă pe chip, duse mîna la spate, sub cămaşa largă, şi scoase o armă automată care-i întărea autoritatea. Jillian tresări, pe jumătate speriată, pe jumătate impresionată. Era o armă serioasă, nu suficient de mare ca să nu poată fi ascunsă, dar cu aparenţa sănătoasă a unui pistol de 9mm. Nici măcar nu-i bănuise prezenţa şi îşi dădu seama că nici Dutra, din felul în care încremeni pe loc.

— Potoliţi-vă amîndoi, se răsti Kates, păşind înainte.

— În locul tău, eu n-aş intra în bătaia pistolului, îl avertiză Ben.

Kates se opri. Rick, încă pe barcă, sări pe mal şi se împiedică, apoi căzu în genunchi. Se străduí să se ridice.

— Hei, strigă beligerant. Hei! Ce dracu' se întîmplă aici?

Era beat. Jillian strînse din buze, dar rămase pe loc. Spera ca el să nu ajungă, mergînd împleticit, pînă în faţa pistolului, dar n-avea de gînd să înrăutăţească situaţia aruncîndu-se ea însăşi pe mal ca să încerce să-l oprească.

— Ce alegi, Dutra? întrebă Ben pe un ton amabil. Munceşti sau îţi zbor genunchiul? N-o să aibă nimeni cum să mă acuze de intenţii criminale aşa, cu toate că poliţiei din Manaus nu-i pasă nici cît negru sub unghie de soarta ta. Probabil că mi-ar strînge mîna. O să te las aici, pe mal. Poate că o să prinzi o barcă înapoi spre Manaus înainte să-ţi putrezească piciorul, dar nu poţi să fii sigur. Nu ai prea mulţi prieteni pe fluviu. Pe de altă parte, e posibil să te omoare vreun jaguar din prima noapte, atras de mirosul sîngelui proaspăt.

— Ai mers prea departe, Lewis, spuse Kates.

Se înfuriase şi era roşu la faţă din cauza a ceea ce credea că era o uzurpare a autorităţii sale de drept.

— Nu fac decît să stabilesc regulile jocului, Kates. Asta este expediţia *mea*. Treaba mea e să ne scot pe toţi de aici în viaţă, şi, ca să fac asta, toată lumea trebuie să mă asculte şi să facă orice spun, atunci cînd spun. Fără ceartă şi fără negociere. O fracţiune de secundă poate să facă diferenţa între viaţă şi moarte aici şi, dacă tu crezi că amicul Dutra are suficientă experienţă ca să preia controlul, lasă-mă să-ţi spun chiar acum că te înşeli. Nu ştie nimic despre fluviul ăsta sau despre teritoriul spre care ne îndreptăm. Expertiza lui, atîta cîtă are, este limitată la Amazon şi malurile lui sau la orice crimă pe o alee întunecată pe care ai vrea să i-o ceri. Poate că ţi-a spus că se descurcă în junglă, dar te-a minţit.

Jillian se uită la Ben. Ştia că n-ar fi trebuit să spună aşa ceva. Ştia că Steven Kates îl angajase pe Dutra exact pentru talentul lui de asasin. Înţelese însă imediat de ce făcuse asta. Ca să-l facă pe Kates să creadă că Ben credea că Dutra îl păcălise spunîndu-i că se pricepea să se descurce în junglă. Aşa, asasinul părea băiatul rău, iar Kates putea să se prefacă în continuare că el şi Ben erau prieteni. Atîta vreme cît nu-şi dădea seama că ea şi Ben aveau bănuieli mari în ceea ce-l privea, nu erau într-un pericol chiar aşa de mare. Dacă se hotăra vreodată că îl dibuiseră, atunci ar fi putut să-i ordone lui Dutra să-i omoare cu prima ocazie.

Ar fi fost mai simplu, se gîndi, dacă Ben l-ar fi omorît pe Dutra chiar în locul în care stătea, dar avea dreptate. Ar fi riscat acuzaţia de omor, presupunînd că ajungeau cu toţii înapoi în Manaus. Kates, înfuriat că pierdea comoara, sigur ar fi depus plîngere. Poate că poliţiştii i-ar fi fost recunoscători lui Ben în privat fiindcă îi scăpa de o mare problemă, dar public ar fi fost nevoiţi să îl acuze.

Dacă Dutra ar mai fi făcut un singur pas spre barcă, Ben ar fi putut să-l omoare legitim, în autoapărare. De ce nu făcuse asta cînd omul scosese maceta şi pornise spre barcă? Atunci îşi dădu seama că asasinul nu spusese nimic ce să poată fi considerat o ameninţare directă, iar Kates ar fi putut să jure că acesta nu scosese maceta decît ca să lucreze, aşa cum îi ordonase Ben la început.

Rick făcu cîţiva paşi înainte, împleticindu-se, apoi se împiedică din nou.

— Opreşte-l, spuse Ben încet, şi, automat, Kates se întoarse ca să-l prindă de braţ pe Rick.

Acesta îi împinse mîna la o parte.

— Ce se întîmplă? întrebă pe un ton arţăgos.

— Rick, taci din gură şi stai locului.

Vocea lui Jillian plesnise precum un bici. Rick se întoarse spre ea, cu chipul schimonosit de o privire plină de ură.

— Nu-mi spune tu mie să tac. Oricum nimeni n-a vrut să vii şi tu cu noi.

— Dar a venit.

Ben nu-şi luă privirea de la Dutra şi nici pistolul nu-i tremură în mînă.

— Şi nici unul dintre noi nu poate să ajungă la destinaţie fără ea. Lupta asta s-a dat deja, iar ea a cîştigat-o. În afară de mine, ea e singura fără de care nu puteţi duce expediţia la bun sfîrşit. Toţi ceilalţi sînt dispensabili.

— Frumos din partea ta că te-ai inclus şi pe tine, murmură Jillian.

— Încerc să nu pierd nimic din vedere, răspunse Ben pe un ton la fel de scăzut.

După aceea ridică vocea şi continuă:

— Ce alegi, Dutra? N-am de gînd să stau aici toată noaptea şi să te aştept pe tine să hotărăşti. Ori treci *acum* la muncă, ori îţi zbor genunchiul şi te las aici.

Dutra mai rămase nemişcat două secunde, uitîndu-se urît la el, cu capul său mic întins înainte, de parcă s-ar fi pregătit să atace. Din locul în care se ghemuise, Jillian vedea că degetul lui Ben se strîngea pe trăgaci. Poate că şi Dutra îl vedea sau poate că pur şi simplu se convinsese că nu era o luptă pe care să o poată cîştiga, fiindcă se întoarse brusc şi începu să hăcuiască vegetaţia.

— O să aştepte o ocazie mai bună.

— Ştiu, dar poate Kates e suficient de inteligent încît să înţeleagă că are nevoie de mine, cel puţin pe drumul spre într-acolo.

Din nou, vorbiseră încet, ca să nu fie auziţi de pe mal. Ben îi zîmbi repede.

— Te-ai gîndit bine să faci mişcarea asta.

Deliberat, ea scoase mîna din rucsac suficient cît el să vadă mînerul propriei ei arme, după care o puse la loc şi trase fermoarul. Ben îi aruncă o privire lungă, egală, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama dacă ea ar fi fost cu adevărat dispusă să folosească arma. Jillian îl privi în acelaşi fel. Dacă el credea că ea exagera cînd spunea că se pricepea să folosească pistolul sau că îl mai folosise şi înainte, atunci n-avea decît să se gîndească mai bine. Femeia care-l privea nu era o persoană care să se sfiască dacă era nevoie să-şi apere viaţa sau viaţa altora, iar Jillian observă în privirea lui strălucirea înţelegerii.

Un zîmbet leneş îi apăru lui Ben pe faţă, unul care-i lumină întreaga fizionomie. Deodată, supărarea care-i umbrise privirea în ultimele zile dispăru. Dintr-un motiv care nici ei nu-i era clar, Jillian nu avea încredere în acel zîmbet. Dacă Ben Lewis părea atît de fericit, însemna că tocmai îi trecuse prin minte ceva ce ei sigur n-avea cum să-i placă.

Ben începu să fluiere şi sări pe mal, atent să nu se apropie prea mult de maceta pe care Dutra o mînuia cu o forţă letală. Jillian tocmai îi spusese mai mult decît credea iar el abia dacă se abţinea să nu chiuie de bucurie.

Avea, însă, şi cîteva probleme serioase în acel moment, iar de pe chip îi dispăru orice expresie cînd se apropie de Kates.

— Vino cu mine încoace, spuse, apoi se apropie de cealaltă ambarcaţiune, la distanţă de Dutra.

Cam fără voie, Kates îl urmă, iar Rick se strădui să se ţină după ei cu pasul lui împleticit.

— Poţi să-l ţii în frîu pe Dutra? întrebă Ben deodată. Dacă nu, am de gînd să-l las în urmă la următorul sat. Nu pot să am grijă să nu mă omoare în timp ce sînt atent şi la toate celelalte, şi am obosit să fiu nevoit să scot pistolul ca să-l conving să muncească.

— Poate ai uitat cine plăteşte. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată ca şi cum tu ai fi căpitanul vaporului.

Kates aprinse o ţigară şi se uită la Ben printre vălătuci.

— Ba exact aşa o să-ţi vorbesc. Dacă nu îţi place cum fac eu lucrurile, rămîn eu în următorul sat şi n-ai decît să te duci dracului din partea mea.

— Bine, se răsti Kates. Aşa să faci. Dutra spune că ştie să se descurce în junglă, iar eu îl cred. N-avem nevoie de tine.

Ben pufni.

— Atunci meriţi ce o să primeşti din partea lui. Sper să-ţi placă excursia asta mică, pentru că sigur n-o să dai peste ce cauţi.

— Asta crezi tu, şi ştim cu toţii cîţi bani face opinia ta, se amestecă şi Rick în discuţie, pe un ton beligerant.

Nici Ben, nici Kates nu se uitară măcar la el.

— Ba o să găsim ce căutăm, rosti Kates sigur pe el.

— Nu fără Jillian.

Asta îl făcu pe Kates să ezite, iar chipul său frumos deveni rece.

— De ce? Ce-i cu Jillian?

— O să rămînă cu mine. Să spunem doar că Dutra nu i-a făcut o impresie favorabilă.

— Dar i-ai făcut tu? rîse Rick. Crede că eşti de cea mai joasă speţă.

Ben îşi permise să zîmbească larg, mulţumit.

— Dar bun la pat.

Din nou, Kates îl măsură cu privirea.

— Încerci să ne păcăleşti, spuse pînă la urmă.

— Ce te face să crezi asta?

— Jillian vrea să găsească locul ăsta mai mult decît oricare dintre noi, ca să poată să-i spele reputaţia lui taică-su, spuse Kates. N-o să renunţe la şansa asta doar pentru că te culci tu cu ea.

Rick se încruntă.

— Sora mea? Cred că glumeşti. Jillian probabil că-i pe invers. Pierde vremea cu tot felul de ciudaţi. Ştii ce zic?

Sherwood începea să-l scoată din sărite pe Ben, dar continuă să-l ignore.

— Nu doar din cauza asta, nu, aprobă el. Dar uită-te bine la Dutra. Dacă ai fi femeie, ai vrea să mergi oriunde cu el la comandă? De ce dracu' crezi că am insistat ca Jillian să fie cu mine în barcă? A refuzat de la bun început să urce pe acelaşi vas cu Dutra.

Bineînţeles că încerca să-i păcălească. Învăţase deja suficiente despre Jillian ca să ştie că era foarte încăpăţînată. Hotărîse să găsească acel oraş pierdut, şi Dumnezeu să-l aibă în pază pe oricare om i-ar fi stat în cale. Ben se gîndea, însă, că atît Kates cît şi fratele ei o subestimau. Acum, după ce

aflase cum era să fii cel care-i provoacă furia şi după ce văzuse hotărîrea rece din privirea ei cînd îi arătase pistolul, avea o cu totul altă părere despre acea femeie. Îi venea la îndemînă, totuşi, ca alţii s-o subestimeze.

Ridică nepăsător din umeri.

— N-ai decît s-o întrebi pe ea dacă nu mă crezi pe mine.

Rick se întoarse ca să facă exact asta.

— Hei, Jillian! strică. Lewis chiar te...

Ben îşi dădu seama cu o fracţiune de secundă înainte ce avea idiotul de gînd să spună şi exact atît îi luă şi să-i tragă un pumn în burtă. Lui Rick i se tăie răsuflarea cu un şuierat şi se aplecă din mijloc, cu mîinile la burtă. Tuşi, apoi începu să vomite. Ben se dădu imediat la o parte, la fel ca Steven Kates.

Cînd spasmele se terminară, Ben îl prinse pe Rick de cămaşă şi-l trase pe vîrfuri.

— Trezeşte-te, îl sfătui pe un ton lipsit de obişnuita lui nepăsare. şi nu mai bea. Dacă îi spui lui Jillian ceva ce nu-mi place, o să te bat măr, fie că eşti în stare să te aperi, fie că nu. E clar?

Rick încercă să-i dea mîna la o parte, dar Ben nu făcu decît să răsucească şi mai mult materialul în pumni.

— Am întrebat dacă ţi-e clar! lătră.

— Da, gemu Rick într-un final. Da.

— Ai face bine să-ţi şi aminteşti.

Ben îi dădu drumul şi îl împinse puţin, apoi se uită bănuitor la Kates.

— Ce-ai hotărît?

Lui Kates nu-i plăcea. De fapt, nu-i plăcuse nimic din toată expediţia, încă din clipa în care bărcile părăsiseră portul, dar, cînd văzu privirea bănuitoare a lui Lewis, ceva îl făcu să bată în retragere. Îşi jură că avea să-l pună la locul lui pe ghidul îngîmfat, imediat ce găseau giuvaierul şi nu mai avea nevoie

de el *sau* de Jillian Sherwood. Să vedem cum o să mai zîmbească Lewis la el cu o gură nouă despicată în beregată. Dar mai întîi poate că o să-l vadă pe Dutra distrîndu-se cu femeiuşca.

— Bine, bombăni. O să vorbesc cu Dutra.

— Ai face bine nu doar să vorbeşti cu el. Dacă se mai uită la mine ameninţător, îl las în urmă.

Ben se întoarse la vasul său, conştient că Jillian îl privea curioasă. Era recunoscător că tînăra rămăsese unde era şi nu coborîse pe mal, ca să vadă ce se întîmpla. Probabil că făcuse asta ca să nu-l piardă din ochi pe Dutra. Ideea că ea îl apărase îl făcu să se înfioare plăcut.

Rick şi Kates îl priviseră cum se îndepărta, amîndoi cu expresii de furie şi ură întipărite pe chip în grade diferite.

— Fir-ar al dracului de nemernic, spuse Rick ştergîndu-se la gură. O să-l omor.

Kates îi aruncă o privire ucigătoare. Rick Sherwood era ineficient, un borfaş de joasă speţă, cu toate că se lăuda şi încerca să se dea drept un dur în toată regula. Văicărelile lui îl călcau pe nervi pe Kates. I-ar fi făcut plăcere să scape de el, dar pînă atunci trebuia să-l suporte.

— Eşti prea beat ca să poţi să omori şi-un purice. Are dreptate. De ce dracu' nu te laşi de băut? Nu-mi eşti de nici un folos aşa.

— Fluviul ăsta stupid mă plictiseşte, spuse Rick pe un ton posac şi cu o expresie amărîtă pe figură. N-ai nimic de făcut toată ziua decît să stai şi să te uiţi cum trec copacii pe lîngă tine.

— Pînă şi Dutra se abţine de la băutură. Poate că ar trebui să te lăsăm *pe tine* în urmă.

Încă furios pentru că nu mai era el şeful, Kates se apropie de locul în care Dutra mînuia maceta cu o forţă ucigătoare.

— Vreau să vorbesc cu tine, spuse, arătînd cu capul în altă direcție, în așa fel încît să dea de înțeles că era mai bine să nu fie auziți, fiindcă toți brazilienii vorbeau și puțină engleză, iar el nu avea nevoie ca discuția lor să fie ascultată.

Dutra se opri din hăcuit și îl însoți cîțiva pași. În privirea lui era o strălucire care-ți făcea sîngele să înghețe în vene, o expresie în același timp goală și sălbatică. Pînă și pe Kates îl făcea să se simtă cam nesigur.

— Îl omor în noaptea asta, spuse Dutra balansînd maceta într-o mînă.

Buza de sus i se dădu la o parte și îi descoperi incisivii.

— Dintr-o mișcare, o să-i ajungă capul pe fundul bărcii.

— Nu încă, fir-ar să fie, spuse Kates. Femeia n-o să coopereze fără nenorocit, și avem nevoie de ea. Faci cum spun ei pînă găsim giuvaierul. După aceea n-ai decît să le vii de hac amîndurora.

— Pot s-o fac eu să coopereze, răspunse Dutra, iar ochii lui mici se îndreptară spre figura subțire de la bordul ambarcațiunii din față.

Kates obosise să tot fie nevoit să le țină piept oamenilor proști.

— Tu să faci ce-ți spun eu, se răsti, apoi se îndepărtă.

Dutra se uită spre spatele lui cu privirea aceea rece, iar buzele sale groase desenară un zîmbet sălbatic.

* * *

— Ce-a fost asta? îl întrebă Jillian pe Ben încet.

— Am stabilit cîteva lucruri.

— Ca de pildă?

— Ca, de pildă, cine-i șeful.

— De asta l-ai lovit pe Rick? Ce se pregătea să zică?

Ben se uită la ea şi se trezi ţintuit cu o privire inteligentă, calmă. Putea s-o mintă, dar ea şi-ar fi dat seama.

— Voia să întrebe dacă e adevărat că noi doi... am făcut sex.

Din felul în care ea strîmbă gura, el înţelese că observase felul în care schimbase chiar la final fraza.

— Şi de unde i-a venit lui ideea asta?

— Le-am spus eu că am făcut, rosti el nonşalant.

În loc să izbucnească, aşa cum se aştepta Ben, ea se întoarse şi se uită la bărbaţii care munceau.

— Ai avut vreun motiv sau ai vrut doar să te lauzi?

— Se gîndeau să mă lase în urmă. Le-am spus că n-o să vrei să mai mergi fără mine.

— Isteţ, dar asta tot n-o să-ţi deschidă calea spre cortul meu.

— O să fie nevoie să mi-o deschidă, cel puţin din cînd în cînd. Ce facem înăuntru e treaba noastră.

Din nou, ea îi aruncă o privire care-l ţintui la perete.

— Crezi că m-ai dovedit, aşa e? Pot oricînd să mă prefac că ne certăm şi să folosesc asta pe post de scuză ca să te dau afară.

El îşi duse mîna la inimă.

— M-ai pune tu pe mine în aşa pericol?

— Eşti băiat mare. Din ce-am văzut, poţi să te aperi singur.

— Doar să nu uiţi, spuse el zîmbindu-i larg, impertinent, că alegi între mine şi Dutra.

— Să nu ţi se urce asta la cap, îl sfătui ea. Aş alege şi un limax în locul lui Dutra.

Bărbaţii terminaseră de tăiat destulă vegetaţie încît să se poată sta comod şi destul de în siguranţă. Într-o lună după plecarea lor, plantele aveau să acopere din nou pămîntul şi să şteargă orice urmă a trecerii lor, dar, pentru moment, erau sub

control. Pepe sări la bord şi începu să descarce aragazul cu alcool, felinarele şi cele necesare pentru cină.

Jillian începu să-l ajute, lucru care-l sperie pe micul şi subţirelul indian, care aplecă din cap şi murmură timid un mulţumesc în portugheză, primele cuvinte în acea limbă pe care le auzise Jillian de la el.

Ben era mulţumit de cum merseseră lucrurile în acea zi. Îl făcuse pe Dutra să dea înapoi şi căpătase ceva control asupra situaţiei, măcar pînă găseau oraşul pierdut, *dacă* îl găseau. Kates era un bărbat inteligent. Avea să-l ţină pe asasinul plătit din scurt cîtă vreme credea că încă mai avea nevoie de Ben şi de Jillian.

Dar, mai mult decît atît, primise răspunsul de care avea nevoie în ceea ce o privea pe Jillian. Da, era detaşată cu aerul ei indiferent, dar o femeie neinteresată de un bărbat n-ar fi fost dispusă să scoată arma şi să omoare pe cineva ca să-l apere pe acel bărbat. O femeie rece şi lipsită de pasiune n-ar fi avut nici curajul, nici înflăcărarea necesare. Se prefăcea, ascunzînd tot acel foc în spatele aparenţei de răceală, dar acum Ben o cunoştea. Ştiuse de cînd ea îl lovise cu geanta, sau cel puţin trupul lui ştiuse, dar mintea crezuse şarada. La naiba, trupul lui ştiuse încă de cînd se cunoscuseră.

Chimia era un lucru ciudat. Cine ar fi crezut că tocmai el avea să se îndrăgostească de o femeie prea slabă şi tare încăpăţînată? O femeie care nu se lăsa convinsă nici de cele mai bune replici ale sale?

Însă fusese gata să tragă în Dutra ca să-l apere. Aşa ceva îi încălzea inima unui bărbat.

Masa de pe mal decurse cum nu se putea mai bine, în parte pentru că toată lumea se bucura să coboare de pe vas şi în parte pentru că orice i-ar fi spus Ben lui Kates evident funcţionase. După masă, rămaseră pe loc o vreme, prea puţin

dornici să se întoarcă pe fluviu. Jillian scoase mai multe pachete de cărți de joc, de care bărbații se bucurară. Ea nu acceptă să se alăture jocurilor şi rămase deoparte, bucuroasă doar să se uite la foc. Ben se hotărî să nu participe nici el la jocurile de cărți şi se aşeză alături de ea.

— Bună idee. Nu ştiam că ai cărțile la tine. De ce nu le-ai mai scos pînă acum?

— Dacă le-aş fi scos, toată lumea ar fi fost acum deja sătulă de ele. Aşa, o să-i țină ocupați cel puțin cîteva zile.

— Deci mai eşti şi psiholog pe deasupra.

— E ceva de bun-simț. Am mai mers în expediții arheologice şi ştiu cum funcționează plictiseala.

— Nu te-ai plictisit şi tu?

Lumina focului îi joacă pe chip, scoțînd la iveală un zîmbet firav, care abia dacă-i mişcă lui Jillian buzele.

— Puțin, dar nu la fel de mult ca ei. Mie-mi place stilul ăsta de viață. Pînă la urmă încep să am nevoie de cîteva cărți, dar nu-mi trebuie telefon sau televizor sau altele asemenea.

— De ce nu ai luat cărți cu tine?

Ea păru că nu-i venea să creadă că o întreba asta.

— Mai lasă-mă. O să car suficient şi aşa. Am două aparate de fotografiat, film de rezervă, un reportofon şi microcasete, baterii în plus, o agendă goală şi creioane rezistente la apă.

— Nu uita de celălalt mic lucru pe care-l ai la tine, spuse el pe un ton sec, referindu-se la pistol.

— Nu uit, nu-ți face griji.

— De ce două aparate de fotografiat?

— În caz că unul dintre ele pățeşte ceva. Din experiența mea, asta se întîmplă des.

— Şi ce altceva mai ai în bagajul personal?

De această dată, zîmbetul ei se lărgi.

— O măturică şi o sapă mică.

— O ce?

— M-ai auzit.

— La ce naiba îţi trebuie mătura?

— Astea sînt uneltele standard ale arheologilor. Ce credeai că folosim? Lopeţi?

— Ei bine, cînd aud „expediţie arheologică" şi „săpături" nu mă gîndesc automat la măturele. Cred că durează ceva pînă destupi orice în ritmul ăsta.

— Se poate, recunoscu ea, dar în felul ăsta stricăm cît se poate de puţin ceea ce găsim. Cînd orice pierzi e de neînlocuit, înveţi să fii atent. Oricum nu o să excavăm nimic. Vreau doar să găsesc locul ăsta.

Ochii îi străluciră de entuziasmul pe care-l simţea pentru munca ei, cu toate că Ben nu vedea cum putea ea să fie atît de încîntată din cauza unor oase vechi şi a unor clădiri la fel de vechi. Aurul şi giuvaierurile, da, erau altceva.

— S-a făcut o descoperire majoră de curînd, în Africa, spuse ea. La Ouosalla. Se pare că e un sat întreg, vechi de mii de ani. Aş fi dat orice ca să mă includă în echipă, dar am fost refuzată. Nici măcar nu m-au luat în considerare, de fapt. O să se afle foarte multe despre oamenii care au trăit în acele vremuri... Nimic nu se compară cu a participa la asta.

— De ce nu te-au luat în considerare? întrebă el. Din cauza tatălui tău?

— Da.

Strălucirea îi dispăru din privire. Jillian se mai uită la foc o vreme. Ben aproape că regretă că deschisese subiectul, fiindcă îi amintise de motivul pentru care era acolo. Cîteva minute mai tîrziu, ea se scuză şi urcă din nou la bordul vasului cu care veniseră.

Capitolul 8

Pentru prima dată de cînd plecaseră, noaptea plouă. Ben se aştepta la asta, fiindcă furtunile noaptea nu erau ceva neobişnuit. Era, dimpotrivă, neobişnuit că pînă în acel moment nu îi prinsese din urmă nici una, în ciuda poziţiei lor pe hartă şi a anotimpului, ceea ce le permisese să doarmă pe punte.

Ben ieşi din hamac imediat ce simţi prima pală de vînt rece. La stînga sa, Pepe era deja în picioare. Ben o scutură pe Jillian, ca să o trezească.

-O să plouă, îi spuse. Hai sub prelată.

Bărbaţii desfăşurară copertinele şi le legară, apoi aprinseră felinarele, ca să lumineze în întuneric. Adormiţi, se făcură cît puteau de comozi pe cutiile cu provizii. Jorge şi Vicente adormiră la loc aproape imediat, sforăind nepăsători la schimbarea vremii. Floriano căscă şi aţipi, se trezi tresărind din cauza unui tunet, apoi aţipi la loc.

Ploaia începu ca o bătaie puternică de tobe pe acoperişul de metal. Jillian se ghemui, ca să conserve căldura, şi încercă să se aşeze mai bine deasupra cutiilor. O margine ascuţită îi apăsa în coaste şi n-o lăsa să doarmă. Agitată, se ridică şi împinse cîteva bucăţi de carton, ca să încerce să-şi facă un culcuş mai comod.

— Hai, spuse Ben apropiindu-se, trăgînd-o lîngă el şi sprijinindu-i capul pe umărul lui. E mai bine aşa?

— Mmm.

Căldura corpului său era minunată, ca şi cum o pătură ar fi acoperit-o deodată. Jillian închise ochii şi începu să adoarmă.

— Ce zici de asta? şopti el, dar chiar şi aşa ea îi simţi îngîmfarea din glas, ceea ce o făcu să deschidă ochii. Ştiam eu că o să te culci cu mine mai devreme sau mai tîrziu.

Fără să spună nici un cuvînt, ea se retrase şi scoase cîteva cămăşi în plus din rucsac. Pe una o făcu ghem şi o folosi pe post de pernă, iar pe cealaltă o folosi ca să-şi acopere braţele goale. Înainte să adoarmă, regretă că el vorbise, pentru că era, fără îndoială, mai cald decît cămăşile ei.

Ben o privi cum se ghemuia cu spatele la el şi îşi dori să fi avut bunul-simţ să-şi ţină gura. Dacă ar fi tăcut, ea ar fi fost în acel moment adormită în braţele sale. Poate că *el* nu ar fi dormit, dar s-ar fi bucurat enorm să fie treaz. Aşa, era oricum treaz, dar n-avea de ce să se bucure.

Pepe stinse felinarul. Ploaia continuă să curgă. Întunericul era luminat doar de fulgere pe măsură ce furtuna trecea de ei, cu tunetele auzindu-se din ce în ce mai slab. Cîteva minute mai tîrziu, Ben observă că zgomotul creştea din nou în intensitate, de parcă furtuna s-ar fi întors, dar aerul nopţii era calm.

— Pepe, spuse încet.

— Aud, răspunse indianul.

— Trezeşte-i pe ceilalţi.

Pepe se mişcă încet în întuneric şi îi scutură pe brazilieni, ca să-i trezească. Ben făcu la fel cu Jillian. Îşi puse gura la urechea ei şi şopti:

— Avem o companie la care nu ne aşteptam. Încearcă să nu faci nici un zgomot. Lasă-te la podea şi stai acolo.

— Contrabandişti? şopti ea la rîndul său.

— Poate.

El se asigură că Jillian era ferită, apoi, ghidîndu-se după pipăit, luă puşca. În jurul lui, în întuneric, auzi slabe sunete cînd ceilalți îşi pregătiră şi ei armele. Nu îndrăznea să folosească radioul ca să alerteze barca din spate. Zgomotul ar fi putut să-i coste avantajul surprizei. Spera doar că Eulogio, tukano-ul care pilota cealaltă ambarcațiune, auzise motoarele şi îi trezise pe cei de lîngă el.

Poate că pe vasul care se apropia nu erau contrabandişti. Poate că erau piraţi. Poate că erau oameni cu totul nevinovaţi, prinşi tîrziu în noapte pe fluviu şi în căutarea unui loc sigur unde să ancoreze pînă dimineaţă. Ultima posibilitate nu i se părea foarte probabilă, dar, doar ca să fie sigur, le şopti celorlalți să nu tragă pînă nu se lămureau, dar să fie *pregătiți*.

Motorul se opri şi urmă tăcerea. Ben îşi simți muşchii încordîndu-se cînd îşi imagină vasul străin plutind mai aproape de ei. Şopti o nouă comandă şi apucă marginea copertinei cu mîna stîngă, ținînd puşca în echilibru cu dreapta. Nu voia să-i lase pe nou-veniți să se apropie prea mult, dar îi voia la o distanță destul de mică încît să poată trage cu puşca în ei. Uşurel, uşurel...

— Acum! strigă, şi toți cinci ridicară brusc pînza de cort şi îşi îndreptară armele spre silueta întunecată şi impunătoare a vasului care se apropia.

Ochii i se obişnuiră cu întunericul, iar Ben văzu clar siluetele pregătite să sară pe puntea lor în clipa în care bărcile s-ar fi atins. Un strigăt speriat se auzi de pe puntea ambarcațiunii străine, iar figurile întunecate intrară în acțiune.

O clipă mai tîrziu, o lanternă se aprinse din spate şi în stînga lui Ben, luminîndu-i pe necunoscuți cu un fascicul puternic şi dînd la iveală armele din mîinile lor.

Jillian! Înțelegerea îl fulgeră în acelaşi timp în care unul dintre piraţi duse o puşcă la umăr şi trase tremurat în direcția luminii.

— Jos, fir-ar să fie! strigă Ben la ea, în timp ce liniştea nopţii era întreruptă de focul de armă.

Nava pirat era la numai şapte metri distanţă. Apăsă pe trăgaciul puştii, nimerindu-l pe cel care trăsese şi dărîmîndu-l din picioare. Ben împinse încă un glonţ pe ţeavă şi trase iar, de această dată făcînd arşice partea de sus a cocii navei şi trimiţînd în aer aşchii lungi de lemn.

Fascicolul de lumină nici nu se mişcase din loc.

Lupta era o experienţă aproape în întregime fizică, fără loc pentru prea multe gînduri sau motive, cînd instinctul şi tehnicile învăţate preluau controlul. Simţi cum puşca îi tremură în mîini, atît de caldă încît parcă era vie. Simţi forţa cu care exploda praful de puşcă, mirosul acru al acestuia atîrnat parcă în aerul nopţii, auzi tunetul exploziei. Auzi şi strigăte, blesteme, ţipete şi gemete de durere. Toate simţurile îi erau dureros de ascuţite, timpul încetinise şi parcă se întindea, secundele se transformaseră în minute şi totul se desfăşura cu lentoare. Vedea, simţea şi auzea totul, era atent peste tot. Ştiu că şi cei din barca a doua trăgeau, atacul lor zădărnicind încercarea piraţilor să se apere. Simţi un glonţ grăbit care-i trecu aproape de cap şi, din instinct, trase iar în timp ce se ferea într-o parte, ca să nu fie dibuit de inamici.

După aceea, chiar şi prin tot acel zgomot, îi auzi pe piraţi cum porneau motorul şi dădeau înapoi, scoţînd vasul pe fluviu. Ben mai trase de cîteva ori, ca să-i îndemne să se grăbească. Cînd piraţii avură suficient loc, răsuciră ambarcaţiunea şi plecară cu viteză maximă. În urma lor, un val lovi cele două vase ancorate şi le făcu să se legene.

Ben strigă la Pepe, cerîndu-i să verifice dacă era cineva rănit. După aceea se întoarse spre Jillian şi apucă lanterna blestemată, dar, spre oroarea sa, nimeni nu ţinea în mînă obiectul.

— Jillian, rosti răguşit.

— Aici.

Vocea ei era uluitor de calmă şi se auzise tocmai din spatele bărcii. Întoarse lanterna, ca fasciculul să-i lumineze tinerei figura. Ea clipi şi se strecură afară din adăpost.

Nedumerit, el se uită la obiectul pe care-l ţinea în mînă. Dacă nu ea, atunci cine ţinuse lanterna?

— Te simţi bine? întrebă într-un final.

— N-am nici o zgîrietură. Tu?

— N-am păţit nimic.

Să fie al naibii dacă nu vorbeau de parcă s-ar fi pregătit să bea un ceai împreună.

Ea întinse mîna.

— Îmi dai, te rog, lanterna înapoi?

Ben nu-i dădu drumul, ci continuă să-i lumineze chipul. Începea să gîndească, dar lent.

— E a ta?

— Da, iar tu consumi bateriile.

Ben stinse lanterna.

— Ţi-am spus să rămîi la podea, rosti pe un ton foarte egal. În loc de asta, tu te-ai ridicat şi le-ai aprins lumina în faţă. Fir-ar al dracului, ai fost o ţintă perfectă.

— Ba nu, se răsti Jillian la rîndul ei. Am sprijinit lanterna pe nişte cutii, apoi am ridicat mîna şi am aprins-o. Am fost la adăpost tot timpul.

El se gîndi că ar fi vrut să-i dea o mamă de bătaie, ca să înţeleagă cît de serios vorbea. Nu părea deloc speriată, de parcă ar fi fost împuşcată de piraţi în fiecare zi a vieţii ei.

— Să nu cumva să mai faci *vreodată*... începu el, pe un ton scăzut şi agresiv, însă ea îl întrerupse cu răceală.

— Trucul cu lanterna funcţionează de fiecare dată şi îţi permite să vezi în cine tragi. L-am mai folosit cu jefuitorii de morminte.

El se opri brusc.

— Jefuitori de morminte?

— Sigur. Orice nouă descoperire arheologică e o țintă pentru jefuitorii de morminte. Oamenii au obiceiul să îngroape lucrurile de valoare ale mortului alături de acesta.

Lui îi trecu prin minte o imagine cu ea, ghemuită într-un mormînt deschis, cu lanterna într-o mînă şi pistolul în alta. Se frecă pe obraz şi renunță.

— Rahat.

Pepe se apropie ca să-i dea raportul. Floriano fusese atins la braț, dar rana nu era serioasă. Toți ceilalți se simțeau bine. Piraţii trăseseră la întîmplare, fiindcă planul le fusese dat peste cap cînd fuseseră atacați înainte să atace. Amîndouă bărcile erau atinse, dar foarte puțin afectate. Una peste alta, scăpaseră foarte uşor.

Agitația îi făcuse pe bărbați să fie nervoşi. Se liniştiră greu, vorbind entuziasmați între punțile celor două vase şi povestindu-şi unii altora ce se întîmplase, iar şi iar. Eulogio, aşa cum sperase Ben, auzise la rîndul lui motorul piraților care se apropiau şi îi pregătise pe bărbații de pe cealaltă ambarcațiune, aşa că toată lumea atacase de la bun început. După o vreme, totuşi, cînd deveni clar că piraţii nu aveau să se întoarcă, spiritele începură să se liniştească. Ca o măsură de siguranță în plus, Ben puse pe cineva de pază, cu schimb o dată pe oră, ca toată lumea să apuce să doarmă. Scurta perioadă în care aveau de păzit însemna că în acel timp aveau să fie atenți, asta doar în cazul în care piraţii erau suficient de proşti încît să se întoarcă la ei.

După ce se stinseră felinarele şi toată lumea se linişti, sforăiturile începură surprinzător de curînd. Ben se întrebă dacă ar fi fost la fel de norocoşi în lipsa furtunii care să-i trezească. Probabil că da, fiindcă şi el, şi Pepe dormeau

precum pisicile şi se trezeau la cel mai mic zgomot. Dacă piraţii ar fi fost mai isteţi, dacă şi-ar fi oprit motoarele mai devreme şi ar fi vîslit pînă la ei, atunci lucrurile ar fi putut să ia o întorsătură mult mai urîtă. De această dată avuseseră noroc.

Jillian se aşezase în poziţia ei de dinainte, deasupra cutiilor, şi adormise la fel de repede ca şi ceilalţi. Cînd i se păru că tînăra dormea suficient de adînc, Ben se apropie şi se aşeză lîngă ea, întinzîndu-şi picioarele sale lungi. Nu o atingea, nu tocmai, dar era suficient de aproape încît s-o audă cum respira. În acel moment le dădu voie nervilor săi întinşi să se relaxeze.

Ale naibii cutii erau destul de comode, se gîndi adormit. Sau poate că îi era lui mai somn decît credea. Aţipi, dar se trezi la jumătate de oră după aceea, ca să asculte cu atenţie Totul era calm, iar zgomotele junglei în noapte continuau netulburate. Jillian era moale şi caldă alături de el. Din instinct, se întoarse pe o parte şi îi apucă talia cu mîna, strîngînd-o mai aproape. Ea scoase un sunet incoerent de protest fiindcă fusese deranjată, dar nu se trezi. În loc de asta, se aşeză mai aproape de căldura trupului său, apoi începu să respire din nou regulat.

Jillian se trezi chiar înainte de mijirea zorilor, la doar cîteva minute înainte ca maimuţele urlătoare să-şi înceapă agitaţia matinală. Erau nişte alarme atît de eficiente încît, după prima dimineaţă, tînăra se trezise, invariabil, înainte să înceapă zgomotul, evident ca să se apere şi să nu fie speriată de moarte.

Primul ei gînd raţional a fost că era amorţită şi că avea dureri peste tot din cauză că dormise pe cutii. Al doilea gînd, că n-ar fi vrut să se mişte nici chiar aşa. Era ceva atît de liniştitor cînd te trezeai în braţele unui bărbat...

Stai puțin! Nemernicul! Nu se îndoia nici o clipă că aşteptase ca ea să adoarmă, apoi se strecurase alături de ea, ca să dea credibilitate minciunii cum că făcuseră dragoste. Era şi un fel parşiv să o pipăie, dacă avea chef, şi nimic din ce văzuse Jillian la el n-ar fi făcut-o să creadă că el *nu* dorea asta. Bărbatul acela era un mare hormon umblător.

Brațul lui se sprijinea greoi pe coastele ei, cu încheietura cuibărită între sînii ei, cu mîna în buzunarul format de gît şi umăr, dar era perfect nemişcat, aşa că Jillian se gîndi că, probabil, dormea. Mişcările puternice şi egale ale pieptului său în timp ce respira erau atît de liniştitoare încît, chiar şi cu tot ce făcuse, ei nu prea-i venea să se mişte. Dar trebuia. Era momentul să se ridice.

Atunci simți o mişcare clară, care nu era deloc liniştitoare, şi înțelese că nu doar ea se ridica. Ben era cu siguranță treaz. Îşi lipi şoldurile de posteriorul ei şi îşi încordă brațul, ca s-o țină pe loc.

Jillian nu pierdu vremea încercînd să-i dea mîna la o parte, fiindcă el era prea puternic. În loc de asta, se întinse spre spate şi îl apucă de părul des, în dezordine, apoi trase cu toată forța.

— Au! Hei! strigă el. Hei!

Se ridică în genunchi, încercînd să scape de strînsoarea ei. Jillian îi dădu drumul şi se rostogoli la o parte, ridicîndu-se în picioare cu o mică săritură. Îi zîmbi amabil.

— Bună dimineața. Ai dormit bine?

El îşi frecă scalpul şi se uită urît la ea.

— Dormitul a fost în regulă. Trezirea, însă... un iad.

— Înseamnă că o să înveți să te comporți.

— Nu e ceva ce pot să controlez, fir-ar să fie. Toți bărbații pe care-i cunosc se trezesc aşa.

— Se poate, dar ei nu, repet, *nu*, se lipesc aşa de mine.

— Nu toți bărbații pe care-i cunosc s-au lipit de tine. Am fost numai eu!

— Şi numai pe tine te-am tras eu de păr, răspunse ea cu dulceață în glas.

El mormăi ceva pe sub mustață şi se întoarse cu spatele. Mulțumită de schimbul dintre ei, Jillian se întoarse şi văzu patru perechi de ochi închişi la culoare privind-o cu expresii ce variau de la totală nedumerire la şoc şi chiar la amuzament. Pepe era cel nedumerit, în timp ce Jorge părea gata să izbucnească în rîs. Pentru că nu ştia ce altceva să facă, ea ridică din umeri într-un fel în care parcă ar fi spus că era doar vina lui Ben şi că nici ea nu înțelegea mai mult decît ei, apoi îşi făcu drum spre partea din spate a bărcii, unde era o micuță toaletă.

Maimuțele urlătoare îşi începură serenada şi, ca la un semnal, toată lumea intră în acțiune. În timp ce se pregătea micul dejun, Kates veni în barca din față, cu Rick pe urmele sale.

— Ce mai luptă cu pistoalele am avut azi-noapte, spuse fratele lui Jillian încîntat, încă prins de farmecul repovestirii.

Ben oftă. O lua personal atunci cînd cineva trăgea în el, dar Rick, evident, ridicase altercația la rangul unei bătălii în toată regula. Ben nu avea chef să asculte din nou povestea. Încă îl durea capul în locul în care fusese tras de păr şi, sincer, era supărat.

— A fost ceva minor, se răsti. Doar pentru nemernicul pe care l-am împuşcat eu a fost important. Cu o astfel de rană, în clima asta, s-ar putea să nu ajungă viu înapoi în Manaus, la doctor, chiar dacă ar găsi un medic dispus să trateze gunoaie ca el.

— O să ai probleme din cauza asta cînd ne întoarcem? întrebă Kates cu o îngrijorare pe care Ben n-o crezu sinceră nici o clipă.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Pentru că am împuşcat un pirat de fluviu? Nu e prima dată şi n-o să fie nici ultima.

Iritat, se întoarse cu spatele.

— Micul dejun e aproape gata. Hai să mergem.

Kates zîmbi strîmb, iar el şi Rick se întoarseră pe barca lor.

— Nemernicul e îngrijorat, şopti pe jumătate, şi încearcă să nu ne dea voie să vedem. De asta e aşa iritat. Probabil că l-a omorît pe omul acela, pirat sau nu.

Rick tăcu şi se uită la Lewis, care stătea în faţă, pe puntea bărcii de dinainte, studiind fluviul.

— Nu cred că asta e. Joaquim a zis azi-noapte că Lewis e faimos pe fluviu fiindcă se descurcă în astfel de situaţii şi că autorităţile îi trimit clienţi fiindcă are grijă de ei. Nu cred că o să aibă probleme.

Kates îi aruncă o privire îngheţată.

— Petreci mult timp cu muncitorii, spuse. Şi îţi împuie capul cu minciuni.

Urcă la bord, iar părul blond îi străluci în lumina proaspătă a dimineţii. Nu putea să sufere să fie contrazis de un idiot precum Sherwood.

* * *

Curînd îşi reluaseră drumul în amonte. Ben era satisfăcător de posac, iar Jillian ştia că încă îl durea locul de unde-l trăsese de păr. Aşa-i trebuia. Dacă nu ar fi făcut ea asta, probabil că s-ar fi întîmplat ceva extrem de stînjenitor.

Era atît de supărat pe ea fiindcă nu-i apreciase cum trebuia gestul de admiraţie încît abia dacă vorbi în următoarele cîteva zile. Ben, înţelese ea, era genul care ţinea supărarea.

S-ar fi luminat imediat dacă ea s-ar fi apropiat şi s-ar fi ghemuit lîngă el, ca să-i arate cît de sexy îl găsea, dar în acel moment se purta de parcă el i-ar fi oferit jucăria lui preferată – de fapt, poate că asta şi făcuse – iar ea o aruncase cît colo. Jillian îşi muşca atît de des buza, doar ca să nu rîdă de el, încît în curînd locul cu pricina începu să o doară.

Chiar dacă era bosumflat, Ben o proteja în continuare. Jillian se gîndi că făcea asta şi ca să-i demonstreze ceva lui Kates. Acesta nu era mereu prin preajmă, dar bărbaţii vorbeau între ei cînd se opreau, aşa că, probabil, cei din vasul din spate ştiau că Ben era cu ochii pe ea. O avertiza de fiecare dată cînd se apropiau de vreun loc mai greu de navigat, dormea între ea şi ceilalţi bărbaţi noaptea şi se asigura că nici unul dintre ei n-o deranja cînd se spăla sau îşi făcea nevoile în toaleta de mărimea unui dulap.

Jillian ştia cum interpretau ceilalţi comportamentul său, dar propria ei opinie era mai cinică. Ea era sigura care ştia cum să ajungă la Oraşul de Piatră. Ben avea grijă de ea numai din acel motiv.

Într-a zecea zi pe fluviu, Jillian începu să fie foarte atentă la jungla pe lîngă care treceau şi să studieze cursul fluviului. Uneori se retrăgea singură în cîte un ungher şi scotea nişte hîrtii, lucrînd cu notiţele ei indescifrabile. Probabil că se apropiau de locul unde aveau să lase ancora. Ar fi putut să mai dureze încă două sau patru zile, dar voia să se asigure că nu depăşeau acel loc din cauza neglijenţei ei.

— Spune-mi dacă vrei să încetinim, ca să studiezi un loc anume, rosti Ben, renunţînd la supărare în favoarea treburilor pe care le aveau de făcut.

Observase imediat schimbarea din comportamentul ei, acum, că ajunseseră atît de departe pe apă. Probabil că se apropiau de punctul în care trebuia să lase ambarcaţiunile şi

să o pornească prin junglă. Trecuseră două zile de cînd văzuseră pe mal ultima aşezare omenească şi întîlniseră o singură plută în tot acel timp. Jungla se apropia de ei pe măsură ce fluviul se îngusta, iar aerul parcă devenea mai fierbinte şi mai umed. La prînz era aproape imposibil de respirat. Ben era de părere că ajunseseră exact pe linia ecuatorului.

Se îndreptau spre munţi. Marele bazin amazonian era aproape plat, dar Rio Negro cobora din munţi şi se extindea spre Columbia şi Venezuela. Munţi verzi şi misterioşi, în mare parte neexploraţi. Tribul Yanomami fusese descoperit acolo nu cu mult timp în urmă, după ce trăiseră izolaţi secole întregi, în condiţii ca ale Epocii de Piatră.

Jillian nu-şi lua privirea de la junglă.

— Fluviul se bifurcă nu departe de aici, aşa e?

El rîse.

— Asta spun hărţile făcute din aer. Eu n-am fost niciodată atît de departe, prăjiturică. Nu e nimic aici în afară de triburi indigene izolate, care se poate sau nu să fi văzut oameni albi în viaţa lor şi care se poate sau nu să fie canibale.

Ea ignoră ultimul său comentariu.

— S-o iei pe braţul din stînga.

— Da, doamnă. Şi după aceea?

— Îţi spun cînd văd.

Dacă stătea să se gîndească bine, Jillian nu fusese tocmai sinceră cu el cînd îi arătase pe hartă zona în care aveau să meargă, femeiuşcă bănuitoare ce era. Dar era isteaţă, trebuia să recunoască. Informaţiile pe care i le dăduse îi fuseseră suficiente ca el să adune destule provizii pentru locul spre care se îndreptau de fapt.

O oră mai tîrziu ajunseră la bifurcaţie, iar Ben apucă pe braţul stîng al fluviului. Era mai greu să navigheze, acum că

apa era din ce în ce mai puțin adîncă şi mai îngustă, iar el încetini motoarele pînă cînd abia dacă mai înaintau. Jillian era la prova, aplecată peste bord, speriată şi încîntată, căutînd semnul. Ben spuse scurt:

— Nu te apleca aşa. Dacă dăm peste vreun obstacol o să cazi peste bord.

Ascultătoare, ea se retrase, dar îi era greu să se stăpînească. Se temea să nu rateze semnul, se temea că nu descifrase corect notițele profesorului, chiar dacă repetase procesul de mai multe ori, ca să se verifice.

Ben apăru alături de ea, iar Jillian se uită în spate, ca să vadă că Pepe preluase cîrma. Imediat întoarse capul la loc. Dacă ratase locul în acea fracțiune de secundă cît se uitase la Pepe?

— Spune-mi ceva, rosti Ben tărăgănat. Dacă Carvajal a mers pe Amazon ca să găsească tribul Anzar, noi de ce navigăm pe Rio Negro? Îmi dau seama că nu mi-ai spus adevărul despre nimic pînă acum, dar nu mai ai nici un motiv să mi-l ascunzi, nu?

— N-am intrat în detalii cînd ți-am povestit despre Carvajal. Orellana şi bărbații din expediția sa au avut o scurtă altercație cu tribul Tapua, iar femeile indiene au luptat alături de bărbații lor. Carvajal le-a numit „amazoane".

Ben oftă.

— Deci ai inventat asta despre Anzar?

— Nu. Există mai multe surse ale poveştii ăsteia, nu doar Carvajal. E o dată incidentul cu Tapua, despre care majoritatea oamenilor cred că este cel care le-a dat numele, dar au mai existat şi ale surse, alte poveşti, despre un trib separat de femei războinice, adînc în junglă. Tribul Anzar. Numele, Anzar şi Amazoane, sînt similare. E uşor să-ți dai seama cum legendele despre primul trib au fost luate drept legende despre al doilea.

— Încă e destul de uşor să nu le bagi prea mult în seamă, spuse el în barbă.

Jillian zîmbi, uitîndu-se spre orizont.

— Nu înțelegi? Nu contează. Ce contează e că, dacă Oraşul de Piatră există, atunci am dovedit că tata avea dreptate. Nu contează dacă tribul era de femei războinice sau un amestec obişnuit de bărbați şi femei. Ce e important e că eu o să am dovada unui oraş pierdut, a unei civilizații pierdute.

— Deci din partea ta ar fi putut să trăiască acolo şi o şleahtă de bandiți cu cîte un singur ochi?

— Exact, cu toate că asta ar aminti lumii despre miturile şi mai vechi despre ciclopi.

— Cred că am auzit despre toate miturile despre care pot să suport să aud. Uită de bandiții cu un singur ochi.

Ea se ridică deodată din locul în care se aplecase.

— Aici, spuse.

— Aici?

— Da, aici! răspunse Jillian răsucindu-se repede spre el. Aici, fir-ar să fie!

El se uită repede, fără să-i vină să creadă, la amestecul impenetrabil de vegetație de pe mal şi spuse:

— Exact aşa mă gîndeam şi eu.

După aceea strigă o comandă spre Pepe, care întoarse imediat ambarcațiunea spre mal.

* * *

Nu era un loc prea bun ca să lase bărcile, dar Ben le ascunse cît putu de bine, trăgîndu-le într-un mic golf şi legîndu-le cu lanțuri de copaci viguroşi. Chiar şi aşa, ştia bine că s-ar fi putut ca bărcile să nu mai fie acolo cînd se întorceau ei. Era o problemă pe care o prevăzuse, însă, aşa că traseră două

plute mari, gonflabile, vreo 50 de metri de la mal şi le ascunseră şi pe ele.

Vegetaţia din junglă e mereu mai deasă pe mal, unde lumina soarelui ajunge mai uşor. Se văzură nevoiţi să îşi croiască drum cu macetele ca să coboare de pe vase, dar, odată ajunşi în semiîntunericul de sub bolta triplă, descoperiră că le era mult mai uşor să se mişte. Plantele nu zăboveau prea mult pe pământ. Era nevoie să se ridice spre soare ca să supravieţuiască. Sub boltă era un altfel de lume, una a orhideelor cătărătoare şi a aerului nemişcat şi umed. Rădăcini mari şi groase ancorau copacii ale căror crengi se întindeau mult deasupra, pierdute într-o mare de verde. Cea mai strălucitoare amiază devenea amurg în acea lume cufundată în semiîntuneric, acolo unde vegetaţia era regină. Liane groase coborau de sus, uneori legănîndu-se din cauza mişcării nevăzute a maimuţelor din vîrful copacilor. Din loc în loc, cîte o rază de soare decora frunzele. Sunetul parcă se aplatiza şi dispărea. Cu toate că auzeau ciripitul şi vocile vieţuitoarelor din junglă, acestea erau îndepărtate, înfundate. Jungla avea o atmosferă asemănătoare cu aceea a unei catedrale.

Jillian lucră cot la cot cu bărbaţii la descărcarea bagajelor. Fiecare dintre ei avea să ducă un rucsac care includea propriul cort subţire, o saltea de dormit din spumă, obiectele personale şi cîteva provizii pentru toată lumea. Restul proviziilor aveau să fie încărcate în patru litiere pentru doi, ce aveau să fie cărate de opt dintre ajutoare. Ben lăsase suficiente provizii ascunse alături de plutele gonflabile cît să le ajungă pe drumul înapoi spre Manaus.

Dură aproape tot restul zilei ca să descarce şi să împartă proviziile, aşa că, în loc să pornească mai departe, Ben decise să petreacă noaptea acolo. Ridicară corturile în prima lor tabără pe uscat şi făcură focul. Trebuiau să lase în urmă

aragazurile cu alcool, fiindcă erau prea grele. De atunci înainte aveau să gătească la focul de tabără.

Tîrziu după-amiază, Kates părăsi tabăra ca să rezolve o chemare a naturii. În nici două minute, îl auziră strigînd răguşit. Ben îşi luă puşca şi se repezi în direcţia ţipetelor, iar toţi ceilalţi se grăbiră pe urmele lui.

Vegetaţia era atît de deasă încît Kates nu ajunsese prea departe. Jillian îl auzi clar pe Ben rostind:

— Nu-i veninos.

— Fir-ar să fie, nu-mi spune tu mie că nu-i veninos!

Kates urla din toţi bojocii.

— E un şarpe coral!

— E un fals şarpe coral, rosti Ben răbdător. E un şarpe de apă. Dacă nu eşti destul de mic ca să te înghită, nu e periculos. Calmează-te şi, de-acum încolo, ia cu tine cîte un băţ.

Brazilienii se îndreptau deja înapoi spre tabără, încercînd să-şi ascundă zîmbetele. Jillian se întoarse ca să facă la fel şi se izbi de Dutra.

Sări imediat înapoi, cu stomacul întors de dezgustul pe care i-l provocase atingerea lui. Nu-şi dăduse seama că era atît de aproape de ea, cu toate că mirosul lui urît i se ridică în nări şi o făcu se să întrebe cum de nu-l simţise înainte. Dutra nu spuse nimic, doar rînji la ea, arătîndu-şi dinţii pătaţi. Incisivii lungi o făcură să se cutremure, înfiorată. Avea ochii lipsiţi de strălucire şi răuvoitori şi se uita fix la sînii ei. Jillian avu intuiţia dezgustătoare că lui îi trecuse prin cap să-i muşte.

Începu să se grăbească înapoi spre tabără, dar apoi se opri. Cu toate că vedea corturile la numai douăzeci de metri distanţă, vegetaţia avea s-o ascundă vederii aproape tot drumul. Cu Dutra atît de aproape, nu voia să rişte să fie singură nici măcar cîţiva paşi. În loc de asta, păşi deliberat mai aproape de Ben. El îi aruncă o privire surprinsă, apoi dădu cu

ochii de Dutra, iar Jillian văzu pe chipul lui momentul în care înțelegerea înlocui uimirea.

Îşi strecură brațul pe după mijlocul ei. Jillian se gîndi cu ironie că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Ben Lewis nu era genul care să lase să-i scape vreo ocazie.

Îl lăsară pe Kates să facă lucrul pe care plecase să-l facă înainte să fie deranjat de şarpe şi se îndreptară spre tabără. Dutra nu era nicăieri, iar pe Jillian o surprinse că el se putea mişca atît de silențios.

Ben o strînse de încheietura mîinii.

— E bine? întrebă încet.

— Sigur, răspunse ea, zîmbindu-i cu recunoştință. Am vrut doar să fiu prevăzătoare.

— Fată deşteaptă.

Ben se opri cînd ajunseră în locul din care se vedeau corturile prin frunziş, ținînd-o şi pe ea lîngă el.

— O să te sărut, murmură, deja aplecînd capul. Cooperează.

Chiar aşa, să coopereze. Prinsă în brațele lui puternice înainte să apuce să reacționeze, Jillian nu prea avu de ales. Încercă să protesteze, dar buzele lui le acoperiră imediat pe ale ei şi Ben îşi strecură limba printre ele, înainte ca ea să apuce să se opună.

Un fior violent de plăcere îi cutremură trupul şi îi trecu prin minte, fără vreo legătură cu orice altceva, că ar trebui să fie ilegal să săruți precum Ben Lewis. Ştia că ar fi trebuit să-l împingă, dar nu reuşi să reziste tentației şi îşi dădu voie să se bucure de moment. Îl cuprinse cu brațele pe după gîtul puternic şi se sprijini la pieptul lui, bucurîndu-se de senzația pe care i-o dădea trupul lui viguros. Ben scoase un sunet gutural, mirat, de satisfacție, apoi o trase şi mai aproape, aşezîndu-i şoldurile

în aşa fel încît să fie aliniate cu ale sale. Mîna lui coborî şi îi apucă fundul.

Ca fulgerul, Jillian îi scăpă din îmbrăţişare şi îi făcu semn cu ochiul, privindu-l peste umăr şi păşind în luminişul în care făcuseră tabăra. În spatele ei se auzi un geamăt de frustrare. Asta merita. Nu scăpase de Dutra doar ca să se lase pe mîinile lui Ben, fie ele chiar şi atît de pricepute cît erau. Trebuia să înveţe să nu mai profite de domniţele aflate la ananghie.

După ce mîncară, Jillian se retrase devreme în cortul ei, hotărînd că Ben încă părea puţin supărat şi că ar fi fost cel mai bine să-l evite. Înăuntru, desfăcu salteaua de spumă, care nu avea decît cîţiva centimetri grosime, dar era surprinzător de confortabilă. Corturile de nailon erau mici; destul de înalte ca să stai în fund, late de un metru şi jumătate. Saltelele aveau optzeci de centimetri lăţime, deci lăsau loc şi pentru obiectele personale. Partea desfăcută a cortului se putea închide cu un fermoar gros, cu două părţi. Ca să-l ţină închis, ea scoase bandă adezivă din rucsac, tăie o bucată din ea şi o puse deasupra fermoarului, chiar sub cheiţă. În acest fel, nimeni din afară nu îl putea deschide. Era un sistem ieftin şi eficient de siguranţă. Cu nailonul gros între ea şi junglă şi cu banda adezivă între ea şi Ben Lewis, se simţea destul de în siguranţă.

Plănui cu atenţie coordonatele pe care avea să i le dea lui Ben a doua zi dimineaţă, apoi puse totul la loc şi se dezbrăcă. Ştia din experienţă destule despre cum să facă în aşa fel încît să stea comod, iar asta însemna să rămînă în lenjeria intimă, adică într-o pereche de pantalonaşi şi un maiou din bumbac. Nu lua sutiene cu ea în expediţii.

Închise lanterna. Lumina scăzută a focului intra prin nailon, aşa că nu era cu totul întuneric. Căută în rucsac şi scoase pistolul, pe care-l aşeză aproape, lîngă cap. Îl auzea pe Ben care se retrăgea în propriul cort, pe care-l aşezase

chiar lîngă al ei, şi murmurul scăzut al celor care rămăseseră în jurul focului. Dacă ar fi fost isteţi, ar fi încercat să doarmă cît mai mult, fiindcă a doua zi avea să fie chinuitoare. Ascultînd de propriul sfat, se întinse şi adormi.

* * *

Rick se uită cu ură la cele două corturi aşezate unul alături de celălalt.

— I-a povestit despre comoară, îi şopti lui Kates. O să încerce să ne-o ia înainte.

Lui Kates îi trecuse prin cap acelaşi lucru, dar Lewis nu făcuse nimic care să dea de înţeles că ar fi crezut în existenţa altor lucruri în junglă în afară de ruine. Nici nu şi-ar fi făcut griji din cauza asta dacă Lewis nu s-ar fi dovedit a fi un cu totul alt om decît acela pe care credea el că-l angajează. Lewis cel care preluase conducerea expediţiei era foarte diferit de beţivanul neatent pe care-l văzuse la început.

— Trebuie să fim cu ochii pe el, spuse într-un sfîrşit.

Era tot ce puteau să facă pentru moment. După ce găseau comoara, însă... atunci situaţia avea să fie cu totul alta.

— Nu mi-am imaginat vreodată că Jillian ar fi în stare să se culce cu unul ca el, rosti Rick gînditor, iar în glasul lui se simţea amărăciunea. Normal că ea face orice îmi strică mie mai tare planurile. A fost o pacoste din ziua în care s-a născut.

Kates îl măsură lung. Rick Sherwood nu era tocmai inteligent. Kates aştepta cu nerăbdare momentul în care Dutra avea să-i închidă definitiv gura.

— Mă îndoiesc că s-a gîndit la tine vreun pic atunci cînd s-a apropiat de Lewis, răspunse el.

Probabil că era o alta dintre manevrele ei. Jillian nu semăna deloc cu fratele ei vitreg. Era parşivă şi secretoasă, şi

poate că îşi dăduse seama de planurile lui. Relaţia cu Lewis putea să fie o formă de apărare, un fel de a face rost de propria gardă de corp, într-un fel. La fel ca Rick, nici el n-ar fi bănuit vreodată relaţia dintre cei doi, mai ales că la început se displăcuseră. Pe de altă parte, n-ar fi fost ea prima femeie care profita de o ocazie. Evident, era mai isteaţă decît ei şi îl citise pe Lewis înaintea lor, profitînd apoi de asta.

Lewis avea să fie o problemă. Era dur şi încăpăţînat şi deja îl urmărea pe Dutra cu ochi de uliu. Din cîte-şi dădea Kates seama, era, pe deasupra, şi înarmat tot timpul. Ar fi fost nevoie de o ambuscadă ca să scape de el.

Nu avuseseră decît probleme din clipa în care plecaseră din Manaus. În loc de un expert în junglă, Dutra se dovedise a fi doar un asasin barbar, care uneori se ascundea în junglă ca să scape de autorităţi. Fluviul pe care navigaseră, însă, nu era acela pe care era el obişnuit să călătorească. Priceperea sa în junglă era cel mult mediocră. Steven Kates spera ca Dutra să fie destul de priceput încît să poată să-i aducă la lumină după ce găseau comoara, fiindcă Lewis n-avea să se mai întoarcă de acolo.

Capitolul 9

Cu toate că se aşteptase la asta, lui Jillian nu-i venea să creadă cît de dificilă era ziua aceea. Rucsacul din spate era atît de greu încît, cînd se opriră la prînz, ei i se părea că abia mai putea să ridice picioarele. Bretelele îi trăgeau umerii, iar coapsele îi ardeau. Călătoria prin junglă nu era în sine prea simplă, chiar şi fără bagaj, dar cu rucsacul în spate semăna cu tortura. Era nevoie de efort în plus ca să inhalezi aerul greu, umed. Trebuia să fie atentă să nu se împiedice de rădăcini, să evite plantele care ar fi putut să o înţepe şi să ducă un băţ greu cu care să gonească animalele pe care călătoria lor le deranja.

Ben şi cei doi tukano, Pepe şi Eulogio, păreau de neobosit, cu toate că Ben era transpirat tot, în timp ce ei erau uscaţi. Jillian era mîndră că se descurcase cel puţin la fel de bine ca ajutoarele şi clar mai bine decît Dutra. Rick şi Kates, după cum se aştepta, avuseseră cele mai mari dificultăţi, fiindcă erau cu totul nepregătiţi pentru efortul fizic uriaş. Ben nu mergea prea repede din prima zi, dar chiar şi aşa, cei doi respirau din greu, în felul acela profund, gutural, datorat epuizării. Cînd Ben anunţă că se opreau, cei doi se aşezară imediat, fără ca măcar să-şi dea jos rucsacurile.

Jillian îl dădu jos pe al ei şi-l lăsă la pămînt.

— Bea nişte apă, spuse cînd văzu paloarea de pe chipul lui Rick. Şi ia o tabletă cu săruri.

Nici unul dintre ei nu se mişcă.

— Beți niște apă, insistă ea.

Rick deschise un ochi ca să o privească.

— Și cine te-a făcut pe tine șefă? întrebă cu ură. Cățea îngîmfată ce ești!

— Ar fi cazul s-o asculți, rosti Ben pe un ton dur. Știe mult mai bine decît tine ce trebuie să facă. Dacă vrei să te simți mai bine, să faci ce spune ea, pentru că te las aici dacă nu ești gata cînd noi, restul, sîntem.

Kates nu se alătură discuției în contradictoriu și, după un minut, întinse mîna după recipientul cu apă. Jillian îl văzu luînd și o tabletă cu săruri, dar expresia de pe chipul lui, cînd se uită la Ben, nu era plăcută, iar ea își dădu seama că, probabil, nu-i plăcuse ideea să fie lăsat în urmă, dat fiind că el finanțase expediția. Cînd se gîndi mai bine, se văzu nevoită să admită că Ben avea mai multă îndrăzneală decît doi oameni normali la un loc.

Nemulțumit, Rick îi urmă exemplul lui Kates și curînd începu să se simtă mai bine. Destul de bine, cel puțin, încît să mănînce destul de mult odată ce Pepe termină de pregătit prînzul.

Cînd începură să se pregătească să plece din nou, Rick se apropie de rucsacul lui Jillian.

— Cred că o să-l car eu pe al tău și o să te las pe tine să-l duci pe al meu, spuse pe același ton plin de resentiment ca și înainte. Nu cred că o să mai fii atît de veselă după aceea. Mă îndoiesc că o să reziști o oră. N-ai fi putut să ții tu pasul dacă ai fi cărat partea ta corectă din provizii.

Jillian nu știa ce făcuse ca să-l determine să-i fie atît de ostil, într-un fel atît de deschis, și întoarse capul ca să ascundă durerea pe care nu putea să n-o simtă. Era o prostie, pentru că îl cunoștea pe Rick și știa că nu avea de ce să aștepte respect din partea lui, dar era fratele ei și nu putea să-l scoată

din viața ei. Era posibil ca acea zi să vină, dar încă nu ajunseseră acolo, iar ea se miră că era aşa de vulnerabilă la atacurile lui.

Nu-i plăcea ideea ca Rick să îi ducă bagajul, fiindcă pistolul ei era înăuntru, dar nu voia să se certe cu el din cauza asta. Nu era atît de important.

— Nu pune mîna pe rucsacul ei, spuse Ben, intervenind din nou.

Nu-i păsa de orice ar fi spus sau ar fi crezut Rick Sherwood.

— Nemernic prost ce eşti, cară la fel de mult ca tine, poate mai mult. De fapt, poți să ridici amîndouă bagajele, ca să compari greutatea, dar după aceea o să-l pui foarte atent jos pe al ei şi o să taci dracului din gură de acum înainte.

Rick rămase lîngă bagajul ei, uitîndu-se urît la Ben.

— Ridică-l! se răsti acesta.

Încet, Rick se aplecă şi ridică rucsacul. O expresie surprinsă îi traversă chipul şi bărbatul se uită repede la sora lui. După aceea, gura i se răsuci într-o expresie furioasă şi dădu să arunce bagajul pe pămînt.

— Stai! strigă Ben la el. Am spus încet.

Stătea cu picioarele depărtate şi cu capul puțin aplecat. Mîinile îi atîrnau în laterale, dar părea gata să acționeze.

Furia i se citea clar lui Rick în privire, dar lăsă încet bagajul la pămînt, aşa cum i se ordonase. Fără să mai spună nimic se apropie de propriul rucsac.

— Sînt de acord cu Lewis, spuse Kates pe un ton apăsat, scăzut, luîndu-l pe Rick la o parte. Taci dracului din gură. Nu-mi pasă că o urăşti pe soră-ta din toți rărunchii. Dacă o mai ții mult aşa, o să înceapă să creadă că nu e nevoită să ne suporte, că nu are de ce să nu se ducă după comoară numai cu Lewis. Să faci orice trebuie să faci ca să îi intri în voie. Şi nu glumesc.

Expresia de pe fața lui Rick era în același timp amărîtă și furioasă, dar, măcar o dată, ascultă de sfaturile pe care i le dădeau ceilalți și tăcu.

Jillian ridică rucsacul și își strecură în tăcere brațele prin bretele, apoi o legă pe una dintre ele de-a curmezișul pieptului, ca s-o prindă bine. Ben se apropie de ea.

— Te simți bine? întrebă.

Jillian nu era sigură la ce se referise. Întreba, oare, dacă era supărată din cauza lui Rick sau dacă putea să țină pasul? Nu conta, se hotărî, fiindcă răspunsul era același, oricum.

— Mă simt bine.

Ben făcu înconjurul grupului, ca să se asigure că toată lumea își strînsese lucrurile și că nu lăsau nimic în urmă. Se schimbase de cînd coborîseră de pe barcă. Era temător și alert precum un animal sălbatic, ochii lui priveau îngustați dintr-o parte într-alta a drumului, fără să rateze nici un amănunt. Vorbea pe un ton tăios, autoritar, iar acum lui Jillian nu-i mai venea deloc greu să creadă că era cel mai bun ghid din jungla amazoniană. Chiar și felul în care arăta se schimbase: pantalonii îi erau îndesați în cizme, care-i ajungeau pînă la jumătatea gambei, iar cămașa era băgată corect în pantaloni. Purta pistolul la vedere acum, într-o teacă prinsă la șoldul îngust, ca toată lumea să-l vadă. Semăna cu un cowboy din Vestul Sălbatic. O macetă cu o lamă de două picioare atîrna într-un suport pe care-l avea la curea, iar pe umărul stîng ducea pușca. Tot acel armament ar fi putut să aibă legătură cu felul în care cedase Rick.

— Toată lumea e gata, strigă Ben. Plecăm!

El conducea expediția, folosind maceta ca să le croiască drum atunci cînd era necesar. Pepe și Eulogio îl urmau, ducînd o litieră, iar Jillian era după ei. Direct în spate veneau Jorge și Floriano, cu încă o litieră. Vicente și Martin făceau pereche,

apoi Joaquim şi Dutra. Rick şi Kates rămăseseră ultimii şi se străduiau să ţină pasul.

Pauza o ajutase pe Jillian să-şi refacă forţele, dar după două ore de mers începu să simtă efortul la fiecare pas. Bretelele rucsacului îi săpau în umeri, iar disconfortul deveni curînd durere. Încercă să mai mute baretele, dar asta schimba centrul de greutate al bagajului şi îl făcea să fie mai greu de dus. Începu să bage degetele pe sub barete ca să schimbe punctele de presiune, fiindcă altfel nu ştia cum avea să reziste încă nişte ore. Îşi promise să facă o căptuşeală de un fel sau altul pentru a doua zi, ca să-şi protejeze umerii.

Picioarele, cu toate că o dureau, rezistau bine. Era obişnuită să alerge cîte cinci kilometri pe zi acasă şi să facă exerciţii cu greutăţi, dar nimic nu putea să te pregătească să cari un bagaj în spate cu excepţia căratului însuşi. Zilele pe care le petrecuse pe apă, fără exerciţiu fizic, nu o ajutaseră nici ele prea mult. Ştia că în a treia zi se va simţi mai bine şi că tot ce avea de făcut era să reziste pînă atunci.

În spatele ei, Jorge rosti încet:

— Vă dor umerii de la barete, senhora?

Ea se uită peste umăr şi zîmbi.

— Da. O să le căptuşesc mîine.

— Poate vreţi să puneţi rucsacul în litieră. Nici nu am observa greutatea.

— Mulţumesc pentru ofertă, răspunse ea, impresionată de grija lui, dar, dacă nu-mi car partea de bagaj, nu merit să fac parte din expediţie.

— Dar sînteţi femeie, senhora. N-ar trebui să căraţi cît un bărbat.

— În expediţia asta, ba da, aşa trebuie. Sînt foarte puternică. În curînd nici n-o să mai observ greutatea.

— Bine, cum vreţi, dar, dacă devine prea greu, ducem noi bagajul.

Auzindu-le vocile, Ben se uită peste umăr la ei. O măsură cu ochi antrenat pe Jillian, evaluîndu-i rezistența. Tînăra nu se îndoia că el auzise destul cît să prindă ideea conversației. Fără să spună nimic, evident mulțumit, el redeveni atent la drum.

Poate că o făcu din considerație, cu toate că era la fel de posibil să o fi făcut din precauție, dar Ben le ceru să se oprească pentru noapte cînd încă mai erau două ore pînă la asfințit. Jillian deschise catarama de la piept şi lăsă cu grijă bagajul jos, tresărind cînd mușchii îi protestară. S-ar fi aruncat bucuroasă la pămînt, dar încă mai aveau de lucru. Era nevoie să facă loc pentru corturi, iar ea îşi puse o pereche de mănuşi, apoi luă o macetă şi începu să taie vegetație.

— Fii atentă la şerpi, strigă Ben.

— Mersi, rosti ea încet, morocănoasă. O să fiu.

— Lui fer-de-lance îi place să se ascundă pe pămînt, printre frunzele căzute, şi să aştepte ca mîncarea să se împiedice şi să cadă lîngă el.

Fir-ar el să fie. Se opri şi se uită mai atentă la pămînt, apoi reîncepu să taie. Ştia despre şerpi şi se uitase din reflex înainte să înceapă, dar el reuşise să o neliniştească suficient încît s-o determine să se uite iar. Nu că ar fi fost rău, se văzu ea nevoită să recunoască. Ar fi preferat să fie neliniştită decît muşcată de şarpe. Cu toate că aveau antivenin, o muşcătură de la un fer-de-lance putea să însemne o moarte dureroasă, iar lachesis era şi mai periculos.

După ce tăiaseră suficientă vegetație, ridicară repede corturile în cerc în jurul focului. Rick şi Kates îşi desfăcură scaunele pliante şi se aşezară. Chipurile şi postura lor vorbeau despre epuizarea pe care o simțeau. Ben nu-i îndemnă să ajute, fiindcă, evident, nu mai erau în stare.

Pepe începu să gătească şi toată lumea se adună în jurul lui. Conversația era săracă, fiindcă toți erau obosiți după efortul

uriaş al acelei prime zile. Imediat ce terminară de mîncat, Jillian se retrase în cortul ei. Îi arătase lui Ben o hartă cu locaţia următorului punct al călătoriei, iar el îi spusese că avea să le ia cel puţin trei zile ca să ajungă acolo. Pînă atunci, nu avea ce alte calcule să facă sau ce să verifice din nou. Nu trebuia decît să se odihnească, lucru pe care, de altfel, intenţiona să-l şi facă.

După ce blocă fermoarul cu bandă adezivă, se dezbrăcă şi folosi şerveţele umede ca să se cureţe pe cît de bine reuşi, acordînd o atenţie specială picioarelor. O bătătură sau o infecţie fungică i-ar fi făcut viaţa mizerabilă. Îşi presăra pudră antifungică în pantofi şi pe picioare în fiecare dimineaţă, dar orice iritaţie, oricît de mică, trebuia tratată imediat, înainte să devină o problemă majoră. Şosetele curate erau la fel de necesare ca mîncarea. Slavă Domnului că avea cizme vechi şi uzate.

Se simţea deja mai bine. Îşi puse lenjerie intimă curată şi, oftînd profund, se întinse pe saltea.

— Jillian.

Era Ben. Oftă din nou, de această dată nu de uşurare.

— Ce?

— Ai nevoie de un masaj.

Îl auzi trăgînd de fermoar.

— Al naibii fermoar s-a blocat.

— Ba nu. L-am înţepenit eu de pe partea asta.

— Ei bine, desfă-l.

— Mă simt bine. Lasă masajul.

— Deschide fermoarul.

Vocea lui era scăzută, dar se simţea în ea nota inconfundabilă de autoritate.

Jillian se strîmbă în direcţia lui, cu toate că el nu putea să o vadă.

— Prefer să mă doară mîine decît să am de-a face cu aşa-zisul tău masaj, răspunse direct. Ar trebui să fiu nebună să te las să intri.

Ben oftă.

— Nu fac nici o prostie, promit. Nu-mi las mîinile să umble.

— De ce te-aş crede?

— Fiindcă ţi-am dat cuvîntul meu.

Nu era cine ştie ce motiv, dar Jillian se trezi că ezita. Un masaj ar fi fost divin. Avea dureri la fiecare mişcare. A doua zi ar fi fost tortură dacă nu se ocupa cumva de muşchii prea întinşi. De ce să îndure durerea dacă nu era nevoie? Bunul simţ era uneori ceva incomod. Dacă îşi refuza masajul, putea să se simtă virtuoasă, o martiră, dar „suferinţa" ar fi fost cuvîntul de ordine. Fiindcă era cu totul practică, însă, ea nu văzu de ce ar fi refuzat.

— Ei bine, de acord, mormăi. Dar dacă faci chiar şi o singură mişcare greşită, te lovesc cu ceva.

Tresărind de durere, se ridică şi dădu la o parte banda adezivă, apoi coborî fermoarul.

— Vrei să-mi spui că ai venit cu geanta după tine?

Ben intră de-a buşilea în cort, făcîndu-l să pară deodată ca pentru copii. Avea cu el unul dintre felinare şi o sticlă de ulei de masaj. Ridică dintr-o sprînceană în timp ce studia fîşia de bandă adezivă, apoi zîmbi impertinent.

— Funcţionează, îi atrase ea atenţia.

— Aşa este. Bine, hai, treci pe burtă.

Ea se supuse, cu toate că era încordată.

— Mă simt destul de bine. Era de aşteptat să am dureri.

— N-are rost să te doară dacă eu pot să te scap de asta măcar în mică parte. Apropo, îmi place îmbrăcămintea ta.

Jillian nu mai roşise de ani buni, dar, deodată, simţi cum i se încingeau obrajii. Era mai acoperită decît dacă ar fi purtat

un costum de baie, dar faptul că slipul şi maioul ei erau lenjerie de corp făcea momentul să pară mult mai intim. Normal că Ben îi atrăgea atenţia asupra acestui lucru. Normal că nu se putea abţine de la o astfel de remarcă sugestivă. Îşi ascunse obrajii îmbujoraţi în saltea, gîndindu-se că, dacă ar fi putut să se mişte destul de repede, l-ar fi pocnit doar aşa, ca să fie.

Mirosul aspru al uleiului medicament îi ajunse la nări cînd el deschise sticla. Ben turnă substanţa în palmă şi începu să-i maseze picioarele. Începu de la gleznă şi merse în sus, răsucind şi împungînd muşchii încordaţi. Jillian gemu de plăcere cînd el îi masă gambele, după care i se tăie răsuflarea cînd Ben ajunse la muşchii coapselor.

— Uşurel, murmură el ca să o liniştească. Relaxează-te şi dă-mi voie să te scap de durere.

Atingerea lui era lentă, zăbovea, în ciuda degetelor puternice. Jillian se temuse că mîinile lui aveau să se strecoare pe unde n-ar fi trebuit, dar nu se întîmplă asta şi, după o vreme, plăcerea masajului deveni atît de mare încît tînăra nu mai putu să reziste farmecului ei ameţitor. Încet, tensiunea se scurgea din ea, cu fiecare mişcare largă a mîinilor lui. Jillian se auzi scoţînd sunete mici şi încercă să se oprească, fiindcă păreau erotice.

— Întoarce-te pe partea cealaltă, spuse el, iar ea îl ascultă.

Ben îi masă partea din faţă a coapselor, folosind uleiul de masaj, uşurîndu-i durerea.

— Ştiam eu că eşti în formă, comentă. Ai picioare frumoase, puternice. Începeam să cred că fratele tău şi ai lui n-or să reziste, să ştii. S-au tîrît în corturi imediat după ce te-ai retras tu. Nici măcar nu şi-ar fi scos bocancii dacă nu i-aş fi convins eu.

— Nu ştiu nimic despre ce trebuie să facă, rosti ea pe jumătate adormită.

— E prea puțin spus. Bine. Întoarce-te iar pe burtă, ca să te masez pe spate. Scoate maioul.

Era ea adormită, dar nu pînă într-atît. Deschise ochii şi se uită urît la el.

— Nu pot să te dau cu ulei dacă nu îl scoți, îi spuse. Ascultă, n-o să mă culc cu tine în seara asta. Îmi plac femeile mai odihnite decît eşti tu acum. Te dor umerii şi spatele şi, dacă nu îți fac masaj în seara asta, o să te doară şi mai tare mîine. Ştii şi tu că am dreptate, aşa că nu mă mai contrazice.

Jillian nu avea încredere în el nici cît negru sub unghie, dar pînă în acel moment se purtase frumos, iar masajul era divin. După ce-i mai aruncă o privire amenințătoare, se întoarse iar pe burtă, apoi îşi scoase maioul.

Îl auzi chicotind, dar fără să comenteze. Îi turnă puțin ulei pe spate, apoi se aşeză deasupra posteriorului ei. Jillian închise ochii şi se certă în gînd. Trebuia să-şi fi dat seama.

El nu făcu, însă, decît să se aplece înainte şi să înceapă s-o maseze cu putere, aproape mutînd-o de pe saltea, mai ales cînd degetele îi masară umerii îndurerați. Jillian gemu tare simțind durerea intensă.

Ben îi lucră toți muşchii, forțîndu-i să se relaxeze. Jillian simți cum tot trupul îi devenea moale şi cum ea nu reuşea să-l împiedice. Îi lua nu doar durerea, ci şi forța. El căută şi apăsă pînă cînd găsi fiecare loc dureros, apoi zăbovi pînă cînd şi ultima rămăşiță de tensiune dispăru. Se pricepea. Vai, ce bine se pricepea! Nu ezita să folosească forța necesară unei trebi bine făcute.

Jillian aproape că ar fi crezut că făcea totul din compasiune şi dorința să o ajute dacă nu ar fi fost umflătura tare pe care o simțea pe fund. De fiecare dată cînd Ben se apleca înainte, erecția lui o atingea. Cu toate astea, el nu făcu nimic altceva la care ea să poată să obiecteze, şi o ajutase să

se relaxeze atît de mult încît se trezi incapabilă de vreun răspuns, fie el bucuros sau dimpotrivă. Nu putea decît să zacă acolo unde era, plutind, adormită, şi dorindu-şi ca acele mîini puternice să îi facă masaj încă o oră. Era divin...

Ben se uită la ea şi zîmbi chinuit, amuzat. Adormise. El stătea deasupra fundului ei ferm, curbat delicios, abia acoperit. Îşi frecase penisul de fundul acela o jumătate de oră şi era atît de excitat încît tremura, iar ea adormise. Dormea un somn binecuvîntat şi liniştit.

El avea să se considere norocos dacă reuşea să pună geană pe geană în acea noapte. Îi văzuse puţin din sîni cînd se dezbrăcase, iar imaginea îl tortura. Sînii voluptuoşi şi grei fuseseră întotdeauna preferaţii lui, iar ai ei erau mai degrabă mici, frumos ridicaţi, fără balansul ademenitor care-l excitase pe el întotdeauna, aşa că era cu totul nedumerit de fascinaţia aproape dureroasă pe care o simţea pentru ei. Voia să-i vadă sfîrcurile, să le strîngă între degete, poate să le sugă puţin. Îi plăcuse întotdeauna senzaţia pe care o avea cu sfîrcul unei femei în gură. Jillian era acolo, aproape dezbrăcată şi adormită. Nu trebuia decît s-o răsucească blînd şi să se uite cît îi poftea inima. Nici măcar n-ar fi atins-o.

Începu să mormăie blesteme printre dinţii încleştaţi, se dădu jos de deasupra ei şi închise sticla de ulei cu o violenţă abia reţinută. Îi dăduse cuvîntul lui. Sigur era ceva în neregulă cu el. Nu-i venea să creadă că îi promisese să nu o atingă. Atît şi nimic mai mult era suficient ca să dovedească faptul că în creierul lui se arsese un filament. Era şi mai ridicol că o avea la mila sa şi nici măcar nu voia s-o răsucească şi să-i vadă puţin sînii.

O privi, se uită la părul des şi strălucitor, castaniu, care-i era răsfirat pe umeri, la genele închise la culoare, odihnindu-i-se pe obraji, la gura moale şi relaxată. Sunetele pe care le

scosese în timp ce îi masa mușchii îndureraţi semănaseră atît de mult cu acelea pe care le făceau femeile în timpul sexului încît nu putu să nu se gîndească la momentul în care avea să fie adînc în ea, în sfîrşit, iar acele gemete guturale aveau să-i răsune chiar la ureche. Trupul ei ferm, cu mușchi viguroşi, avea să vibreze de excitaţie sub el, şoldurile i se vor răsuci şi ridica sub mişcările sale, va fi atît de îngustă încît abia dacă o să poată să intre şi să iasă din ea, iar cînd o să ajungă la orgasm... Doamne, cînd o să ajungă la orgasm!

Se cutremură şi goni fantezia din gînd. Nu făcea decît să se chinuiască singur şi al naibii să fie dacă ştia de ce. Nu mai fusese niciodată atît de obsedat de vreo femeie. Obsedat. Nu-i plăcea cuvîntul şi nici ceea ce presupunea el. Era o stupizenie să fii obsedat de o singură femeie cînd existau sute de milioane de femei pe lume, iar el le aprecia nespus pe atît de multe dintre ele. Să fii obsedat de o singură femeie însemna ca toate celelalte să-şi piardă farmecul pentru el, lucru pe care nu îl credea posibil. Ce bărbat cu mintea întreagă *ar vrea* să i se întîmple aşa ceva?

Poate că asta era problema. Nu mai avea mintea întreagă. Dacă ar fi avut-o, nu i-ar fi făcut promisiunea aceea stupidă.

El, însă, era nefiresc de mulţumit doar să stea acolo, în spaţiul acela îngust, şi s-o privească dormind, să se bucure de apropierea înnebunitoare a corpului ei aproape gol.

Fir-ar ea să fie! Ce credea, că e un eunuc? Cum putuse să adoarmă aşa, de parcă n-ar fi fost doar în chiloţi şi el n-ar fi fost deasupra fundului ei mic şi tare, cu o erecţie cît toate zilele? Ar fi trebuit să fie trează şi să se apere de posibilitatea ca el s-o arunce pe spate şi să încerce la modul cel mai serios să se dezbrace şi de chiloţei. Oare atît de puţin respect avea pentru masculinitatea lui încît nici măcar nu era *îngrijorată* că ar fi putut să fie sedusă?

Avea să-i arate el cît de greşit era să gîndeşti aşa. Ar fi putut s-o aducă aproape de orgasm chiar dinainte să se trezească. S-ar fi deşteptat răsucindu-se în braţele lui, implorîndu-l s-o facă a lui şi să pună capăt chinului delicios. Ar fi putut să petreacă noaptea acolo, cu ea, şi nu în cortul lui.

Dar îi promisese, fir-ar al dracului! Oftă, ridică maioul cel subţire pe care-l avusese pe ea şi i-l puse pe spate, ca să nu-i mai vadă curbura sînilor la subsuoară. Nu avea rost să-şi îngreuneze şi mai mult existenţa. După aceea îi puse mîna pe umăr, zăbovind ca să-i simtă pielea mătăsoasă şi fină, apoi o scutură cu blîndeţe.

— Trezeşte-te, prăjiturică.

Vocea îi sună nefiresc chiar şi pentru propriile urechi, cu un ton ciudat de gutural. Îşi drese glasul.

— Hmm? murmură ea.

— Plec acum. Trezeşte-te, ca să pui banda adezivă la fermoar.

Pleoape grele se ridicară şi ochi verzi, adormiţi, îl priviră. O clipă, expresia din ei fu atît de blîndă şi de primitoare... După aceea, privirea îi deveni bănuitoare. Imediat, Jillian întinse mîna după maiou şi, o clipă, păru nedumerită să descopere că veşmîntul îi fusese deja aşezat pe umeri. Nu era cine ştie ce apărare, fiindcă era prea mic şi prea subţire, dar, chiar şi aşa, o liniştea puţin.

— Nu te teme, rosti el tărăgănat, nu s-a întîmplat nimic. Cînd o să ajung să mă culc cu tine, prăjiturică, o să ştii şi n-o să dormi deloc.

Ea se chinui să-şi tragă maioul şi îşi acoperi sînii cu el în timp ce se ridica în capul oaselor. Obrajii i se îmbujorară la auzul replicii lui directe, dar se mulţumi doar să-i arunce o privire ameninţătoare.

— Mulțumesc pentru masaj, spuse înțepat. M-a ajutat foarte mult.

El ridică din sprîncene.

— A fost plăcerea mea.

— Probabil, dar mulțumesc chiar şi aşa.

— Serviciile mele sînt disponibile şi mîine seară, dacă vrei să-ți faci programare în avans.

Ea dădu să-i spună că îi mulțumea, dar nu era nevoie, însă prudența o făcu să tacă. Spera că durerea avea să-i treacă pînă atunci, dar, dacă nu se întîmpla aşa, un masaj ar fi fost mai mult decît binevenit.

— Aştept pînă mîine seară să văd dacă e nevoie, spuse calm. Dacă nu mai ai loc de atîtea programări, o să aştept.

El îi făcu semn cu ochiul.

— Nu uita că serviciile mele sînt la mare căutare.

— Sînt sigură că aşa este.

Ben se aplecă şi o sărută.

— Uite, mama, fără să pun mîna, îi murmură cu buzele lipite de ale ei şi, în ciuda sieşi, ea chicoti.

El profită fără milă, adîncind sărutul şi împingîndu-şi limba prin bariera relaxată a dinților ei.

Era la fel de minunat ca şi înainte, fir-ar să fie. Jillian se cutremură neputincioasă şi îl sărută la rîndul ei, bucurîndu-se de senzația şi de gustul gurii lui. Sfîrcurile i se întăriră din instinct, pregătite să primească şi ele atenție din partea lui. Cum ar fi fost dacă el ar fi pus gura acolo? Dacă era la fel de priceput şi la asta ca şi la sărutat, probabil că Jillian ar fi murit. Dacă făcea dragoste cu aceeaşi senzualitate lentă, ar fi înnebunit de plăcere.

Nu trebuia să-l lase să o sărute, pentru că inamicul ei cel mai periculos era tentația şi, vai, cît o tenta. Era femeie, nu statuie, iar Ben Lewis era un bărbat în toată regula. Pe care ea îl dorea.

Aşa că îl sărută la rîndul ei, cu gura dulce, caldă şi domică, cu limba alături de limba lui. Îl simţi cutremurîndu-se şi se simţi foarte satisfăcută că reuşise să-l determine să se înfioare, supus aceleiaşi dorinţe aprige ca şi ea.

După aceea, Ben se retrase, cu privirea aprinsă şi trăsăturile înăsprite. Gura îi era umedă şi senzuală, de parcă încă ar fi sărutat-o.

— Fir-ar a dracului de treabă! rosti violent, apoi ridică felinarul şi sticla de ulei de masaj.

Trase brusc fermoarul cortului şi începu să se tîrască afară, apoi se întoarse şi se uită urît la ea:

— N-o să mai fac *niciodată* o promisiune atît de prostească, se răsti. Şi pune banda aia la loc peste rahatul ăsta de fermoar!

— Aşa o să fac, rosti ea pe un ton pierdut, în timp ce el ieşea.

Căută pe pipăite, în întuneric, banda adezivă încă lipită într-o parte a intrării şi o netezi deasupra fermoarului, apoi se întinse pe saltea şi încercă să adoarmă, dar inima îi bătea prea repede. Sînii o dureau, iar sfîrcurile îi erau strînse şi zvîcneau. Găsi maioul răsucit şi reuşi să-l tragă peste cap, sperînd ca materialul subţire să-i uşureze chinul.

Oricît de mari ar fi fost durerile, nu putea să-i dea voie să-i facă vreun alt masaj. Ştia exact ce s-ar fi întîmplat. Rezona prea bine la prezenţa lui ca să reziste unei astfel de apropieri, iar *el* nu ar fi rezistat în mod sigur. În loc de asta, s-ar fi folosit de orice ocazie ca să-i submineze apărarea — nu că s-ar fi apărat prea tare. În acel moment, clar nu se apărase prea bine.

Capitolul 10

În ziua a treia, pămîntul pe care călcau începu să devină mai dificil de umblat, pe măsură ce bazinul plat ceda loc munţilor. Jillian înaintă în şir, ajungînd alături de Ben şi privind neliniştită înainte.

— Acum după ce te mai uiţi? bombăni el nemulţumit.

Ştia foarte bine după ce se uita el: după orice pericol. Pericolul ar fi putut să-i pîndească deasupra sau chiar în faţa lor, pe pămînt. Ar fi putut să apară în formă de săgeată, pentru că triburilor mai izolate nu le plăcea deloc să-şi vadă încălcat teritoriul. Pericolul ar fi putut să fie, pur şi simplu, un roi de albine. Era treaba lui să observe fiecare detaliu, să fie pregătit pentru tot. Mai devreme simţise mirosul puternic şi amar al porcilor pecari, şi făcuse un ocol mare ca să evite animalele periculoase şi uşor de înfuriat. Porci din iad, asta erau. Ocolul o îngrijorase pe Jillian, cu toate că Ben o asigurase că se întorseseră la drumul de la început.

— Mă uit după un munte cu vîrful plat, răspunse ea.

— Cît de aproape ar trebui să fim de el?

— Nu ştiu. Nu contează, oricum, pentru că nu ajungem la el. E doar o cale să ne verificăm poziţia. Ar trebui să devină vizibil la cel mult o zi de mers din momentul în care terenul ar începe să devină abrupt.

— Vai de mine, rosti el sarcastic. Nu mi-am dat seama că instrucţiunile sînt atît de precise.

Ea se uită urît spre spinarea lui lată, gîndindu-se că i-ar fi plăcut să arunce o piatră chiar în mijlocul acelei întinderi pătate de sudoare, cu toate că, probabil, piatra ar fi ricoşat, dată fiind forţa trupului său. Cu o zi înainte îl enervaseră mînecile cămăşii, pentru că-i împiedicau mişcările în timp ce lovea cu maceta în lianele ce le stăteau în cale, aşa că le rupsese pur şi simplu. Braţele lui goale erau foarte viguroase, iar muşchii i se încordau la fiecare mişcare, făcînd-o să-şi simtă stomacul.

— Presupun, continuă el, că dacă nu vezi muntele ăsta cu vîrful plat după o zi de mers, ne întoarcem şi mărşăluim încolo şi încoace pînă-l găseşti.

Poate că ar fi fost mai bine să arunce piatra spre ceafa lui, se gîndi Jillian cu plăcere. Sigur, la cît era de încăpăţînat, probabil că partea cea mai dură din el era capul, dar, dacă piatra ar fi fost suficient de mare încît să lase o urmă poate că i-ar fi atras atenţia. Vorbi pe un ton mieros:

— Ce idee bună! Acum n-o să-mi mai fac atîtea griji că s-ar putea să nu-l găsim de la bun început.

Ben învăţase că tonul acela exagerat de dulce din vocea ei însemna că se gîndea să-i facă sau să-i spună lui ceva foarte neplăcut, aşa că îi aruncă o privire îngrijorată peste umăr. Expresia de pe chipul ei nu era deloc dulce. Arăta de parcă s-ar fi gîndit să-l dezmembreze şi se bucura anticipînd momentul. Fir-ar să fie, nu cunoscuse nici o altă femeie ca ea. Era puternică, încrezătoare şi echilibrată, calităţi de care nu fusese niciodată deosebit de atras. Căutase întotdeauna mai degrabă simţul umorului, lipsa inhibiţiilor şi sînii mari. Jillian nu intra în nici un caz în ultimele două categorii, deşi avea un simţ al umorului subtil, puţin pervers, care-l făcea să fie mereu în alertă. Nu reuşea să o intimideze, să o facă să se simtă stînjenită şi nu putea să o seducă. Începea să se întrebe ce putea să îi facă.

Pentru mai bine de două săptămîni îi permisese rareori să se îndepărteze mai mult de cinci metri de el şi o pierduse din ochi numai cînd era ocupată să-şi facă nevoile sau după ce încheia fermoarul cortului, noaptea. Chiar şi în timpul chemărilor naturii îşi făcuse un scop din a fi aproape de ea şi cu ochii în patru după Dutra. Astfel de legătură permanentă, forţată, cu oricare altă femeie l-ar fi înnebunit de plictiseală, dar Jillian îl înnebunea pur şi simplu.

Adevărul era că se temea şi îl enerva să nu o aibă alături noaptea, ca să poată să o apere. Dacă Dutra încerca să intre în cortul ei? Sigur, Kates îl convinsese pe nemernic să se poarte frumos în călătoria spre Oraşul de Piatră, dar asta nu însemna că Ben avea încredere în el. Jillian se folosea de trucul cu banda adezivă ca să blocheze intrarea în cort şi avea la ea pistolul, dar dacă Dutra tăia pur şi simplu pînza? Oare Jillian ş-ar auzi? S-ar trezi ea la timp? Se dovedise mai mult decît capabilă. De fapt, fusese cu un pas înaintea lui în majoritatea timpului, lucru al naibii de enervant. Cu toate astea, Ben era în continuare îngrijorat şi agitat, pentru că, dacă nu o făcea a lui curînd, avea să explodeze sau să-şi piardă minţile.

După ce o aducea în siguranţă înapoi la Manaus avea de gînd să se încuie cu ea într-o cameră de hotel şi să nu mai iasă de acolo pînă la următoarea slujbă de ghid, care putea să apară după o lună sau mai bine. O lună întreagă de dragoste... Îşi permise cîteva fantezii foarte explicite, apoi pleoapele i se îngustară cînd îşi dădu seama că o altă slujbă ar fi însemnat să o lase în urmă, iar ea probabil că n-ar mai fi fost acolo la întoarcerea sa. Nu. Independenta domnişoară Sherwood avea să ia avionul înapoi spre State sau spre vreun sit arheologic unde să sape după oase vechi.

Se opri brusc şi se întoarse ca să se uite urît la ea. În spatele ei, întreaga coloană se opri la fel de brusc, dar el nu-i învrednici cu vreo privire.

— O să stai naibii unde te pun eu, se răsti, apoi se întoarse şi tăie cu furie o liană care-i stătea în cale.

— Ţi-ai pierdut minţile, Lewis, rosti ea pentru sine şi continuă să meargă în urma lui. Te-a ajuns căldura.

— Nu e de la asta, răspunse el la fel de încet. E o acumulare critică de spermă.

Jillian se văzu nevoită să-şi muşte buza ca să nu rîdă.

— Am înţeles. Ţi s-a înfundat creierul.

— Ceva mi s-a înfundat, dar nu creierul.

Părea atît de iritat încît ei îi venea să-l mîngîie pe cap şi să-i spună „nu-i nimic", dar probabil că el n-ar fi apreciat gestul. În loc de asta, îl întrebă:

— Dacă ţi-e atît de greu să fii abstinent, cum te-ai descurcat în celelalte expediţii?

El o privi din nou peste umăr, iar ochii lui de un albastru intens străluciră în semiîntunericul verde.

— De obicei nu mi-e.

— Ce nu îţi este?

— Greu.

— Şi în expediţia asta ce e diferit?

— Tu.

— Îţi tot amintesc?

— Cam aşa ceva.

Bombăni din nou. Jillian tăcu, dar zîmbi. Era frustrat, carevasăzică? Foarte bine. Asta şi merita.

Ben se opri din nou, deodată neclintit, iar ea se opri brusc în spatele lui, exact înainte să se izbească de el. După ea, întreg şirul se opri, şi ceva din atitudinea lui alertă îi făcu să devină precauţi. Încet, Ben îşi coborî puşca de pe umăr.

Îi şopti ceva lui Pepe în limba tukano, iar indianul cel mic şi subţire şopti înapoi.

— Retragerea, îi murmură Ben lui Jillian. Foarte atentă. Să nu scoţi nici un sunet.

Simplu de spus, greu de făcut, dar îndemnaţi pe muteşte de Pepe şi Eulogio, toată lumea dădu înapoi, călcînd cu grijă ca să evite rămurelele de pe jos şi folosindu-se de mîini ca să nu foşnească, mergînd tiptil înapoi cu mult mai multă grijă decît înainte.

Ben se opri din nou. Jillian încercă să vadă mai departe de el, dar spatele său lat bloca peisajul. Făcu o mişcare din mînă, care-i spunea să încremenească pe loc.

Atunci îl văzu şi ea, iar ochii distinseră detaliile de pădurea dimprejur. Ochi sălbatici, aurii, de prădător, se aţintiseră asupra lui Ben, care era în fruntea convoiului. O blană magnifică, aurie, pătată cu rozete negre şi amestecîndu-se aproape perfect cu frunzişul. O coadă lată, cu vîrful zvîcnind de parcă ar fi avut o viaţă doar a sa.

Jaguarul se ghemui la pîndă, cu muşchii puternici încordaţi. Jillian era la rîndul ei atît de încordată încît abia dacă mai putea să respire. Voia să se uite în altă direcţie decît spre felina uriaşă, fiindcă simţea că ochii ei o fermecau, dar nu îndrăznea să întrerupă contactul vizual de teamă ca nu cumva animalul să atace.

Umiditatea păru a creşte acum, că nu se mişcau, iar mirosurile puternice ale junglei îi năpădiră, cu un miros în plus: acela acru al unei feline mari. Sudoarea îi alunecă lui Jillian pe tîmple şi îi făcu ochii să o usture. Rămaseră nemişcaţi atît de multă vreme încît păsările din zonă, care iniţial se alarmaseră, începură din nou să cînte. Mici păsări colibri strălucitoare zburară pe lîngă ei, un fluture uriaş, cu aripi de cincisprezece centimetri, albastru luminos, trecu pe deasupra puştii, aterizînd scurt pe ea înainte să-şi continue zborul de voie prin junglă. Maimuţele din copaci strigau una la alta ca mai înainte.

Şopîrlele îşi vedeau de treaba lor şi mîncau furnici şi termine, cu limbile zvîcnind regulat, hipnotic.

Iar ei rămaseră pe loc, ţintuiţi de privirea fixă a felinei mari. Dacă jaguarul ar fi atacat, Ben ar fi fost nevoit să-l omoare. Dacă oricare dintre cei din urma ei făcea vreo mişcare nechibzuită, ar fi putut să provoace un atac. Începu să se roage ca, măcar o dată, Rick să-şi ţină nerăbdarea în frîu.

După aceea, deodată, maimuţele începură să strige alarmate şi o făcură să arunce o privire în sus, unde era în plină desfăşurare un mare tămbălău. Crengi nevăzute de sus, deasupra, începură să se legene, pline de mişcare, făcînd lianele ce coborau pînă la pămînt să tremure şi să se zbată. Ben rămase în continuare neclintit. Jillian auzi o tuse profundă, răguşită, iar firicelele de păr de pe ceafă i se ridicară într-un avertisment instinctiv. Cînd se uită înapoi, jaguarul dispăruse.

Rămaseră acolo pentru ceea ce ei i se păru o oră. Probabil că aşa şi era. În spatele ei, Rick sau Kates făcură un zgomot de nerăbdare, ce fu repede redus la tăcere de un gest de avertisment din partea lui Eulogio. În sfîrşit, Ben îi făcu semn lui Pepe să se apropie. Litiera fu lăsată cu grijă la pămînt, iar Pepe o ocoli pe Jillian. El şi Ben se strecurară înainte şi se întoarseră zece minute mai tîrziu, mergînd normal, cu toate că încă se uitau atent în jur, la fiecare tufiş şi în fiecare copac.

— Jaguar, spuse Ben scurt.

— La naiba!

Era Rick, care vorbise pe un ton cu totul dezgustat.

— Vrei să spui că am stat aici o oră pentru că ai văzut tu o felină blestemată? De ce n-ai împuşcat-o?

— Aş fi făcut asta dacă ne ataca. Nu ne-a atacat, aşa că n-avea rost s-o omor.

Ca să nu mai spunem că existau legi stricte împotriva uciderii prădătorilor mari. Ben se gîndi că asta n-ar fi contat pentru Sherwood, aşa că spuse în continuare:

— Nu vreau să trag nici un foc dacă nu trebuie. Nu doar că sînt pe aici triburi care venerează jaguarul şi nu s-ar bucura să afle că am omorît unul, dar nici nu vreau să anunţ pe toată lumea unde sîntem.

Cele două motive i se părură suficiente lui Rick, aşa că renunţă la discuţie. Fără ceremonie, porniră din nou, dar de-a lungul următorilor cîţiva kilometri, toată lumea fu agitată şi atentă la vegetaţia din jur, încercînd să descopere orice felină mare cu pete negre.

Jillian nu văzu nici un munte cu vîrful plat. Îşi spuse că nu era cazul să se sperie, fiindcă nu merseseră o zi întreagă de cînd dăduseră peste teren mai înalt. Probabil că abia a doua zi aveau să găsească muntele. Însă în bolta triplă de vegetaţie nu existau spărturi, iar ea nu vedea decît la cîţiva metri în orice direcţie s-ar fi uitat. Începu să se teamă că, dacă erau chiar cu puţin mai departe de drum, muntele nu se putea vedea. Terenul era din ce în ce mai dificil, aşa că era nevoită să dedice mai mult timp privitului în jos. Dacă ar fi trebuit să meargă pe astfel de suprafaţă în prima zi, n-ar fi ajuns nici la jumătatea distanţei la care erau în acel moment. Cu toţii se obişnuiseră cu efortul întrucîtva, cu toate că era abia a treia zi, dar simţi cum începea să respire din ce în ce mai greu şi cum picioarele începeau să o doară.

Poate că şi Ben îi auzi ritmul respiraţiei, fiindcă începu să meargă mai lent. Jillian aflase cum de avea el un trup atît de puternic. Dacă ar fi avut vreun gram de grăsime, acesta ar fi dispărut după prima oră. Maceta nu stătea locului niciodată şi tăia fără efort o cărare pentru aceia care-l urmau. Pasul lui nu încetinea niciodată şi era tot timpul atent.

Ben şi cei doi tukano nu slăbiseră de cînd începuseră marşul, fiindcă trupurile lor erau deja numai muşchi, dar toţi ceilalţi pierduseră în greutate. Jillian se gîndea că slăbise cel

puţin două kilograme şi jumătate, fiindcă pantalonii îi erau mai largi pe şolduri şi în talie. Poate că nu avea să mai piardă multe kilograme, fiindcă îi creştea masa musculară datorită exerciţiului fizic, însă avea să se subţieze şi mai mult şi începu să se întrebe cum să-şi ţină pantalonii pe ea. Cureaua îi era încheiată la ultima gaură deja. Avea să fie nevoită să-şi lege pantalonii cu liane împletite. Tunetele începură să răsune deasupra copacilor, iar ei auziră primele picături de ploaie căzînd pe frunze. Umbrela copacilor era atît de groasă încît foarte puţină apă ajungea pe pămînt. În loc de asta, ea se scurgea de pe frunze în şiroaie subţiri, de-a lungul trunchiurilor de copac şi al lianelor. Nu aveai cum să eviţi apa fără să pierzi mai multe ore aşteptînd ca pădurea să nu mai picure, dar ei se opriră cînd ploaia se înteţi şi se adăpostiră sub prelatele pe care le luaseră cu ei. Lui Jillian îi era teamă de ora de imediat după ploaie, fiindcă atunci umiditatea era foarte mare, iar jungla scotea abur, literalmente, sub soarele puternic de la ecuator.

Furtuna din acea zi fu scurtă, iar grupul se puse în mişcare din nou în numai jumătate de oră. Toţi se străduiau să respire aerul încărcat. Umiditatea era atît de iritantă încît conversaţiile rămîneau întotdeauna scurte în acea parte a zilei, iar efortul în plus al mersului pe terenul dificil înrăutăţea lucrurile.

Jillian nu-şi dădu seama cît de mult urcaseră pînă cînd, deodată, vegetaţia se rări şi apăru soarele, aproape ameţind-o cu lumina lui. Erau pe o latură a unei vîlcele pe fundul căreia curgea un pîrîu strălucitor şi puţin adînc. La orizont se ridicau munţii mari, tăcuţi şi primitivi, netulburaţi de cînd apăruseră, cu milioane de ani înainte. Şi chiar înaintea ei, mai mic decît ceilalţi, era un munte cu un vîrf mare şi plat, o miniatură într-

un tărîm al superlativelor. Un munte insignifiant, adormit şi liniştit, fără nici o preocupare pe pămînt.

— Ben, spuse Jillian. Aici este.

El se opri şi automat se uită spre vîrfurile cele mai înalte, ascuţite şi inegale. După aceea coborî privirea spre muntele plat din faţa sa.

— Bine, răspunse. Mai mergem puţin şi facem tabăra pentru noapte, cît îţi dai tu seama care sînt coordonatele următoare. Dacă nu cumva mă înşală urechile, undeva mai în faţă e o cascadă mică. Dacă Pepe zice că totul e în ordine, o să putem să ne spălăm în seara asta.

* * *

Chiar găsiră o cascadă, nu foarte mare, nu foarte puternică, doar o cădere de apă înaltă de trei metri de pe o margine de stîncă devenită concavă din cauza agresiunii constante a apei, înainte ca pîrîul să curgă mai departe, spre Rio Negro şi spre Amazon. Pepe şi Eulogio declarară că apa era bună. Numai Dutra nu era încîntat de ideea să facă baie, însă se supuse morocănos. Jillian rămase în tabără, mulţumită să-şi aştepte rîndul, dar Ben nu o lăsă singură. Ea îi aruncă o privire plină de răceală.

— Dacă te gîndeşti că o să faci baie cu mine, poţi să-ţi iei gîndul.

— Vrei să te dezbraci în pielea goală şi să faci baie fără să te păzească nimeni? întrebă el calm. Stau de pază cît te speli tu, apoi faci şi tu la fel pentru mine. M-aş fi dus cu ei, dar nu-mi place ideea să te las singură aici. Sigur, dacă nu te deranjează să fii privită de Dutra...

— Bine, am înţeles.

Nu-i plăcea planul lui, dar acceptă că era necesar. Nu era neapărat timidă, cît era rezervată. Nu i-ar fi fost comod să fie dezbrăcată în faţa lui Ben, şi n-ar fi fost nici tocmai în siguranţă, că veni vorba, dar alternativa ar fi fost să rămînă murdară, şi oricum abia se mai suporta. Avea de gînd să stea cu spatele la el şi să termine baia cît putea de repede. El intenţiona la modul cel mai serios să o păzească şi n-ar fi abandonat postul doar ca să încerce să o seducă. Probabil că avea de gînd să aştepte cu seducţia pînă după ce o ştia curată.

Cît aşteptau să se întoarcă restul grupului, Jillian îşi strînse săpunul, şamponul şi hainele curate într-un prosop, iar Ben fluieră o melodie în timp ce făcea acelaşi lucru.

— Îţi laşi rucsacul aici? Ştii că o să caute Kates prin el.

Ea îi aruncă o privire gînditoare, apoi scoase pistolul din bagaj şi-l strecură în prosop.

— Dar harta?

— Nu poate s-o descifreze, spuse ea zîmbind larg. Vrei s-o vezi?

— Aş fi nebun să spun nu.

Ea scoase agenda şi desfăcu o bucată groasă de hîrtie. Pe ea erau cîteva desene rudimentare, dar nimic ce ar fi putut să desemneze o locaţie anume. Instrucţiunile erau cea mai nefericită adunătură de baliverne pe care o văzuse Ben vreodată.

— Şi tu înţelegi ce scrie aici? întrebă el privind-o cu neîncredere.

— Nu. Dar pot să descifrez codul.

El chicoti.

— Unde sîntem acum?

Ea îi arătă o propoziţie de pe la jumătatea paginii.

— Chiar aici.

— Minunat. Am înțeles foarte multe. Nu ai scris codul nicăieri?

Ea pufni.

— Ți se pare că sînt proastă?

— Nu l-ai scris nici cînd ai descifrat chestia asta?

— Nu uita că am decodat şi memorat tot traseul înainte să vin în Brazilia. Harta asta e doar ca să pot să mă verific. Oricum, codul se schimbă la fiecare cuvînt. Dacă nu ştii cheia, pe care am memorat-o, nimic n-o să aibă sens.

— O să-l scoată din sărite pe Kates, spuse Ben mulțumit. Probabil că deja tresare de nerăbdare, ştiind că o să fim amîndoi plecați din tabără cel puțin jumătate de oră.

— Mai mult decît atît, îl corectă Jillian. Am de gînd să-mi spăl hainele dacă tot am ocazia.

— Bună idee. Poți să le speli şi pe ale mele dacă tot te apuci.

— Poți să ți le speli singur.

Cu o expresie chinuită pe față, el îşi duse mîna la inimă.

— Eşti o femeie neobişnuită. Tu nu ştii că ar trebui să vrei să faci lucruri pentru bărbatul tău?

— Nu-mi amintesc să te fi acceptat ca bărbatul meu, aşa că nu se pune problema. Dar nu ştiu de ce ar vrea vreo femeie un bărbat prea leneş ca să-şi spele propriile haine.

Expresia de pe chipul lui deveni de-a dreptul îndurerată.

— Nu mă mir că nu eşti măritată.

— Nici eu nu mă mir că tu nu eşti însurat.

— Nu mi-am dorit niciodată asta.

— Nici eu.

El o privi o clipă, cu ochii sclipind de bucuria pe care i-o provocase schimbul de replici. După aceea îi dădu un bobîrnac prietenesc în vîrful nasului.

— Dar logodită ai fost? Ai avut vreo relație mai serioasă?

Ea se gîndi puţin, apoi ridică din umeri.

— Nu. M-a cerut odată un tip de soţie, cînd eram în facultate, dar pe mine nu mă interesa aşa ceva.

— Şi de atunci, nimeni?

— Am mai avut întîlniri, răspunse ea, dar nu ceva constant, cu un singur bărbat.

— Şi ce faci tu ca să te destinzi?

— Muncesc.

Jillian rîse cînd îi văzu expresia uluită.

— E mai distractiv să munceşti decît să ieşi la întîlniri. Nu vreau să mă mărit, aşa că nu prea văd rostul întîlnirilor. Dacă-mi place să fiu în compania cuiva, foarte bine, dar ar fi o prostie să investesc mult timp într-o relaţie care n-ar duce nicăieri.

El se ridică şi o privi de sus.

— Aşa că ai decis să te culci în hamacul din balcon cu un individ pe care nici nu-l cunoşteai destul de bine? ceru el să ştie pe un ton răzbunător.

Jillian se simţi cu totul pierdută o clipă, fiindcă nu ştia despre ce-i vorbea el. După aceea îşi aminti despre hamac şi începu să rîdă.

— N-am făcut niciodată sex pe balcon cu vreun străin.

Sau cu oricine altcineva. Ben observă din nou că tonul ei devenise mieros. Îi venea s-o scuture.

— Super. Cel puţin vi se făcuseră prezentările.

— Şi de ce eşti atît de sarcastic? Tu n-ai avut nici o aventură de o noapte?

— Ba destule, cînd eram tînăr şi prost, dar acum sînt mult mai atent.

Ea ridică din umeri, de parcă n-ar fi ştiut care era problema lui.

— La fel sînt şi eu.

Ben se îndepărtă cu paşi mari, vorbind cu sine însuşi. Un minut mai tîrziu se întoarse, păşind la fel de apăsat, şi se opri atît de aproape de ea încît bocancii lui îi atingeau pe ai ei.

— Şi atunci cu mine de ce nu vrei să te culci? întrebă strîngînd din dinţi.

Era absolut furios, observă ea. Îi venea să rîdă atît de tare încît aproape că nu reuşi să se controleze, dar îşi muşcă interiorul obrazului şi se stăpîni.

— Nu vreau să am copii chiar acum, rosti cu un aer de perfectă uluire prefăcută. Ce rost ar avea să fac sex?

El rămase cu gura căscată şi o privi uluit.

— Sfinte Sisoie, spuse într-un final, ca pentru sine, cu o privire ciudată în ochi. Tu n-ai avut niciodată orgasm, aşa e?

Prea tîrziu, Jillian înţelese ce făcuse. Oripilată, sări în picioare.

— Stai departe de mine, îl ameninţă retrăgîndu-se cu spatele.

Pentru Ben, ideea că nici un alt bărbat nu reuşise să-i facă ei plăcere era o provocare irezistibilă. Era atît de sigur de masculinitatea şi sexualitatea sa încît devenise de două ori mai hotărît s-o aibă, să-i arate cît de multă plăcere putea să simtă. Ea intenţionase doar să-l tachineze, dar reuşise aproape să lanseze o provocare directă.

Bineînţeles că el se apropie, urmărind-o fără să-şi dea seama.

— Deci asta era, murmură Ben. Prăjiturică, nu ştii că eu aş avea grijă de tine? Nu sînt unul dintre bărbaţii care sar pe tine şi se şi dau jos după cinci minute. Mie îmi place să fac lucrurile încet, să dureze aşa, cam o oră.

O oră. Dumnezeule. Jillian se cutremură numai la gîndul. Nu doar că era sexy, dar mai şi lua lucrurile încet.

— Nu vreau să ai tu grijă de mine, strigă, ridicînd mîna ca să-l țină la distanță. Vreau doar să fiu lăsată în pace. Ben Lewis, să nu te apropii mai mult!

El păşi mai aproape, la pîndă, ca un jaguar.

— Bine, spuse ea cu disperare. Am mințit.

El se opri.

— În legătură cu ce?

— Te-am tachinat, atîta tot.

— M-ai tachinat, rosti el, şi nu era o întrebare. Sigur că asta ai făcut, nici nu încape îndoială.

— Nu, nu aşa cum ți se pare ție.

— Asta crezi tu.

— Ei bine...

Jillian încercă să-şi adune gîndurile.

— Atitudinea ta mă calcă pe nervi.

— Atitudinea mea?

— N-ai de ce să te miri aşa. Atitudinea ta. Ştii, aceea care spune că tu eşti darul lui Dumnezeu pentru femei şi că poți să ai pe oricine vrei, oricînd vrei.

El îşi încrucişă brațele la piept.

— Dar aşa şi este.

Îşi încrucişă şi ea brațele.

— Cu excepția mea.

— Deci despre asta e vorba, rosti el tărăgănat. Te opui doar ca să-mi faci în ciudă.

— Şi e mai rău decît ce faci tu? Tu *ai încercat* să mă seduci doar că să-ți creşti numărul de cuceriri.

— Ba nu.

— Chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Te rog, dă-mi detalii.

Jillian aşteptă răbdătoare. Ben se aplecă atît de mult încît ea îi vedea striaţiile ochilor albaştri, diavoleşti.

— Am *încercat*, spuse el, apăsînd pe cuvinte în acelaşi fel ca şi ea, pentru că mă simt atît de atras de tine încît sînt în erecţie de cînd ne-am cunoscut.

Ea nu voia să audă asta. Îi fu aproape imposibil să nu se uite în jos. Şi dacă era adevărat? Se refugie în sarcasm.

— Ai *încerca* la fel de tare cu orice altă femeie, date fiind circumstanţele. Ar trebui să mă simt flatată?

— Nu, aici greşeşti. Eu nu mă încurc cu femei măritate.

— Eu nu vreau să se încurce nimeni cu mine şi cu asta, basta.

— Ba sigur că vrei, spuse el zîmbind larg, cu veselie. Vrei să fii convinsă, ca să te simţi mai apreciată.

Vocile bărbaţilor care se întorceau după ce făcuseră baie fură cele care o împiedicară să-l lovească în cap. Se întoarse şi luă prosopul cu o mişcare bruscă, iar el făcu la fel cu prosopul lui. Nu vorbiră în timp ce bărbaţii umpleau tabăra. Ben aruncă puşca pe umăr.

— Îi zbor creierii oricui încearcă să tragă cu ochiul, spuse pe un ton indiferent.

Lui Jillian îi fu uşor să urmeze poteca deja croită de bărbaţi. Drumul cobora în vale, poate nouăzeci de metri, ceea ce în jungla deasă însemna să fii bine ascuns vederii. Poteca se oprea chiar lîngă cascada îngustă.

Ben studie situaţia.

— Trecem pe partea cealaltă. Aşa o să văd mai bine poteca. E loc în spatele cascadei.

Era loc, iar ei călcară pe pietre, spre malul celălalt al pîrîului. Ben îşi dădu jos puşca de pe umăr şi i-o întinse lui Jillian.

— Fac eu baie primul.

Ea nu protestă, fiindcă se simțea ușurată. Nu prea voia să se dezbrace în fața lui, mai ales după conversația pe care tocmai o purtaseră. Dacă se spăla el primul, ei n-avea să-i mai fie la fel de greu, așa că îi fu recunoscătoare pentru sugestie. Uneori, ca atunci cînd îi masase spatele îndurerat, putea fi chiar atent.

Capitolul 11

Atent pe naiba, se gîndi Jillian cinci minute mai tîrziu. Mai degrabă diabolic. Nu putea să-şi ia ochii de la el, iar el ştia asta.

Se dezbrăcase pînă la piele, cu o lipsă de modestie care-i spunea că era obişnuit să fie gol în prezenţa unei femei. De ce ar fi vrut vreo femeie întreagă la cap să-l vadă altfel decît dezbrăcat? Era înalt, bine făcut, cu un trup frumos, iar fundul îi era atît de rotund şi de ferm încît Jillian strînse instinctiv din pumni încercînd să nu-l mîngîie. Avea umerii cuiva care muncea cu ziua cărînd greutăţi şi picioare de sportiv, lungi şi puternice. Ea nu se mai uitase la nici un alt bărbat cu la fel de multă plăcere.

Ben păşi sub cascadă şi apa începu să îi curgă pe trup, lăsă capul pe spate şi îşi scutură părul. Lumina soarelui se agăţa de muşchii corpului său minunat de puternic, iar picăturile de apă stropeau în jur, strălucind ca diamantele. Organele genitale îi atîrnau grele între coapse, iar el era atît de perfect masculin încît Jillian simţi o strîngere de inimă şi îi veni greu să mai respire.

În acel moment, el se uită direct la ea, iar albastrul ochilor săi era atît de intens încît ei i se păru că-l distinge chiar şi de la distanţa de zece metri care-i despărţea. Ben făcu un pas înainte, iar apa îi curse mai mult pe spate. Era chiar la marginea pragului de piatră de deasupra unui mic bazin, cu

totul expus ochilor ei, fără apa care să-i tulbure liniile puternice ale corpului. În timp ce o privea, penisul i se mişcă, începu să crească în dimensiune şi să i se ridice spre buric.

Fir-ar el să fie, se gîndi ea agitată. O demonstraţie mai explicită de dorinţă nu era posibilă. Nimic nu era mai seducător decît să ştii că eşti dorită, iar Ben era conştient de asta. Reacţia puternică a trupului său la o simplă privire aruncată în direcţia ei îi scăzu de zece ori mai mult rezistenţa decît oricare dintre ademenirile lui pricepute, jucăuşe şi profane sau chiar decît săruturile care-i topeau inima.

Jillian nu putu să nu-i privească erecţia şi simţi că leşină. Îi lăsă gura apă şi înghiţi în sec. Penisul lui era impresionant, cu baza mai groasă decît capătul. Aproape că gemu.

Îşi ridică lent privirea spre chipul lui, spre ochii luminoşi, răbdători. Da, ştia exact ce-i făcea. Bărbatul acela era atît de diabolic încît ei îi veni din nou să arunce în el cu pietre.

Fredonînd o melodie, Ben termină baia şi îşi spălă chiar şi hainele, fără să se grăbească. Jillian strînse în palme puşca pe care o ţinea în poală şi se forţă să se uite spre cărarea ce ducea înapoi în tabără, ca să vadă dacă vreun vizitator nepoftit îndrăznise să pună la încercare ameninţarea nonşalantă a lui Ben. Păsările cîntau şi zburau dintr-un copac într-altul, fără grijă, iar nuanţele strălucitoare ale penajului lor sclipeau de fiecare dată cînd erau atinse de cîte o rază de soare. Peisajul era liniştit şi extraordinar de frumos, iar bărbatul gol de la cascadă făcea parte integrantă din el, la fel ca toate celelalte vieţuitoare ale junglei.

Cum ar fi fost să trăiască acolo, alături de el, se întrebă ea. Numai ei doi, cu nimeni altcineva în jur cale de sute de kilometri pătraţi?

Imediat ce avu acest gînd, pufni indignată. Era ridicol. Locul acela *nu* era Paradisul, iar el nu era Adam, ci Ben Lewis,

un bărbat dur, un aventurier. Ar fi trebuit să fii nebună ca să visezi la ceva permanent alături de el. Ben nu dorea decît o femeie de moment, pe cineva care să-i satisfacă dorințele imediate. Orice femeie era bună pentru aşa ceva. După aceea el dispărea în cîte una dintre călătoriile sale. Jillian presupunea că, din cînd în cînd, reapărea, aşteptîndu-se să fie hrănit şi să te culci cu el. Probabil că i se întîmpla rar să nu găsească o femeie dispusă la asta. Dar ea nu voia să fie aceea.

Găsirea tribului Anzar avea să fie reuşita carierei ei. Îi va permite să-şi aleagă poziția, cu toate că nu se hotărîse încă asupra unei direcții sau a alteia. Nu avea vreo legătură de neclintit cu fundația la care lucra, nu după ce se purtaseră cum se purtaseră în privința expedițiilor Ousalla şi Anzar. Îşi luase un concediu prelungit pentru călătoria în care pornise, dar nu era sigură că voia să se mai întoarcă. Ştia sigur că nu-şi mai dorea acelaşi post ca înainte.

Avea de luat decizii, decizii care nu-l priveau pe Ben Lewis, oricît de magnific ar fi arătat aşa, gol, sub cascadă.

Între timp, el terminase de făcut baie şi ieşise din apă. Era pe mal şi se ştergea. Nu făcu nici un efort să se ferească de ochii ei, nu se întoarse cu spatele, aşa că nici ea nu se strădui să-şi mute privirea. În loc de asta îi acceptă invitația nerostită şi-l măsură obraznic cu privirea.

— Nu eşti un paznic prea bun, o provocă el, zîmbind puțin. Ai petrecut mai multă vreme uitîndu-te la mine decît în jur.

— Ei bine, mai aveai puțin şi scoteai un steag ca să mi-l fluturi pe sub nas şi să-mi atragi atenția, răspunse ea. N-am vrut să te dezamăgesc.

— Nu era un steag ce m-ai văzut fluturînd, îi atrase el atenția. Dacă ai fi spus *stîlp* de steag, atunci aş fi fost de acord, dar...

Ea ridică o piatră şi o aruncă spre el înainte ca Ben să termine de vorbit. Făcuse parte din echipe de softball în liceu şi în facultate, aşa că avea ţintă bună şi forţă în braţ. Proiectilul îl lovi în coapsă, tulburător de aproape de „stîlpul de steag".

— Au! strigă el, privind-o oripilat. Dumnezeule mare! continuă. Ai grijă naibii la ce faci.

— Am avut grijă. Mă pricep foarte bine să lovesc în locul spre care ţintesc.

Mai ridică o piatră.

— Vrei să-ţi arăt?

El se întoarse repede cu spatele, fiindcă nu voia să îşi asume riscul ca ea să rateze ţinta sau, dimpotrivă, să ochească prea atent. Avea din nou tonul acela mieros, care semnaliza pericolul, iar el n-avea încredere în ea nici cît negru sub unghie. Se îmbrăcă înainte ca lui Jillian să-i mai vină vreo idee, dar se trezi curînd că zîmbea. Una peste alta, era mulţumit. Îi văzuse reacţia de dinainte, cînd el era gol şi excitat. Îl dorea, era convins. Nu avea să îi mai reziste multă vreme. I se părea incredibil că motivul pentru care-l respingea era doar să-i arate că *nu* putea s-o aibă. Ce naiba obţinea aşa, în afară de faptul că amîndoi se simţeau frustraţi?

Trebuia să recunoască, fusese interesant. Poate că Jillian îl înnebunea, dar n-avea să moară de plictiseală alături de ea. Trebuia să fie atent oricînd avea de-a face cu ea. Era obişnuit să poată să le seducă pe femei oricînd voia, să le farmece fără efort, dar Jillian refuza să se lase fie sedusă, fie fermecată.

Termină de îmbrăcat şi se apropie de ea, apoi îi luă puşca. Aruncă o privire în jur, apoi se aplecă să o sărute.

— Bine, acum e rîndul tău.

Ea simţi cum buzele o furnică pînă şi din cauza acelei atingeri atît de fine.

— Juri că rămîi aici şi stai de pază?

În ochii lui albaştri apăru o privire de gheaţă.

— E un lucru pe care-l iau foarte în serios, prăjiturică.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze, spuse ea cu părere de rău.

O apărase din momentul în care plecaseră în expediţie, cu devotament şi hotărîre. N-avea să lase garda jos şi nici să se mişte de la locul lui cît timp se spăla ea. Poate că ar fi atacat-o după aceea chiar el, dar avea să se asigure că nimeni altcineva nu profita de ocazie. Probabil că-şi pierdea minţile, fiindcă acel gînd o făcu să se simtă nefiresc de în siguranţă.

Ben se aşeză comod, pregătit să se bucure de spectacol, cu toate că mai aruncă o privire atentă în jur înainte să se uite din nou la Jillian. Inima începu să-i bată tare la gîndul că avea s-o vadă dezbrăcată.

Jillian coborî pînă la mal şi trase adînc aer în piept. Nu avea cum se evite situaţia. Trebuia să se dezbrace dacă voia să se spele, şi n-avea de gînd să-şi refuze o baie. Dacă Ben Lewis credea că va fi martor la un spectacol, avea să fie dezamăgit.

Se aşeză şi îşi scoase bocancii şi şosetele, apoi se întoarse cu spatele la el şi se dezbrăcă de tot. Acceptă că nu putea să-şi apere modestia decît într-o anumită măsură, dar făcu tot ce putea în acest sens. Înainte să-şi scoată cămaşa, înfăşură prosopul în jurul şoldurilor. După aceea scoase bluza şi maioul şi aranjă prosopul în aşa fel încît să-i acopere sînii. Nu îndrăzni să ridice privirea spre el. Ştia că expresia de pe chipul lui era întunecată precum o furtună în plină desfăşurare.

După aceea se strecură în spatele cascadei şi desfăcu prosopul, punîndu-l sus, pe un vîrf de piatră, la uscat. Goală, păşi sub apă şi se văzu nevoită să-şi înfrîneze un strigăt de surpriză din cauza forţei acesteia. Era mai rece decît se aşteptase şi îi lovea cu putere capul şi umerii. La început, contactul i se păru aproape dureros, dar după aceea muşchii

ei încordaţi răspunseră stimulării şi începură să se relaxeze de plăcere. Atentă să rămînă în partea din spate a cascadei şi cu spatele întors spre Ben, ea apucă săpunul şi începu să se spele.

Ben se uită la trupul ei, pe care-l vedea ca prin ceaţă, agonizînd de nerăbdare. *„Întoarce-te"*, se tot gîndea, de parcă ar fi putut s-o convingă să-i facă pe plac doar cu puterea minţii. *„Întoarce-te"*. Voia să o vadă, avea nevoie să o vadă. Nu că nu i-ar fi plăcut să se uite la fundul ei, atît cît se vedea prin apă, dar îi trebuia mai mult. Voia să-i vadă sînii, să aibă o imagine cu care să înlocuiască ideea din imaginaţia lui înfierbîntată. Voia să ştie exact care era curbura abdomenului ei cînd se întîlnea cu pubisul, să afle dacă părul ei de acolo era drept sau cîrlionţat, des sau frumos tuns.

Îi transpirau mîinile, aşa că şi le şterse de pantaloni. Respira cu greu, întretăiat. Fir-ar ea să fie de vrăjitoare perversă, nu-i arăta *nimic*. Nu ştia cît de mare nevoie avea s-o vadă?

O mişcare slabă, undeva la periferia cîmpului său vizual, îi atrase atenţia şi-l făcu să sară în picioare, cu puşca pregătită, privind bănuitor spre malul îndepărtat al pîrîului. Mişcarea apăru din nou, iar el se relaxă văzînd blana cu pete şi dungi a unui paca, un animal rozător ceva mai mare decît un iepure. Indienii îi vînau ca să-i mănînce. Ben mîncase aşa ceva nu o dată şi îi plăcuse că semăna la gust cu porcul. Paca trăia pe malurile rîurilor, aşa că nu era ceva neobişnuit să fie unul acolo. Dacă nu s-ar fi mişcat, Ben nu l-ar fi văzut deloc. Carnea ar fi fost o schimbare binevenită în dieta lor, dar nu trase. Încă mai aveau de mîncare. Avea să vîneze doar cînd rămîneau fără provizii.

Doar ca să fie sigur, se uită din nou în jur, dar păsările zburau netulburate, aşa că redeveni atent la Jillian.

Tînăra îşi lăsase capul pe spate şi îşi clătea părul. El îi urmări fiecare mişcare, atent la liniile trupului ei, la mişcările elegante şi reţinute pe care le făcea. După cîteva minute, începură să-l doară ochii din cauza efortului cu care încerca să vadă dincolo de perdeaua de apă, dar nu-şi dezlipi privirea de la ea. Nu se simţise atît de însetat în toată viaţa lui, disperat după măcar o imagine trecătoare, în acelaşi fel în care un om care moare de foame caută şi cea mai mică urmă de mîncare. Nu putea să nu aibă resentimente, fiindcă nici o altă femeie nu mai avusese vreodată atîta putere asupra sa. Dacă una dintre ele îl refuza, existau destule altele care să-l dorească. În acel moment, însă, nu era cazul, iar el se temea că nu i-ar fi folosit la nimic nici dacă ar fi fost şi altele prin preajmă. O voia pe Jillian şi pe nimeni alta. Nu se întorsese în patul Thèresei în noaptea în care o cunoscuse pe ea. Nu i se păruse mare lucru în acel moment, pentru că tocmai petrecuse o după-amiază întreagă făcînd sex, dar, gîndindu-se înapoi, decise că acela era un semn rău. În mod normal s-ar fi întors în apartamentul Thèresei şi s-ar fi urcat din nou peste ea. În loc de asta, el se întorsese la el acasă şi se gîndise supărat la toate posibilele rezultate ale situaţiei în care se amestecase.

Pînă în acel moment se bucurase de joc, absolut convins că avea să cîştige pînă la urmă. Urmărirea făcea şi ea parte din plăcere, iar Jillian îi scăpa printre degete şi-i provoca instinctul masculin. În acel moment, însă, nu avea inima la fel de uşoară. Hotărîrea sa avea o muchie ascuţită, iar asta nu-i făcea plăcere. Dacă, din vreun motiv, Doamne, pînă şi ideea în sine îl îngrozea, nu ajungea cu ea goală lîngă el la un moment dat, avea să se simtă al naibii de păcălit, lipsit de ceva vital. Acea lipsă l-ar fi schimbat cumva, l-ar fi făcut să se simtă incomplet. Pentru prima dat în viaţa lui simţea că nici o altă femeie nu ar fi putut s-o înlocuiască pe aceea.

Nu, nu-i plăcea deloc perspectiva. Gîndul la ea îl făcu să se simtă lipsit de control, ceva ce nu-i era familiar. Încercă să scape de acel sentiment.

Ea terminase de făcut baie şi ieşi din spatele cascadei, cu prosopul pe ea, cu părul des şi castaniu dat pe spate, semănînd cu blănița unei nurci, cu umerii goi sclipind uzi în lumina roşiatică a soarelui care asfințea. Nici nu se uită la el cînd îşi luă hainele murdare şi dispăru iar în spatele cascadei.

Îl dorea la fel de mult cît o dorea şi el pe ea. Ben ştia, pentru că văzuse dorința în ochii ei, cînd îl privea scăldîndu-se. Cum putea să ignore aşa ceva ce simțea? Nici măcar nu se uitase la el ca să vadă ce reacție avea din cauza manevrelor ei înnebunitoare. Era o clientă foarte pretențioasă, atît de pretențioasă încît Ben se gîndi că, poate, îşi găsise naşul. Gîndul îl sperie, fiindcă însemna că şansa să o aibă era egală cu riscul s-o piardă, iar lui nu-i plăcea raportul acela. Ar fi preferat nouăzeci la sută şanse să o aibă şi zece la sută risc. Ba nu, la naiba! De ce să-i dea vreun avantaj? Voia să fie sigur că Jillian va fi a lui. Orice altceva era inacceptabil.

După ce termină de spălat hainele, tînăra ieşi din spatele perdelei de apă şi se apropie de grămada de haine curate. Ben se întrebă dacă avea să reuşească să se îmbrace la fel cum se dezbrăcase, fără să-l lase să vadă mai nimic. Uitîndu-se la ea, descoperi că, într-adevăr, Jillian asta făcea. De unde învățau femeile să facă asta? Era supărător, nu încăpea îndoială.

Încîntată de sine însăşi, Jillian se aşează ca să-şi încalțe bocancii şi abia atunci îi aruncă lui Ben o privire peste umăr.

— Am terminat. Eşti gata de plecare?

Nu era, dar lumina scădea cu repeziciune şi ei trebuiau să ajungă înapoi în tabără. Ben se mişcă agil de-a lungul malului, călcă peste pietre şi ajunse alături de ea.

— Faci pe isteața, carevasăzică?

— Poftim? întrebă ea cu ochii ei verzi mari și inocenți. Ce vrei să spui?

— Nu te uita așa la mine, cu ochii mari.

Privirea sa era nefiresc de supărată cînd îi puse palma pe talie.

— Hai. Trebuie să ne întoarcem. Mai e puțin și se face noapte. Sper că Pepe ne-a oprit ceva de mîncare.

Își adunară hainele ude, iar Jillian se asigură că pistolul ei era ascuns vederii. Era puțin nedumerită. Ceva se schimbase la Ben, dar nu-și dădea seama ce. Părea pur și simplu... altul.

Ieșiră din vale și se întoarseră în tabără. Cînd păși în cercul de lumină, Jillian se miră de nonșalanța exagerată pe care o afișau Rick și Kates, în timp ce Dutra era și mai morocănos decît de obicei. Probabil că el intenționase s-o spioneze, dar Kates nu îl lăsase, fiindcă nu voia să-l aducă pe Ben pe capul lor cît inspectau harta cifrată. Nici unul dintre ceilalți nu părea să fi observat ceva, dar Kates era suficient de alunecos încît să înhațe harta fără să atragă atenția asupra sa.

Din privirile iscoditoare pe care toți le aruncară spre cei doi nou-sosiți, Jillian înțelese la ce se gîndeau, dar nu avea ce să facă. Ben se străduise să-i convingă că ei doi aveau o aventură. Ar fi fost pierdere de vreme să încerce să nege, chiar dacă ar fi vrut să facă asta. Nu era destul de proastă încît să dea cu piciorul protecției oferite de el.

Se retrase în cortul său imediat după ce mîncă, așa cum obișnuia în fiecare seară. Cînd deschise rucsacul, găsi harta în același buzunar, dar nu în aceeași poziție. Deci se uitaseră la ea, cu toate că sigur nu-i ajutase. Verifică următoarea porțiune a codului, ca să se asigure că-l descifrase corect prima dată. După aceea, mulțumită că totul era în regulă, se

dezbrăcă şi se întinse pe saltea, ca să doarmă. Se simţea mai epuizată decît altă dată. Să-i faci faţă lui Ben Lewis era muncă grea.

* * *

Următorul set de instrucţiuni îi conduse şi mai departe în munţi, iar drumul deveni din ce în ce mai chinuitor. Se văzură nevoiţi să coboare în văi şi să urce dealuri, iar terenul era atît de alunecos încît Ben îi legă unul de celălalt cu frînghie, ca pe alpinişti. Kilometrii pe care puteau să-i parcurgă într-o zi se reduseră cel puţin la jumătate. Cel mai îngrijorător era că făceau atît de multe ocoluri încît Jillian se temea mereu ca nu cumva să rateze următorul punct de pe hartă. Chiar şi aşa, nu ştia cum altfel ar fi *putut* să facă. Ar fi fost nevoie să fie alpinişti experţi, cu echipament de rapel, ca să escaladeze unele dintre acele stînci. Mergeau pe drumul care le era accesibil şi nu aveau de ales.

În a cincea zi de astfel de căţărare, în timp ce mergeau pe o cărăruie îngustă şi şerpuită de pe latura unui munte, îi prinse o furtună puternică şi neaşteptată. Nu aveau cum să ajungă la adăpost şi nu era destul loc ca să se ascundă sub prelate. Poteca era doar puţin mai lată decît un pervaz de piatră cioplit natural în stîncă, iar deasupra şi dedesubt se înălţau pereţi verticali. Grupul era cu totul expus la vînt şi ploaia biciuitoare, cu fulgerele care despicau văzduhul în jurul lor şi cu tunetele bubuindu-le chiar deasupra capetelor.

—Apropiaţi-vă cît se poate de perete şi ghemuiţi-vă! strigă Ben, mergînd de-a lungul şirului de oameni şi repetînd, ca să-l audă toată lumea.

După aceea se întoarse în locul în care Jillian stătea cu spatele lipit de peretele din stîncă rece, ferindu-şi capul şi

umerii de ploaie din poziția ghemuit. Ben se aplecă lîngă ea şi o cuprinse cu brațele, apărînd-o cît putea de forța usturătoare a ploii mînate de vînt. O furtună tropicală tipică nu era prea blîndă, ci urla şi lovea, iar forța sa imensă smulgea frunzele copacilor şi trimitea grăbite la adăpost toate viețuitoarele junglei.

Jillian se ascunse în îmbrățişarea lui Ben şi se pregăti răbdătoare să aştepte finalul furtunii. Ar fi fost sinucidere curată să încerce să meargă mai departe pe o vreme atît de violentă. Ar fi fost şi inutil, fiindcă furtuna avea să se termine cu mult înainte ca ei să ajungă la adăpost.

Minutele trecură încet, în timp ce rafalele îi loveau cu putere. Pîrîiaşele care curgeau de deasupra lor începură să crească în debit, lovindu-i cu din ce în ce mai multă forță şi transformînd în noroi pămîntul de la picioarele lor. Furtuna părea interminabilă, iar ei stătură ghemuiți parcă ore întregi, apărîndu-se de fulgere şi speriați de orice sunet. Deodată, ploaia se opri şi furtuna trecu mai departe prin munți, purtînd cu ea ecourile metalice ale tunetului. Ieşi soarele, aproape orbitor în strălucirea sa.

Se ridicară încet, cu grijă, întinzîndu-şi picioarele amorțite şi spinările la fel. În timp ce făceau asta, Martin scutură o țigară din pachetul rezistent la apă şi scoase bricheta. Metalul ud îi alunecă printre degete şi căzu de cealaltă parte a drumului. Din reflex, fără să se gîndească, el păşi înainte ca să o ridice.

Totul se întîmplă într-o clipă.

— Nu aşa aproape! strigă Ben pe un ton alarmat.

Urmă un sunet umed, iar Martim apucă doar să mai scoată un strigăt strangulat de teroare înainte ca pămîntul de sub picioare să i se surpe şi el să dispară de sub ochii lor.

— Rahat!

Ben trecu exploziv la acţiune, desfăcînd o bucată din sfoara pe care o purta încolăcită pe umăr.

— Înapoi! strigă tare. Toată lumea să stea departe de margine. Ploaia a înmuiat-o.

Ascultători, ei toţi se înghesuiră din nou la perete, cu figurile palide, şocate.

Nu aveau de ce să prindă sfoara, aşa că Ben şi-o legă sub braţe şi îi aruncă un capăt lui Pepe.

— Să nu mă laşi să cad, spuse, apoi se întinse cît era de lung, ca să ajungă cu mîinile pe marginea drumului.

Jillian dădu să facă un pas înainte, cu inima cît un purice, dar se forţă să rămînă pe loc. Greutatea ei n-ar fi făcut decît să mărească pericolul. În loc de asta se străduí să rămînă calmă, gata să sară şi să-l ajute pe Pepe dacă pămîntul avea să cedeze din nou, de data asta sub greutatea lui Ben.

Atent, acesta se uită peste margine.

— Martim!

Nu primi nici un răspuns, cu toate că mai strigă de două ori. Întoarse capul.

— Binoclu.

Repede, Jorge trimise obiectul să alunece prin ţărîna udă, spre mîna lui Ben, atent să nu se apropie prea mult.

Ben puse binoclul la ochi şi reglă focusul. Tăcu un moment lung, apoi îl aruncă înapoi la Jorge şi începu să se retragă cu mişcări şerpuite de pe marginea potecii.

— Sherwood, ia-i locul lui Martim la litieră, spuse pe un ton sec, iar Rick, din cauza şocului, se mişcă în direcţia respectivă fără să comenteze.

Jillian era albă ca varul şi avea pe chip o expresie chinuită. Din întîmplare se uita exact la Martim cînd acesta căzuse şi apucase să vadă expresia de oroare şi neajutorare întipărită pe chipul acestuia în clipa în care pămîntul cedase

sub el. Conştiinţa propriei morţi fusese acolo, prezentă cu el, şi nimeni n-avea cum să fi intervenit. Şi tatăl ei murise la fel, căzînd în acei munţi. Oare se întîmplase chiar pe acea potecă îngustă? Oare avusese şi el aceeaşi privire bolnavă, neputincioasă?

— Ce facem? întrebă ea cu o voce aproape lipsită de inflexiune.

Ben îi aruncă o privire aspră.

— Mergem mai departe. Trebuie să coborîm de pe drumul ăsta.

— Dar... trebuie să mergem după el. Poate că nu a murit.

Simţea că era nevoie să facă măcar acel efort, cu toate că, logic vorbind, ştia că ar fi fost nevoie de un miracol ca Martim să supravieţuiască.

— Şi dacă... dacă e mort, trebuie să-l îngropăm.

— Nu putem să ajungem la el, răspunse Ben apropiindu-se de ea.

Nu-i plăcea cum arăta, de parcă era cît pe ce să intre în stare de şoc.

— Dar trebuie. S-ar putea să fie pur şi simplu rănit...

— Nu. E mort.

— N-ai cum să-ţi dai seama dacă mai respiră, nici măcar cu bino...

— Jillian.

O luă în braţe şi o trase aproape de trupul lui plin de noroi, mîngîindu-i părul ud.

— E mort. Îţi dau cuvîntul meu de onoare.

Ţeasta lui Martim se spărsese ca un pepene copt pe stîncile de dedesubt. Nu mai puteau să facă nimic pentru el, iar Ben nu voia ca Jillian să vadă rămăşiţele.

— Atunci trebuie să mergem să luăm trupul.

— Nu se poate. Marginea asta nu o să ne susţină, chiar dacă am avea echipamentul necesar. E nevoie de o echipă de experţi ca să-l ridice de acolo.

Ea tăcu un minut, dar Ben îi simţi corpul cutremurîndu-se şi o strînse mai mult la piept.

— O să ne întoarcem după el? întrebă Jillian într-un sfîrşit.

În acest caz, Ben se văzu nevoit să-i spună adevărul.

— N-o să mai rămînă nimic după care să ne întoarcem.

Jungla avea să distrugă orice urmă din cadavrul lui Martim înainte ca ei să apuce să se întoarcă.

— Înţeleg.

Jillian îşi îndreptă umerii şi se retrase de la pieptul lui. Chiar înţelegea. Dacă n-ar fi fost atît de şocată şi de supărată, nici n-ar fi pus vreodată o întrebare atît de prostească. Nu aveau ce să mai facă pentru Martin. Nu puteau decît să continue expediţia, pentru ei înşişi.

Capitolul 12

Grupul care continuă drumul era tăcut. Ben începu să fie şi mai atent la Jillian decît de obicei, îngrijorat de tensiunea care se citea pe chipul ei. Nu doar moartea lui Martim o supărase, cu toate că şi aceea fusese destul de gravă. Mai era ceva, o durere mai profundă.

Începea, de asemenea, să se îngrijoreze că n-aveau să coboare de pe acea potecă înainte de lăsarea serii, ceea ce i-ar fi obligat să doarmă acolo. N-aveau loc pentru corturi, aşa că ar fi fost expuşi la atacul roiurilor de ţînţari care începuseră să-i chinuiască de cînd părăsiseră apele fluviului şi ar fi fost la îndemîna oricărei alte ameninţări.

Ben decise să facă o pauză şi-l trimise pe Pepe înainte, în recunoaştere, temîndu-se de situaţia în care erau. Se ghemui şi se uită la munţii care-i înconjurau. Se simţea ca într-o gaură, cu doar un cerc de cer deasupra capului. Situaţia nu era atît de gravă, dar aceea era senzaţia sa. Oricît de curînd ar fi coborît de pe potecă, tot n-ar fi fost suficient de curînd după părerea lui.

Şi Jillian se uita fix la munţi. Ben se apropie de ea, atent să nu se îndrepte prea mult de marginea instabilă.

— Ce e? întrebă încet, ghemuindu-se lîngă ea.

Jillian luase o frunză de pe undeva şi o rupea cu mişcări neatente. Nu îl privi, ci continuă să se uite spre munţi.

— Şi tata a murit căzînd, spuse într-un sfîrşit. În munţi, aşa ni s-a spus. Sigur a fost vorba despre munţii ăştia. Poate undeva de-a lungul drumului pe care am mers şi noi. Poate chiar pe poteca asta. Dumnezeu ştie că e periculoasă!

Ben voia să-i ofere alinare, s-o ţină în braţe pînă cînd durerea i-ar fi cedat, dar nu avea ce să facă. Impulsul, însă, era ceva nou pentru el. Nu îşi mai dorise niciodată înainte să aibă grijă de cineva. Se simţi puţin speriat.

— Nu ai cum să fii sigură, spuse. Nu-ţi da voie să te gîndeşti la asta.

— Nu e ceva ce pot să închid, ca un robinet. L-am iubit, să ştii.

— Ştiu.

Probabil că încă îl mai iubea destul de mult dacă depunea atîta efort ca să-i refacă reputaţia, expunîndu-se la astfel de pericole. Majoritatea nici nu s-ar fi gîndit la aşa o expediţie într-o zonă atît de nesigură, cu atîtea rigori, dar ea o făcea pentru cineva care murise. Simţi un fior dureros cînd înţelese că, atunci cînd iubea, Jillian iubea pentru totdeauna.

— Hei, Lewis, spuse Rick, apropiindu-se de ei. De ce trebuie să cărăm tot bagajul personal al lui Martin? E prea greu cînd mergi pe aşa un drum.

— S-ar putea să avem nevoie de ce e acolo, îi explică Ben cu răbdare. Nu ştim ce ne aşteaptă mai departe. Se poate întîmpla orice.

— Am putea măcar să-i lăsăm cortul în urmă. La ce ne trebuie un cort în plus?

— În caz să se întîmplă ceva cu vreunul dintre ale noastre.

— Dar n-aveam în plus înainte şi toată lumea îl ducea pe-al lui.

— Corturile nu cîntăresc atît de mult, spuse Ben aspru, fiindcă nu mai avea răbdare. De ce te plîngi?

— Dacă nu mai e Martin, nu trebuie să cărăm atîta mîncare, nu?

Ben şi Jillian îl priviră amîndoi nevenindu-le să creadă ce auzeau, şi pînă la urmă Ben clătină din cap, uluit de prostia omului din faţa sa.

— Nu lăsăm mîncare în urmă. Niciodată.

Pe chipul lui Rick apăru o expresie supărată.

— Am întrebat doar.

— Şi eu ţi-am răspuns.

Rick se răsuci pe călcîie ca să plece. Jillian văzu cum, deodată, el se aplecă într-o parte şi auzi sunetul umed de mai devreme. Nu gîndi, nu se opri, ci doar se aruncă înainte, într-o mişcare simultană cu momentul în care pămîntul cedă sub picioarele fratelui ei. Îl prinse de cămaşă în timp ce el aluneca în hău. Materialul se rupse şi îi alunecă dintre degete, dar el se prinsese de braţele ei.

Auzi ţipete, strigăte, blesteme, dar nu-şi dădu seama de unde veneau. Sigur, Rick striga. Îi vedea gura deschisă în timp ce se simţea inexorabil trasă prin noroi, spre margine, de greutatea lui. Poate că ţipa ea însăşi. Pur şi simplu nu-şi dădea seama. Situaţia avea un aer lipsit de realitate în timp ce el o trăgea din ce în ce mai jos, peste margine. Timpul trecea cu încetinitorul, sunetele erau îndepărtate şi distorsionate.

După aceea nişte menghine o prinseră de glezne şi îi opriră alunecarea peste marginea nesigură a prăpastiei. Umerii îi ardeau din cauza durerii pricinuite de greutate. Mîinile lui Rick începură să-i alunece pe braţe şi, cu disperare, ea îl strînse mai mult.

Deasupra şi în spatele ei, cineva încă blestema, inventiv, cursiv, cu toate cuvintele urîte pe care le auzise ea vreodată şi cu altele, în portugheză, pe care nu le cunoştea. Închise ochii cînd durere din umeri şi braţe se înteţi, respirînd greu din pricina ei.

Încă o bucată de pămînt cedă sub ei, aruncîndu-i mai mult în hău. Greutatea lui Rick îi trăgea umerii în jos, iar ea țipă de durere.

— Nu mă lăsa, Jill, te rog, nu mă lăsă, spunea el întruna, alb la față şi panicat.

— Nu te las, şopti ea.

Rick alunecă mai mult, pînă cînd mîinile lor se strînseră unele pe celelalte de la încheietură. Strînsoarea lui era atît de puternică încît ea îşi simțea oasele delicate apăsînd unele pe celelalte.

— Trage-o înapoi! urla Ben. Vă omor pe toți, nemernicilor, dacă o lăsați să cadă!

Îşi înfipsese călcîiele în noroi şi se muncea să îi tragă înapoi cu fiecare dram de forță din trup, ținîndu-i lui Jillian gleznele într-o strînsoare letală. Amenințarea era în van, fiindcă, dacă ea cădea, l-ar fi tras şi pe el. Mai mult ca sigur că nu avea de gînd să-i dea drumul.

Jorge era în genunchi şi se întindea înainte, ca să o prindă pe Jillian de curea, adăugînd forța lui considerabilă efortului susținut al celuilalt bărbat.

— Încearcă să-l prinzi pe Rick de picioare cu frînghia, ordonă Ben printre dinții încleştați.

Pe frunte i se umflaseră venele şi sudoarea îi înțepa ochii. Kates se ferise la început, fiindcă teama pentru propria piele cîntărise mai greu decît faptul că, fără Jillian, n-avea nici un rost să meargă mai departe. În acel moment, însă, decise că riscul era mai mic decît posibila recompensă, aşa că se aruncă la pămînt, alături de ei, şi o prinse şi el de picioare.

Floriano nu era suficient de priceput cu sfoara încît să-l prindă pe Rick de picioare, dat fiind că bărbatul, panicat, se zbătea. Îl împiedica şi faptul că nu se putea apropia de margine. Merse cît îndrăzni de aproape, dar încă nu-i vedea picioarele lui Rick. Arunca sfoara orbeşte, fără nici un rezultat.

— Apuc-o de glezne, ordonă Ben pe un ton chinuit, iar Joaquim se grăbi să facă asta.

Ben se ridică în genunchi şi ceru pe un ton aspru sfoara. Floriano se retrase bucuros din zona periculoasă şi îi aruncă sfoara.

Ben se întinse din nou pe burtă.

— Ţineţi-mă de picioare.

Vicente şi Floriano îl ascultară imediat, prinzîndu-l de bocanci. Ben se aplecă atît de mult cît îndrăznea, iar pămîntul instabil începu să se surpe sub el. Îi vedea chipul lui Jillian, alb ca varul. Doar noroiul de pe el avea culoare. Expresia ei era o mască a durerii. Femeia nu scotea nici un sunet. Rick încă mai urla şi dădea nebuneşte din picioare, rugîndu-i să nu-l lase să cadă.

— Fir-ar a dracului de treabă, stai locului!

Rick fie că nu-l auzi, fie că nu înţelese, fiindcă nu mai simţea decît panica şi golul de sub el. Ben aruncă sfoara grea cu toată forţa, lovindu-l pe Rick în cap.

— Taci din gură! Taci din gură şi ascultă la mine!

Furia pură din vocea lui probabil că ajunse la mintea celuilalt, fiindcă, brusc, Rick se opri din urlat. Tăcerea neaşteptată le întindea nervii într-un fel numai al ei, la fel cum o făcuse şi ţipatul de dinainte.

— Rămîi nemişcat, îi ordonă Ben pe un ton aspru. O să încerc să-ţi prind picioarele cu frînghia, ca să putem să te tragem sus. Bine?

În privirea lui Rick nu se citea altceva decît groază, dar, cumva, reuşi să se concentreze şi să fie atent la Ben.

— Bine, spuse abia auzit.

Jillian întoarse capul ca să se uite la el, cu ochii rugători şi aproape orbiţi de durere. Ben strînse din dinţi ca să nu blesteme din nou cînd îşi dădu seama ce se întîmpla cu

încheieturile ei fragile sub greutatea lui Rick. Ea ar fi trebuit să strige, dar bineînțeles că se controla, chiar și în acel moment.

Ben răsuci frînghia, mișcîndu-se repede, foarte conștient că fiecare secundă li se părea, probabil, o eternitate și lui Jillian, și lui Rick. Nu era prea fericit nici el să fie atîrnat așa peste margine, să simtă cum noroiul se sfărîma sub el. Făcu o buclă din frînghie și o aruncă din lateral, spre picioarele atîrnate ale lui Rick. Ar fi fost un miracol să le prindă pe amîndouă, așa că nu se aștepta la asta. Nu voia decît să-l prindă de un picior, ar fi fost suficient. Prinsese în lat destule animale de fermă, crescut fiind în Alabama, iar ce făcea în acel moment nu era cu mult diferit, doar că atîrna el cu capul în jos.

Latul trecu pe sub bocancii lui Rick, iar Ben îl trase în sus cu o mișcare expertă. Frînghia îl prinsese de picior, iar Ben trase, ca să strîngă nodul. Îl prinsese cum trebuia, chiar de sub gleznă.

— Trage-mă sus, strigă, iar mîinile de pe picioarele sale începură să-l tragă.

Odată ajuns din nou pe teren stabil, se ridică în picioare și aruncă frînghia în mîinile lui Floriano.

— Țineți-l tu și Vicente. Țineți bine, fiindcă o să fie greu cînd o să vă tragă în jos cu toată greutatea.

Floriano îl privi netulburat cu ochii lui negri.

— Înțelegem.

Eulogio stătuse la o parte, dar acum se apropie și apucă de frînghie. Indianul subțire era destul de puternic, așa că Ben decise că Rick era pe mîini destul de bune. Problema, acum, era s-o tragă pe Jillian înapoi în siguranță.

Atent, se apropie cît putu de mult de margine.

— Rick, ascultă-mă. Te-am prins cu sfoara de picioare. Te țin trei oameni, așa că nu o să cazi. Te-am prins. Înțelegi?

— Da, rosti acesta întretăiat.

— Trebuie să-i dai drumul lui Jillian. O să cazi, dar numai cîțiva metri.

Gîndul că trebuia să-i dea drumul lui Jillian era prea greu de acceptat. Rick dădu ochii peste cap, speriat de moarte. Jillian era ceva solid, legătura cu un gen de siguranță pe care o simțea. Dacă nu-l prinseseră cu adevărat? Nu-şi dădea seama dacă avea frînghia prinsă de picior şi nu reuşea să-şi stăpînească gîndurile panicate ca să ia o decizie calmă. Nu putea nici măcar să se uite în jos, să se asigure că frînghia era acolo. Chipul surorii lui îi umplea cîmpul vizual, alb ca o coală de hîrtie şi chinuit, cu aceeaşi disperare ca a lui oglindită în privire.

— Nu pot! strigă.

— Trebuie. Nu putem să te tragem sus dacă nu faci asta.

— Nu pot!

Ben simți cum furia clocotea în el ca lava. Jillian era rănită, îndurerată, iar el nu putea să o ajute cu nimic pînă cînd Rick nu-i dădea drumul.

— Desfă mîinile, nemernicule, rosti pe un ton gutural. Te lovesc în cap cu o piatră dacă e nevoie.

— Rick.

Era vocea lui Jillian, o şoaptă abia auzită.

— Poți să-mi dai drumul. Eu văd frînghia la piciorul tău. Te-au prins. E în regulă.

Rick se uită la ea o secundă lungă, agonizantă, apoi îi dădu drumul din strînsoare.

Eliberarea bruscă a greutății lui îi făcu pe bărbații care o țineau pe Jillian să se prăvălească pe spate, dar slavă Domnului că Jorge continuă să o țină de curea, aşa că mişcarea lui bruscă spre înapoi o trase după el. Cei trei bărbați care țineau frînghia îşi înfipseră călcîiele în pămînt, ca să țină piept greutății brutal eliberate a lui Rick. Acesta urla din nou, răguşit de oroare.

— Trageți-l sus! strigă Ben, atent să o tragă pe Jillian înapoi pe drum, apoi în siguranță, la peretele de stîncă.

O întoarse pe spate cît putu de blînd. Avea chipul ca de ceară. Pînă şi buzele îşi pierduseră culoarea. Nu țipa, dar fiecare inspirație se încheia cu un geamăt răguşit, aproape lipsit de sunet.

— Poți să-mi spui unde te doare, iubita mea?

Ben începu să-i pipăie fiecare încheietură, începînd cu mîna dreaptă şi mergînd din ce în ce mai sus. În vocea lui se auzise o notă plină de tandrețe.

— Umărul... stîng, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

Pe frunte îi apăruse o peliculă de sudoare rece.

— Cred că... e dislocat.

Avea dreptate, nu era de mirare, cu greutatea lui Rick care-i smucise încheieturile. Ben o examină cu grijă, dar chiar şi aşa ea țipă la fiecare atingere. El era atît de atent la ea încît abia îşi dădu seama cînd bărbații ceilalți reuşiră cu chiu, cu vai, să-l ridice pe Rick înapoi pe potecă, deşi erau la numai cîțiva paşi distanță.

— Trebuie să-ți pun încheietura la loc, murmură el. O să te doară ca naiba, dar trebuie să facem asta.

Pupilele ei se contractaseră atît de mult din cauza durerii încît semănau cu nişte puncte mici.

— Dar acum... ce crezi... că nu mă doare? Hai, fă-o.

Rahat. Ben ura să ştie cît de mult avea s-o doară, dar Jillian avea dreptate. Nu cîştigau nimic aşteptînd. Nu puteau s-o ducă la spital într-o oră. Era posibil să ajungă într-o lună, dacă erau norocoşi. Umărul ei trebuia pus la loc chiar atunci. Ştia cum să facă asta, o mai făcuse şi altă dată, ba chiar fusese el însuşi cel căruia i se aşezase umărul la loc. Nu era

deloc plăcut. Înainte să-şi dea voie să se gîndească prea mult, îi ridică braţul lui Jillian, îl ţinu drept şi îşi puse cealaltă mînă pe umărul ei.

Ea ţipă cînd Ben îi aşeză încheietura la loc, cu trupul subţire arcuindu-se într-o mişcare rigidă. Strigătul răguşit se învîrti în jurul lor, provocînd ecouri. Ben spera ca ea să leşine, dar Jillian îşi păstră cunoştinţa şi se rostogoli pe o parte, apoi începu să se înece din cauza agoniei care îi provocase greaţă. Înainte fusese palidă, dar în acel moment era ca din cretă.

— Ce-i cu ea?

Rick se tîra spre ei, şi el palid şi cu o privire sălbatică în ochi.

— Greutatea ta i-a dislocat umărul cînd te-a prins, răspunse Ben scurt.

Îl surprinse impulsul violent pe care-l simţea faţă de Sherwood, pe care ar fi vrut să-l împingă cu piciorul jos de pe drum, pentru că era prost şi o rănise pe Jillian, plus că aproape murise din cauza asta.

Brusc, Rick se opri. Nu mai avea putere. Căzu pe burtă şi începu să tremure ca o frunză de plop.

— Doamne, şopti.

După un minut, reuşi să ridice capul.

— O să-şi revină ?

Ben şi-ar fi dorit să aibă nişte gheaţă să-i pună pe umăr, ca să scadă durerea şi inflamaţia, dar ar fi putut la fel de bine să-şi dorească să atingă luna.

— N-o să-i fie prea bine cîteva zile. Încheietura o s-o doară tare.

Luă un recipient cu apă şi îşi udă batista, pe care o folosi apoi ca să-i curețe lui Jillian faţa şi gîtul.

— E în stare de şoc. Ridică-i picioarele peste picioarele tale, îl îndemnă pe Rick, iar acesta se grăbi să-l asculte.

Încet, Jillian începu să se simtă mai bine. Chiar dacă umărul încă îi zvîcnea, durerea nu era agonizantă, ca înainte. Greaţa dispăru, iar ea rămase nemişcată, odihnindu-se.

— Te simţi mai bine acum? întrebă Ben după cîteva minute.

— Da, sînt printre nori, murmură ea.

— Aşa te vreau. Dacă te simţi în stare să te ridici în capul oaselor, îţi bandajez umărul. După ce o să fie imobil, o să scadă şi durerea.

Vorbea de parcă ar fi trecut şi el prin acea experienţă. Jillian se simţi curioasă, dar uită repede. Nu avea destulă energie ca să discute subiectul. Toată lumea părea că se adunase în jurul ei, mai mult sau mai puţin îngrijorată, din diferite motive. În afară de Dutra, observă ea. Din ce-şi dădea seama, el încă stătea în poziţia în care îl văzuse înainte să cadă Rick. Figura lui brutală era schimonosită de un rînjet dispreţuitor.

Aveau la ei, în trusa de prim ajutor, bandaje mari şi mici, potrivite pentru glezne scrîntite sau genunchi loviţi. Ben îl alese pe cel mai mare şi îi legă umărul strîns, apoi folosi un altul ca să-i lege braţul de corp. Dacă s-ar fi simţit mai bine, Jillian s-ar fi uitat urît la el, fiindcă legătura nu-i ajuta umărul, ci îl făcea să zvîcnească şi mai mult. De parcă i-ar fi citit gîndurile, el spuse:

— Ştiu că doare. Aşteaptă un minut. O să fie mai bine, promit.

Din fericire, durerea şi zvîcnitul începură să descrească. Ben îi dădu două pastile de aspirină, pe care ea le înghiţi recunoscătoare. Pepe se întoarse în timp ce Jillian încă se sprijinea de genunchiul lui Ben, ca să-şi recapete forţa, şi-l auzi pe Eulogio povestindu-i pe limba lor ce se întîmplase. Deasupra capului ei, Ben îi vorbi încet lui Pepe, iar ea ascultă

pe jumătate răspunsul acestuia. Se părea că nu mai aveau mult de stat pe acea potecă nenorocită, poate încă o oră de mers, dar nu mai mult. Pierduseră, însă, atît de mult timp, încît era posibil să nu mai ajungă acolo înainte de lăsarea întunericului.

— Atunci ajungem după aceea, răspunse Ben. Nu petrecem noaptea aici.

Se aplecă spre ea.

— Iubita mea, poți să mergi?

Jillian ezită.

— Cred că da, dacă mă ridici.

Atent, el o ajută să se ridice, iar Rick merse repede în cealaltă parte a ei, ca s-o sprijine. Jillian se clătină o clipă, dar trase de două ori aer în piept, apoi își regăsi echilibrul. Reuşi chiar să zîmbească. Foarte puțin, dar zîmbi.

— Totul e în regulă.

Ben își ridică bagajul în spate, apoi îl luă şi pe al ei.

— Am putea să împărțim ce-i în rucsacul ei, spuse Rick.

— Nu vreau să pierd vremea. Trebuie să coborîm de pe poteca asta suspendată înainte să se lase întunericul. Mă descurc să car eu toată greutatea timp de o oră.

— Atunci o ajut eu pe Jillian.

— Nu, spuse ea, trăgînd apoi din nou aer în piept. O să fim mai în siguranță dacă mergem într-un singur şir. Pot să merg o oră. Nu e o problemă, mai ales că îmi cară Ben rucsacul.

Privirea pe care el i-o aruncă îi spuse că era o problemă mare, dar nu aveau alternativă, aşa că rămase tăcut. Jillian se bucură de tăcerea sa. Într-un fel ciudat, era o măsură a respectului lui pentru forța şi abilitățile ei.

Pepe îi conducea, iar Ben insistă ca Jillian să fie a doua la rînd, în timp ce el porni în urma ei. Ea ştia că dorința lui era

să-i fie aproape, ca să poată să o susțină imediat dacă începea să se dezechilibreze, dar păşi hotărîtă, punînd un picior înaintea altuia. Durerea nu era atît de greu de îndurat pe cît se temuse că avea să fie. Cel mai rău era că i se înmuiaseră picioarele. Avea impresia că tocmai îşi revenea după o gripă severă. Probabil că era o reacție la şocul provocat de durere, era revenirea după un moment în care adrenalina îi pompase în vene. Totul părea uşor ireal, chiar şi moartea lui Martin. Trecuseră cu adevărat numai cîteva ore?

Absurd, dar începu să-i fie foame. Nu era o reacție tocmai delicată, dar, pe de altă parte, nici ea nu era o persoană delicată. Foamea îi dădea încredere, era un aspect banal al realității.

Soarele apusese cînd ajunseră în sfîrşit la capătul potecii suspendate şi era complet întuneric cînd coborîră din nou la adăpostul copacilor. Ridicară tabăra în grabă, bărbații tăiară mai puțină vegetație decît de obicei, suficient cît să aibă loc corturile şi focul pentru gătit. Ben îi ridică lui Jillian cortul, apoi îi găsi un loc comod în care să stea cît pregătea Pepe masa.

Jillian putea să se hrănească, fie şi cu mîna stîngă imobilizată de la cot în sus, şi termină pe nerăsuflate cina simplă din orez şi peşte la conservă. De obicei nu bea cafea noaptea, dar Ben îi întinse o cană plină, cu mult zahăr, iar ea o bău fără să protesteze. La finalul mesei era deja mult mai în putere.

Rick se apropie şi se aşeză alături de ea. Părea stînjenit şi nu o privea în ochi, ci se uita la pămîntul de la picioarele sale.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut, spuse încurcat.

Era singurul gest prietenesc pe care ea îşi amintea să-l fi făcut Rick în toată viața ei şi refuză să-şi dea voie să îl

considere mai important decît era. Se mulțumi să-i răspundă simplu:

— Cu plăcere.

El își mișcă stînjenit greutatea de pe-o parte pe alta.

— Te simți bine acum? întrebă după o clipă.

— Mă doare umărul, dar e mai bine decît înainte.

— Bun.

Rick nu părea în stare să se gîndească la nimic altceva ce ar fi putut să spună și, după un alt minut de stinghereală, se ridică. Încă n-o privise în ochi.

— Mersi din nou, spuse, revenind la locul lui.

Imediat după plecarea sa, Ben apăru alături de ea, cu lanterna și o sticlă familiară.

— Hai, spuse el. E momentul să te masez.

Jillian își dorea mult asta. Substanța aromată, combinată cu masajul lui viguros, făcuseră minuni pentru corpul ei prima dată. Se strecură neîndemînatică în cort, iar Ben o urmă, ocupînd aproape tot locul cu corpul lui mare.

Jillian se uită în jos, la hainele ei murdare.

— Trebuie să mă curăț înainte.

— Nu știu nici o cascadă la îndemînă, prin apropiere.

Îngenunche lîngă ea și începu să-i desfacă bocancii.

— Am niște șervețele umede în rucsac.

El ridică privirea și zîmbi larg, arătîndu-și repede dinții albi.

— Deci așa ai făcut. M-am întrebat eu cum de ești atît de curată. Noi, restul, arătăm și mirosim a vagabonzi în comparație cu tine.

— Dacă ți se potrivește descrierea... murmură ea.

— Acum chiar sînt sigur că te simți mai bine, spuse el pe un ton aprobator, apoi îi scoase bocancii și șosetele. Hai să-ți scoatem pantalonii înainte să-ți desfac bandajul de la umăr. O să fie mai puțin chinuitor așa.

Ea se gîndi să insiste să facă asta singură, dar oftă şi acceptă realitatea. În acea seară, cel puţin, avea nevoie de ajutor. El îi desfăcu pantalonii şi îi dădu jos cu viteză şi eficienţă, mişcînd-o foarte puţin. După aceea începu să-i desfacă bandajele, fiindcă le legase pe deasupra cămăşii.

Jillian se străduí din răsputeri să nu se mişte, de teamă că orice mişcare ar fi putut să provoace din nou durerea agonizantă. Ben îi desfăcu nasturii cămăşii, apoi o scoase, coborîndu-i mîneca fără să-i mişte umărul. Îi privi o clipă maioul, apoi se uită în ochii ei. Un fel de triumf îngrijorător se citea în ochii săi albaştri, dar Ben spuse doar:

— Trebuie să-ţi tai maioul. Nu poţi să ridici mîinile ca să ţi-l tragi peste cap.

Nu gîndul că avea să-i taie maioul îl bucura atît, se gîndi ea supărată, ci pur şi simplu ideea că avea s-o vadă dezbrăcată, indiferent cum se ajungea acolo. Se uitară fix unul la celălalt, precum doi pistolari în Vestul Sălbatic, iar Jillian spuse într-un final:

— Se întinde foarte mult. Ajută-mă să scot din el braţul drept şi capul şi putem să-l coborîm pe mîna stîngă.

El o atinse cu blîndeţe infinită şi o ajută să-şi elibereze braţul drept din material, apoi îi trase maioul peste cap şi i-l scoase pe stînga, ca şi cămaşa, fără să-i cauzeze durere. Privirea îi zăbovi la sînii ei dezgoliţi şi, în ciuda sieşi, ea simţi cum sfîrcurile i se strîngeau drept răspuns. Începu să-şi simtă pulsul la baza gîtului.

Ben ştia că nu puteau să facă dragoste, dată fiind starea ei fizică, dar nu putu să se abţină să o atingă la fel cum n-ar fi putut nici să se oprească din respirat. O cuprinse cu braţul stîng şi o trase mai aproape, iar cu dreapta îi cuprinse pe rînd fiecare sîn, mîngîindu-i cu degetul mare, aspru, sfîrcurile mici şi tari. Era vrăjit de felul în care fiecare sîn îi încăpea în palmă,

destul cît s-o umple. Sfîrcurile ei erau un roz-cafeniu palid. Ce piele moale avea, în comparație cu mîna lui mare, aspră și bronzată!

Jillian nu se mișca deloc cu excepția respirației sacadate și repezi. Ben se aplecă și o sărută, fiindcă nu reuși să se abțină. De cînd o trăsese înapoi de la marginea stîncii tremurase pe interior din cauza pericolului imens pe care-l evitaseră, și îl copleșea nevoia să o țină în brațe. Trebuia să-și păstreze firea, însă. Și ce dacă era, în sfîrșit, aproape goală în brațele sale? Și ce dacă el avea o erecție care amenința să-i desfacă fermoarul pantalonilor? Jillian era rănită, iar el trebuia s-o îngrijească. Sexul trebuia să mai aștepte. Nu prea mult, însă, gîndi cu disperare. Nu mai suporta multă vreme.

Avu nevoie de tot autocontrolul ca să se oblige să-i dea drumul, să se îndepărteze puțin de ea. Jillian îl privi în tăcere, cu ochii verzi aproape înecați în spatele pupilelor dilatate.

Chipul lui Ben era acoperit de o peliculă fină de sudoare, dar își forță mintea să revină la lucrurile mai importante.

— Unde sînt șervețelele alea umede? întrebă.

Avea o voce chinuită, răgușită, așa că-și drese glasul. Jillian înghiți în sec.

— În buzunarul din față, cu fermoar.

Ben le găsi, dar ea întinse mîna dreaptă, cerîndu-i-le, insistînd în tăcere să se cureță singură. Făcu asta cît de bine putu, ignorîndu-și goliciunea cu atîta demnitate cîtă putea să păstreze. Era un gest mult mai intim decît să se spele în fața lui. Acela fusese aproape un concurs, ca să vadă cît de mult putea să-l tulbure. De acea dată era diferit. Ben era altul. Tandrețea și grija pe care i le arăta o mișcau, cu toate că era de așteptat să profite de prima ocazie ca să-i atingă sînii.

Cînd termină, el îi ridică mîna dreaptă și examină cu un aer sumbru vînătăile care-i încercuiau cu totul încheietura. La

fel arăta şi mîna stîngă, şi în sus, pe braţe, avea tot felul de alte vînătăi.

— Cîteva zile n-o să poţi să faci mare lucru, spuse el încet, apoi o ajută să se întindă pe burtă. Muşchii spatelui şi ai braţelor o să te doară aproape la fel de mult ca umărul.

— O să mă ajute uleiul de masaj, spuse ea închizînd ochii.

Ben o masă încet, în tăcere, ştiind că fiecare minut pe care-l petrecea masîndu-i muşchii abuzaţi avea să-i scadă durerea de a doua zi. O ridică din nou în capul oaselor şi îi masă amîndouă braţele. Şi acestea fuseseră supuse unei greutăţi enorme. Umărul ei stîng era umflat şi vînăt. Ben îl bandajă din nou, iar ea oftă de uşurare, fiindcă greutatea lui era acum susţinută.

-În noaptea asta nu dormi cu maiou, îi spuse el. Trebuie să dormi aşa cum eşti. Vrei să rămîn aici, cu tine?

Ea se miră că el o întrebă şi că nu declarase direct că avea de gînd să rămînă, forţînd-o să se certe cu el. O îngrijoră faptul că simţi nevoia să se gîndească puţin înainte să răspundă.

— Mulţumesc, dar prefer să fiu singură, îi răspunse. Nu cred că o să dorm prea mult în noaptea asta.

— S-ar putea să te miri că o să adormi imediat. Eşti epuizată. Te descurci să lipeşti banda adezivă peste fermoar, dar cum o să te întinzi de una singură? Ai nevoie de susţinere ca să te ridici, dar şi ca să te laşi pe spate.

Ea reuşi să zîmbească.

— E uşor să mă întind. O să cad şi gata. Cred că nu pun banda adezivă în noaptea asta, fiindcă nu-mi place ideea să mă ridic de una singură dimineaţă, ca să te las să intri.

El îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe obraz, zăbovind mai mult decît era nevoie.

— De ce ai făcut-o? întrebă curios. Tu şi Rick nu aveţi cea mai caldă relaţie.

— E fratele meu, spuse ea simplu.

— Ar fi făcut, oare, şi el la fel pentru tine?

— Nu ştiu. Probabil că nu, dar nu contează. Eu nu sînt el.

Dacă l-ar fi lăsat să moară fără să facă nici un efort ca să-l salveze, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Relaţia lor chinuită, aproape necivilizată, nu avea nimic de-a face cu asta.

Ben o privi întrebător, apoi dădu scurt din cap, de parcă ar fi înţeles.

— Bine. Hai să te aşezăm pe spate. O să dorm iepureşte, îi promise. Dutra n-o să se apropie de tine.

Ea pufni. Rana nu îi diminuase inteligenţa.

— Nu mă tem că Dutra e cel care o să se strecoare în cortul meu.

El zîmbi larg, făcînd riduri mici la colţurile ochilor.

— Nu încerca să mă păcăleşti. Fac progrese şi ştiu asta. M-ai invitat deja să mă întorc de dimineaţă.

— Ca să mă ajuţi să mă îmbrac.

— Dacă insişti.

Se aplecă şi o sărută din nou, fără să se grăbească.

— Nu te deranja să te îmbraci de dragul meu.

O mîngîie cu un deget, trecîndu-i-l de jur împrejurul unui sîrc, bucurîndu-se de felul în care acesta se strînse.

— Nu ştiu de ce ai ascuns de mine frumuseţile astea. Ar fi trebuit să fac asta acum cîteva zile.

— N-ai face-o nici acum, îi atrase ea atenţia, dacă eu aş fi putut să-mi folosesc amîndouă mîinile.

— Neştiute sînt căile Domnului, intonă el, cu o luminiţă jucăuşă în privire.

După aceea redeveni serios.

— Strigă-mă dacă ai nevoie de mine, iubita mea.

— Aşa o să fac.

O mai sărută o dată, apoi o ajută să se întindă şi o acoperi cu un cearşaf. Devenise necesar să se învelească după ce ajunseseră în munţi, fiindcă nopţile erau mai reci decît înainte. Luă felinarul cu el, iar Jillian rămase întinsă pe întuneric, cu mintea şi trupul obosite, temîndu-se de intimitatea care se înfiripase între ei, dar acceptînd că era necesară. Avea să fie şi mai greu să-l ţină departe după acel episod. Îşi aminti de privirea lui hotărîtă cînd îi cuprinsese sînii în palme, şi întregul trup i se încordă de dorinţă. Mîinile lui calde şi aspre fuseseră precum focul care aprindea noi flăcări, trezindu-i pielea. Ştia exact cum să o atingă, fir-ar el să fie, cu o combinaţie precisă de fermitate şi tandreţe care era irezistibilă.

În timp ce adormea, evenimentele zilei îi trecură prin minte precum scenele de pe un ecran de cinema. O imagine amestecată a ploii care-i surprinsese, apoi şocul de pe chipul lui Martin, exact înainte să dispară de sub ochii lor, imagine care o făcu să tresară şi să se trezească.

Aţipi din nou, dar mintea ei reluă şirul imaginilor de unde le lăsase, retrăind din nou acele momente lente ca melasa în care Rick începuse să cadă, iar ea se aruncase disperată spre el, apucîndu-l cu toată forţa ca să-l ţină. O fracţiune de secundă resimţi teroarea la gîndul că aveau să moară amîndoi, după care menghinele o prinseseră de glezne şi le opriseră căderea. Ben. Fusese alături de ea, singurul care ar fi putut ajunge atît de repede acolo.

Ben... ceva se schimbase. Nu ştia ce. Şi de ce nu-i mai spunea „prăjiturică" şi trecuse la „iubita mea"?

Capitolul 13

Sunetul fermoarului de la cort o trezi, iar Jillian încercă să se ridice, dar încremeni imediat cînd umărul îi protestă.

— Ce idee proastă, spuse supărată, pentru sine.

Ben băgă capul înăuntru, urmat de restul corpului. Avea în mînă o cană de cafea fierbinte. O aşeză cu grijă jos, închise cortul la loc, ca să fie singuri, apoi se întoarse din nou spre ea. Ochii lui albaştri îi examinară atent figura, căutînd semnele durerii şi oboselii. La cît de adînc dormise, Jillian se gîndi că, probabil, părea ameţită, dar cu siguranţă nu mai era obosită. El gîndi acelaşi lucru, fiindcă se relaxă.

— Cum te simţi, iubita mea?

Ea căscă.

— Dacă nu mă mişc, mă simt bine.

El ezită.

— Cred că ar trebui să ne odihnim aici astăzi.

— E decizia ta. Facem orice ne spui tu. Să ştii că pot să merg, chiar dacă nu pot să car bagaj.

Se uită la cafea.

— Asta e a ta sau mi-ai adus-o mie?

— E pentru amîndoi.

O sprijini cu braţul lui puternic pe după spate şi o ridică în capul oaselor, cu la fel de mare uşurinţă cum ar fi ridicat un copil. Ea apucă de cearşaf şi îl prinse la subraţ, acoperindu-şi sînii şi zîmbind ca să-l tachineze pe Ben.

— Aseară nu ţi-ai făcut probleme din cauza asta, spuse el, aşezînd cana de tablă în mîna ei dreaptă.

Ea sorbi cu grijă din amestecul fierbinte.

— Ba sigur că mi-am făcut, dar n-aveam cum să rezolv problema.

El o mîngîie pe spatele gol, cu degetele puternice apăsînd şi căutînd durere sau muşchi prea încordaţi. Ea închise ochii de plăcere şi scoase un sunet scăzut.

— Acolo, da, murmură.

— Te simţi mai bine decît mă aşteptam, comentă el. Probabil pentru că eşti atît de în formă.

Îi luă cana şi bău din ea, apoi i-o dădu înapoi.

— Acum hai să vedem cum arată umărul.

Arăta aproape la fel ca şi în noaptea de dinainte, umflat şi vînăt, dar Jillian putea să-şi mişte braţul mai mult înainte să înceapă să o doară.

— Cred că o să fie bine cu el bandajat, spuse. Mai dă-mi nişte aspirină împotriva inflamaţiei, totuşi. N-am crezut niciodată că un umăr dislocat poate să fie atît de problematic. Credeam că-l pui pur şi simplu la loc şi cu asta, basta.

— Nu chiar, spuse el sec.

— Am descoperit. Ajută-mă să mă îmbrac şi hai să pornim.

— Îmi amintesc clar că ai spus că e decizia mea dacă mergem sau nu mai departe astăzi.

— Cred că ai halucinaţii.

— Se poate. N-ai fost tu niciodată atît de amabilă.

În timp ce vorbea, îi trase cu o mişcare fermă cearşaful de sub braţe. Un zîmbet triumfător i se întinse pe chip cînd o privi, dar acesta dispăru încet şi o expresie cu totul absorbită îi luă locul. Cu mare blîndeţe, el începu să-i mîngîie sînii, descoperindu-i plăcut de răcoroşi în aerul dimineţii, deşi se încălziră repede la atingerea lui.

— Tu nu te gîndeşti niciodată la altceva? întrebă ea morocănoasă, ca să ascundă răspunsul pe care nu putea să-l oprească.

Voia să se lase pe spate şi să-i dea voie s-o mîngîie peste tot.

— Ba da, spuse el pe un ton absent, privindu-i fix sînii.

Încet, începu să aplece capul.

— Mă întreb uneori ce gust ai.

— Ben! protestă ea slab, tăcînd apoi.

Se cutremură, iar forţa o părăsi cînd gura lui fierbinte se închise ferm deasupra sfîrcului ei dureros de sensibil. Jillian se sprijini de braţul cu care el o susţinea şi închise ochii, în timp ce fiori electrici i se răspîndeau de la sfîrc prin tot sînul şi în jos, spre locul dintre coapse. Căldura lui o învăluia. Mirosul masculin, de mosc, al trupului său o ademenea să-şi ascundă chipul pe umărul lui şi să-l lase s-o cuprindă în îmbrăţişarea sa puternică. El îi strînse sfîrcul între limbă şi cerul gurii şi supse cu putere, iar Jillian scăpă cana de cafea din mînă, apoi îşi înfipse unghiile în spatele iui, suspinînd de plăcere.

— Rahat.

Ben se ridică. Avea privirea puţin pierdută, iar gura îi era umedă şi senzuală.

— Nu voiam să fac asta.

După aceea, însă, se aplecă spre celălalt sîn al ei, îl cuprinse în palmă şi îl ridică spre gura lui însetată, fiindcă nu se putu stăpîni să nu-l trateze la fel.

Cînd ridică din nou capul, în privire avea o expresie foarte chinuită. Întinse cu grijă piciorul drept şi îşi aranjă pantalonii. Tremurînd, Jillian se retrase puţin.

— Aşa-ţi trebuie, spuse pierdută.

— Ştiu.

Ben încă nu-şi recăpătase tot controlul, aşa că trase aer adînc în piept.

— Ţi-am spus că nu voiam să se întîmple asta. Nu e cinstit pentru nici unul dintre noi.

Jillian îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că, în mintea lui, ea renunţase să-i mai reziste şi că era a lui, gata să fie luată imediat ce umărul i se vindeca destul ca să poată să facă dragoste. Fiindcă era vorba despre Ben, probabil că estima ca acest lucru să fie posibil chiar din noaptea imediat următoare. Ameţită, ea se uită fix la cafeaua pe care o vărsase, o băltoacă maronie pe podeaua din nailon a cortului, şi se întrebă de ce nu îi ceda şi gata. Voia să-i cedeze. Îl dorea, fir-ar el să fie. Dar nu voia să facă sex doar de dragul sexului şi se îndoia că Ben era în stare să-i ofere orice altceva. Nu era genul de bărbat cu care o femeie să poată să-şi facă planuri de viitor. Oferea sex de calitate şi te făcea să te simţi bine, dar după aceea se ridica, îşi punea pantalonii pe el şi dispărea. Aşa că, în ciuda aerului său sigur de sine, lupta dintre ei continua. Jillian nu-şi putea permite să se arunce în braţele lui.

— Ajută-mă să-mi pun un maiou pe mine, spuse cu vocea tremurîndu-i.

— Astăzi poţi să nu porţi unul. N-o să ştie nimeni şi o să-mi fie mai uşor să te dezbrac diseară.

— Dorm în lenjeria de corp, aşa că n-o să fie o problemă. Bandajează-mi umărul după ce am maioul pe mine, apoi pune-mi cămaşa pe deasupra. Dacă ţi se pare că braţul trebuie să fie în continuare imobilizat, poţi să mi-l legi ca ieri, peste cămaşă. Aşa n-o să fie nevoie să scoţi bandajul diseară ca să poţi să mă dezbraci, iar mîine e posibil să reuşesc să mă îmbrac singură.

Ben nu făcu nici o mişcare, dar expresia de pe chipul lui păru deodată periculoasă cînd sensul cuvintelor ei îi deveni

clar. Lui Jillian îi semănă cu un animal mascul gata să treacă la violență, dar care se stăpînea cu rigiditate. Doar conştiința faptului că Ben nu i-ar fi făcut niciodată rău o ajută să nu tresară de spaimă.

— Nu poți să mă mai ții departe de tine multă vreme, rosti el pe un ton scăzut, oțelit. Chimia dintre noi n-o să dispară pur şi simplu.

Ea îl înfruntă, văzînd cît de aprins era din crisparea care i se citea pe chip.

— Nu trebuie să mă țin departe de tine pentru totdeauna, spuse, puțin tristă. Doar pînă ajungem înapoi în Manaus. Atunci o să dispar din viața ta şi n-o să mai conteze.

El rîse scurt, apăsat, cu totul lipsit de umor.

— Dacă ajungi în Manaus n-o să fii ferită de mine, iubito. Tu eşti a mea şi o să recunoşti asta, indiferent cît de mult o să fie nevoie să mă țin după tine.

— Vorbeşte egoul tău. După ce ajungem înapoi o să vezi vreo altă femeie, cineva de acord să fie uşuratică pentru tine.

— Tu nu eşti absolut deloc uşuratică, bombăni el.

Părea că vrea să mai spună ceva, dar se răzgîndi brusc şi scoase din rucsacul ei un maiou curat. O ajută cu la fel de multă blîndețe ca şi înainte să se îmbrace, apoi îi bandajă umărul şi o îmbrăcă la fel de eficient cum ar fi îmbrăcat un copil. După aceea, spre surpriza ei, Ben îngenunche în spatele său şi îi pieptănă părul, apoi i-l prinse în coada ei obişnuită. Încheie sărutînd-o pe ceafă.

— Gata. Eşti pregătită pentru micul dejun?

Jillian era pregătită, cu toate că el o tulburase puțin cu blîndețea sa. Nu voia să se poarte frumos cu ea, ci să fie Ben Lewis cu care se obişnuise, neruşinat, obraznic şi nechibzuit. Şi curajos, adăugă caracterizării din mintea ei, doar ca să fie cinstită. Intimidant de capabil. Periculos. Neiertător.

Pentru prima dată, se întrebă dacă avea vreo şansă, dacă putea să-i reziste, dacă nu cumva trebuia să se întrebe „cînd", nu „dacă" avea să cedeze. Făcea un lucru stupid şi mai că nu-i venea să creadă. Se îndrăgostea de el.

* * *

Ben le ceru să facă mai multe pauze de-a lungul zilei, ca să-i dea ei voie să se odihnească, iar Jillian se descurcă mult mai bine decît s-ar fi aşteptat. Cu toate că încheieturile şi umărul o dureau, nu se întîmpla asta decît dacă se lovea la vînătăi. Bandajul strîns nu-i permitea să mişte încheietura umărului, iar ligamentele prea întinse puteau să se vindece. Pentru că nu avea bagaj, călătoria era mai simplă pentru ea decît fusese înainte să se accidenteze.

În acea noapte, cînd Ben îi desfăcu bandajul care îi ţinuse braţul legat de corp, Jillian reuşi să îşi mişte mîna fără prea mare disconfort, pentru că bandajul de la umăr încă îi susţinea încheietura. Reuşi să se dezbrace singură, deşi atent, încet şi, după ce mai luă două tablete de aspirină, se odihni.

A doua zi se simţea destul de bine ca să nu mai aibă nevoie de bandajul care-i ţinea braţul lipit de corp şi merse repede, imediat în urma lui Ben. Erau atît de sus în munţi încît, datorită altitudinii, căldura slăbise întrucîtva, şi, cu toate că încă se mai străduiau să traverseze drumeaguri înguste, Jillian se descurcă fără mare greutate.

Mergeau de numai cîteva ore în acea dimineaţă cînd se treziră, parcă deodată, în ceva ce semăna cu versiunea tropicală a unui canion adînc. Munţii se ridicau vertical de jur împrejurul lor şi, cu toate că instrucţiunile cifrate spuneau că ar fi trebuit să meargă la nord din acel punct, aşa ceva n-ar fi fost posibil decît dacă le-ar fi crescut aripi. Se opriră cu toţii şi

se uitară la Jillian, aşteptînd. Ea se uită la munţii înalţi, pe care, din loc în loc, stînca era neacoperită de vegetaţie, dar care în mare parte erau acoperiţi de copaci şi tufişuri ce-i transformau în suprafeţe verticale verzi. Liane mai groase decît braţul ei ajungeau pînă la pămînt şi orhidee sălbatice înfloreau mai abitir decît în oricare alt loc pe care-l văzuse ea vreodată.

Ben se apropie, ducîndu-i pe umăr rucsacul.

— Poate că ar fi bine să mai citeşti o dată instrucţiunile, îi sugeră.

Ea făcu asta, scoţînd carnetul şi descifrînd din nou codul, însă instrucţiunile spuneau acelaşi lucru.

— Sîntem unde trebuie, rosti nedumerită.

— Nu se poate. Asta dacă nu cumva e nevoie să urcăm ca maimuţele pe versant.

— Spune tot înainte, spre nord, rosti Jillian, făcînd un gest de neputinţă spre direcţia respectivă. Încolo e nordul.

— Rahat.

Ben îşi scoase pălăria şi se şterse pe frunte de sudoare.

— Probabil că ne-am abătut de la drum pe undeva.

— Imposibil. Semnul de ieri după-amiază era exact acolo unde trebuia să fie. Sîntem în locul corect, sînt convinsă.

El lăsă capul pe spate şi se uită în sus.

— Atunci ai face bine să inventezi altceva, pentru că mie mi se pare că drumul ni s-a înfundat aici. Nu e vorba că nu m-aş fi aşteptat, dar, dacă nu te răzgîndeşti repede, ne întoarcem şi pornim înapoi.

— Cum adică să pornim înapoi? întrebă Kates furios.

Se apropiase suficient încît să le audă discuţia. Ben îi aruncă o privire sarcastică.

— Nu ştiai că majoritatea expediţiilor de genul ăsta eşuează? E ca şi cum ai săpa după petrol. Plăteşti cît ţi se cere şi-ţi asumi riscul să nu găseşti nimic.

— Dar... credeam că e lucru sigur aici.

Expresia de pe chipul lui Kates deveni deodată bolnăvicioasă. Ben pufni batjocoritor. Sunetul lipsit de respect exprima adecvat părerea sa despre „lucrurile sigure".

— Nu putem să ne întoarcem, insistă Kates. Trebuie să găsim ruinele.

Jillian se îndepărtă ca să se uite mai îndeaproape la peretele de piatră, avansînd pînă cînd calea îi fu blocată de nişte bolovani uriaşi, căzuţi de undeva de sus şi acoperiţi cu vegetaţie deasă. Încercă să ignore sentimentul de dezamăgire profundă pe care-l avea şi să se gîndească. Profesorul o învăţase să se gîndească întotdeauna bine la orice situaţie, să evalueze realist avantajele şi dezavantajele. Era ceva ce o ajutase întotdeauna. Se gîndi la ce ştiau. Drumul le era blocat. Nu puteau să urce şi, conform instrucţiunilor, exact într-acolo era nevoie să meargă. Se uită spre vîrful muntelui din faţa sa, studiind fiecare crăpătură, fiecare copac, căutînd ceva neobişnuit care să-i dea un indiciu.

Spre nord. Orice ar fi fost, trebuiau să meargă spre nord. Iar asta era... Se uită la bolovanul uriaş din faţa ei. Spre nord însemna direct înainte, nu în sus.

Jorge era aproape de ea. Se întoarse spre el şi întrebă politicos:

— Vrei, te rog, să tai şi să-mi aduci o creangă mare?

— Sigur că da.

Bărbatul îşi folosi maceta ca să taie o creangă groasă pentru ea. Cu alte cîteva lovituri curăţă ramurile mai subţiri, apoi îi întinse creanga cu acelaşi aer de politeţe serioasă.

Jillian folosi băţul ca să împungă vegetaţia de pe sol, ca să se asigure că nu se ascundeau acolo şerpi sau alte creaturi periculoase. Ben se apropie cu paşi mari.

— Jillian, aşteaptă. Ce faci?

— Caut, răspunse ea, păşind la adăpostul unei ferigi uriaşe, care o acoperi cu totul.

— Fir-ar să fie, aşteaptă! Îţi facem loc dacă vrei.

După ce petrecuse atîta vreme la lumina puternică a soarelui, Jillian avu nevoie de o clipă ca să-şi ajusteze privirea la semiîntuneric. Frunzişul era des şi forma un tavan natural deasupra creştetului ei. Nu se putea şti cît de vechi erau bolovanii aceia gigantici. Dacă alunecaseră din vîrful muntelui, atunci probabil că o parte şi mai mare a lor era îngropată.

— Jillian, ţi-am spus să aştepţi.

Ben apăru alături de ea, dînd la o parte o liană. Erau cu totul ascunşi de ochii celorlalţi, care nu erau la mai mult de şase metri distanţă. Vegetaţia era atît de deasă încît pînă şi sunetul vocilor lor era înfundat.

Jillian împunse cu băţul cel gros, traversînd pămîntul dintr-o parte într-alta, apoi mai făcu un pas înainte cînd nimic nu sări şi nu atacă.

— Spune-mi ce s-a întîmplat, ceru el privind-o atent.

— Hai să ne facem loc în spatele bolovanului ăstuia.

— De ce?

— Fiindcă în instrucţiuni nu scrie că trebuie să mergem în sus, răspunse ea.

Ben ridică din sprîncene.

— Înţeleg ce zici. Bine, dar o iau eu înainte.

Se strecură pe lîngă ea. Nu era prea mult loc din cauza bolovanilor apropiaţi unul de celălalt. Folosi maceta ca să taie tufişurile şi copacii mai mici care astupau fiecare spaţiu şi făceau zona aproape de netrecut. Era din ce în ce mai întuneric pe măsură ce înaintau şi bolovanii erau din ce în ce mai apropiaţi. Ben se opri, cu tot trupul încordat.

— Ce e?

— Simţi?

Jillian tăcu, atentă. Ce să simtă? O briză uşoară şi răcoroasă... O briză? Acolo, în spatele unor pietroaie?

— De unde vine? şopti ea.

— Chiar din faţa mea, rosti el pe un ton chinuit. Îmi bate chiar pe faţă.

Lovi din nou cu maceta, tăind peretele verde care-l împiedica să vadă mai departe. După ce amestecul de liane şi crengi căzu, în faţă-i apăru o deschizătură îngustă şi întunecată. Aerul rece venea de acolo.

Ben făcut un pas înapoi şi se lovi de Jillian.

— Ei bine, fir-aş eu să fiu!

— Vezi pînă unde ajunge?

— Iubito, nu văd nici la un metru înăuntru. Ăsta da întuneric.

Înainte să i se alăture, el lăsase jos bagajul, aşa că nu avea lanterna la el. Jillian se grăbi înapoi în locul unde-i aşteptau ceilalţi. Cu toţii erau nerăbdători să afle ce făceau ea şi Ben, dar nu suficient de curioşi încît să vadă şi singuri ce era în spatele bolovanului. Cînd ea scoase o lanternă din rucsac, Kates întrebă:

— Aţi găsit ceva?

— S-ar putea să fie o cale de acces în spatele bolovanilor, spuse ea. Poate că nu, totuşi. Nu ne dăm seama.

— Merg cu tine, spuse el.

Îşi făcură loc înapoi spre Ben. Kates arunca încontinuu priviri temătoare în sus, dar nu se întoarse la ceilalţi. Cînd ajunseră la Ben, Jillian constată că el folosise timpul ca să facă loc în jurul deschizăturii din peretele muntelui.

Kates făcu ochii mari cînd dădu cu ochii de ea. Gîndul că ar fi trebuit să intre acolo îl speria, fără îndoială.

Ben luă lanterna şi îndreptă fasciculul luminos spre deschizătură. Imediat după intrare, spaţiul se lărgea, iar el

înțelese ce apărare eficientă era o poartă îngustă, săpată în piatră. Inamicii ar fi fost nevoiți să intre pe rînd, ceea ce le permitea celor dinăuntru să le vină de hac fără prea mare efort. Pasajul era ca un tunel săpat în munte, înalt de doi metri, probabil, şi lat de un metru şi jumătate. Ben nu-şi dădea seama dacă dimensiunile se schimbau pe măsură ce înaintai în munte, fiindcă, la aproximativ trei metri de la intrare, acesta făcea o curbă abruptă.

— Rahat, izbucni Kates. Probabil că sînt lilieci pe acolo.

Ben ridică lanterna spre tavanul tunelului. Văzu pînze de păianjen, dar nimic altceva.

— Pare săpat de om, spuse. Nu sînt lilieci, dacă nu cumva se deschide într-o peşteră naturală ceva mai încolo.

Ridică glasul ca să strige:

— Pepe!

În nici treizeci de secunde, indianul mititel era acolo. Aruncă o singură privire spre deschizătura în piatră, iar ochii lui înguşti, întunecați, se lărgiră de spaimă. Îi spuse repede ceva lui Ben, pe limba lui.

— Nu-i place, traduse acesta.

— Nici eu nu mă dau în vînt după ea, comentă Jillian.

De fiecare dată cînd se gîndea să intre în tunelul întunecat simțea fiori de spaimă pe şira spinării. Kates asuda uitîndu-se fix la gura întunecată de tunel.

Ben îi făcu semn cu ochiul lui Jillian.

— Nu mi-e frică de lilieci, dar nu se ştie ce altceva e acolo.

— Nu putem să aflăm decît într-un singur fel, răspunse ea.

— Ia-o înainte.

— Tu ai lanterna în mînă.

Ben scoase pistolul şi dădu drumul siguranței.

— Prefer să am ăsta în mînă.

— Le ai pe amîndouă, aşa că hai, rosti ea nerăbdătoare.

Sînt chiar în urma ta. Sau în față, dacă insişti să intru prima.

— Tu stai aici, îi ordonă el.

— Ba nu. Eu am găsit-o, e deschizătura mea în perete.

— Ba mă scuzi, dar eu am maceta, eu am făcut loc printre vegetație şi eu sînt cel care a simțit primul curentul rece de aer.

— Doar pentru că ai forțat intrarea şi mi-ai luat-o înainte. Mă descurcam foarte bine şi fără tine.

În timp ce se certau, Ben făcu primii paşi înăuntrul tunelului, iar Jillian îl urmă. Inima lui bătea tare. Kates îi urmă, cam fără voie, dar îi urmă.

— Ți-am spus să rămîi afară, îi spuse Ben şoptit.

— Şi ce dacă?

Ajunseră la colț şi se strecurară pe lîngă el. Pînă în acel moment, lumina de la intrare le strălucise în spate, dar acum, deodată, se treziră înghițiți de un întuneric complet, întrerupt numai de fasciculul de lumină al lanternei. Tunelul nu se schimbase deloc. Era cam de aceeaşi mărime. Jillian trecu degetele este peretele de piatră şi simți urmele lăsate de unelte umane.

— Ştiu, spuse Ben, observîndu-i mişcările. Chiar e făcut de nişte bărbați.

Sau de nişte femei, se gîndi ea. Era atît de entuziasmată încît îi venea să strige de bucurie, doar ca să elibereze din tensiunea pe care o simțea.

Mai merseră cincizeci de metri, fără să dea peste nici o groapă ascunsă sau altfel de capcană, dar Ben le ceru să se oprească.

— Asta e, spuse. Hai să ieşim de aici. Nu fac un pas mai departe fără frînghie şi măsuri de siguranță. Tunelul ăsta ar putea să se onduleze prin munte kilometri întregi.

Vocea sa răsună cu ecou, din perete în perete, revenind spre ei din lateral. Efectul era foarte ciudat.

Kates merse repede înapoi şi ar fi mers chiar mai repede dacă asta n-ar fi însemnat să lase fasciculul lanternei prea mult în urmă. Ieşiră la lumina zilei şi-i găsiră pe toţi în faţa intrării, cu expresii care mai de care mai îngrijorate sau bucuroase pe chip.

— Ce-aţi găsit? întrebă Rick.

El era unul dintre cei bucuroşi, mai că nu sărea în sus.

— Nimic, spuse Kates.

Lui Rick îi pică faţa.

— Nimic?

— N-am găsit nimic încă, spuse Jillian pe un ton ferm. N-am mers prea departe.

— Bine, oameni buni. Ieşim, spuse Ben. Sîntem înghesuiţi aici ca sardinele. Hai să mergem unde-i mai mult loc şi să facem planul de acţiune.

Nu era complicat planul. Ben se gîndise la tot în timp ce mergeau prin tunel. Dacă exista vreo şansă să fie găsit Oraşul de Piatră, n-avea de gînd s-o lase pe Jillian în urmă, la mila lui Kates sau a lui Dutra. Unde mergea el, mergea şi ea. Nu puteau să ducă litierele prin tunel, din cauză că spaţiul avea multe curbe strînse, dar nu le-ar fi fost deloc greu să-l traverseze cu rucsacurile în spate. Împărţiră repede bagajele, adăugînd greutatea din litiere şi îngreunînd mult mersul bărbaţilor. Ben spera să nu aibă mult de mers prin tunel.

Îi legă pe toţi printr-o metodă simplă, cu o sfoară prinsă la curea – o problemă în cazul lui Pepe şi al lui Eulogio, fiindcă ei nu purtau curele, dar Jillian le dădu ace de siguranţă şi improvizară. Ea insistă să ducă pe umărul drept un bagaj mic, ca să facă atît cît putea, şi toată lumea primi cîte o lanternă.

Cu pistolul în mîna dreaptă şi puşca la îndemînă, Ben îi conduse înapoi în tunel. Nu ştia ce aveau să găsească. Poate

că tunelul se înfunda sau poate că era blocat de vreo alunecare de teren. Orice era posibil.

Jillian îşi trecu lanterna în mîna stîngă şi îşi scoase pe ascuns pistolul din bagajul de pe umăr, apoi se asigură că-l avea la îndemînă.

Ben intră primul, urmat de ea, cu Pepe în spatele lor. Acesta părea foarte tulburat de ceea ce făceau, dar Jillian bănuia că îngustimea tunelului era aceea care-i dădea sentimentul de nelinişte. Eulogio era mai mult curios decît temător.

Sunetul reverbera atît de tare de pereţii tunelului, creînd un ecou insuportabil, încît toată lumea învăţă foarte repede să şoptească. Jillian estimă că merseseră cel puţin un sfert de kilometru cînd tunelul le scoase în cale o rampă cu trepte largi şi înguste, care păreau cioplite în piatră. Nu era abruptă, dar le cerea efort suplimentar bărbaţilor, pentru că duceau în spate atît de multă greutate în plus.

Aerul se răci şi mai mult, iar pe Jillian o trecu un fior. Lanterna lui Ben nu lumina decît acelaşi lucru ca şi mai jos, anume treptele.

— Cît de mult poate să mai urce? se întrebă ea cu voce tare.

— La cîte curbe sînt, îmi imaginez că destul de mult. Cîtă vreme simţim curentul rece, nu-mi fac griji. Pe undeva intră aer proaspăt.

Întunericul nesfîrşit era apăsător. Jillian se întrebă cum învăţau speologii nu doar să tolereze senzaţia că erau îngropaţi în măruntaiele pămîntului şi să îndure întunericul, dar chiar să le placă. Aşa ceva nu era pentru ea.

Tunelul deveni din nou drept, iar Ben le propuse o pauză scurtă, ca să-şi tragă sufletele. După zece minute porniră din nou.

Jillian se uitase la ceas înainte să intre în tunel. Îndreptă lanterna spre încheietură, spre cadran. Mergeau de cincizeci şi patru de minute, minus pauza de zece minute, deci cam de patruzeci şi cinci de minute. Dacă mergeau relativ repede, însemna că parcurseseră cel puțin doi kilometri şi jumătate. Era un tunel impresionant. Cineva se străduise din răsputeri să taie prin inima muntelui, cu toate că era posibil ca natura să fi început treaba, iar bărbații – sau femeile – să nu fi făcut decît să lărgească ceva ce exista deja.

– O luăm de la capăt, spuse Ben, şi începură să urce o nouă serie de trepte înguste şi largi.

Fiecare treaptă nu avea, probabil, mai mult de doi centimetri înălțime în plus față de aceea de dinainte, dar erau multe, iar înălțimea şi efortul necesar urcuşului creşteau pe măsură ce înaintai.

După aceea, dintr-o dată, trecură de un colț şi văzură lumină în față. O lumină slabă, abia vizibilă, dar lumină. Pe măsură ce se apropiau, vedeau că şi această intrare în tunel era la fel de năpădită de vegetație ca şi cealaltă, însă lată cît tunelul în sine. Aveai loc să tai cu maceta. Ben lăsă jos rucsacul şi începu să agite în sus şi în jos lama letală, ascuțită, făcîndu-le loc să iasă cu o forță brutală. Lumina soarelui năpădi tunelul, din ce în ce mai strălucitoare.

Erau din nou afară, dădeau la o parte frunzele late care le loveau chipurile şi tăiau lianele din jur. După întunericul din tunel, se văzură nevoiți să-şi ferească ochii pînă cînd vederea li se obişnui din nou cu lumina.

Ceea ce văzură semăna mult cu ce lăsaseră în urmă, de cealaltă parte a tunelului.

– Şi acum ce facem? întrebă Rick dezgustat. Încotro mergem?

Jillian se răsucea dintr-o parte în alta. Erau într-un fel de canion cu marginile rotunjite, înconjurați de pereți de stîncă. Ochiul ei antrenat observa fiecare detaliu, şi un val de bucurie o cuprinse. Îl privi pe Ben şi îşi dădu seama că văzuse şi el acelaşi lucruri, dar, deodată, expresia de pe chipul lui era foarte serioasă, deşi ei îi venea să sară şi să țipe de fericire.

— Nu mergem nici încotro, reuşi să spună într-un sfîrşit, cu vocea tremurînd de emoție. Am ajuns. Am găsit Oraşul de Piatră.

Capitolul 14

Rick se uită din nou în jur.

— Asta e tot? întrebă apăsat, evident dezamăgit.

— Dacă nu cumva am estimat greşit, spuse Jillian.

Nu era vorba de nici o estimare. Ştia ce vedea. Pereţii care îi înconjurau erau plini de camere scobite în piatră, ca un stup de albine. Intrările fuseseră demult luate în stăpînire de junglă, dar încă se mai vedeau urmele şi o anume regularitate în felul în care creştea vegetaţia deasupra lor.

— Şi unde-i comoara despre care vorbeai? ceru fratele ei să ştie.

Jillian trase aer adînc în piept.

— Dacă există într-adevăr o comoară, ar putea să fie oriunde. S-ar putea să nu fim singurii care găsesc oraşul.

Kates se apropie, uitîndu-se urît la ea.

— Cum adică dacă există o comoară? De ce dracu' ţi se pare ţie că am venit noi în expediţia asta? Dacă ne-ai mințit...

Ben apăru deodată alături de ea.

— Nimeni nu ştie ce e aici, spuse el pe un ton egal, dar cu o notă de ameninţare care-l făcu pe Kates să se oprească. Multe se pot întîmpla într-o sută de ani.

— Şi acum ce facem? întrebă Rick.

— Ridicăm tabăra. Ăsta e cel mai important lucru. Locul ăsta nu pleacă nicăieri, asta-i sigur.

Jillian era moartă de nerăbdare să înceapă explorarea, dar ştia că Ben avea dreptate. Mai întîi tăiară o porţiune uriaşă de vegetaţie, făcînd-o să tremure la gîndul că ar fi putut să distrugă astfel vreun artefact nepreţuit, dar nimic nu căzu sub lamele ascuţite în afară de liane, tufişuri şi copaci mici. În canion nu erau copaci foarte înalţi, iar ea se întrebă de ce. Ajungea suficient soare, dar vegetaţia, cu toate că era deasă, nu părea să crească la înălţime foarte mare. Motivul acestei ciudăţenii, oricare ar fi fost el, făcea parte din lucrurile diferite legate de tribul Anzar, iar ea abia aştepta să înceapă să le descopere secretele.

Aşezară corturile mai depărtate decît o făcuseră pe drum. Şi ea simţea acel sentiment de siguranţă cumva nefiresc. În acel canion rotund erau apăraţi. Ben se asigură că îşi aşează cortul alături de cortul ei.

Jillian nu se aştepta să simtă vînt, aşa închişi cum erau între pereţii de stîncă, dar o briză uşoară părea să bată încontinuu, iar temperatura aerului era uluitor de confortabilă, aproape răcoroasă. Probabil că avea să fie de-a dreptul frig noaptea.

— Oameni buni, să fiţi atenţi unde călcaţi, vă rog, rosti ea. Ar putea să fie boluri, oale, orice pe aici, pe jos.

Orice artefact era, probabil, acoperit de sute de ani de ţărînă adunată, dar se întîmplase uneori să le găsească şi la suprafaţă, pur şi simplu.

Încă mai aveau suficientă lumină şi, după ce ridicară corturile, Ben o luă pe după mijloc.

— Hai să ne plimbăm puţin, spuse pe un ton blînd, ademenitor.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce?

— Trebuie să discutăm.

— Despre? întrebă ea.

El oftă.

— Să fiu al naibii dacă nu eşti tu cea mai suspicioasă femeie pe care-am cunoscut-o vreodată. Vino cu mine şi gata.

— Bine, spuse ea supărată. Dar să nu-ţi treacă prin cap că o să accept să fac orice altceva cu tine.

El oftă din nou.

— Cînd ai acceptat tu vreodată orice altceva?

Nu era uşor să te plimbi printre tufişurile dese. Ben luase maceta cu el şi tăia drum în timp ce înaintau. După cîteva minute, Jillian spuse:

— M-ai chemat aici cu un scop sau voiai doar să faci mişcare?

El se uită în spate, ca să se asigure că nu-i urmărea nimeni. Erau la suficient de mare distanţă de ceilalţi încît să nu poată fi auziţi, şi oricine ar fi încercat să treacă prin tufişuri ar fi făcut zgomot şi le-ar fi atras atenţia.

— De acum înainte situaţia devine periculoasă, spuse. Le-am spus în secret oamenilor să fie atenţi la Kates şi la Dutra. Dacă începe să se întîmple ceva, vreau să se împrăştie şi să scape cum pot. Mă gîndesc că sîntem încă destul de în siguranţă, dacă nu cumva găseşti pînă la urmă vreun diamant uriaş, roşu, cu toate că aurul e mai probabil şi o să fim omorîţi şi din cauza lui la fel de repede.

— Ştiu.

Jillian înţelegea consecinţele faptului că găsiseră Oraşul de Piatră şi, în ciuda a ceea ce spusese mai devreme, nu credea că acesta fusese deja prădat. Probabil că ei erau singurii oameni care ajunseseră în acel canion izolat de cînd dispăruse tribul Anzar.

— S-a terminat cu joaca. Să ai pistolul la tine tot timpul.

— O să-l am. Înţeleg.

— Dacă începe ceva, nu aştepta să vezi cum se termină. Fugi pînă la tunel şi scapă. Aleargă cît poţi de repede şi nu te opri pentru nimic în lume. Ne întîlnim pe partea cealaltă. Orice ai face, să nu te laşi prinsă aici. Locul ăsta îmi dă o stare de nelinişte aşa, cu o singură ieşire. Sper din tot sufletul să găsesc încă una.

— Nu cred că e foarte probabil. Tunelul i-a ţinut pe anzari atît de bine ascunşi.

— Şi n-a funcţionat, nu-i aşa? întrebă el apăsat. Au murit oricum.

— Mă întreb ce s-a întîmplat cu tribul.

Nu putu să se abţină şi îi dădură lacrimile.

— Nu doar că o să-l răzbun pe tata, dar un trib special a trăit aici, şi într-o bună zi au dispărut pur şi simplu. Faptul că am aflat despre ei... e important.

— Probabil că i-a răpus vreo boală, dacă au avut contact cu europenii.

Ben mişcă de cîteva ori din sprîncene, fiindcă fusese serios cît reuşise de mult.

— Sau poate chiar erau numai femei şi au murit de plictiseală.

Ea îi aruncă o căutătură urîtă.

— Uneori îmi vine să te pocnesc în nas.

— Oricînd vrei să facem ceva fizic, iubito, spune-mi şi ne luptăm cînd vrei tu.

Zîmbea impertinent, în felul acela care o irita pe ea atît de mult, fiindcă era pe cît se putea să fie de infatuat un bărbat.

— Ştii ce eşti tu? întrebă ea privindu-l supărată.

— Nu. Ce sînt? Un armăsar? Lumina ochilor tăi? Bărbatul visurilor tale?

— Un găinaţ, rosti ea clar, apăsat, apoi se îndepărtă, lăsîndu-l în urmă, rîzînd în hohote.

* * *

Sub îndrumarea ei, explorarea Oraşului de Piatră a început în ziua imediat următoare, cu atenţie şi fără grabă. Se văzură nevoiţi să cureţe şi mai mult din vegetaţie ca să găsească o cale spre camerele scobite în piatră şi, în timp ce lucrau, mici porţiuni din viaţa de zi cu zi a tribului începură să apară. Joaquim găsi o bucată de piatră cioplită care, pusă alături de altele asemenea, aduceau cu porţiuni ale unei fîntîni. Jillian le fotografie din toate unghiurile şi luă notiţe cu meticulozitate.

Începură să descopere cioburi de ceramică, iar acestea fură fotografiate la rîndul lor. Jillian nu mai fusese niciodată atît de fericită. Nu scriau istoria, ci o descopereau, învăţau despre aspecte înainte necunoscute ale vieţii oamenilor pe pămînt. Cînd luă în mînă o bucată de ceramică smălţuită, se minună că altul, cu sute de ani înainte, o modelase şi o făcuse frumoasă, ca să îşi decoreze locuinţa, o folosise în fiecare zi. Era ca şi cum ar fi ţinut în mînă timpul, iar asta îi dădea un sentiment ciudat de confort. Oamenii mureau, dar viaţa continua.

Nu te-ai fi aşteptat, dar Dutra fu acela care, patru zile mai tîrziu, găsi primul drum înclinat care ducea la camerele din stîncă. El nu avea vreun interes deosebit pentru oalele antice şi sparte dar, după confruntarea cu Ben, îşi folosise forţa brută fără să cîrtească pentru a curăţa porţiuni imense de vegetaţie. Îşi redirecţiona agresivitatea în munca fizică, îşi descărca ostilitatea pe orice ramură sau liană îi stătea în cale.

Rampa, după ce nu mai fusese folosită de secole, începuse să se sfărîme. Era acoperită de bucăţi de piatră spartă, dar nu te puteai înşela în ceea ce privea destinaţia ei. Începură imediat să o cureţe, cu toate că Jillian îi forţa să fie

foarte atenți, ceea ce le încetini munca. Rampa conducea la ceea ce părea să fie o stradă de jur împrejurul pereților canionului, cu mai multe camere pe margine. Fiindcă mai existau şi alte încăperi la nivelele superioare, Jillian ghici că existau rampe care legau nivelele între ele. Oraşul de Piatră fusese construit în cercuri concentrice şi putea găzdui mii de oameni.

Strada fusese îngropată sub piatră spartă, la fel ca şi rampa, iar ea bănui că se găseau mii de artefacte dedesubt, dar principalul lor scop era să ajungă la încăperi. Acolo locuiseră cei din tribul Anzar şi acolo aveau să găsească bogățiile cele mai mari. Ştia că ideea ei de bogăție era diferită de a celorlalți, dar rămăşițele fizice ale tribului erau mai prețioase pentru ea decît orice altceva.

Sigur că în camerele cioplite în munte intraseră deja animale. Păsări îşi făcuseră acolo cuib şi diferite alte creaturi se adăpostiseră în ele de-a lungul secolelor. Ar fi fost minunat ca totul să fi fost păstrat neatins, se gîndi ea aruncînd o privire în prima încăpere la care ajunseră, dar natura nu era ordonată.

Prima încăpere era mică, nu mai mare decît un cub cu latura de trei metri. Deşi căută atent, Jillian nu găsi nimic ce să-i dea vreun indiciu legat de care ar fi putut să fie destinația camerei, cel puțin nu la prima examinare. Nu găsi nici o urmă de ceramică indicînd gătitul sau vreo metodă de gătit. Nimic asemănător cu vreun loc pentru foc, nici cenuşă sau cărbune. Nu găsi decît un şarpe mic, care se strecură repede la adăpost cînd ea îl deranjă cu bățul pe care-l folosea ca să răsucească resturile de pe podea.

Jillian nu se lăsă dezamăgită. Existau sute de astfel de mici încăperi şi probabil că nu toate aveau să fie la fel de goale. Să nu găseşti nimic făcea parte din slujba de arheolog, la fel cum făcea parte şi să găseşti ceva, deşi nu era nici pe departe

la fel de satisfăcător sau de entuziasmant. Fotografie începerea şi scrise despre ea în jurnalul expediției.

Ben băgă capul înăuntru.

— Nu te mai aventura în camerele astea de una singură, spuse iritat.

— De ce? Crezi că sînt şerpi pe aici? întrebă ea cu ochii mari de mirare.

— Ştiu foarte bine că sînt şerpi, doar că n-ai văzut tu nici unul pînă acum.

Ea reveni la ce făcea înainte.

— Ba sigur că am văzut. Unul mic tocmai s-a ascuns înainte să intri tu.

Ben strînse din dinți şi, pentru o clipă, supărarea îi străluci în ochi. După aceea se relaxă şi îi zîmbi larg.

— Uit mereu că faci demult asta. Nu ți-e frică de şerpi?

— Nu. Sînt atentă, dar nu mi-e frică.

— Şerpii nu sînt singurul pericol peste care ai putea să dai într-un astfel de loc.

— De acord.

— N-ai de gînd să mă asculți deloc, aşa e? întrebă el exasperat. O să continui să mergi pe aici, fără să ai grijă.

— Asta e treaba mea.

— Şi treaba mea e să mă asigur că eşti în siguranță. De acum încolo, dacă nu sînt eu cu tine, o să fie unul dintre băieți.

— Pe mine nu mă deranjează, spuse ea absent.

Ben se gîndi că nu era deloc atentă la ce-i spunea el. Era atît de absorbită să împungă pe jos cu bățul şi să se aplece ca să examineze cine ştie ce detaliu încît tot corpul îi era implicat în ce făcea. Era înnebunitor, dar simți un fior de tandrețe privind-o. Aşa era Jillian. Îi plăceau mult lucrurile astea şi avea tendința să ignore orice altceva cînd era atît de absorbită. El n-avea decît să aibă grijă de ea cît putea de bine şi să nu uite

că ea era cea mai competentă femeie pe care o cunoscuse. Ştia ce făcea şi era bine ancorată în realitate.

Nu putu să nu se simtă dezamăgit de faptul că găsiseră locul pînă la urmă. I-ar fi plăcut mai mult ca ea să se vadă nevoită să admită că oraşul nu exista. Jillian ar fi fost foarte dezamăgită, dar toată lumea ar fi fost mult mai în siguranţă. La cum stăteau lucrurile, lui Ben i se părea că erau în vîrful unui vulcan care ar fi putut erupe în orice moment. Totul părea calm, dar dacă găseau Împărăteasa aceea blestemată sau vreun pic de aur, jocul s-ar fi schimbat. Nu strica să fii pregătit pentru orice, aşa că el deja făcuse unele pregătiri şi ticluise un plan. Dacă nu se întîmpla nimic, continuau cum începuseră.

Fiindcă voia să fie cu ochii pe Kates şi pe Dutra, îl însărcină pe Jorge să aibă grijă de Jillian şi să o ajute, atît pentru siguranţa ei cît şi pentru că umărul îi era încă puţin umflat. Nu voia să fie nevoită să-l folosească mai mult decît era nevoie.

Jillian se bucura de compania lui Jorge. Era plăcut şi un muncitor neobosit. Nu se entuziasma cînd găseau oale sparte sau cine ştie ce altă bucată de ceramică, dar nu-l deranja să o ajute pe ea să le caute.

Din fericire, în alte încăperi găsiră mai multe decît în prima. Jillian era extrem de atentă şi nota date clare despre orice găsea: locul, descrierea, condiţia în care era obiectul. N-avea să poată lua prea multe cu ea şi nu voia să distrugă dovezile care ar fi putut să ajute la întregirea puzzle-ului Anzar şi la aflarea nivelului pînă la care avansase civilizaţia lor. Fragmentele smălţuite şi pictate de ceramică pe care le găsise indicau existenţa şi folosirea unui cuptor de uscat, însă ea nu descoperise nici o urmă de vreunul. Avea să dureze multă vreme pînă cînd toate vestigiile vieţii anzarilor aveau să fie găsite şi puse cap la cap.

Kates deveni din ce în ce mai nerăbdător pe măsură ce timpul trecea şi ei nu găseau nimic în afară de ceea ce el numea „gunoaie".

Jillian devenea la rîndul ei, poate nu nerăbdătoare, ci puțin tulburată că nu găseau nimic altceva. Oare situl fusese prădat cu multă vreme înainte de tîlhari? Dacă era aşa, atunci poate că n-aveau să afle prea multe despre tribul Anzar judecînd doar după ce rămăsese.

Căuta atentă printr-o grămadă de dărăpănături cînd îşi dădu seama că făcuse un lucru monumental de prostesc. Bucuroasă că găsiseră tunelul şi, cu siguranță, Oraşul de Piatră, uitase cu totul de instrucțiuni.

Acestea nu se terminau odată cu mențiunea despre tunel. Mai erau şi alte indicații care, probabil, ar fi condus-o la Inima de Foc.

Se opri din lucru şi îi zîmbi lui Jorge.

— Cred că o să mă opresc pe ziua de azi, spuse. Mă deranjează umărul şi sînt obosită.

— Ar fi bine să te odihneşti, spuse el cu grija timidă de care dădea adesea dovadă.

— Aşa o să fac, răspunse ea, îndreptîndu-se înapoi spre tabără.

Majoritatea celorlalți erau deja acolo, plictisiți să tot taie cale printre buruieni spre cămăruțele acelea atît de asemănătoare, care nu ofereau nimic interesant. Erau cu o jumătate de zi înaintea ei, aşa că nu conta. Ben era în tabără, stînd cu picioarele încrucişate pe jos şi curățîndu-şi armele, apoi ungîndu-le cu ulei. Anunțat de vreun al şaselea simț de prezența ei, îşi ridică privirea. Jillian îi zîmbi, dar nu făcu nici un efort să-i vorbească, ci se îndreptă spre cortul ei.

Ben continuă ce făcea, dar pe chipul lui apăru o expresie gînditoare. De-a lungul săptămînilor pe care le petrecuseră

împreună, îşi făcuse obiceiul s-o privească pe Jillian, s-o studieze îndeaproape, încercînd să găsească vreo crăpătură în armura ei pe unde să poată ajunge la ea. Devenise expert în a observa chiar şi cele mai mici schimbări în comportamentul ei, iar în acel moment toate simţurile îi erau în alertă. Tînăra punea ceva la cale. Dar ce?

Jillian se aşeză cu picioarele încrucişate în cort. Avea în faţă instrucţiunile cifrate şi agenda deschisă în poală. Cu toate că memorase instrucţiunile cu săptămîni în urmă, încă o mai ajuta să le scrie în engleză. Era lămuritor. Un sunet din afara cortului o făcu să tresară şi să ascundă foaia de hîrtie sub saltea.

Ben deschise cortul şi se tîrî înăuntru, obligînd-o să se retragă cu spatele.

— Te rog, intră, spuse ea sarcastic.

— Mersi, răspunse el făcîndu-i semn cu ochiul. Am intrat. Bine, hai, spune-mi ce se petrece.

Se aşeză alături de ea, iar ei i se păru că n-avea să-l clintească de acolo dacă nu-i dădea un răspuns mulţumitor. Semnul jucăuş din ochi nu era decît o mască pentru hotărîrea lui de neclintit.

Scoase hîrtia şi i-o întinse.

— Mi-am amintit că mai existau nişte instrucţiuni, că nu se terminau la tunel.

Se asigură că vorbea destul de încet încît să nu fie auziţi de afară. Ben citi ce scrisese ea.

— Ce ai de gînd cu asta?

— Nu ştiu.

Jillian oftă, iar în ochi i se citi nehotărîrea.

— Ce am găsit pînă acum nu e cutremurător, cu siguranţă nu aşa cum a fost descoperirea sarcofagului lui Tutankamon sau a sitului de la Ouosalla. Am dovada că aici au locuit

oameni, dar nimic, absolut nimic care să indice faptul că erau un trib necunoscut. Avem un tunel de mare artă care duce aici, dar nu mare lucru în plus. Arheologii vor fi interesați și pînă la urmă cineva o să finanțeze o expediție de anvergură aici, dar nu am găsit nimic care să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Voiam ceva care să revoluționeze arheologia, să o forțeze să-i recunoască meritele tatei, și n-am găsit nimic atît de dramatic.

Ben ridică hîrtia.

— Dacă nu cumva e aici.

— Da, repetă ea mohorîtă.

El îi apucă bărbia în palmă și o ridică, zîmbind trist și privind-o o clipă. După aceea se aplecă și o sărută.

— O să caut eu giuvaierul cît le distragi tu atenția băieților răi, murmură. Dacă Inima de Foc este aici, o să te anunț și ne hotărîm atunci ce să facem. Nu are rost să-ți faci atîtea probleme din cauza unui giuvaier care s-ar putea să nici nu existe.

— O, dar există.

— Atunci există un risc destul de mare ca altcineva să o fi luat de aici cu multe secole în urmă. Oamenii nu obișnuiesc să lase nestemate uriașe la vedere, chiar dacă s-au țesut superstiții în jurul lor. Inima de Foc nici măcar nu are vreun blestem amenințător.

— Ar putea să fie un blestem pentru noi, însă.

— O să vedem mai tîrziu. Chiar dacă nu este aici, poate găsesc altceva care să-ți placă. Cine știe? Poate că oamenii ăștia și-au ascuns toate lucrurile interesante.

— Sigur așa au făcut din ce-am văzut pînă acum.

— Atunci o să descoperim restul mîine.

Jillian își mușcă buza și-l privi fix. Cu o lună înainte nu ar fi avut încredere nici să-l lase să-i apere mîncarea de prînz, darămite să caute ceva atît de important cum era giuvaierul.

De atunci şi pînă în acel moment, însă, ajunsese să aibă încredere să-şi lase pînă şi viaţa pe mîna lui. Şi cum viaţa ei era infinit mai importantă decît Inima, nu vedea de ce să nu-l lase să caute nestemata.

— O să fii atent? şopti. O să te asiguri că nu te urmăreşte nimeni?

— Promit. Şi dacă găsesc ceva, tu afli prima.

* * *

Ben nu făcu nimic neobişnuit în dimineaţa următoare. Merse alături de ceilalţi sus, la primul şir de încăperi, şi îi ajută să mai cureţe alte cîteva, apoi îi lăsă pe Jillian şi pe Jorge să caute prin ele, iar el şi restul bărbaţilor se întoarseră în tabără. Kates n-o pierdea decît rar din ochi pe Jillian în ultima vreme, aşa că el rămăsese sus. Ben îşi făcu de lucru prin tabără cu diferite sarcini mici, apoi se aşeză la umbră, gata să tragă un pui de somn. Dutra adormi şi el.

Cînd sforăiturile din pieptul acestuia deveniră regulate, Ben se ridică, îşi puse puşca pe umăr, ca de obicei, cu toate că nu găsiseră nimic mai periculos decît nişte şerpi pe acolo, şi părăsi tabăra. Nici unul dintre ceilalţi nu-i dădu prea mare atenţie. Avusese grijă, în noaptea de dinainte, să ascundă lanterna într-un loc aflat la o oarecare distanţă de tabără. O luă de unde o lăsase, sperînd că nu va avea nevoie de ea.

Începuseră să exploreze, normal, în zonele din apropierea taberei. Codul lui Jillian spunea că piatra se afla într-o încăpere specială, vizavi de intrarea în tunel. Ben studie canionul rotund şi observă că marginea cea mai îndepărtată de locul în care se afla era puţin mai înaltă. Putea să se orienteze după ea odată ce pierdea din vedere tunelul. Canionul avea cel puţin un kilometru lungime şi cel puţin o dată

şi jumătate pe atît în lățime. Pe jos erau, peste tot, copaci mici şi tufişuri. Nu ştia nici el sigur de ce, dar acei copaci îl deranjau. De ce nu erau mai mari? Cu atîta soare între zidurile de piatră, ar fi trebuit să crească nişte adevărați giganți acolo. Cu toate că ploua în fiecare zi, ploile abundente n-ar fi putut să erodeze terenul la fel cum făceau pe cîmpia amazoniană. Solul de aici rămînea închis între pereții canionului.

Şi pe unde se scurgea apa, dacă tot venise vorba? Trebuia să se scurgă, altfel canionul s-ar fi transformat în lac, nu ar fi fost căptuşit cu terenul fertil de sub bocancii săi. Bogăția solului făcea ca înălțimea copacilor să fie şi mai misterioasă.

Doar dacă nu cumva aceştia nu erau foarte bătrîni. Se opri şi se uită la trunchiul lucios al unuia dintre ei şi simți fiori pe şira spinării. Ce gînd cutremurător. Oare pe solul canionului nu fusese vegetație pînă de curînd? Oare tribul Anzar dispăruse doar de cîteva zeci de ani, nu de secole?

Nu. Imposibil. Dacă ar fi fost acolo atît de recent, Jillian ar fi găsit mai multe dovezi ale existenței lor.

Asta doar dacă nu cumva plecaseră şi luaseră cu ei tot ce aveau de preț.

Se scutură. Nu trebuia să gîndească aşa. Era nevoie să se ocupe de ce avea de făcut, anume să găsească locul indicat de notițele lui Jillian.

Era greu să traversezi canionul, pentru că nu voia să folosească maceta şi să lase în urmă o potecă pe care pînă şi Kates să poată merge. Se gîndi că era cam acelaşi lucru, fiindcă ar fi fost la fel de mult efort şi să taie vegetația. Se oprea din cînd în cînd, ca să se asigure că nu era urmărit, şi inclusiv asta dura ceva. Ajunse în cealaltă parte a canionului cam într-o oră.

De aproape se vedea o adîncitură în peretele de stîncă, dar era greu să ajungi la ea. Undeva ar fi trebuit să găsească o rampă cioplită, dacă modelul se aplica şi acolo. Probabil că era ziua lui norocoasă, fiindcă găsi o rampă în numai cîteva minute.

Îşi făcu loc să urce şi sus observă ceva diferit. Spre deosebire de celelalte rampe, aceea era dublă. Încă una se ridica din direcţie opusă şi se întîlneau într-un V cu susul în jos, la primul şir de încăperi.

Chiar înainte, conform instrucţiunilor lui Jillian, în nişă, era templul Anzar. Ben se uită în sus şi se cutremură din nou. La înălţime, deasupra capului său, erau coloane imense de piatră, sculptate în stîncă. Erau aproape cu totul ascunse de vegetaţie, dar se distingea suficient din forma lor iniţială ca să-ţi dai seama ce erau.

Se apropie şi începu să caute intrarea printre draperiile grele, verzi şi vii, împungînd plantele cu un băţ. Cînd acesta lovea în piatră, Ben făcea cîţiva paşi într-o parte şi împungea din nou. La a patra încercare, băţul împunse în gol, iar el ştiu că găsise ce căuta.

Avea nevoie de lanternă, pînă la urmă. Desfăcu lianele cu mîna şi le ţinu la o parte, apoi aprinse lumina şi mişcă fasciculul prin camera imensă din spatele lor. Imaginea îl făcu să blesteme pe ton scăzut.

Statui. Fir-ar să fie! Statui mari, sculptate în piatră. Erau mai mari decît un om, poate de doi metri, înainte să fie ridicate pe piedestalurile care le susţineau. Cu tot cu acestea se înălţau la aproape trei metri.

Măiestria cu care fuseseră sculptate o întrecea pe aceea a incaşilor şi a mayaşilor, cu toate că se asemăna cu acestea. Trăsăturile figurilor erau mai puţin exagerate, proporţiile, mai aproape de normal. Se cutremură de emoţie şi îşi dădu seama

că uitase să mai respire. Se forță se expire, dar nu reuşi să scape de sentimentul de ireal şi de uimire.

Statuile reprezentau figuri războinice. Fiecare purta o altă armă, unele aveau sulițe, altele arcuri şi săgeți sau ghioage.

Şi toate erau femei.

Capitolul 15

Avansă mai precaut, făcîndu-şi loc prin împletitura de liane pînă la adăpostul întunericului răcoros din interiorul templului. Se simțea de parcă ar fi fost un intrus, de parcă ochii adormiți care-l priveau de sus ar fi ştiut că nu era locul său acolo. Era bărbat şi, deci, străin pentru sălile în care păşise. Nu mai avusese niciodată acel sentiment, nici măcar cu acea ocazie memorabilă în care urmase o doamnă la toaleta femeilor.

Ei bine, Jillian putea să se bucure. Avea parte de o descoperire uluitoare. Chiar şi fără Inima de Foc, acele statui aveau să dea lumea peste cap, şi nu numai pe aceea a arheologilor. Istoricii aveau să ardă de dorința de a le vedea, doar ca să înțeleagă ce însemna existența lor.

Nu exista nici o capcană, podeaua nu se prăbuşi în fața lui. Sub picioare, Ben avea stîncă solidă. Nu făcu decît să meargă pur şi simplu prin mijlocul sălii imense, tăiată în piatră, printre două şiruri de femei războinice, eterne străji ale templului.

Era la capăt, într-un alcov. Un mormînt, şi el cioplit din piatră. Acoperit cu praf şi pînze de păianjen, la fel ca toate celelalte lucruri din acea sală cufundată în tăcere. Pe capac era sculptată în basorelief o figură masculină. Deasupra mormîntului, într-o nişă separată, era încă o santinelă. Strălucind chiar şi prin praful unui număr necunoscut de ani, reflectînd

roşu lumina lanternei şi făcîndu-l pe Ben să nu mai respire de emoţie, era Inima de Foc.

Imensă, mai mare decît pumnul său, avea forma aproximativă a unei inimi umane.

O avere îl privea în ochi. Ben ştia cîte ceva despre diamante, fiindcă locuise în Brazilia atît de multă vreme, iar acela clar părea să fie unul dintre ele. Presupuse că exista o posibilitate ca bijuteria să fie, de fapt, o piatră semipreţioasă, dar el nu prea credea asta. Giuvaierul avea prea mult foc, prea multă profunzime. Fusese tăiat rudimentar, dar chiar şi aşa, era magnific. Majoritatea diamantelor colorate aveau nuanţe palide. Cele intens colorate erau extrem de rare, de obicei foarte mici şi foarte scumpe. Auzise că diamantele roşii erau cele mai rare, iar el, iată, se uita direct la unul care nu doar că avea o culoare profundă, aprinsă, dar era cel puţin cît diamantul Cullinan, dacă nu chiar mai mare. Giuvaierul era literalmente de neprețuit.

Dar, oare, merita ca ei să moară pentru el? Dacă afla Kates despre el, cineva ar fi fost omorît. Fie el ar fi trebuit să-i omoare pe Kates şi pe Dutra, fie şi-ar fi riscat viaţa, pe a lui şi pe a lui Jillian, dar şi pe acelea ale tuturor celor care îi însoţeau.

Pe de altă parte, dacă el era singurul care ştia despre diamant...

Se strecură în spatele mormîntului, luminînd cu lanterna în jur, ca să se asigure că nu era nimic acolo. Spaţiul era liber. Într-un colţ stătea un şarpe încolăcit, dormind cît digera ultimul şoarece pe care-l mîncase. Îl împinse cu băţul şi-l privi cum se strecura în tăcere la adăpost. După aceea, întinse mîna şi luă cu grijă Inima de Foc din locul în care se odihnea.

Piatra era surprinzător de grea, avînd, probabil, aproape jumătate de kilogram. Ben suflă deasupra ei, ca s-o curețe de

praf, apoi o şterse de cracul pantalonilor, iar roşul adînc sclipi aprins, încîntîndu-l, fermecîndu-l. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată, cald spre deosebire de restul diamantelor, care erau reci.

Jillian nu avea nevoie de diamant ca să atragă atenţia lumii. Statuile aveau să îndeplinească acest scop. Oricum ea nu voia bani. Dacă ar fi avut Inima de Foc şi s-ar fi întors întregi la Manaus, n-ar fi făcut decît să-l predea guvernului brazilian. Dar, Doamne, cîte ar fi putut să facă el cu giuvaierul! Însemna mai mulţi bani decît ar fi ştiut să cheltuiască. Ar fi putut să-şi cumpere propria barcă şi să înceapă un serviciu de închirieri, poate chiar să se extindă în domeniul închirierilor de avioane. Avea licenţă de pilot de ani buni, pentru că multe locuri de pe Amazon nu erau accesibile decît prin aer, iar el îşi dăduse seama de posibilităţile pe care le deschidea acest lucru. Ar fi putut să-i ofere lui Jillian orice-i dorea inima, tot restul vieţii ei. Nu că ea şi-ar fi dorit prea multe. Ce să-i cumperi unei femei care se simţea fericită doar săpînd în ţărînă? Şi mai multă ţărînă?

Conştiinţa nici măcar nu îi şopti. Ascunse piatra în interiorul cămăşii, apoi suflă atent în nişa unde stătuse aceasta, ca să redistribuie praful şi să ascundă faptul că acolo stătuse ceva pînă de foarte curînd. Doar nu jefuia morminte şi nici nu distrugea vreun artefact valoros. Dacă ar fi găsit diamantul în timp ce săpa, nimeni nu ar fi obiectat şi i s-ar fi permis să profite de el. Dat fiind că vieţile lor depindeau de cît de bine reuşea el să-l ascundă, ei bine, nici nu avea de ales.

Se uită atent în jur. Orice altfel de comoară i-ar fi pus într-un pericol la fel de mare ca şi diamantul. Nu văzu, însă, nici aur, nici argint şi nici alte giuvaieruri. Lucrurile mergeau bine. S-ar fi simţit mai liniştit dacă ar fi putut să cerceteze templul mai îndeaproape, dar nu voia să tulbure ordinea lucrurilor din

interior şi mai mult decît o făcuse deja. Se ocupă de ultimele detalii, ştergînd cu grijă urmele de paşi pe care le lăsase în spatele mormîntului.

Trebuia să se întoarcă. Jillian stătea, probabil, ca pe ace aşteptîndu-l. N-ar fi lăsat pe nimeni altcineva să-i vadă neliniştea, bineînţeles, dar lui sigur i-ar fi spus vreo două dacă ar fi crezut că pierduse vremea în căutarea diamantului. Zîmbi, gîndindu-se la cît de fericită o va face cînd îi va povesti despre statui. Ochii ei verzi vor străluci iar pe chip o să-i apară acea expresie de plăcere extremă care-l fascina şi-l făcea să o dorească, să vrea s-o vadă cu aceeaşi expresie pe chip în timp ce făcea dragoste cu ea. Voia să-l dorească şi pe el cu aceeaşi pasiune cu care îşi dorea să reabiliteze numele tatălui ei şi să găsească vase sparte şi oase vechi.

Statuile rămaseră de strajă de-a stînga şi de-a dreapta templului, în timp ce el merse pe lîngă ele, prin sala plină de ecouri, spre arcada slab luminată care marca intrarea.

Pe drumul de întoarcere se gîndi mai bine şi decise să nu intre în tabără cu diamantul sub cămaşă. Al naibii lucru era prea mare. Îl împături cu grijă în batistă şi îl îngropă în acelaşi loc în care ascunsese lanterna mai devreme. Avea de gînd să-l recupereze mai tîrziu şi să-l ascundă mai bine.

Jillian stătea în faţa cortului ei cînd Ben intră în tabără. Ridică imediat capul, dar nu-i spuse nimic.

— Unde dracu' ai fost? se răsti Kates. Tu ai făcut regula care spune că nimeni nu pleacă fără să spună altcuiva unde este.

Ben îl ignoră şi i se adresă în schimb lui Jillian:

— Am găsit templul.

Ea sări în picioare, cu privirea luminată de entuziasm.

— Cum este? E în stare bună?

— Scumpo, răspunse el tărăgănat, trebuie să-l vezi ca să crezi.

Toată lumea se apropie de ei, iar Kates îl apucă de braţ.

— Ce ai găsit?

— Un templu, repetă el. Statui, chestii din astea.

Pe buzele lui Jillian cuvîntul se formă: *„statui"*, dar nici un sunet nu veni dinspre ea. Kates părea nerăbdător.

— Şi altceva?

— Un fel de mormînt, cred. Nici o comoară sau aşa ceva, dacă asta mă întrebi.

Minciuna îi ieşi cu uşurinţă din gură. Se gîndi că lipsa comorilor nu conta deloc pentru Jillian, dacă era să judece după expresia de pe chipul ei, care semăna mult cu aceea a unui copil în dimineaţa de Crăciun. Rîse deodată şi o trase în braţele sale, răsucind-o pe loc.

— Vrei să vezi? întrebă. Dacă ne grăbim, ajungem pînă acolo şi înapoi înainte să se lase întunericul.

Abia dacă terminase de vorbit că ea se şi zbătea să-i scape.

— Am nevoie de aparatul de fotografiat, se grăbi să spună. Şi de carnetul de însemnări. Sînt în cort. Stai să le iau şi mergem...

— Bine, bine, spuse el ca s-o liniştească. Templul nu pleacă nicăieri. Îţi tot spun asta, dar tu nu mă asculţi.

Merseră cu toţii, chiar şi Dutra, şi de această dată folosiră macetele ca să-şi croiască drum şi să le fie mai uşor în excursiile viitoare.

— Ce fel de statui? întrebă Rick. Mai mici, aşa?

Ben se întrebă la ce spera. Oare şi-ar fi dorit o statuetă cît Oscarul, făcută din aur?

— Nu, sînt destul de mari. Sculptate în piatră.

— Aha.

Dezamăgirea lui Rick era evidentă.

— Nu mi-am băgat nasul prea mult, spuse Ben. Poate că mai erau lucruri mici în vreo cameră laterală, dar eu n-am văzut nimic.

Spera din tot sufletul să nu găsească nimic mai mic. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume, fiindcă nu era gata să-i ascundă lui Jillian existenţa templului.

Cînd se apropiară suficient de mult încît să vadă coloanele, Jillian îşi muşcă buza de jos şi îşi ţinu răsuflarea. Era atît de aproape de el încît Ben o simţi tremurînd. O cuprinse pe după talie şi o trase spre el.

Vicente reteză cu maceta lianele care acopereau intrarea, iar acestea căzură încolăcite la picioarele sale, ca tot atîţia şerpi. Arcada de lumină ajungea acum mai adînc în sala mare. Ben aprinse lanterna şi îi făcu semn lui Jillian să intre. Ceilalţi îi urmară nerăbdători.

Mută lanterna încet, de jos în sus, de-a lungul coloşilor de cîte trei metri. Jillian îl prinse de braţ. Unghiile ei îi înţepau pielea. Era tăcută şi se uita la statui nevenindu-i să creadă.

Pepe şi Eulogio rămaseră neclintiţi, cu expresii îngheţate pe chip, amintindu-şi poveştile antice pe care războinicele de piatră le aduceau la lumină.

Un moment lung, nimeni nu spuse nimic, fiindcă toţi erau uluiţi de imensitatea sălii, de gravitatea străjerilor din piatră. Pînă şi Rick, care nu avea nimic sfînt şi al cărui interes pentru culturile antice era egal cu zero, părea să simtă ceva, un aer solemn, poate. Nu se simţea nici un pericol. Intraseră într-un loc sacru, în care pacea era regină.

Jorge se apropie de piciorul uneia intre statui şi se uită în sus, apoi întinse cu grijă mîna şi atinse piatra.

— Cine sînt? şopti pînă la urmă, pe un ton uluit, curios.

Cu toate că şoptise, pereţii imensei încăperi prinseră sunetul şi îl amplificară, aşa că toţi îi auziră cuvintele.

Jillian încă mai tremura şi se sprijinea de Ben.

— Cred că sînt într-adevăr... amazoanele, răspunse pe acelaşi ton uluit, de parcă lucrurile pe care le vedea erau mai mult decît ar fi putut să înţeleagă. Ben cunoştea bine sentimentul. Nici el nu-şi revenise încă din şocul iniţial.

Mintea ei se agita cu frenezie, încercînd să cuprindă toate unghiurile posibile, să acopere toate ramificaţiile existenţei acelor statui. Cum ajunseseră aceste femei războinice tocmai *acolo*, în jungla sud-americană? Amazoanele erau numai un mit şi nimic mai mult. Se presupunea că erau un trib de femei războinice, că o dată pe an făceau copii cu un trib de bărbaţi din apropiere şi că luptaseră de partea Troiei în Războiul Troian. Nu fusese niciodată găsită vreo dovadă a existenţei lor, la fel cum nu existau dovezi nici despre Atlantida. Amîndouă erau mituri.

Şi cu toate astea... iată-le. Într-un loc în care existenţa lor nu avea nici un motiv logic. Cum era posibil ca mitologia Greciei Antice să fi ajuns adînc în acea junglă, cînd acolo existau triburi întregi care nu văzuseră în viaţa lor omul alb sau care nu cunoscuseră civilizaţia modernă decît cu puţini ani în urmă? Cum se putea ca acele statui să fie bazate pe o legendă din mitologia greacă? Sau era doar o asemănare? Oare triburi de femei războinice existaseră pe ambele continente?

O posibilitate interesantă era ca, într-un fel sau altul, poveştile greceşti să se bazeze pe legenda tribului Anzar. Cine ştia cît timp existase acesta? Poate că în urmă cu nu se ştia cîte mii de ani, vreun călător antic le descoperise pe aceste femei războinice şi se întorsese în ţara sa cu sămînţa acestui mit.

— Doamne, şopti.

— Da, ştiu. Aproape că la fel am gîndit şi eu cînd le-am văzut, spuse Ben. Mormîntul e la capătul sălii.

Îşi folosi lanterna ca să ie arate drumul, dar încăperea era prea mare ca lumina să ajungă pînă la peretele opus.

Grupul păşi de-a lungul coridorului din piatră, mărginit de statui. Toţi se simţeau mici şi neînsemnaţi în comparaţie cu sala şi cu rîndurile de santinele tăcute. Vorbeau în şoaptă, de parcă orice altceva ar fi tulburat sfinţenia acelui loc.

Ajunseră la mormînt, iar fasciculele combinate ale lanternelor dansară pe suprafaţa acestuia, pe deasupra basoreliefului de pe capac. Lui Jillian i se tăie răsuflarea cînd văzu trăsăturile masculine sculptate în piatră, puternice, dure, masculine, calme şi sigure, chiar şi în lungul somn al morţii. Acela era un bărbat care şi-ar fi dat viaţa fără să ezite pentru femeia pe care o iubea. Acela era un bărbat pentru care o femeie să plîngă o viaţă, în jurul căruia se ţeseau legende. Nimic din jur nu indica poziţia mormîntului reginei, dar în nişa de deasupra criptei războinicului era nişa în care aceasta îşi lăsase inima sa de războinică, să-l apere de-a lungul vremurilor.

O nişă goală şi prăfuită. Jillian nu reuşi să se stăpînească şi, tremurînd de uşurare, se întoarse şi îşi ascunse chipul pe umărul lui Be, iar el o luă în braţe. Slavă Domnului că nu era nici o Inimă de Foc acolo, se gîndi ea. Nici un diamant roşu, imens, care să le pună vieţile în pericol cu valoarea sa. Pe Kates nu-l interesau statuile, oricît ar fi fost ele de importante pentru arheologie. Erau din piatră, fără valoare intrinsecă în afara a ceea ce reprezentau, iar scoase din contextul tribului Anzar, nu însemnau nimic. Fiecare cîntărea, probabil, sute de kilograme, poate chiar o jumătate de tonă sau mai mult, aşa că ar fi fost imposibil de transportat chiar şi dacă ar fi avut un preţ foarte mare. Mai tîrziu, după ce existenţa avea să le fie înscrisă, iar contextul, cunoscut, vor deveni neprețuite, la fel

ca Mona Lisa, dar în acel caz valoarea lor depindea de măsura în care lumea ştia despre ele exact aşa cum se aflau acolo, în locul lor iniţial.

Kates lumină podeaua cu lanterna, uitîndu-se la urmele de paşi pe care Ben le lăsase înainte. Se apropie de mormînt şi aruncă o privire în spatele lui.

— Fii atent la şerpi, spuse Ben pe un ton nonşalant.

Kates se strecură în spatele mormîntului şi lumină cu lanterna spaţiul îngust din piatră, ca să-l observe mai îndeaproape. Îşi trecu degetul prin praf.

— Evident, a existat cu adevărat un giuvaier numit Inima de Foc, spuse Jillian, găsind în sfîrşit suficientă forţă ca să se îndepărteze puţin de Ben. El nu prea voia să-i dea drumul şi rămase cu palma pe talia ei.

— Dar nu avem cum să ştim de cînd nu mai este aici sau cine l-a luat. Cum nimic altceva n-a fost atins, probabil că tribul Anzar a plecat cu tot cu diamantul.

— Ei bine, dacă mormîntul e atît de al naibii de important, de ce nu l-au luat şi pe ăsta? întrebă Kates pe un ton poruncitor.

Era foarte supărat şi abia dacă mai reuşea să-şi ţină firea. Jillian se uită spre mormînt. Avea cel puţin doi metri şi jumătate lungime.

— Cine ştie cît e de greu. Oricum ar fi fost imposibil de scos prin tunel. Din ce-am văzut, tribul Anzar nu a murit. Se pare că au plecat de aici şi şi-au luat cu ei bunurile personale şi comorile. Tot ce au lăsat în urmă, în afară de ceramică, e templul ăsta.

— La ce ne foloseşte un mormînt de piatră? strigă Kates, cu chipul schimonosit de furie la gîndul că visurile sale de îmbogăţire se făcuseră praf. La ce folosesc statuile astea blestemate?

— Ştiai că expediţia asta e riscantă, spuse Ben rece. Nimic din junglă nu e sigur.

Kates părea gata să explodeze. Un muşchi îi zvîcnea în falcă şi avea pumnii strînşi. I se făcea rău cînd se gîndea la banii pe care-i cheltuise, la datoriile pe care le avea... la oamenii cărora le era dator.

— Poate e ceva înăuntru, spuse.

Jillian tresări vizibil cînd îl auzi propunînd să desfacă mormîntul.

— Nu prea cred, se forţă să rostească. Nu au lăsat nimic de valoare, din ce-am găsit eu. Nici aur, nici argint, nimic.

Kates îşi pierdu din nou răbdarea.

— Fir-ar al dracului, trebuie să găsim ceva!

— Uită-te în jur, rosti ea apăsat. Vezi măcar ceva placat cu argint? Nu e nimic aici. Dacă a existat vreo comoară, tribul a plecat cu tot cu ea. Nu mai este. Poate că anzarii au fost absorbiţi de cultura incaşă. Poate că de asta au fost incaşii atît de bogaţi. Orice s-ar fi întîmplat, acum nu mai e nimic aici.

Kates părea ameţit, bolnav.

— Trebuie să fie, bombăni.

Ea flutură din mînă, arătînd la templul din jur.

— Eu nu văd nimic.

Kates se răsuci pe călcîie şi se îndreptă grăbit spre intrare, făcînd lumina lanternei să se mişte haotic. Dutra îl urmă, dar restul rămaseră în templu, încă uluiţi de ce găsiseră.

— N-ar trebui să facem cîteva fotografii? întrebă Ben zîmbindu-i lui Jillian.

Uimită că uitase, ea începu să umble la aparat, dar mîinile îi tremurau atît de tare încît nu reuşea să-l ţină drept.

— Nu pot, spuse pînă la urmă, pe un ton răguşit, ridicînd privirea spre el. Tremur prea tare. Poţi să fotografiezi tu, cît iau eu notiţe?

El îi luă aparatul, iar ea îl învăţă să-l folosească. Era ca pentru neşcoliţi, cu totul „automat", atît de simplu încît oricine putea să-l folosească – presupunînd că reuşea să-l ţină nemişcat, lucru care, pentru moment, pe ea o depăşea. Ben nu trebuia decît să îndrepte aparatul spre ce voia să fotografieze şi să apese pe un buton. Blitul şi focusul automate aveau grijă de tot restul.

Făcu mai multe poze cu mormîntul, apoi merse de la o statuie la alta, în timp ce Jillian nota cu repeziciune, la lumina lanternei pe care o ţinea cu neîndemînare la subraţ. Ce o uimea şi mai mult, acum că observase, era că statuile aveau trăsături subtil diferite, lucru care îi dădu de înţeles că ele avuseseră drept modele femei reale, poate care chiar apăraseră cîndva mormîntul războinicului. Individualitatea lor le făcea să fie şi mai preţioase, neegalate oriunde în lume.

— Te bucuri? întrebă Ben privind-o.

Ea îi zîmbi fericită.

— Bucurie nu e cuvîntul potrivit.

— M-am gîndit eu că o să-ţi placă.

— N-am crezut că o să găsim aşa ceva. O să fie mai faimoase decît colecţia de marmură a lui Elgin.

El o privi întrebător.

— Există cineva care colecţionează marmură?

Ea rîse scurt.

— Statui din marmură, nu marmură pur şi simplu.

— Aşa mai merge, spuse el zîmbind larg, netulburat.

— Senhor, senhor, uite!

Strigătul urgent venea de la Jorge, care îşi înfipsese degetele într-o crăpătură din piatră şi trăgea cu toată forţa.

— Senhor, cred că e o uşă.

Lui Jillian îi sări inima din piept cînd se apropiară cu toţii ca să investigheze ce găsise Jorge. Arăta, într-adevăr, precum

conturul unei uşi cu arcadă, dar oricît ar fi tras de ea, din orice punct, aceasta nu se mişca.

— Încercaţi să împingeţi, sugeră ea.

Ben puse amîndouă mîinile pe marginea din dreapta şi împinse. Nu se întîmplă nimic. Se mută în partea stîngă şi încercă acelaşi lucru. Bucata de piatră scîrţîi. El îi aruncă o privire exasperată şi împinse cu toată forţa. Încet, bucata îngustă se deschise cu şuier, piatră frecîndu-se de piatră, iar aerul rece le mătură picioarele.

— E un alt tunel, spuse Ben luminînd cu lanterna întunericul din faţă. Deci aveau mai multe ieşiri pînă la urmă.

— Să vedem unde duce? întrebă Jillian.

— Nu acum. Nu avem timp. Hai să terminăm de făcut poze, ca să ne întoarcem în tabără înainte de lăsarea întunericului.

Sorele apunea cînd grupul părăsi templul. Jillian se miră că Rick rămăsese cu ei, dar acesta se arătă uimitor de interesat. O prinse din urmă pe drumul înapoi.

— Asta încerca tata să găsească înainte să moară? întrebă după ce o însoţise cîteva minute în tăcere.

— Da. Dovada că tribul Anzar a existat.

— Deci nu era nebun?

— Nu. Poate că visa la lucruri îndrăzneţe, dar era foarte realist.

— Ce-o să faci acum?

— O să scot fotografiile şi o să anunţ guvernul brazilian. Descoperirea o să-l repună în drepturi pe tata. Arheologii o să vină curînd cu sutele aici, şi totul datorită tatei şi muncii sale.

Rick tăcu din nou, apoi spuse:

— Mă bucur că ai găsit statuile, chiar dacă nu e nici o omoară.

— E o comoară, spuse ea cu blîndețe, doar că nu din aceea la care te aşteptai tu.

— Da, presupun că ai dreptate.

Rick rămase în urmă, fiindcă evident spusese tot ce voia să spună. De cînd ea îşi riscase viața ca să-l salveze, fratele ei nu mai era deloc ostil, dar părea să nu se simtă în largul lui, de parcă ar fi fost doi străini obligați de împrejurări să îşi vorbească. Jillian se bucura că Rick nu mai era atît de înverşunat împotriva ei, nici nu o mai ura, dar accepta că nu aveau să fie vreodată apropiați. Erau prea diferiți şi nu aveau nici măcar amintiri comune din copilărie care să-i lege unul de celălalt. Rick fusese atît de supărat cînd profesorul se căsătorise cu mama ei încît pur şi simplu se desprinsese de familie şi nu mai avusese decît un minim contact cu mama sa vitregă, iar mai tîrziu, şi mai puțin cu Jillian. Cînd ea ajunsese destul de mare ca să-şi dea seama de ce se întîmpla, Rick se mutase deja la casa lui.

Imediat ce ajunseră în tabără, acesta începu să-i povestească lui Kates despre tunelul nou-descoperit, dar Kates nu păru interesat. Se răstit la Rick să tacă şi intră în cort. Rick ridică din umeri şi se apropie de ceilalți bărbați, care se pregăteau pentru un joc de cărți.

Jillian se aşeză şi începu să scrie, cu totul absorbită de gîndurile ei, explorînd diverse teorii legate de existența statuilor. Ramificațiile erau atît de ample încît nici măcar nu putea să le cuprindă pe toate cu mintea. Se deschideau posibilități ce păreau ridicole, cu totul nerealiste. Statuile, pe de altă parte, erau foarte adevărate. Le văzuse şi le fotografiase. Poate, explorînd atent zonele din jur, aveau să scoată la iveală mai multe informații despre Anzar, iar istoria acestora avea să ajungă cunoscută. Ei i-ar fi plăcut foarte mult să afle ce li se întîmplase. De ce plecaseră de acolo şi încotro se îndrep-

taseră? Oare tribul chiar fusese format numai din femei, sau statuile erau feminine pentru că femeile fuseseră, dintr-un motiv sau altul, dominante? Dacă făcuseră copii cu un trib de bărbaţi, cine erau aceia? Unde trăiseră? Oare din cauza lor dispăruse tribul Anzar? Oare cele două triburi se uniseră pur şi simplu şi, dacă da, ce se întîmplase cu ele? Atît de multe întrebări şi toate fascinante.

Se retrase în cort mai tîrziu decît de obicei, cu mintea încă alergînd după răspunsuri. Bărbaţii rămaseră afară, ca să vorbească şi să rîdă. Jillian aţipi aproape imediat, nu rămase trează toată noaptea, aşa cum îşi imaginase că avea să păţească. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de fericită.

Capitolul 16

Ben se strecură pe tăcute afară din tabără în dimineaţa următoare, înainte de răsărit, cît timp ceilalţi încă dormeau. Dacă nu greşea, Kates n-avea să mai vadă vreun motiv pentru care să rămînă acolo mai mult, fiindcă, evident, nu avea ce comori să fure. Ar fi fost isteţ din partea lui să ia diamantul cît avea ocazia.

În tabără, Kates, care nu dormise deloc bine, se trezi şi se uită afară din cort exact în momentul în care Ben dispărea din tabără. Se încruntă. Ce naiba punea la cale blestematul? Îşi luă pistolul şi ieşi din cort, apoi se apropie de cortul lui Dutra, cu grijă să facă zgomot cît mai puţin.

— Dutra! şuieră.

Sforăitul dinăuntru se opri puţin, apoi reîncepu.

— Dutra! spuse Kates din nou. Trezeşte-te, fir-ar să fie.

Sforăitul se opri, iar Kates auzi cum Dutra îşi mişca trupul mare, ridicîndu-se.

— Ce? veni răspunsul morocănos.

— Lewis tocmai a şters-o din tabără. Îl urmăresc. Dacă auzi foc de armă, ştii ce să faci.

— Da, spuse Dutra.

Kates nu se obosi să-i mai dea şi alte explicaţii, ci plecă după Lewis, încercînd să nu piardă din vedere raza slabă de lumină care se vedea dinspre acesta, acum că ieşise din tabără. Nu avea încredere să-l scape din vedere şi toată

noaptea se gîndise că Lewis fusese singur în templu înainte să le spună vreunuia dintre ei că pleca. Dacă diamantul ar fi fost acolo, oare Lewis l-ar fi lăsat sau l-ar fi luat cu el? Kates ştia foarte bine ce ar fi făcut el însuşi în acea situaţie, aşa că de ce să creadă că Lewis s-ar fi comportat diferit? Nu i se păruse niciodată genul care să joace conform regulilor.

După ce Kates plecă, Dutra ieşi din corul său şi rămase tăcut, în picioare, cu pistolul în mîna imensă şi cu incisivii ascuţiţi la vedere din cauza zîmbetului crud care-i apăruse pe figură.

Rick, din cortul cel mai apropiat de acela al lui Dutra, se răsuci, gemu, apoi adormi la loc.

Pepe şi Eulogio se treziseră amîndoi la prima şoaptă grăbită a lui Kates şi rămăseseră nemişcaţi, tăcuţi, în întuneric.

Jillian se trezi brusc, cu o senzaţie nefirească de alarmă. Ascultă foarte, foarte atentă. Nu se auzea nimic aproape de cortul ei, dar ceva se auzea. Cineva respira. Reuşise vreun animal de pradă să intre prin tunel? Puţin probabil, se gîndi. Acolo nu era nici un pic de lumină şi nici un animal n-ar fi intrat de bunăvoie într-un loc în care să nu vadă nimic. Întinse mîna după lanternă, gîndindu-se să deschidă cortul şi să lumineze orice era afară.

Ceilalţi sforăiau liniştiţi.

* * *

Ben se lăsă într-un genunchi şi dădu la o parte ţărîna de deasupra diamantului împăturit în batistă, apoi îl ridică atent din ascunzătoare. Îl scoase din batistă, pe care o scutură, ca să nu fie nevoit să-şi ascundă în cămaşă prea mult pămînt, apoi înveli din nou diamantul cu ea.

— Mi s-a părut mie că pui ceva la cale, spuse Kates pe un ton letal.

— Rahat, spuse Ben pentru sine, în timp ce se arunca din reflex la pămînt, aruncînd lanterna, dar fără să scape giuvaierul.

Kates trase, dar nu-l nimeri în întuneric.

* * *

În tabără, toată lumea se trezi la auzul focului de armă şi toţi se repeziră să iasă din corturi. Pepe şi Eulogio tăiară partea din spate a corturilor lor şi se ascunseră. Vicente ieşi primul. Cu un zîmbet înspăimîntător, Dutra îl împuşcă în cap.

Sunetul focului de armă răsună din tabără şi provocă ecouri prin canion. Lui Ben îi îngheţă sîngele în vine chiar în timp ce scotea pistolul. Jillian! Trase în Kates, dar nu pierdu vremea să ţintească bine. Glonţul nu-l atinse pe Kates, dar îl făcu să se arunce la pămînt. Ben se ridică şi începu să alerge spre tabără aplecat de mijloc, ştiind că lumina slabă şi tufişurile dese aveau să-l ascundă vederii. Se va ocupa de Kates mai tîrziu. În acel moment trebuia neapărat să ajungă la Jillian.

Aceasta ieşi a doua din cort. Dutra aţinti pistolul spre ea, zîmbind fioros, dar nu trase, gîndindu-se cît de mult ar fi putut să se bucure de ea peste numai cîteva minute. Jorge ieşi, iar Dutra îl împuşcă, dar nu nimeri, fiindcă omul se ferise. În spatele lui, Rick era deja pe jumătate afară din cort, cu ochii mari, nedumeriţi. Îl văzu pe Vicente, apoi pe Dutra cu pistolul în mînă, o văzu pe sora sa şi strigă:

— Jillian, fugi!

În acel moment Dutra se întoarse spre el. Atît de aproape, nu avea cum să rateze. Primul glonț îl nimeri pe Rick în piept şi-l trînti la pămînt. La al doilea, omul nici nu mai zvîcni. Jillian rămase încremenită de oroare timp de o secundă, apoi se repezi spre tufişuri. Se tîrî pe coate şi pe genunchi, cu instrucțiunile lui Ben răsunîndu-i în minte: *„îndreaptă-te către tunel. Nu-i lăsa să ți-o ia înainte. Fugi ca dracul de tămîie."* Se gîndi cu durere la el. Doamne, Ben! Avea să facă aşa cum îi spusese el, să iasă şi să fugă, dar, dacă nu o urma curînd, voia să rişte şi să se întoarcă.

Încă se mai auzeau focuri de armă. După aceea urmă o tăcere nefirească. Jillian ajunse la tunel şi se aruncă în întuneric, fugind şi lovindu-se orbeşte de perete înainte să-şi amintească de lanterna pe care încă o ținea în mînă. N-o aprinse, fiindcă ar fi devenit o țintă dacă era cineva pe urmele ei. În loc de asta, puse o mînă pe zidul din stîncă şi aşa se orientă spre înainte, împiedicîndu-se pe treptele mari şi înguste, de parcă ar fi fost cu adevărat oarbă. Închise ochii şi descoperi că îi era mai uşor, de parcă întunericul total i-ar fi zăpăcit mintea atunci cînd ochii îi erau deschişi. Aşteptă pînă cînd simțurile îi spuseră că trecuse de un colț al tunelului şi abia apoi aprinse lanterna. Lumina părea obscen de puternică după întunericul total, dar în acelaşi timp extrem de slabă, un efort mic în fața nopții copleşitoare.

Fugi, cu inima bătîndu-i repede în piept, cu urechile țiuind. Stînca seacă trecea repede pe lîngă ea, neschimbată. Lui Jillian i se părea că nimerise într-un labirint fără sfîrşit.

Doamne, Rick. Ben. Disperarea aproape că o paralizează.

* * *

Ben dădu peste Pepe şi aproape că trase înainte să-l recunoască în lumina cenuşie a zorilor.

— Senhora? şuieră el, apucîndu-l de umăr pe micul indian. Ce i s-a întîmplat?

— A fugit, spuse Pepe politicos. În gaura lungă şi neagră.

— Bravo. Mă duc după ea. Ai grijă de tine, Pepe.

Omul dădu aprobator din cap.

— O să aşteptăm, senhor. După ce pleacă oamenii răi, părăsim locul ăsta şi ne întoarcem în Manaus. Trebuie s-o găsiţi pe senhora.

— O s-o găsesc, spuse Ben apăsat, apoi se îndreptă spre tunel.

Ştia că Steven Kates era pe urmele sale, iar Dutra era încă în tabără, rîzînd şi trăgînd la orice mişcare pe care îşi închipuia că o vede în jur. Ben se concentră să o găsească pe Jillian.

Plămînii acesteia ardeau ca focul iar pieptul stătea să-i explodeze cînd se repezi într-un final afară din tunel. Se sprijini, sfîrşită, de bolovanul uriaş care ascundea intrarea, respirînd întretăiat. Păsările, speriate de ieşirea ei bruscă, se ridicară spre cer, alarmate.

Mijeau zorii, iar lumina cenuşie se ivea printre frunze. Mai sus era, probabil, mult mai multă lumină, dar pe pămîntul de sub junglă era un semiîntuneric perpetuu. Jillian se folosi de lanternă ca să iasă de după bolovan, în junglă. Respira prea sacadat ca să-şi dea seama dacă o urmărise cineva, dar trebuia să presupună că aşa era. Trebuia să găsească repede un loc în care să se ascundă, fiindcă nu mai putea să alerge. Fără să se gîndească la pericole, se tîrî sub un tufiş şi zăcu acolo, epuizată.

* * *

— Fir-ar al dracului, cum adică au scăpat? strigă Kates. Lewis are diamantul acela blestemat! Ar putea să fie oriunde pe aici, dar probabil că deja se îndreaptă spre Manaus şi rîde la fiecare pas!

— Pot să-l prind, spuse Dutra, iar capul lui mic se aplecă precum acela al unui taur gata să atace.

Ochii lui răi parcă aveau o sclipire roşiatică.

— Da, sigur, se răsti Kates pe un ton sarcastic. Probabil că ne aşteaptă la capătul tunelului. Poate să ne omoare fără să se străduiască prea tare. Sîntem prinşi aici, fir... nu, aşteptă. Sherwood a zis că mai e un tunel. L-au găsit în templu. Putem să ieşim.

— Da, spuse Dutra, zîmbind în felul lui nefiresc şi arătîndu-şi din nou incisivii.

Kates se uită cu dispreţ spre tabără.

— Nu trebuia decît să-i împuşti pe măsură ce ieşeau din corturi, dar n-ai fost în stare nici de asta. I-ai omorît numai pe doi dintre ei. Ştii cîţi trebuie să vînăm acum?

Dutra ridică din umeri, apoi ţinti şi îi trase un glonţ în frunte lui Kates. Acesta căzu, iar picioarele îi zvîcniră o dată înainte să rămînă încremenit pentru totdeauna.

— Nemernic, spuse Dutra scuipînd pe cadavru. Îl găsesc pe Lewis mai repede fără tine.

Ignorînd cele trei cadavre, de parcă nu ar fi existat, Dutra începu să-şi adune calm provizii. Îl lăsase pe Lewis să facă după cum îl tăiase capul timp de săptămîni întregi, dar acum se terminase cu aşteptarea. Avea să-l vîneze pe nenorocit, să-l omoare şi să-i ia giuvaierul, apoi voia să se distreze cu femeia înainte să o omoare şi pe ea. Kates fusese un prost să creadă că putea să-l stăpînească pe Dutra, iar Lewis avea să înveţe curînd aceeaşi lecţie. Lewis credea că el nu se pricepea deloc la junglă, dar curînd va descoperi că se înşela. Avea de gînd

să-l urmărească aşa cum ar fi urmărit un animal şi nu exista nici o scăpare, fiindcă Dutra ştia încotro se îndrepta nemernicul. Nu trebuia decît să ajungă primul acolo şi să aştepte.

* * *

Ben ieşi în fugă din tunel, cu diamantul învelit în batistă ascuns sub cămaşă şi cu pistolul în mînă. Fusese o excursie de coşmar pe care nu dorea să o repete, executată în beznă totală, fiindcă scăpase lanterna cînd îl atacase Kates. Sudoarea îi curgea în picături mari de pe frunte şi îi nimerea în ochi. Avusese nevoie de toată atenţia ca să rămînă în picioare şi să alerge de-a lungul treptelor înguste, să nu intre în panică din cauza senzaţiei că era îngropat de viu. Numai ideea că Jillian intrase în tunel îl susţinuse.

Lumina dimineţii care îl întîmpină i se păru raiul pe pămînt. Pînă cînd nu dădu cu ochii de ea, nu ştiu cît de întinşi îi fuseseră nervii şi ce uşurare puteai simţi la lumina zilei. Se strecură pe lîngă bolovan, ieşi de sub frunziş şi liane, iar lumina deveni mai puternică, fiindcă razele soarelui pătrundeau printre copaci.

Nu văzu nici un semn de Jillian. Cînd ajunseseră la Oraşul de Piatră, Ben avusese grijă să iasă în timpul nopţii şi să ascundă provizii la intrarea în tunel. Acum scoase bagajul din ascunzătoare, băgă diamantul într-un buzunar unde să fie protejat cum trebuia, apoi ridică dintr-o mişcare rucsacul în spate şi îl prinse în curele. Jillian nu putea să fi ajuns prea departe, dar dacă nu o găsea curînd, probabil că avea să dispară fără urmă în junglă. Ben avea impresia că pieptul îi era strîns de o bandă inflexibilă, care devenea mai strîmtă pe minut ce trecea. Trebuia să o găsească.

* * *

Ieşise cineva din tunel. Jillian încremeni, neîndrăznind să ridice capul de frică să nu-şi dea în vileag ascunzătoarea. Rămase cu obrazul lipit de pămînt, cu ochii închişi, cu pulsul răsunîndu-i în timpane. Încercă să-şi țină respirația, să se calmeze, ca să poată să-şi dea seama de mişcările celuilalt. Insectele se agitau prin țărîna umedă de sub urechea ei, iar ea înfipse degetele în pămînt.

Ar fi putut să fie Ben. Gîndul îi ajunse în conştiință. Teroarea pe care o simțise crezînd că el fusese ucis de acel prim foc de armă fusese atît de mare, o paralizase, încît abia dacă mai reuşise să gîndească. Dar Ben era dur şi foarte capabil. Ştia că trebuia să iasă din tunel înaintea lui Kates şi a lui Dutra. Jillian trebuia să se mişte, doar ca să afle cine era.

Atentă, centimetru cu centimetru, ridică privirea şi dădu la o parte o frunză. Tot nu vedea nimic. Sunetele începură să se îndepărteze. Cu disperare, se ridică şi se tîrî pînă la jumătatea drumului spre ieşirea din ascunzătoare. Doi umeri lați, încărcați cu un rucsac, dispăreau în junglă. Doi umeri lați care aveau deasupra un cap cu păr foarte închis la culoare, cam prea lung, ondulat deasupra gulerului cămăşii.

Jillian simți un fior de uşurare, atît de ascuțit încît era aproape la fel de paralizant ca şi teroarea de mai devreme. Se lăsă în genunchi, la pămînt.

— Ben!

Nu putea să strige prea tare, dar el o auzi, sau auzi oricum ceva, pentru că se întoarse şi se aplecă, să se ascundă. Ea luă lanterna şi se strădui să se ridice.

— Ben!

El apăru din nou deasupra tufişurilor şi ajunse lîngă ea din trei paşi mari, o luă în brațe şi o strivi la piept, cu capul

aplecat şi cu obrazul sprijinit de creştetul ei. Jillian se agăţă de el, cu lacrimile arzîndu-i ochii. Senzaţia pe care i-o dădea corpul lui mare şi sigur era sublimă, iar ea nu mai voia să-i dea drumul. O oră de iad, în zori, nu ştiuse dacă el era viu sau nu, iar durerea fusese oribilă. Îl pierduse pe Rick şi nu ştia ce s-ar fi făcut dacă i s-ar fi întîmplat ceva şi lui Ben.

— Şşş, îi şopti el. Te-am găsit. O să fie bine.

— Rick e mort, spuse ea înecîndu-se de plîns la pieptul lui. Dutra l-a împuşcat. Am văzut eu.

El o mîngîie pe cap. Nu i se părea că Sherwood era o pierdere atît de mare, dar, la naiba, fusese fratele lui Jillian.

— Îmi pare rău.

Începu s-o îndemne să înainteze.

— Hai, iubito. Nu putem să rămînem aici. Trebuie să ne mişcăm, şi încă repede.

Ea se lăsă condusă, dar mintea începea din nou să-i lucreze.

— Nu putem să rămînem aici şi să-i surprindem cînd ies din tunel?

Imediat ce rosti cuvintele, îşi aminti de celălalt tunel.

— Nu. Nu ştim pe unde o să iasă, aşa e?

— Pun pariu că o să fie pe celălalt tunel, fiindcă noi nu ştim unde duce. Aşa ar fi cel mai sigur. O să trebuiască să ocolească tot canionul, dar e nevoie să se întoarcă aici ca să o ia pe unde am venit. Trebuie să profităm de timpul pe care-l avem şi să punem între noi cît mai multă distanţă.

— Dar cum rămîne cu Jorge şi cu ceilalţi?

— Pepe a spus că o să se ascundă şi o să aştepte pînă cînd Dutra şi Kates pleacă. O să se îndrepte spre fluviu după aceea. Au experienţă în junglă, o să se descurce.

Ea tăcu, trăgîndu-şi răsuflarea. Ben o împinse înainte, aproape obligînd-o să alerge. Jillian îşi alungă toate gîndurile

şi se concentră la ceea ce avea de făcut. Nu voia să se gîndească, fiindcă şi-ar fi amintit de Rick şi nu putea să plîngă şi să fie slabă în acel moment. Avea timp pentru lacrimi mai tîrziu, cînd coconul şocului va dispărea şi durerea nu va mai putea fi ţinută în frîu. În acel moment nu avea de făcut decît să pună un picior înaintea celuilalt, cît putea de repede, fără să-şi mai permită să se uite ca de obicei în sus şi în jos înainte să păşească.

Pînă la urmă Ben îi făcu semn să încetinească ritmul, atingînd-o pe braţ, şi trecu în faţa ei, fiindcă pericolul unui glonţ din spate trecuse.

— Putem să mergem mai încet, murmură, cu toate că nu auzise nimic care să-i spună că ar fi fost urmăriţi. Să nu obosim prea tare. Avem mult drum de făcut.

Un drum foarte lung, se gîndi ea. Cam o mie de kilometri, plus sau minus una sau două sute. Gîndul o copleşea. Călătoriseră tot atît ca să ajungă acolo, dar acum se întorceau fără susţinerea unei echipe întregi, într-o situaţie cu totul diferită. Ben reuşise cumva să facă rost de un rucsac, dar cu siguranţă că nu avea acolo suficiente provizii încît să le ajungă pînă în Manaus. Aveau să fie nevoiţi să-şi vîneze hrana şi orice foc de armă i-ar fi ghidat pe Kates şi pe Dutra direct spre ei. Îi veni o idee care o îmbărbătă: Jorge şi ceilalţi erau mai mulţi la număr. Ar fi putut să-i învingă. Poate că pe ea şi pe Ben nu îi urmărea nimeni. Nu aveau de unde să ştie, însă, şi nu puteau să-şi permită să presupună că nu erau urmăriţi.

Cu o noapte înainte adormise gîndindu-se că nu fusese niciodată mai fericită. Acum era amorţită din cauza şocului. Fratele ei fusese împuşcat şi omorît sub ochii ei, iar ea şi Ben fugeau ca să scape cu viaţă. Ironia o făcea să-i vină să ţipe, dar nu îndrăznea să facă nici măcar atît. Nu putea decît să meargă mai departe, fiindcă numai supravieţuind putea spera să-l aducă pe Dutra în faţa justiţiei.

— Trebuie să trecem de poteca îngustă şi înaltă astăzi, spuse Ben.

Ea îşi aminti despre ce era vorba, iar mintea îi refuză să se gîndească la asta.

— Nu putem merge atît! E mai mult de o zi de mers, ai uitat? Se făcuse aproape prînz a doua zi după ce am coborît de acolo înainte să găsim tunelul.

— Am mers şi foarte încet şi am făcut multe pauze din cauza umărului tău. E cam o zi de mers în ritm normal, iar noi o să mergem mai repede decît atît. Dacă ajung înaintea noastră acolo, sîntem prinşi în capcană. După ce trecem de potecă, drumul nu se mai îngustează nicăieri, iar ei nu mai au ocazia să ne prindă.

— Ne-a luat mai multe ore să traversăm poteca, îi atrase ea atenţia. O să fim acolo, sus, cînd se lasă întunericul!

— Ştiu, spuse el supărat.

Ea nu spusese ce spusese ca să i se opună, ci doar ca să-i amintească de cît de grea era sarcina pe care o aveau. După ce rosti cuvintele, uită de ele şi se concentră din nou la ce aveau de făcut. Trebuia să treacă de poteca aceea, aşa că asta vor face. Indiferent în ce ritm mergea Ben, ea intenţiona să-l urmeze.

El se opri puţin după o oră şi fiecare dintre ei bău nişte apă. Nici unul nu mîncase, dar puteau să mai aştepte. Ben o studie atent. Era palidă, însă i se citea hotărîrea pe chip. Avea să reuşească.

Dimineaţa fusese un şir de coşmaruri, iar fuga prin junglă, pînă la poteca de la înălţime, se dovedi a fi încă un coşmar. Jillian se miră să constate cît de diferite puteau să fie ororile lumii şi cum acestea, toate, rămîneau perfect încadrabile în categoria coşmaruri. Rick. Teama oribilă pe care o simţise din cauza lui Ben. Tunelul, panica. Iar acum acea cursă de

anduranță, în timp ce-i era foame, era obosită şi ameţită după tot ce se întîmplase. Texturile şi formele coşmarurilor erau foarte diferite, dar toate ţeseau vise urîte.

După încă două ore, se opriră ca să bea din nou apă şi să mănînce nişte fructe la conservă.

— Mîine o să ne oprim mai mult ca să mîncăm, promise Ben.

— Ştiu, răspunse ea ridicîndu-se, pregătită să pornească din nou. Mă simt bine.

Mîna lui mare o mîngîie scurt pe păr, apoi începură să meargă din nou. Merseră şi în timpul furtunii zilnice, cu toate că umezeala îi făcea să le fie frig şi să se simtă mizerabil. Aveau mult timp de recuperat şi, chiar şi aşa, ajunseră pe înserat la poteca unde murise Martin şi unde Rick era să aibă aceeaşi soartă. Jillian îi salvase viaţa fratelui ei, doar ca să-l piardă o săptămînă mai tîrziu. Încercă să nu se gîndească la asta.

Se opriră puţin ca să se uite la drum.

— Aminteşte-ţi să stai aproape de perete, îi spuse Ben.

— O să fie nevoie să folosim lanterna peste puţin timp, spuse ea. Oricine vine în spatele nostru o să vadă lumina.

— Trebuie să ne asumăm riscul ăsta. Am venit prin tunel în întuneric, dar nu putem să mergem aşa şi pe aici.

Toate lanternele aveau baterii de mare capacitate, dar nici aşa nu puteau să ştie sigur cît aveau să dureze. Pe cărarea de la înălţime trebuia folosită o singură lanternă, iar cealaltă trebuia păstrată ca rezervă.

Jillian merse. Mergea încă din zori, iar în acel moment soarele apunea. Întunericul creştea din ce în ce mai mult, dar ea nu-şi dădu voie să se simtă obosită. Aprinse lanterna, sperînd că îi lăsaseră suficient de mult în urmă pe cei care-i urmăreau încît aceştia să nu zărească fascicolul.

Îi tremurau picioarele de oboseală. Conserva mică de fructe nu-i oferise suficient combustibil.

— Ai cumva vreun baton de ciocolată la tine?

— Nu, dar am nişte orez fiert.

— Ajungi la el?

Ben îl scoase şi îi întinse punga. Ea băgă mîna în ea, scoase un pumn de orez şi îl strînse, făcîndu-l minge. Nu era prea gustos, dar era mîncare, iar trupul ei avea nevoie de carbohidraţi.

În spatele său, Ben făcu la fel. Nu aveai ce să spui de bine despre orezul umed, doar că se lipea bine de tot, ceea ce-l făcea uşor de mîncat.

În raza lanternei ei apărură doi ochi galbeni, strălucitori, iar Jillian încremeni, cu părul zbîrlit pe corp.

— Uşurel, murmură Ben, scoţînd pistolul şi eliberînd siguranţa. E un coati. Nu sînt prea periculoşi, dar au gheare lungi. Hai să nu ne apropiem prea mult de el.

Jillian lumină corpul lunguieţ al animalului cu bot alungit şi coadă în dungi, ca a unui raton.

— Credeam că trăiesc în copaci.

— De obicei aşa e. Nu ştiu ce caută el pe aici, singur. Hai, fugi!

Luă o piatră de jos şi o aruncă spre animal. Acesta tresări, dar rămase neclintit în mijlocul potecii. Ben aruncă încă o piatră, lovindu-l în labă.

— Dispari!

Coati rămase pe loc, nedumerit de lumina strălucitoare care-l orbea. Ben oftă şi luă o piatră mai mare.

— Nu vreau să-ţi fac nimic, micuţule, dar o să te mişti de acolo, că vrei sau că nu vrei.

A treia piatră îl lovi într-o parte, iar coati scoase un sunet ascuţit de durere şi surpriză, apoi se grăbi la o parte de pe

potecă, făcîndu-se nevăzut. Auziră crengile unui tufiş mişcîndu-se, spunîndu-le că stînca nu era verticală în acel punct.

Uşurați, îşi continuară drumul. Jillian se întrebă ce ar fi făcut dacă ar fi dat nas în nas cu un jaguar sau cu un leopard pitic. Atunci cine s-ar fi dat la o parte?

Poteca îngustă părea că nu se mai termină. Ziua aceea fusese plină de lucruri la care Jillian refuza să se gîndească, iar acum avea de înfruntat încă unul. Nu îşi dădu voie să se gîndească la final sau să încerce să ghicească exact cît merseseră la înălțime. Nu trebuia decît să continue să meargă şi, cînd avea să vină momentul, poteca se va termina, şi odată cu ea, şi acea zi.

Prezența lui Ben în spatele ei era solidă ca un perete din stîncă. Jillian continuă să meargă. Ştia că petrecuseră ore întregi pe acel drum la dus, dar aşteptaseră şi să treacă furtuna şi îi întîrziaseră moartea lui Martin, alunecarea lui Rick şi rana ei. Umărul abia dacă-i mai zvîcnea din cînd în cînd, fiindcă se vindecase în săptămîna care trecuse. Era mai puternică şi se mişcau mai repede. N-avea cum să mai dureze mult.

Era atît de atentă la gîndurile ei încît nici nu observă cînd se termină poteca şi jungla îi înconjură din nou.

Ben îi opri mersul automat, strecurîndu-şi mîna mare pe sub părul ei şi mîngîindu-i gîtul.

— Am reuşit, spuse cu blîndețe. O să fie bine. Găsesc un loc în care să dormim astă-seară.

Capitolul 17

— De unde ai făcut rost de rucsac şi de provizii? întrebă Jillian nedumerită, arătînd spre cortul pe care Ben îl ridicase cu pricepere.

— Cortul şi proviziile au fost ale lui Martin, răspunse el. Am scos tot din tabără nu la multă vreme după ce am ajuns acolo. Mi s-a părut o precauţie isteaţă şi zău dacă n-a fost! Dacă nu se întîmpla nimic, n-aveam nevoie de ele. Le-am ascuns în spatele pietrelor din afara intrării în tunel, fiindcă ştiam că, dacă lucrurile începeau să meargă prost, nu voiam un rucsac care să-mi îngreuneze mersul prin tunelul acela.

Cortul mic i se păru un rai lui Jillian, un loc sigur în care putea să se întindă şi să se relaxeze pentru prima dată în acea zi. Se temuse că aveau să fie nevoiţi să doarmă sub cerul liber, iar cînd îşi dăduse seama că Ben reuşise să ia cu el un cort, aproape că ţopăise de bucurie.

— Ţi-e foame? întrebă el. Nu vreau să risc să aprindem focul, dar sînt pe aici chestii care nu necesită gătire.

— Nu mi-e deloc foame.

Mingea de orez şi anxietatea avuseseră grijă să-i taie pofta de mîncare. Îi fusese sete, dar acela era primul lucru pe care-l făcuseră cînd se opriseră.

Îi ţinu lanterna cît timp el termină de ridicat cortul. Ben găsise o ieşitură în stîncă pe post de acoperiş şi începu să taie

crengi şi liane pe care să le agaţe deasupra cortului, ca să-i camufleze şi mai bine.

— După tine, spuse arătînd spre adăpostul lor, iar ea intră recunoscătoare.

Ben o urmă şi trase fermoarul, lăsînd jungla afară.

— Aşează-te bine, iubito. Nu ne permitem să ţinem lanterna aprinsă mai mult timp decît e necesar.

Obosită, ea îşi scoase bocancii şi şosetele, apoi se întinse pe salteaua subţire, atentă să-i facă şi lui loc. Ben împinse rucsacul în colţul îndepărtat al cortului, puse pistolul la îndemînă, apoi îşi scoase şi el bocancii şi şosetele. Stinse lanterna, iar întunericul îi înghiţi, atît de complet încît părea aproape solid. Ben se întinse alături de ea, cu trupul lui mare şi cald oferindu-i siguranţă.

Acum, că se relaxase, toate lucrurile la care nu îşi dăduse voie să se gîndească în timpul zilei îi năpădiră mintea. Rick era mort.

— Mi-a spus să fug, murmură ea. Ştiu că avea multe defecte. N-am fost niciodată prea apropiaţi. Cred că mă ura de cele mai multe ori, dar, cînd l-a văzut pe Dutra cu pistolul şi şi-a dat seama ce se întîmpla, ultimele lui cuvinte mi-au spus mie să fug.

— Cînd i-ai salvat viaţa pe potecă, i-ai atras atenţia, l-ai făcut să se gîndească mai bine, răspunse Ben pe un ton scăzut. Nu s-a mai purtat la fel de urît după aceea.

— Nu, rosti Jillian, amintindu-şi scurta conversaţie pe care ea şi fratele ei o purtaseră, n-a mai fost.

După un minut de tăcere, continuă:

— Mi-a furat o păpuşă cînd eram mică. A distrus-o, a tăiat-o în bucăţi. Scotoceam prin camera lui într-o zi şi am găsit-o. Nu ştiu de ce, dar n-am spus niciodată nimic.

— Ţi-era frică de el?

— Nu. Mi se părea că... nu făcea parte din familie cu adevărat. Eu eram foarte apropiată de tata şi ştiu că şi lui i-ar fi plăcut să fie, dar eu semănam cu el la temperament şi interese, aşa că bietul de Rick n-a avut nici o şansă. Nu primea decît foarte puţină atenţie de la tata. Nu-i de mirare că mă ura.

— Lucrurile n-ar fi stat altfel nici dacă n-ai fi apărut tu, spuse Ben. Oamenii sînt ceea ce sînt. Rick n-ar fi fost mai de ispravă indiferent de situaţie.

— N-avem cum să ştim, nu? întrebă ea pe un ton trist.

După o altă tăcere scurtă, vorbi din nou:

— Vicente e mort. Pe el l-a împuşcat Dutra mai întîi.

Ben înjură, apoi oftă. Vicente fusese un muncitor bun, un bărbat vesel, întotdeauna gata să rîdă. Nici măcar avertismentul lui insistent nu-l salvase.

Jillian începu să tremure. Ben simţi mişcarea uşoară şi se întoarse ca să o ia în braţe şi s-o susţină cît timp ea se lupta cu reacţia de şoc. Căldura lui vitală era reconfortantă, iar tînăra încercă să ajungă şi mai aproape.

Îi simţi atingerea pe păr. Îi dădea şuviţele la o parte de pe obraz. După aceea gura lui o acoperi pe a ei, iar ea se întoarse mai mult spre Ben. Îi accepta sărutul şi dominaţia lentă a limbii care-i străpunse bariera buzelor. Începu să respire mai adînc şi o langoare grea i se strecură în corp. După tot ce trăiseră în acea zi, îl dorea şi avea nevoie de el. O traversă un fior de înţelegere: se terminase lupta, era momentul. Ben ridică buzele şi ea îl simţi aplecîndu-se deasupra sa în întuneric.

— Nu-mi vine să cred că m-ai ţinut departe atîta vreme, spuse pe un ton gutural, scăzut. Primeşte-mă în trupul tău, iubito. Acum.

Tonul lui nu era deloc rugător, doar hotărît, masculin. Mîinile sale puternice îi atinseră trupul, îi scoaseră pantalonii, desfăcînd nasturi şi fermoare şi trăgînd în jos, pe şolduri şi

coapse, apoi de tot, peste tălpi. Îi trase şi lenjeria intimă în acelaşi timp, lăsînd-o goală de la brîu în jos, tremurînd. Jillian îl simţi dezbrăcîndu-şi propriile haine şi închise ochii, de parcă aşa ar fi putut să oprească timpul şi să aibă ocazia să se gîndească.

Ben se mişca prea repede, atît de hotărît, iar ea nu reuşea să protesteze, să se opună, nu găsea nici un motiv pentru care să facă asta. De ce să-i încetinească mişcările? Avu din nou acel sentiment de aşteptare, de parcă momentul s-ar fi apropiat de multă vreme, iar acum era, în sfîrşit, aici. Era inevitabil să se întîmple ce se întîmpla. Îl iubea şi o vreme crezuse că era mort. Toată competiţia dintre ei părea neimportantă în acel moment. Spusese despre ea că era femeia lui, iar ea era întinsă acolo, în întuneric, simţind că venise clipa să accepte.

Ben îi desfăcu picioarele şi se aşeză între ele, deasupra ei. Ea îi apucă braţele puternice cu palmele, înfigîndu-i unghiile în piele. Simţi cum el se sprijină pe o singură mînă în timp ce cu cealaltă îşi ghidă penisul spre ea. Prima atingere încinsă o făcu să tresară, iar el murmură:

— Uşor, iubita mea.

Jillian încercă să se relaxeze, dar, cumva, aceea nu părea a fi o opţiune. Nu avea timp să se pregătească, nu existase nici un preludiu, ci doar actul în sine. Ben o pătrunse lent, cu forţă, împingîndu-şi penisul mare pînă la bază. Ea se mişcă puţin sub el, fiindcă îşi simţea interiorul prea întins, aproape de durere, tremurînd şi încercînd să se adapteze la trupul lui.

— Şşt, o alină el, şi abia atunci ea îşi dădu seama că scotea mici sunete subţiri.

Ben îi scoase bluza şi îşi lăsă greutatea deasupra ei, iar cîrlionţii aspri de pe pieptul lui îi atinseră sînii sensibili. Jillian îl cuprinse pe după umeri şi-l strînse cu disperare.

El se retrase puțin, apoi se mișcă din nou în ea, testîndu-i îngustimea și cutremurîndu-se de plăcere. Era atît de aprins încît se simțea gata să atingă orgasmul chiar în acel moment, idee tulburătoare pentru un bărbat obișnuit să facă actul sexual să dureze cel puțin o oră. Testiculele îi erau ridicate, aproape de corp, semnalîndu-i apropierea orgasmului. Lucrurile mergeau prea repede, iar el nu voia ca ele să se termine. O avea în sfîrșit goală, cu brațele pe umerii lui, ținîndu-l de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, cu trupul ferm și subțire primindu-l bucuros. Nu voia să se termine niciodată.

Dar plăcerea irezistibilă îl chemă, iar trupul lui, atît de multă vreme refuzat, nu acceptă să mai aștepte. Ben începu să se miște repede, gemînd în timp ce făcea dragoste cu ea, simțindu-i sexul umezindu-se, devenind elastic, în timp ce Jillian îl strîngea în brațe. Își ridică picioarele ei subțiri în jurul taliei lui, iar el pierdu controlul. Orgasmul îl lovi ca o locomotivă. Se mișcă în ea din ce în ce mai repede, eliberîndu-se violent și gemînd adînc.

Se terminase. În tăcerea de după aceea, Jillian rămase nemișcată sub el, amețită și puțin îndurerată din cauza forței pasiunii sale. O copleșise cu dorința și nevoia lui dominatoare să o aibă. O vreme nu făcu decît să se odihnească, greu, deasupra ei, cu pieptul ridicîndu-i-se și coborînd în ritmul respirației sacadate, cu transpirația alunecîndu-i pe corp. După ce se odihni suficient, începu să se miște din nou înăuntrul ei, lent.

Jillian gemu încet, iar el o sărută adînc.

— E bine, spuse el șoptindu-i ca să o aline.

Era umedă după orgasmul lui și îl acceptă cu ușurință, ridicînd șoldurile într-o mișcare mică, involuntară, de fiecare dată cînd el își împingea trupul într-al ei. Ben putea să nu se grăbească. Încă era excitat și știa că urma încă un orgasm,

poate două, dar abia peste ceva vreme. Putea să se bucure de fiecare centimetru al corpului ei, de pielea ei ca de satin, de mătasea sexului ei.

Prelungi plăcerea mişcîndu-se încet, regulat. Simţi cum în ea creştea tensiunea, simţi vibraţia subtilă a excitaţiei în timp ce trupul ei subţire se încorda, se ridica spre el.

— Ben, spuse Jillian.

Era doar numele lui, dar pe un ton înecat de dorinţă. Era pe cît de perfect ştiuse el că avea să fie, ba chiar mai mult decît atît. Nimic n-ar fi putut să-l pregătească pentru intensitatea, nevoia copleşitoare pe care o simţea să-i însemneze trupul cu trupul lui, folosindu-se de extazul fierbinte. Nici o altă femeie nu contase vreodată mai mult, nu se potrivise mai bine cu el, nu fusese vreodată mai minunat de perfectă. Nu mai fusese niciodată atît de bucuros, cu fiecare centimetru de piele vibrînd, plin de viaţă, atent la orice sunet, oricît de neînsemnat, la orice mişcare pe care o făcea ea.

Jillian începu să respire greu sub el, să scoată un sunet inconştient, chinuit. Ben o apucă de fund şi o ridică, pătrunzînd-o cu mişcări mai repezi. Simţi tremurul delicat al pereţilor ei interiori în timp ce ea i se zbătea în braţe.

Şi nu se opri.

Ziua aceea fusese un coşmar nesfîrşit pentru Jillian. Noaptea deveni şi ea nesfîrşită, dar într-un fel diferit. Ben ştia cum s-o facă să-i răspundă iar şi iar, chiar şi atunci cînd ea credea că aşa ceva era imposibil, cînd nu-şi mai dorea decît să doarmă. Îi şopti cuvinte de dragoste, dulci şi fierbinţi. Îi copleşi sînii şi interiorul coapselor cu atenţia lui.

Cînd adormiră în sfîrşit, el era încă deasupra ei, încă înăuntrul ei. Făcu dragoste cu ea de mai multe ori după aceea. Se oprise, oare? Întunericul dădea tuturor lucrurilor un aer ireal, ca o piesă de teatru regizată numai de senzaţie.

Jillian învăță totul despre trupul lui. Descoperi că, dacă-i atingea ferm sfîrcurile, el se cutremura de plăcere. Află că îi plăcea să fie mîngîiat pe spate. Îi cuprinse în palmă greutatea moale a scrotului şi el mai că nu toarse. Era un senzualist adevărat, fără vreo urmă de timiditate sau ruşine. Şi Ben învață totul despre trupul ei, o atinse în feluri despre care ea auzise, dar pe care nu le experimentase, blînd, conducînd-o spre plăcere, apoi permițîndu-şi să fie mai dur cînd ea avea nevoie, cînd dorința îi era mai fierbinte.

Întunericul intim îi învăluia şi permitea lipsa inhibițiilor, care altfel ar fi făcut-o să se simtă stînjenită dacă ar fi putut să vadă. În noapte, timpul se topea, se întindea la nesfîrşit, iar dragostea dintre ei era condusă numai de atingeri. Ben nu o lăsă deloc din brațe, o ținu aproape, o făcu să uite de tristețe cu trupul lui puternic. Jillian se simțea în siguranță, dorită, strînsă atît de aproape de pieptul lui încît îi simțea bătăile puternice ale inimii. Granițele nopții erau brațele şi coapsele lui. Greutatea sa o apăsa pe saltea într-un fel atît de minunat încît lui Jillian îi venea să plîngă. În loc de asta, ea uită cu totul de zori.

Adormi. Amîndoi adormiră pînă la urmă, dar ea se trezi şi, fără să deschidă ochii, îşi dădu seama că se crăpa de ziuă. Lumina era foarte slabă şi abia străbătea prin frunzişul des, prin lianele pe care el le folosise ca să ascundă cortul, prin nailon, ca să pună capăt acelei nopți. Jillian rămase nemişcată, fiindcă nu voia să dea încă piept cu ziua. Ben era deasupra ei şi puțin într-o parte, ca să-i dea voie să respire, dar chiar şi aşa era foarte greu. Capul îi era întors dinspre ea, iar pieptul i se mişca în ritmul lent al somnului. Coapsele ei erau desfăcute, iar şoldurile lui, între ele. Ben ridicase un picior, forțîndu-l şi pe al ei să urce pe şoldul lui. Acum nu mai era excitat, dar era în continuare înăuntrul ei. Singurele clipe în care o părăsise în acea noapte fuseseră acelea în care schimbase pozițiile.

Maimuțele se ciondăneau pe crengile de deasupra lor. Ben se trezi. Nu se mişcă, dar Jillian îşi dădu seama fiindcă îi simți erecția înăuntrul ei şi tensiunea fină a muşchilor.

Îl mîngîie cu blîndețe pe spate şi îl cuprinse cu brațele pe după gît. La fel de lent, el începu să se mişte. Jillian nu deschise ochii, ținînd la distanță zorii pentru încă puțină vreme.

După aceea, el îi dădu voie să se odihnească doar puțin înainte să spună:

— Trebuie să ne punem în mişcare. Kates probabil că s-a oprit de cealaltă parte a potecii suspendate aseară şi ne-a dat cîteva ore avans, dar nu ne permitem să pierdem vremea.

Se desprinse de ea şi se ridică, trecîndu-şi mîna prin păr. I-ar fi plăcut să rămînă acolo, cu ea, cel puțin o săptămînă, ca să nu facă altceva decît să mănînce, să doarmă şi să se iubească.

Jillian deschise ochii şi dădu piept cu realitatea. Rick era mort, dar ea nu putea să se oprească. Viața mergea înainte, fără drept de apel, iar ea şi Ben erau încă vii şi în pericol. Avea să-l jelească pe Rick, dar numai într-un loc ascuns din inima sa. Dădu la o partea amintirea lui, o aşeză în acel loc secret şi se ridică, pregătită să meargă mai departe.

Sau poate nu tocmai atît de pregătită. Evaluă repede situația şi spuse:

— Trebuie să fac baie.

El zîmbi impertinent în timp ce se întindea ca să-şi tragă pe el pantalonii.

— Aş spune că avem nevoie amîndoi de cîte o baie, dar trebuie să mai aştepte.

— Nu poate să aştepte prea mult, bombăni ea strîmbînd din nas cu dezgust şi începînd să se îmbrace. Sînt lipicioasă. De ce n-ai putut să aştepți tu pînă ajungeam înapoi în Manaus, unde au băi şi duşuri?

El îi aruncă o privire uluită.

— Glumeşti? Şi aşa am aşteptat prea mult. Aveam deja halucinaţii. Sînt alergic la abstinenţă. Cauzează tot felul de probleme de sănătate.

După aceea, expresia de pe chipul lui deveni serioasă, iar el îi cuprinse bărbia în palmă şi o forţă să-l privească.

— Te simţi bine? Am uitat de umărul tău azi-noapte.

— Umărul meu n-are nimic.

Se mişcă, îi arătă, apoi adăugă cu umor sec:

— Am cîteva dureri şi simt înţepături, dar nu la umăr.

El ridică încet din sprîncene.

— Spune-mi, te rog. Ai nevoie de masaj pe undeva?

— Nu îmi faci nici un masaj pînă nu fac baie.

Vorbise pe un ton ferm, iar el răspunse:

— Fir-ar al naibii.

Privirea îngrozită pe care i-o aruncă îi spuse lui Jillian că începuse să-i ia mai în serios dorinţa de a face baie.

— Bine, dacă ajungem la un pîrîu unde să fim în siguranţă, poţi să te speli. Repede. Dacă nu, găsim un luminiş şi stai dezbrăcată în ploaie. Merge?

Ea îşi trase bocancii.

— Orice fel de baie o să fie mai bună decît nici una.

La micul dejun mîncară terci de ovăz şi băură cafea, iar la cinci minute după ce începuseră masa, Ben strîngea deja cortul şi proviziile, cu grijă ca diamantul să fie ferit de privirea lui Jillian.

Doamne, ce bine se simţea! Să facă dragoste cu ea fusese mult mai plăcut decît îşi imaginase vreodată. Puternic, intens... plin de grijă. Era relaxat, minunat de satisfăcut şi refăcut. Putea să se lupte cu lumea întreagă şi să cîştige. Se simţea violent de posesiv şi protector. Jillian era a lui de-acum şi n-avea s-o mai lase să se îndepărteze de el.

Nu se întoarseră pe acelaşi drum spre fluviu. În expediția spre interior urmaseră instrucțiunile şi semnele de pe harta ei. Nu doar că ar fi fost periculos să meargă tot pe acolo, dar acum puteau alege un drum mai direct şi mai rapid. Ben îşi dădu seama că puteau să scurteze din timp cu cel puțin o zi, dacă nu mai bine. Trebuia să ajungă la bărci înaintea lui Kates. Nu avea nici un dubiu că erau urmăriți. Jillian fusese martoră la două omucideri, iar Kates ştia că el luase diamantul. Da, erau urmăriți. Singura întrebare era cît de aproape îi urmau vînătorii.

Îşi folosi maceta cît mai puțin, fiindcă nu dorea să lase vreun semn prea clar al trecerii lor pe acolo. Un indian le-ar fi luat uşor urma, dar Kates şi Dutra nu erau atît de pricepuți. Kates, de fapt, nu era deloc priceput. Nu avea rost să-i ajute tăind fiecare tufiş din calea lor.

Trecură peste mai multe pîrîiaşe, dar prea puțin adînci şi prea pline de ierburi ca să poată să se spele. Tunetele se auziră ca în fiecare zi, dar, din toate zilele în care furtuna putea să rămînă la distanță, natura o alese exact pe aceea.Ben se uită o dată în spate şi văzu pe chipul ei acea expresie încăpățînată care spunea că n-avea să se răzgîndească, deşi nu era vina lui că furtuna îi ocolise.

— E mai bine dacă ne spălăm după-amiaza tîrziu, observă el. Nici unul dintre noi nu are haine de schimb. Aşa putem să le spălăm pe cele pe care le avem şi au timp să se usuce pînă dimineață.

— Vorbeşti de parcă te-aş fi bătut la cap tot drumul, spuse ea.

— Aşa ai şi făcut, doar că în tăcere.

Ea îl privi lung, calm.

— Cînd mă hotărăsc să te bat la cap, poți să pui pariu că n-o s-o fac în tăcere.

El oftă.

— Nu, nu cred că o să taci.

Se bucură la gîndul acesta. Cu limba ei ascuțită, sigur aşa ceva ar fi fost distractiv. Nu se bucura, însă, la ideea că n-avea să poată să facă dragoste cu ea în acea seară. Nu se îndoia că ea ar fi încrucişat brațele şi ar fi refuzat să-l lase să o atingă dacă nu reuşea să facă baie. De ce se formalizau femeile atît? Curățenia era foarte bună cînd aveai acces la ea, dar ei mergeau prin junglă, pentru Dumnezeu! N-aveai cum să nu fii puțin murdar.

Dar Jillian voia să facă baie. Nu putea să lase la voia întîmplării găsirea unui pîrîu. Începu să caute din răsputeri un fir de apă.

Cel pe care-l găsi pînă la urmă nu era impresionant şi clar nu se putea compara cu cascada sau cu diferitele bazine naturale de pe drum. Era însă ud şi prezenta siguranță, chiar dacă avea mai puțin de un metru adîncime, şi asta doar fiindcă prin el se scurgea apa rămasă pe frunzele de deasupra în urma furtunii care trecuse pe la nord-vest. Găsi o porțiune curată, cu pietre, şi amîndoi se dezbrăcară şi păşiră în pîrîu. Ben aşează cu grijă pistolul într-un loc în care să nu se ude, dar de unde să poată să-l ia cu uşurință.

Unul dintre lucrurile pe care nu le pusese în rucsac, fiindcă nu-l considerase esențial, era săpunul. Nu aveau la îndemînă decît apa călduță şi limpede, dar aceasta avea să fie de-ajuns. Jillian se întinse, ca să lase apa să-i curgă prin păr, şi îşi frecă scalpul cu degetele, simțindu-şi şuvițele descurcîndu-se pe măsură ce lucra. Ben o privi cu sete. Era prima dată cînd îi vedea trupul gol, iar corpul lui răspunse cu interes.

Sub privirea sa amuzată, ea îşi spălă şi lenjeria intimă.

— Şi ce ai de gînd să porţi pe sub pantaloni? o întrebă tărăgănat. Nu m-am gîndit să iau o pereche de chiloţei.

— Nu mai mergem multă vreme, răspunse ea repede. Mă descurc fără lenjerie pînă atunci. Iar mîine, cînd o să mă îmbrac, o să am lenjerie curată.

El se simţi atît de uşurat cînd o auzi plănuind să se dezbrace în acea seară încît nu reuşi decît să-i zîmbească larg. Sigur, trebuia să găsească o cale să se spele de dimineaţă, altfel aveau s-o ia de la capăt. Ar f fost uşor dacă ar fi avut suficientă apă de băut încît să poată să folosească din ea, dar luase cu el un număr limitat de tablete purificatoare şi trebuia să le economisească.

— Zîmbeşti ca un idiot, spuse ea ieşind pe mal şi aplecîndu-se ca să-şi stoarcă părul.

Începu apoi să se usuce cu mîinile.

— Ca un măgar care mănîncă plante cu ţepi, recunoscu el vesel.

— Ei bine, ai dreptate cu măgarul. Nu ştiu nimic despre plantele cu ţepi.

— Nici eu. E o vorbă pe care am auzit-o pe acasă.

Îşi netezi părul umed şi ieşi din pîrîu. Ea îl privi îmbrăcîndu-se şi îşi dădu seama deodată că el se bucura de fiecare clipă. Era aventurier pînă în vîrful degetelor de la picioare – cinic, alunecos şi foarte capabil. Îşi dădea seama că situaţia lor ar fi putut să fie mult mai gravă dacă el n-ar fi fost precaut şi n-ar fi adunat provizii în plus, pe care le ascunsese de-a lungul drumului. Doar cortul şi le salvase viaţa, fiindcă-i apăra de şerpi, insecte şi tot felul de alte creaturi în timp ce dormeau. Iar mîncarea pe care o luase cu ei însemna că nu erau nevoiţi să vîneze ca să mănînce, astfel economisind gloanţele ca să se apere. Dacă stătea bine să se gîndească,

el fusese pregătit pentru orice pericol pe care-l întîmpinaseră, încă de la început.

După ce se îmbrăcară în grabă, merseră cît de mult reuşiră pînă în amurg. Cînd ridicară tabăra, însă, el făcu un foc mic şi mîncară o masă caldă, compusă din peşte şi orez.

— Ştii de ce mi-e poftă? întrebă ea oftînd.

— De mine.

— Bună încercare, dar ai greşit categoria.

— Deci nu e vorba de un produs animal.

— Nu, ci de ceva vegetarian. Poate cu puţin animal, totuşi.

— Spaghete cu chiftele? ghici el.

— Ai prins ideea. De pizza, cu şuncă şi extra mozzarella.

El căută în rucsac şi îi aruncă o conservă mică de fructe.

— Mănîncă din asta mai bine.

— Mulţumesc, aşa o să fac. După ce ajungem în Manaus... Poate că n-o să găsesc pizza acolo, dar cînd ajung înapoi în State, o s-o comand pe cea mai mare pe care-o găsesc.

El nu spuse nimic, dar deodată chipul lui aspru căpătă un aer periculos. Îşi mîncă propria conservă de fructe fără să comenteze.

Jillian se întrebă ce spusese ca să-l facă să aibă aşa o stare evident proastă, dar decise să nu-l întrebe. În loc de asta, se ocupă de fructe şi savură fiecare îmbucătură.

Ben o privi cu pasiune, simţind cum tensiunea creştea în el de fiecare dată cînd ea lingea cu plăcere linguriţa, avînd aerul detaşat şi regal al unei pisici. Fir-ar ea să fie, cum putea să vorbească atît de nepăsătoare despre întoarcerea în State? Nu avea de gînd s-o lase să plece, dar îl înfuria să ştie că ea intenţiona aşa ceva. Oare faptul că făcuseră dragoste cu o noapte înainte nu însemna nimic pentru ea? El făcuse destul

sex fără obligații și știa că între ei lucrurile stăteau altfel. Ar fi trebuit să-și dea și ea seama.

Jillian se ridică și căscă puțin. Călătoria lungă prin junglă o făcea să nu vrea să rămînă trează multă vreme după ce apunea soarele. Sigur, Ben o ținuse trează mare parte din noaptea de dinainte, așa că și acela era un factor important.

— Sînt gata să merg la culcare. Tu mai rămîi?

Figura lui era încă supărată cînd se ridică și o trase brusc la piept. Circumstanțele îi obligaseră să se miște toată ziua, iar el se abținuse să o atingă, cu toate că dorința îi ardea în suflet. Poate că, din cauza asta, ea nu înțelesese că era a lui acum. Senzația pe care i-o dădea trupul ei subțire era una de ușurarea aproape dureroasă, de parcă un gol care pulsa era deodată umplut. Se aplecă și se simți violent triumfător cînd ea se ridică pe vîrfuri și se lipi de el, cuprinzîndu-l cu brațele pe după gît și întinzîndu-i buzele ca să fie sărutată. Simțea bucuria vibrîndu-i prin trupul subțire.

— Cred că nu, murmură ea.

El uitase despre ce vorbeau.

— Ce nu?

— N-ai de gînd să mai rămîi.

El reuși să rîdă gutural. Îi luă mîna și i-o așeză deasupra penisului său, strîngîndu-i degetele în jurul ei.

— Tu ce crezi?

Jillian se lipi de el, cu genunchii înmuindu-i-se de emoție. Își dorise toată ziua să fie atinsă, dar acceptase că trebuia să meargă în continuare. Tremură la gîndul că avea să-l primească în curînd în ea.

— Poate că ar trebui să mă exprim mai clar.

— Nu cred că-i nevoie, răspunse el, sărutînd-o cu sete. Știm amîndoi ce dorim.

Ea se strecură în cort cît timp el stinse focul şi era pe jumătate dezbrăcată cînd Ben o urmă. Lăsă lanterna aprinsă în timp ce îşi scotea şi el hainele, bucurîndu-se de imaginea trupului său puternic. Ben se opri o clipă, ca să se bucure la rîndul său de goliciunea ei, apoi stinse cu regret lanterna şi se aşeză deasupra ei în coconul de întuneric.

Capitolul 18

Zilele şi nopţile deveniră rutină, cu toate că „rutină" era un cuvînt ciudat ca să descrie ceva ce nu era deloc banal. Mergeau toată ziua, de obicei mîncînd fără să se oprească. Ben o atingea rar cît soarele era pe cer, iar atingerile obligatorii erau scurte şi banale, dar Jillian înţelegea. Şi ea simţea frustrarea, impulsul aproape copleşitor să nici nu mai plece din cort dimineaţa, în focul pasiunii iubirii lor. Era mai rău decît înainte, de parcă realitatea ar fi fost cu mult mai delicioasă decît imaginaţia.

Uneori plăcerea acelor ore lungi parcă-i fura de tot raţiunea. Toate comentariile obraznice şi tachinările cu care Ben o iritase de-a lungul a săptămîni întregi se dovediră a fi adevărate. Rezistenţa lui sexuală era incredibilă, iar Jillian se îndoia că el cunoştea cuvîntul „inhibiţii". Ben nu avea aşa ceva. În funcţie de dispoziţia sa, o domina complet, ţintuind-o la pămînt şi rîzînd încet cînd ea încerca să participe, pătrunzînd-o într-un ritm puternic, nesfîrşit, care pînă la urmă o făcea să se cutremure neputincioasă sub el. Alte dăţi era jucăuş precum o felină. O felină mare. Un tigru care-şi ţinea atent în frîu puterea. După aceea devenea leneş ca un paşă, stătea pe spate şi o ridica pe ea deasupra lui, ca să-i dea voie să se bucure de el după cum îi făcea plăcere.

Ca amant, era irezistibil. Fusese cu adevărat supărat şi nedumerit că ea îl refuzase atît de multă vreme. În acel

moment şi ea se mira, gîndindu-se înapoi. Îşi explica asta prin faptul că nu ştiuse ce pierdea. De fiecare dată cînd se uita la el, înalt, puternic şi încrezător, simţea un val de iubire şi de dorinţă care-o făcea să-şi dorească să se dezbrace şi să se arunce la pămînt în faţa lui. Ben, fiind cine era, probabil că ar fi strigat de bucurie şi s-ar fi aruncat asupra ei.

Amîndoi îşi înfrînau, însă, impulsurile, ştiind că vor avea suficient timp odată ajunşi într-un loc sigur. Jillian era foarte hotărîtă să ajungă înapoi în Manaus, pentru că numai aşa putea să depună plîngere penală împotriva lui Dutra. Nu ştia dacă puteau să-l implice pe Kates, cu toate că trăsese în Ben. Nici măcar nu ştia dacă autorităţile braziliene aveau să dea prea multă atenţie unei acuzaţii făcută de un american împotriva altui american. Dutra era altceva. Autorităţile încercau să pună mîna pe el de multă vreme. Era posibil ca şi el, şi Kates să fi fugit din ţară, dar ea intenţiona să depună plîngere oricum.

Adeseori i se punea un nod în gît cînd se gîndea la Rick. I-ar fi plăcut să-i recupereze trupul, ca să-l poată înmormînta, dar jungla se ocupa repede de asta, aşa cum observase Ben cîndva. Mai exista şi posibilitatea ca Dutra şi Kates să fi mutat cadavrele, să le fi aruncat în vreo rîpă undeva, ca să distrugă dovezile.

Încercă să se resemneze cu gîndul că tot ce putea să facă era să depună plîngere. Nu-şi dădu voie să se gîndească la ce urma după aceea. Găsise Oraşul de Piatră, dar nu reuşise să aducă dovada existenţei sale. Îşi lăsase toate notiţele şi fotografiile în urmă. Nu avea nici măcar un ciob de ceramică. Nu-şi dădea voie să se gîndească la asta prea mult, fiindcă nu rezolva nimic, dar curînd avea să fie nevoită să dea piept cu acea durere, şi asta în fiecare zi.

Nu ştia cum ar fi putut să se mai întoarcă în Oraşul de Piatră. Alţi arheologi n-aveau să fie mai interesaţi să o asculte acum decît fuseseră înainte. Nu avea destui bani ca să organizeze o expediţie. Acela fusese motivul pentru care acceptase să meargă cu Rick şi Kates. Se gîndi să-l roage pe Ben să o ajute, dar dădu la o parte ideea. El nu era bogat. Era aventurier, ghid pe fluvii. N-avea astfel de sume şi, chiar dacă ar fi avut, nu l-ar fi interesat să le cheltuiască pe aşa ceva. Nici ea nu se aştepta de la el să facă asta doar pentru că făcuseră sex. Chiar dacă guvernul le-ar fi plătit o taxă pentru descoperire, probabil că n-ar fi fost destul de mare încît să acopere costurile expediţiei. Nu. Eşuase şi trebuia să accepte asta.

Pînă la urmă avea să fie nevoie să se urce într-un avion şi să se întoarcă acasă. Poate că Ben va fi alături de ea, ca s-o sărute de la revedere şi să-i dea o palmă la fund. Sau poate că nu. Pentru un bărbat ca el, care fusese cu atît de multe femei, ce putea să însemne una dintre ele? Ea îi era alături în acel moment, iar pasiunea lui era aprinsă, dar lucrurile aveau să stea altfel odată reîntorşi în Manaus. Nu putea să-l judece prea aspru din cauza asta. Ştiuse de la bun început la ce să se aştepte. Cum putea să se bosumfle acum şi să-i ceară să fie altfel?

Avea de gînd să se bucure de el atît cît putea. Întîlneai un bărbat ca el doar o dată în viaţă... slavă Domnului. Ar fi putut să provoace nişte valuri destul de mari într-o viaţă altfel liniştită. Existenţa ei nu era tocmai obişnuită, dar, de cînd îl cunoscuse pe Ben, se simţea de parcă ar fi stat tot timpul în craterul unui vulcan fumegînd. Era interesant şi violent de plăcut, dar cît putea să mai dureze?

În lumea adevărată, ea avea să fie nevoită să decidă ce să facă mai departe. Ştia că n-avea nici o şansă la o

promovare în cadrul fundației Frost, şi oricum nici nu dorea să le ierte atitudinea condescendentă. Nu avea de gînd să renunțe la arheologie, fiindcă o iubea prea mult. Poate că ar fi putut să facă rost de o slujbă la vreo universitate, cu toate că nu prea-i plăcea ideea să predea. Ar fi preferat să acționeze în loc să vorbească. Toate acele lucruri, însă, erau în viitor. Pentru moment, nu-l avea decît pe Ben, jungla şi pericolul din urma lor.

În a cincea zi, tunetul îl făcu pe Ben să se oprească şi să ridice privirea.

— Parcă trece chiar pe deasupra noastră. Hai să găsim un luminiş şi să facem un duş, spuse. Ridicăm cortul şi punem hainele înăuntru, ca să nu se ude.

Ea strîmbă din nas.

— Nu le-ar strica să se ude.

Tresărea de fiecare dată cînd trebuia să se îmbrace. Hainele lor erau absolut murdare. Dacă n-ar fi avut ocazia să-şi spele lenjeria intimă de cîteva ori, ar fi fost de nesuportat.

El o privi cu acel zîmbet leneş, larg, al lui.

— Ajungem la bărci mîine sau devreme poimîine. O să poți să le speli atunci. Gîndeşte-te cum o să fie să stai goală, întinsă pe punte, în timp ce hainele ni se usucă la soare.

— Incluzi şi hainele tale în categoria celor pe care *eu* o să pot să le spăl? întrebă ea pe tonul nu foarte curios al cuiva căruia-i plăcea să fie cît se poate de lămurit.

El îi aruncă o privire plină de speranță, apoi oftă din greu.

— Cred că nu.

Găsiră unul dintre acele locuri mici, temporar neacoperite de frunziş, unde tavanul viu fusese spart de căderea vreunui copac, poate sub propria greutate. Copacii care cădeau se descompuneau rapid şi plante noi le luau locul, umplînd golul,

dar cît timp rezista luminişul, soarele şi ploaia puteau intra pe acolo cu bucurie.

Ben montă cortul, apoi curăţă o bucată de vegetaţie, în timp ce tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape, iar vîntul rece începea să bată printre frunze. Locuitorii acelei lumi înalte comunicau între ei şi se grăbeau la adăpost, ca să aştepte trecerea potopului.

Cei doi se dezbrăcară şi ascunseră hainele în cort, apoi păşiră în luminiş, exact cînd primii stropi imenşi începură să cadă. Apa îi înţepa pielea lui Jillian cu o forţă surprinzătoare, iar ea tresări din cauza disconfortului. După aceea începu furtuna în toată regula, cerurile se deschiseră şi o perdea de ploaie deasă se repezi asupra lor.

Era ca şi cum ar fi fost sub cascadă. Ploaia o lovea şi îi făcea pielea să usture. Lăsă capul pe spate şi strînse pleoapele, lăsînd apa să-i curgă prin păr. Vai, cît şi-ar fi dorit nişte săpun! Era cel mai înviorător duş din lume, răcoros şi violent. Sfîrcurile i se strînseră sub picăturile reci.

Simţi cum în piept îi înflorea un sentiment de libertate şi impresia de frumuseţe copleşitoare pe care o avusese atunci cînd Ben se scălda în apele cascadei, ca un frumos om primitiv. Era goală în mijlocul celei mai mari păduri tropicale din lume, în timp ce apa care dădea forţă vitală acestei uriaşe jungle curgea peste ea din ceruri. Vîntul lovea cu putere copacii de deasupra, fulgerul lumina, tunetele se auzeau peste tot în jur, generînd ecouri. Era periculos să faci ce făceau ei, în timp ce toate celelalte creaturi se adăpostiseră. Era în acelaşi timp şi uluitor, iar lui Jillian îi venea să strige de bucurie. Ridică braţele spre cer, ca ploaia să poată să-i biciuiască fiecare părticică de corp. Avea sentimentul ameţitor că orice altă baie, oricît de decadentă, n-avea să fie la fel de minunată ca aceea.

Apoi, cu un sunet jos, puternic, pe care ea îl auzi în ciuda tunetelor, Ben era lîngă ea. O cuprinse cu brațele atît de strîns încît abia dacă mai putea să respire şi o ridică, sărutînd-o. Cu ochii închişi, ea îl prinse pe după umeri, îşi înfipse unghiile în pielea lui alunecoasă şi rece. Acolo unde trupurile li se atingeau, căldura se strînse degrabă.

Apucînd-o de şolduri, el o ridică şi mai sus. Din reflex, ea îl cuprinse cu picioarele pe după talie, ca să-şi mențină echilibrul. El îi cuprinse cu forță un sfîrc între buze, încercuindu-l cu limba, încălzindu-l înainte să-l sugă. Jillian scoase un țipăt sfîrşit, deja cuprinsă de pasiune.

Ben o coborî încet spre penisul său erect. Cînd îi atinse pielea moale, ea gemu şi deschise larg ochii, privindu-l. Ploaia le curgea pe fețe şi pe trupuri. Genele lui negre erau ascuțite, lipite de apă, pupilele i se dilataseră, iar albastrul irisurilor era la fel de intens precum cobaltul oceanului.

— Uită-te la noi, spuse gutural. Uite cum intră.

Tremurînd de o dorință aproape dureroasă, ea îl ascultă. Capul ca o ciupercă se mişca nerăbdător, roşu închis la culoare. Penisul gros era decorat cu vene bine reliefate, albăstrui. Ben o coborî mai mult, pătrunzînd-o puțin. Era o senzație pe care o simțise des în ultimele zile, dar tot o făcea să tresară. Căldura lui o ardea. Centimetru cu centimetru, ea coborî tot mai mult, pătrunsă de el, întinsă la limită. I se părea că e imens şi că îi atingea intrarea în pîntece. Se uită la el dispărînd în interiorul ei, simți fiecare mişcare, iar asta îi provocă orgasmul. El o ținu în brațe tot timpul, cît ea îşi legănă şoldurile, lipită de el.

— Din nou, şopti Ben. Vreau să te simt iar.

Îi apucă fundul şi începu s-o ridice şi să o coboare, încordat ca să poată să rămînă în picioare. Senzațiile erau aproape mai puternice decît putea el să suporte, aşa că strînse

din dinți și lăsă capul pe spate. De fiecare dată cînd greutatea ei cobora, cuprinzîndu-l în căldură și moliciune, tot trupul său se cutremura de plăcere. Ploaia continuă să cadă.

Jillian se agăță de el și începu să geamă în timp ce fiecare mișcare adîncea agonia minunată.

— Te rog, spuse încet, abia audibil din cauza ploii. Te rog.

— Nu încă, iubita mea, rosti el răsuflînd greu. Nu încă. E prea bine.

Trupul ei parcă luase foc, chiar și cu ploaia care cădea din ceruri. Se luptă cu el, încercînd să preia controlul și să ajungă la orgasm, care era atît de aproape, dar se trezi neputincioasă în fața puterii lui. Ben rîse, un sunet mai degrabă triumfător decît amuzat.

Soarele ieși din nori și se năpusti în luminiș, cu toate că ploaia încă mai curgea, scăldîndu-i într-o aură strălucitoare. Era ca și cum ar fi fost prinși în interiorul unui diamant. Ea îl sărută sălbatic, mișcîndu-și tot corpul mai aproape de al lui, refuzînd să se lase învinsă.

El îi strînse fundul în palme, apoi blestemă răgușind, simțind că nu mai rezista. O mișcă de mai multe ori, repede, brusc, iar ea țipă și alunecă peste marginea plăcerii. Mușchii ei interiori se cutremurară în jurul său, iar Ben scoase un strigăt puternic și se eliberă.

Îi tremurau picioarele și avu nevoie de toată forța ca să nu cadă. Jillian rămăsese moale în brațele sale, cu capul pe umărul lui, cu picioarele încă strîngîndu-i talia. Lumina soarelui era foarte puternică, aproape orbitoare. Ploaia se oprise, iar furtuna se îndepărta. Un moment nu auziră decît sunetul suspendat în timp al unor picături de apă curgînd de pe frunzele din jur, ca niște aplauze ale naturii.

După o clipă, ea spuse sfîrșit:

— Iese abur din noi.

Întreaga pădure scotea abur, iar norii de umezeală se ridicau spre frunziş. Firicele pluteau în sus din trupurile lor. Ben o ţinea în continuare în braţe, iar ea era mulţumită să fie acolo.

— Nu pot să mă mişc, spuse el pînă la urmă, cu glasul înfundat de părul ei ud. Dacă mă mişc, cad.

Ea abia îşi stăpîni un chicotit.

— Ţi se pare amuzant?

Începu s-o mîngîie lent pe posterior.

— Dacă eu aterizez deasupra, da.

— Mmm.

Acel sunet adînc fu singurul pe care-l scoase timp de cîteva minute. Respiraţia i se linişti încet. Jillian se temu ca nu cumva el să adoarmă.

Apoi:

— Dacă reuşesc să rămîn în picioare, tu poţi să-ţi desfaci gleznele?

— Poate.

— Care sînt şansele?

— Cincizeci, cincizeci.

— Adică ori poţi, ori nu poţi.

— Da.

— Dacă nu poţi, probabil trebuie s-o mai facem o dată.

Şi probabil că el ar fi putut, dar Jillian nu se mai simţea în stare. Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de sfîrşită. Nu voia decît să se ghemuiască undeva şi să doarmă o vreme. Cu părere de rău, îşi desfăcu picioarele şi alunecă de-a lungul şoldurilor lui, desprinzîndu-se în acelaşi timp de el.

Cu grijă, el o aşează în picioare, susţinînd-o pînă cînd se asigură că nu-şi pierdea echilibrul. Ea se clătină un moment, apoi merseră cei cîţiva metri pînă la cort, încă ţinîndu-se în braţe. Ben nu voia să-i dea drumul nici o clipă. Încă se mai

simțea puțin amețit de pasiunea intensă, atît de intensă încît parcă nu-i venea să creadă că fusese adevărată.

Se uscară atît cît reuşiră, scuturînd umezeala cu palmele. El ținu batista sub un tufiş din care încă picura apă, pînă cînd aceasta se udă de tot, iar Jillian o folosi ca să se curețe. Căldura creştea repede, iar pielea lor era doar puțin umedă cînd începură să se îmbrace.

Jillian aproape terminase cînd Ben se încordă deodată lîngă ea.

— Nu te speria, spuse încet.

Mîinile ei încremeniră pe nasturii cămăşii, iar Jillian ridică speriată capul. La nici trei metri de ei, abia vizibili printre tufişuri, erau mai mulți indieni cu figuri greu de distins, care-i priveau pe ea şi pe Ben. Erau goi, cu excepția unor bucăți de cîrpă care le acopereau mijlocul. Părul lor negru şi drept era tuns în formă de castron. Stăteau nemişcați, iar ochii lor negri nu pierdeau nici un detaliu.

— Sînt din tribul Yanomami, spuse Ben pe acelaşi ton scăzut.

— Sînt ostili?

— Depinde cît contact au avut cu albii şi ce fel de contact a fost. În mod normal nu sînt ostili.

— Ce facem?

— Aflăm ce vor.

Îşi ținu, cu grijă, mîna departe de pistol. Oamenii din fața lui erau vînători. Săgețile de doi metri pe care le purtau cu ei aveau vîrfurile înmuiate în otravă, probabil cianură, o substanță cu care el nu dorea cîtuşi de puțin să aibă de-a face. Le vorbi pe limba lor. Cel mai în vîrstă dintre Yanomami, un bărbat demn, cu părul cărunt, răspunse.

După cîteva momente de conversație, Jillian îi văzu pe indieni relaxîndu-se, iar figurile aspre căpătînd cîte un zîmbet.

Bărbatul cărunt spuse ceva şi bătu din palme de mai multe ori, apoi rîseră cu toţii.

Ben chicoti şi el.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă Jillian.

— A, nimic.

Nimic din ce ar fi putut spune el n-ar fi făcut-o să fie mai bănuitoare sau mai curioasă.

— Ce e? Ai face bine să-mi spui.

— Se întreba de ce făceam poc-poc în ploaie, în loc să folosim moloca noastră mică şi ciudată, care înseamnă casă pe limba lor şi cort pentru tine.

Jillian simţi cum roşeşte dîndu-şi seama că existaseră mai mulţi martori foarte interesaţi, dar destul de nedumeriţi, la partida lor de dragoste. În acelaşi timp îi veni să rîdă şi aproape că nu reuşi să se stăpînească.

— Pleosc-pleosc? întrebă pe un ton pierdut.

În ochii lui Ben juca veselia.

— Da, ştii tu.

Bătu din palme, recreînd cu acurateţe diavolească sunetul corpurilor ude care se mişcă în acelaşi ritm.

— Pleosc-pleosc.

Ea îşi duse repede mîna la gură, dar rîsul izbucni oricum. Yanomami începură şi ei să rîdă din nou, alăturîndu-li-se.

Ben părea mîndru de sine.

— Înţeleg că i-au impresionat şi... să spunem *prezenţa* mea, şi rezistenţa.

— Taci din gură, spuse ea cu răsuflarea tăiată, încercînd să se oprească din rîs. Sau îţi fac pleosc-pleosc peste ochi-ochi.

Expresia de pe chipul lui se transformă într-una de maximă bucurie.

— Vai, Doamne, spuse. Ai vrea?

* * *

Vînătorii Yanomami se arătară bucuroşi să le ofere ospitalitatea lor, iar Ben hotărî că ar fi fost mai periculos să-i insulte, refuzînd, decît să meargă cu ei şi să rişte ca Dutra şi Kates să ajungă înaintea lor la bărci. Indienii îi conduseră la moloca, adăpostul cu rol de casă comună, unde locuiau cu toţii. Era o structură imensă, rotundă, ridicată din ierburi şi lemne uscate, invizibilă din aer. Tribul era destul de mic, îi explică Ben, cu numai cincizeci de oameni, cu toate că grupurile de indieni numărau foarte rar mai mult de două sute de persoane.

Toţi sătenii ieşiră în întîmpinarea celor doi nou-veniţi. Copiii goi şi cafenii rîdeau, iar femeile o separară pe Jillian de Ben, pe are bărbaţii îl conduseră într-o direcţie diferită.

— Ce fac? strigă Jillian, curioasă, dar puţin alarmată.

Ben se uită peste umăr şi îi zîmbi larg.

— Zîmbeşte şi fii frumoasă.

— Mersi mult, bombăni ea, apoi îi ascultă sfatul şi le zîmbi femeilor.

Acestea aveau vîrste diferite, de la o femeie foarte bătrînă şi înţeleaptă, ştirbă, pînă la fete subţiri, cu sînii abia înmuguriţi. Femeile aveau sînii goi. Nici unul dintre săteni nu purta ceva asemănător cu o cămaşă. Bărbaţii purtau o cîrpă răsucită care se lega la spate, deasupra fundului, iar femeile purtau cingători făcute din mai multe sfori, care le lăsau fundurile la vedere.

Jillian nu vorbea deloc limba lor, dar se simţi uşurată cînd descoperi că unele dintre femei vorbeau puţină portugheză, aşa că puteau să comunice la un nivel minim, de bază. Evident, tocmai preparau masa comună, şi se bucurară de compania ei în timp ce munceau. Curînd, se trezi aşezată pe pămînt, cu un bebeluş în braţe şi cu doi copii puţin mai mari tîrîndu-se înainte şi înapoi pe lîngă picioarele ei.

Bărbaţii se întoarseră cu Ben, toţi binedispuşi. El îi făcu semn cu ochiul, dar rămase cu bărbaţii cît timp mîncară. Jillian continuă să se joace cu bebeluşul. Masa era simplă, cu peşte, manioc şi fructe proaspete. Jillian auzise de manioc. Era un tubercul, o sursă excelentă de carbohidraţi şi baza alimentaţiei tribului. Era, de asemenea, o sursă excelentă de cianură, pe care o foloseau ca să înmoaie vîrfurile armelor. Fiindcă nimeni nu muri mîncînd, evident că tuberculul fusese bine preparat.

După masă, Ben se apropie de ea şi se aplecă.

— Îţi stă bine aşa, spuse gîdilînd talpa copilului.

Ea îi zîmbi cum ştia mai dulce.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă mi-am lăsat anticoncepţionalele în Oraşul de Piatră.

Nu se deranjă să-i spună că se apropia de finalul unui ciclu menstrual şi că şansele să conceapă erau foarte mici. Se aştepta ca în orice moment să înceapă menstruaţia şi spera doar să ajungă la bărci înainte de asta.

Spre surpriza ei, Ben nu făcu decît s-o privească lung, o privire mai degrabă întrebătoare decît panicată, aşa cum s-ar fi aşteptat ea.

— Te-ar deranja să faci un copil cu mine?

Zîmbetul pieri de pe chipul ei şi se schimbă, inconştient, într-o expresie mai blîndă cînd se uită la bebeluşul agitat, care gîngurea în braţele ei, apoi din nou la Ben.

— O să vorbim despre asta dacă se întîmplă, spuse pînă la urmă.

El dădu scurt din cap şi schimbă subiectul.

— O să rămînem aici în noaptea asta. Nu-mi place să pierd timpul, dar par dispuşi să fie prietenoşi şi nu mi-ar plăcea să se schimbe lucrurile. Oricum, sîntem în siguranţă alături de ei.

— Dar dacă Dutra şi Kates ajung la bărci înaintea noastră?

— Şeful tribului mi-a spus că el şi cîţiva dintre bărbaţi o să ne conducă mîine la fluviu. Sîntem ceva mai aproape decît credeam. Ei par a crede că pot să găsească locul în care am lăsat bărcile. Probabil că se uitau la noi cînd am coborît pe mal. Le-am povestit ce s-a întîmplat, că am putea să fim urmăriţi de nişte bărbaţi care vor să ne omoare. Datta Dasa, şeful tribului, a spus că ne apără ei pînă plecăm. După aceea, sîntem pe cont propriu.

— Din nou, spuse ea.

— Da. Trebuie să riscăm să rămînem aici, aşa că putem foarte bine să le facem pe plac. Cît sîntem aici, avem ocazia să folosim din săpunul pe care-l fac ei şi să ne spălăm cu adevărat hainele.

— Ce-o să purtăm pînă ni se usucă hainele? întrebă ea pe un ton politicos.

Pe buzele lui apăru zîmbetul impertinent.

— Exact ce poartă şi tribul Yanomami.

Capitolul 19

Dacă el credea că Jillian avea să fie stînjenită, adevărul îl uimi. Profesia o învățase să se simtă în largul ei în mijlocul altor culturi, aşa că nu protestă. Merse fericită cu femeile, la bazinul lor bine ascuns din junglă, acolo unde înotau în fiecare zi, se dezbrăcă la piele a doua oară în acea zi şi sări în apă. Nu erau în bazin de nici cinci minute cînd un copil veni în fugă, ducînd cu el o bocceluță foarte cunoscută: hainele lui Ben. Pe Jillian o amuză să constate cît de uşor o manipulase, ştiind că n-avea să refuze să-i spele hainele în fața întregului sat. Acei oameni ar fi fost şocați de un refuz, fiindcă, în cultura lor, fiecare sex, fiecare persoană avea îndatoriri clare şi nimeni nu se opunea. Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

Înainte să se apuce de spălatul rufelor, însă, ea se bucură de săpunul gelatinos pe care i-l oferiră femeile, mirosind proaspăt şi de un verde palid. Făcea spumă imediat, iar ea se spălă din cap pînă în picioare. Era minunat să fii curată din nou.

Folosi acelaşi săpun şi pentru haine şi, după ce ieşiră din apă, o tînără prietenoasă pe nume Alcida îi oferi un balsam pentru descurcat părul, arătînd astfel că tribul avea contact cu lumea dinafară. Acesta mirosea dulce, delicat, a flori proaspete.

După ce-l folosi, pieptenul din lemn pe care i-l oferiră femeile aproape că îi alunecă prin păr.

Îşi puse la brîu o cingătoare din sfoară, care-i lăsa tot

fundul la vedere şi era făcută dintr-o cureluşă mică, prinsă în talie, şi mai multe sfori împletite în faţă. Fiindcă toate celelalte femei purtau acelaşi lucru, Jillian nu se simţi pe cît de goală şi de stînjenită se aşteptase. Poate că-i plăcea să fie goală mai mult decît bănuia, însă explicaţia mai probabilă era că bucuria i se trăgea de la gîndul momentelor incomode pe care avea să i le cauzeze lui Ben Lewis. Aşa-i trebuia, dacă o forţase să-i spele hainele.

Bărbaţii Yanomami n-aveau să dea cine ştie ce atenţie goliciunii ei, cu excepţia, poate, a interesului pentru pielea ei albă, însă reacţiile lui Ben aveau să fie cu totul altele. Cu toate că fusese atent să nu se uite prea mult la nici una dintre femeile din trib, fiindcă nu voia să-i ofenseze pe noii lor prieteni, s-o vadă *pe ea* goală era altceva.

Pe drum înapoi spre moloca, Jillian descoperi că îi plăcea libertatea oferită de cingătoarea cu sfori împletite. Simţea mai puţin căldura şi umiditatea, fiindcă atît de multă piele îi era expusă. Nu-şi dăduse seama că în junglă existau brize mici, dar acum era extrem de sensibilă la atingerea lor delicată. Sfîrcurile i se întăriră drept răspuns.

Aşa arăta cînd Ben dădu cu ochii de ea, cînd grupul vesel de femei intră în luminişul în care era moloca. Ben simţi că un pumn invizibil îl loveşte tare în stomac, făcîndu-l aproape să se îndoaie de mijloc. Două impulsuri la fel de puternice îl copleşiră. Primul era să arunce o pătură peste ea şi s-o ascundă de ochii tuturor celorlalţi bărbaţi, iar al doilea era să se arunce el însuşi asupra ei.

Al doilea impuls era foarte incomod, pentru că materialul răsucit pe care-l purta era foarte strîns şi nu permitea cine ştie ce creştere.

Nu putea să nu se uite la ea. Pielea ei albă avea o nuanţă aurie, iar Jillian strălucea precum o apariţie printre indienii cu pielea cafenie. Trupul ei puternic şi subţire se mişca extrem de

grațios. Era subțire, dar nu slabă. Nu avea silueta la fel de subțire ca a modelelor sau starletelor, pe care Ben le eticheta în minte drept „slăbănoage". Avea un corp bine făcut, cu pielea fină şi întinsă, cu destulă carne sub ea ca să-i dea moliciunea feminină pe care el o adora. Sînii, rotunzi şi ridicați, sfîrcurile delicioase şi strînse – de ce oare? – îl făceau să-i lase gura apă. Mişcarea posteriorului ei era foarte atrăgătoare, iar felul în care şoldurile îi erau desenate îl atrăgea inexorabil. Se uită fix la sforile împletite din fața cingătorii ei, încercînd să vadă dedesubt, însetat şi dornic s-o vadă chiar şi foarte puțin.

Simți o furie irațională cînd o văzu comportîndu-se atît de natural. Cum putea să fie aşa de nonşalantă, goală în fața atîtor bărbați? Nu se uitase spre el nici măcar o dată. Ar fi putut să nici nu fie acolo, iar asta-l înfuria şi mai mult. Nu mai fusese niciodată posesiv cu vreo femeie, aşa că forța reacției sale primitive îl luă prin surprindere. Era a lui, numai a lui. Nici un alt bărbat nu avea dreptul s-o vadă aşa.

Pînă la urmă ea îl privi şi îi zîmbi atît de frumos încît aproape că-l făcu să-şi iasă din fire. Singura dată cînd Jillian părea adorabilă era atunci cînd voia să fie răutăcioasă, şi un zîmbet atît de luminos însemna că Ben dăduse de bucluc. Într-un moment de intuiție, îşi dădu seama că era din cauza rufelor. Probabil că îi tăiase hainele sau i le înmuiase în praf de scărpinat. Nu, ar fi fost prea simplu, fiindcă lui nu-i păsa dacă purta sau nu ceva. Cîrpa de la brîu avea să-i fie suficientă. Nu, ea avea să inventeze ceva mult mai diabolic, care să-l facă să se simtă mizerabil... La naiba, probabil că n-avea de gînd să se mai culce cu el!

Nu era cinstit. Pur şi simplu nu era. Rămase pe loc, fumegînd. De ce făcuse natura femeile atît de irezistibile pentru bărbați, dar neglijase să programeze un răspuns similar şi în ele? Orice făcea un bărbat, oricît de mică era greşeala, bingo! Femeile scoteau imediat artileria grea. Nasurile li se ridicau în

aer, se răsuceau cu spatele lor delicat, iar bărbatul înțelegea imediat: nu mai facem sex pînă cînd nu te umileşti cum trebuie şi nu-ți ceri scuze. Ben se simțea foarte nedreptățit, însă începea să fie şi speriat. Se gîndi să se arunce la picioarele ei şi să termine cu umilitul înainte de lăsarea înserării. Poate că Jillian avea să cedeze.

Şi poate că o să zboare porcii. Nu scăpa el atît de uşor. Se blestemă în minte pentru că îi venise ideea strălucită să-i trimită ei hainele ca să i le spele, într-un fel atît de public încît ea să nu poată să refuze, fiindcă era atît de inteligentă şi prea atentă la cultura celor care-i găzduiau. Avea să-l ignore cel puțin o noapte, oricît s-ar fi rugat de ea.

Datta îl împunse cu cotul, iar Ben se întoarse şi dădu cu ochii de privirea amuzată a celuilalt.

— Femeia ta e nouă? întrebă Datta, arătînd spre umflătura incomodă din cîrpa de pe şoldurile lui Ben.

Bineînțeles că n-ar fi avut astfel de reacție dacă ar fi fost împreună de mai mult timp. Ben înghiți în sec.

— Da, e nouă.

— Poate că vrea să se plimbe puțin cu tine.

Nu prea cred, gîndi Ben cu regret. Cînd nu se mişcă, Datta îl împunse din nou.

— Vorbeşte cu ea, spuse. De unde să ştie dacă nu-i zici?

Ştia, vrăjitoarea mică, la fel cum şi el ştia că orice efort ar fi făcut avea să eşueze. Se apropie ascultător de ea. Nu-l ajută prea mult nici că toate femeile din grup aruncară priviri discrete spre acoperămîntul lui, apoi, politicos, întoarseră capetele.

Jillian se uită la el, încă purtînd pe chip expresia aceea angelică.

— Hai să ne plimbăm, îi sugeră el, sperînd în ciuda a ceea ce ştia mai bine.

Ea se uită în jos şi, parcă, păru şi mai angelică.

— Dar mergem de cinci zile, murmură. Mă bucur că am ocazia să mă odihnesc, acum, că am terminat de spălat hainele *noastre*.

Arătă spre rufele întinse la uscat. Lui Ben îi veni să geamă.

— Nu fii supărată pe mine.

Ochii ei semănau cu nişte lacuri mari şi verzi.

— N-am de gînd să fiu nimic *pe* tine.

— Ştiam eu, spuse el foarte încet. Fir-ar să fie, Jillian, nu crezi că exagerezi? Ştiu că te-am manipulat trimiţînd aşa hainele, dar eu nu puteam să le spăl. Bărbaţii de aici nu spală rufe. Ar fi fost o încălcare serioasă a cutumelor dacă mi-aş fi spălat singur hainele.

— Ştiu, răspunse ea.

— Ştii?

— Sigur că da.

El trase aer adînc în piept.

— Dar nu vrei să vii să ne plimbăm?

— Nu.

— De ce nu?

Jillian încă zîmbea cu cel mai dulce zîmbet de pe pămînt.

— Pentru că, indiferent dacă ai sau nu dreptate, eu păzesc poarta Paradisului.

El îşi trecu agitat mîna prin păr.

— Ai de gînd să-mi faci asta chiar dacă am dreptate?

— Da.

— Pentru Dumnezeu, dar de ce?

I se părea că o să explodeze de frustrare.

— Pentru că.

El se gîndi s-o ridice de jos, s-o arunce peste umăr şi să plece cu ea oricum. Putea s-o facă să-i cerşească iubirea în numai cinci minute. Tocmai întinsese mîinile cînd reuşi să se stăpînească. Ar fi putut să facă asta, dar i-ar fi rănit orgoliul. Greşise, nu pentru că făcuse ce făcuse, ci din cauza felului în care o făcuse, iar scorul trebuia să fie egal înainte ca ei să-i fie comod să-l privească din nou ca pe un egal. Problemele de cuplu i se păreau foarte complicate.

Încercă de cîteva ori să vorbească, renunțînd de fiecare dată, fiindcă nu reuşea să găsească nimic care să o convingă. Pînă la urmă se întoarse şi se aşeză lîngă Datta.

— Femeia ta n-a vrut să meargă cu tine? întrebă acesta vesel.

—A spus că nu poate atît de curînd după.ultima dată, minți el.

N-avea rost să piardă respectul celuilalt.

— Aha, spuse Datta dînd aprobator din cap. Bărbatul trebuie să aibă grijă să nu-şi rănească femeia.

Din asta, Ben înțelese că Datta credea că el fusese prea dur cu Jillian cînd făcuseră dragoste în junglă, motiv pentru care era normal ca ea să-l refuze acum. Întreaga situație îi displăcea.

* * *

Tribul atîrnă hamace în moloca şi pentru ei doi, acolo unde dormeau cu toții. Jillian se aşeză bucuroasă într-al ei, surprinsă de oboseala pe care o simțea cu toate că petrecuse jumătate din zi cu sătenii şi nu mergînd. Efortul fizic extrem aproape că se terminase. A doua zi aveau să ajungă la fluviu. Se gîndi cu mult dor la zilele lungi şi monotone de pe barcă, aşa cum nu şi-ar fi imaginat că o să se gîndească vreodată atunci cînd pluteau în amonte. Avea de gînd să-şi monteze hamacul şi să petreacă zile întregi legănîndu-se încet, mai indolentă decît un leneş, animalul cel mai încet de pe planetă. Pînă cînd ajungeau în Manaus va fi complet odihnită.

Ben se aşeză în hamacul de alături. Fusese atît de supărat în ultimele cîtorva ore încît ea abia se abținuse să nu rîdă. Se gîndise chiar să-i pună ceva amar în mîncare, ştiind că manierele şi bunul-simț l-ar fi împiedicat să scuipe şi să-şi insulte gazdele, dar cînd el se apropiase de ea mai devreme,

evident aşteptîndu-se să nu se culce cu el din cauza rufelor murdare, tentaţia să-i joace jocul fusese irezistibilă. Era cea mai urîtă răzbunare la care putea el să se gîndească, aşa că, bineînţeles, trăsese concluzia pripită că era şi cea mai urîtă răzbunare din mintea ei. De fapt, ea nu se gîndise deloc la asta, pentru că nu era adepta ideii că e bine să-ţi tai nasul ca să-i faci în ciudă feţei, dar situaţia era atît de amuzantă încît consideră că merita sacrificiul.

Era şi mai amuzant pentru că începuse să simtă nişte crampe nu foarte dureroase, familiare, cu numai cîteva ore înainte. Cîndva în timpul zilei următoare, era sigură, Mama Natură avea să intervină şi să-l frustreze şi mai mult pe Ben.

— Individul cu care ai făcut sex în hamac, spuse Ben încet, în întuneric. Te mai vezi cu el?

Ea căscă, mulţumită.

— N-am făcut niciodată sex într-un hamac.

Urmară zece secunde de tăcere, apoi răspunsul lui plin de resentiment îi arse auzul, cu toate că Ben continuase să vorbească încet:

— Cum adică n-ai făcut niciodată sex într-un hamac? Mi-ai spus clar că ai făcut. Am discutat despre asta de cel puţin două ori. Vrei să spui că m-ai *minţit* tot timpul doar ca să mă faci gelos?

— Nu ţi-am spus niciodată că am făcut sex în hamac.

— Ba da. În prima noapte pe barcă.

— Tu m-ai întrebat dacă „am făcut-o" în hamac. Pentru că tocmai ne aşezaserăm ca să dormim şi tu nu ai spus exact la ce te refereai, am interpretat cum am crezut de cuviinţă şi am considerat că te-ai referit la somn. După aceea m-ai întrebat unde am făcut-o în hamac, iar eu ţi-am spus că pe balcon, şi cu asta, basta.

— Fir-ai tu să fii, ştiai la ce mă refeream. Ştiai că nu mă interesa *un pui de somn*. Şi cînd eram la cascadă, cînd te-am

întrebat dacă te-ai culcat pe balcon cu un tip pe care abia dacă-l cunoşteai, şi tu ai spus...

— Ştiu ce am spus. Ştiu şi că nu e vina mea dacă tu te gîndeşti rar şi la altceva în afară de sex. Atunci ţi-am spus că n-am făcut niciodată sex pe balcon cu un străin, ceea ce e perfect adevărat, pentru că n-am făcut sex pe balcon niciodată, cu nimeni. Acum vrei să taci şi să mă laşi să dorm?

— Nu, spuse el. O să te strîng de gît.

— Atîta lipsă de autocontrol, îl dojeni ea, zîmbind în întuneric.

Ben nu zîmbea, ci scotea fum pe urechi. O făcuse special, îl chinuise tot timpul cu minciuni, ştiind că era atît de gelos încît abia dacă mai putea să suporte. Nu încăpea îndoială că bărbaţii aveau un mare dezavantaj cînd venea vorba despre aşa-numitul sex frumos. Femeile aveau toate avantajele. Sigur, majoritatea nu erau la fel de diabolice precum Jillian Sherwood. Ea ştia exact pe care butoane să apese în ceea ce-l privea.

Întinse mîna şi-i scutură hamacul.

— Bine, de data asta nu-mi mai da răspunsuri alunecoase şi spune-mi adevărul. Eşti într-o relaţie romantică, sexuală sau de orice alt fel cu oricine din State?

— Adevărul pur şi simplu? întrebă ea.

— Da, adevărul.

Ben se întări pentru ce urma să audă.

— Au trecut cel puţin şase luni de cînd am ieşit cu cineva.

— Dumnezeule mare, de ce?

Părea şocat pînă în adîncul sufletului.

— Pentru că prefer să fiu singură decît să trebuiască să fiu politicoasă cînd de fapt mă plictisesc de moarte. Şi n-am fost niciodată prea interesată de sex.

— Ba pe naiba!

Cuvintele îi ieşiseră de pe buze înainte să le gîndească.

— Abia dacă reuşeşti să stai departe de mine.

— Probabil că datorită felului elegant în care pui tu problema, spuse ea pe un ton sarcastic. Noapte bună. Eu mă culc.

El îşi legănă încet hamacul, din nou binedispus. Evident, era înnebunită după el.

* * *

Părăsiră moloca a doua zi dimineaţă, însoţiţi de Datta Dasa şi alţi patru bărbaţi din trib, şi ajunseră la fluviu în patru ore. Băştinaşii îi conduseră fără să greşească în locul în care lăsaseră bărcile. Ben nu se miră prea tare să descopere că una dintre ambarcaţiuni dispăruse. Nu s-ar fi mirat nici dacă n-ar mai fi găsit-o pe nici una. Singurul lucru care-l îngrijora era ca nu cumva Kates şi Dutra să le-o fi luat înainte şi să fi plecat cu barca, doar ca să-i aştepte la vreo cotitură. Ar fi fost mai isteţ să-i aştepte la mal, aşa că se putea să fie undeva, privind. Poate că nu voiau să acţioneze cu Yanomami acolo. Dacă pînă şi un singur băştinaş scăpa dintr-o eventuală ambuscadă, Kates şi Dutra ar fi dat de bucluc, pentru că nu puteau să se compare cu indienii, care cunoşteau jungla şi se pricepeau să îi facă faţă.

Bărcile şi proviziile ascunse nu fuseseră atinse, însă, aşa că Ben se gîndi că erau, totuşi, destul de în siguranţă. Dacă Steven Kates ar fi luat într-adevăr nava care lipsea, cu siguranţă că ar fi luat şi proviziile.

Încărcară pe barcă o parte dintre provizii şi una dintre plutele ascunse. Era posibil ca Dutra şi Kates să ajungă la restul, dar, pe de altă parte, Pepe şi ceilalţi bărbaţi puteau să le folosească şi ei. N-aveau de unde să ştie. Îşi luară în sfîrşit la revedere, Ben porni motorul, întoarse încet barca şi ieşi pe canal. Jillian le făcu semn cu mîna celor din tribul Yanomami pînă cînd îi pierdu din vedere.

Dutra se ghemui la adăpostul rădăcinilor ieşite, care se ridicau la cîţiva metri deasupra capului său, abia îndrăznind să respire de teamă că indienii aveau să-l audă. Dacă n-ar fi pierdut pistolul, se gîndi cu ură, lucrurile ar fi stat altfel. Însă arma dispăruse cînd o alunecare de teren îl prinsese în raza ei, cu două zile mai devreme. La cum stăteau lucrurile, era nevoit să se ascundă în tufişuri, ca să nu fie descoperit de slăbănogii aceia maronii. Nu se comparau cu el la forţă, dar săgeţile otrăvite le dădeau un avantaj, mai ales că el era neînarmat.

Îşi forţase limitele, încercînd să ajungă primul la bărci, şi reuşise, însă fără armă nu avea rost să sară pe Lewis, şi nu avea cum să facă rost de alt pistol atît de departe în sus pe fluviu. În loc de asta, luase cealaltă barcă şi o ascunsese mai departe, apoi aşteptase ca Lewis şi femeia să-l ajungă din urmă. Începuse să ia din provizii, dar îşi dăduse seama că s-ar fi dat de gol şi l-ar fi făcut pe Lewis şi mai precaut.

Acum nu trebuia decît să-i urmărească şi să rămînă în spate pînă cînd găsea o armă. Odată ajunşi în ape mai populate, putea să sară pe vreun negustor şi să fure o armă. Pînă atunci, Lewis avea să se simtă în siguranţă şi să fie mai puţin atent. Cîteva gloanţe rapide şi diamantul va fi al lui.

Dutra se forţă să aştepte o oră, dîndu-le celor din tribul Yanomami destul timp să plece din zonă şi asigurîndu-se că n-avea să-i ajungă din urmă pe Lewis şi pe femeie înainte să fie pregătit. O oră era uşor de recuperat dacă trebuia.

Cu toate că pierduse pistolul, Dutra era mulţumit de felul în care stăteau lucrurile. De cînd îi spusese Kates că Lewis găsise diamantul, Dutra nu reuşise să se mai gîndească la altceva. Odată ce obţinea giuvaierul avea să poată să poarte haine scumpe şi multe bijuterii de aur, cum aveau oamenii de la televizor. Avea de gînd să cumpere o maşină americană, pe care s-o conducă prin Manaus, iar oamenilor să le fie frică de

el. N-avea să se mai ascundă niciodată în amonte cînd îl căuta poliția. O să-i plătească şi o să-l lase în pace.

Visa la diamant. Nu-l văzuse, dar zăbovea cu drag asupra imaginii din mintea sa. Arăta ca o bucată de gheață şi avea forma acelor pietre de pe inelele cucoanelor, doar că era mai mare. Era orbitor dacă-l puneai în soare. Nu-şi dorise niciodată nimic mai mult decît dorea acel diamant. Lewis nu merita să-l aibă, aşa că avea de gînd să-l omoare şi să se bucure de asta.

* * *

Primul lucru pe care-l făcu Jillian după ce porniră fu să monteze hamacul la umbra acoperişului plat şi să se aşeze cu bucurie în el.

Ben se uită la ea cu un sentiment de uşurare, acum că erau din nou singuri. Se bucura de întîlnirea cu Yanomami, dar i se părea şi că aceştia le invadaseră intimitatea. Îi plăcea să ştie că era singur cu Jillian.

— Căpitanul se aşteaptă ca personalul lui să facă mai mult efort.

— Personalul o să facă mîine efort, spuse ea închizînd ochii.

— Dar azi ce are? Ai dormit destul aseară.

— Sînt întotdeauna foarte obosită şi nu mă simt bine în prima zi de menstruație, îi explică ea, rămînînd cu ochii închişi.

Tăcerea care se lăsă era grea. La un moment dat, Ben spuse:

— Ca să vezi că învăț, nu mi-ai spus că eşti la menstruație, ci doar că în prima zi eşti obosită şi nu te simți bine. Încă mă mai pedepseşti, aşa e?

— Sînt la menstruație, rosti ea pe un ton sec. Şi nu ştiu cum aş fi putut să aranjez asta ca să coincidă cu multele tale transgresiuni.

Ben o privi din nou, observîndu-i de această dată cearcănele. Nu glumea. Se simți puțin dezamăgit, apoi deveni îngrijorat.

— Ai ce să iei? Ce pot să fac ca să te simți mai bine?

Jillian deschise ochii şi îi zîmbi. Un zîmbet adevărat, nu acela excesiv de dulce, care-l făcea să se cutremure.

— Mă simt bine. Nu mi-e rău, sînt doar obosită. Dacă ai într-adevăr nevoie de mine, trezeşte-mă. Promit să mă simt mai bine mîine.

Ben nu putea să lase cîrma, nu în acea porțiune a fluviului, altfel ar fi luat-o în brațe şi ar alintat-o cît dormea. Avea mereu impulsul ciudat s-o trateze ca pe un copil, ceea ce era ridicol, fiindcă Jillian era unul dintre cei mai capabili şi eficienți oameni pe care-i cunoştea. Spuse:

— Cît durează de obicei?

— Menstruația mea sau iluzia ta că tot ce fac e special plănuit ca să nu-ți dea ție voie să faci dragoste pe cît de des crezi că ar trebui? Menstruația o să dureze patru sau cinci zile. Iluzia ta, pe de altă parte, n-a pierit nici o clipă.

El zîmbi larg. Îi plăcea cînd ea vorbea pe tonul acela adorabil.

— Nu ştiu de unde ți-a venit ție ideea că, dacă eşti la menstruație, nu putem să facem dragoste.

— Din faptul că nu am chef, nu vreau şi n-o să te las.

— Da, cred că aşa se explică.

Ea chicoti auzind nota jucăuşă din glasul lui şi se aşează mai confortabil în hamac.

— Apropo, nu mă gîndisem să refuz să „mă plimb" cu tine pînă cînd tu n-ai exprimat atît de clar că la asta te aşteptai. Mersi pentru idee. Eu voiam doar să-ți pun ceva amar în mîncare.

Ben rămase foarte nemişcat cîteva clipe. Apoi începu să rîdă.

— Data viitoare, iubita mea, foloseşte-ţi propria judecată.

— Aşa am şi făcut, spuse ea superior, închizînd din nou ochii. Ştiu cum să recunosc o idee mai bună decît a mea atunci cînd o aud.

Ben încă mai chicotea.

— Somn uşor, iubita mea.

— Mulţumesc.

Cîteva minute mai tîrziu, Ben se uită din nou la ea şi o văzu respirînd egal, adormită. Zîmbi. Chiar şi cînd era diabolică se distra mai bine cu ea decît se distrase vreodată în toată viaţa lui. Trebuia să găsească o cale s-o ţină în Manaus.

Capitolul 20

În acea noapte dormi în brațele lui Ben. Se aşteptase să doarmă din nou în hamace, dar el desfăcu salteaua şi aranjă plasa de țînțari în aşa fel încît să formeze un cort mic deasupra ei, amintindu-şi că lui Jillian nu-i plăcea să doarmă lipsită de apărare împotriva insectelor. Ea se aşeză cu capul pe umărul lui şi dormi mai bine decît dormise de multe zile. Căldura devenise din nou de nesuportat după ce coborîseră de pe munte, dar cu toate că le-ar fi fost mai răcoare dacă ar fi dormit separat, nici unul dintre ei nu sugeră aşa ceva şi nici nu se mişcă. Jillian se simțea cel mai bine cînd putea să-l atingă pe Ben. Deşi îi plăcea să-l tachineze şi să-l irite, nu era niciodată mai mulțumită decît atunci cînd se afla în brațele lui.

Zilele pe care aveau să le petreacă împreună erau numărate. Mai aveau cam o săptămînă. Îşi amintea că el spusese despre drumul de întoarcere că avea să fie mai scurt, fiindcă pluteau în sensul curentului, nu împotriva lui. Jillian voia să profite de orice moment pe care-l avea cu el. Lucrurile aveau să se schimbe repede odată ce ajungeau în Manaus. Avea de gînd să facă lucrurile necesare, apoi să se întoarcă în State.

Pentru moment, însă, era în brațele lui. Acum, că erau din nou pe barcă, totul i se păru mult mai uşor în următoarele cîteva zile, astfel că se simți aproape ca într-o vacanță. Toaleta, care la începutul expediției i se păruse excesiv de rudimentară, era acum de-a dreptul de lux. Chiar şi varietatea

limitată de mîncare o satisfăcea, fiindcă puteau să mănînce în tihnă. Aveau fiecare cîte un rînd de haine de schimb, lăsate alături de provizii, ca o precauție, iar ea avea lucrurile personale. Viața era simplă, dar bună.

Curînd începură să treacă pe lîngă colibe din tablă şi carton, construite pe picioroange, la marginea fluviului, semne ale „civilizației". În acel moment nu erau foarte multe, dar cu cît ajungeau mai în aval, cu atît aveau să se înmulțească pe maluri. Cele pe lîngă care treceau în acel moment erau solitare, dar curînd aveau să dea peste cîte o aşezare omenească, grupuri de colibe adunate la un loc şi legate de lume numai de negustorii care umpleau fluviul.

Doi copii ieşiră în fugă dintr-o colibă izolată, făcînd din răsputeri semne cu mîna, poate crezînd că Ben şi Jillian erau negustori, poate doar bucuroşi să vadă o barcă. Jillian le făcu la rîndul ei semn cu mîna. Nu prea aveau multe lucruri de care să se bucure.

— Cît de des lucrezi ca ghid? întrebă pe un ton egal, imaginîndu-şi o viață petrecută permanent pe fluvii şi prin junglă.

— Cît de des vreau. De obicei îmi iau liber între slujbe, iar perioada de concediu depinde de cît timp am fost plecat. Dacă e vorba de numai o săptămînă alături de nişte turişti care vor să experimenteze „adevăratul" Amazon, atunci îmi ajunge un week-end liber. Majoritatea slujbelor durează mai mult, totuşi. Cea de dinaintea expediției noastre a durat vreo două luni. Aveam de gînd să-mi iau o lună de vacanță înainte să plec din nou.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— De curiozitate. Ştiam că Steven Kates pune ceva putred la cale şi voiam să ştiu exact ce urmăreşte. Plus că a plătit bine, de la început.

Ea se sprijini de unul dintre stîlpii acoperişului, cu o expresie gînditoare pe chip.

— Ce s-a întîmplat în ultima dimineață din Oraşul de Piatră? De ce a tras Kates în tine? Asta l-a făcut pe Dutra să-şi piardă controlul?

— Cred că da, spuse el stingherit. Probabil că aşa plănuiseră, ca focul de armă de la Kates să fie semnal pentru Dutra.

— Dar cum a început totul? N-am găsit nici o comoară. N-avea de ce să tragă în tine.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că, odată ce avea timp de gîndire, mintea ei agilă va observa neconcordanțele.

— M-am trezit devreme şi am plecat din tabără. Probabil Kates a crezut că pun ceva la cale, fiindcă m-a urmărit. Nu i-a convenit deloc că diamantul nu mai era de mult acolo şi că templul nu era plin de aur.

— Cînd am ieşit eu din cort, Dutra n-a încercat să mă omoare, ci doar s-a uitat la mine şi a zîmbit crud.

— Probabil că te păstra pentru la urmă, se răsti Ben, simțind cum îl cuprindea furia. Literalmente.

— Mi-aş dori să mă fi gîndit să iau cu mine pistolul, nu lanterna. Nu-mi vine să cred că am fost atît de proastă.

— Eu mă bucur că nu te-ai apucat să te duelezi cu el, spuse Ben, cutremurîndu-se numai la acest gînd. Ai făcut exact ce ți-am spus eu să faci, şi aş fi fost foarte supărat dacă ai fi acționat altfel.

— Dar Rick ar putea să fie încă viu dacă nu te-aş fi ascultat.

— Nu neapărat. N-aveai cum să ştii ce urma să se întîmple cînd începea să se tragă. Poate că l-ai fi împuşcat tu însăți, din greşeală. Nu are rost să joci de-a „ce-ar fi dacă ar fi fost". E o pierdere inutilă de timp.

Logica lui aspră o făcu să zîmbească, deşi cu tristețe. Ben n-ar fi pierdut niciodată vremea cu regrete, ci şi-ar fi continuat viața, atent la scop şi hotărît. Faptul că era jucăuş şi că avea

simțul umorului ascundea uneori acea parte a sa, care ei i se părea cea mai importantă, dar Jillian nu uita niciodată de existența acesteia. Oamenii care-l subestimau făceau asta asumîndu-şi un risc mare. Şi ea îl subestimase la început, dar îşi dăduse repede seama de greşeală şi nu o uitase niciodată. Ben era acel gen de om foarte diferit, aventurier, explorator. Îşi stabilea propriile reguli şi era dispus să-i oblige pe ceilalți să le respecte. Edictele şi avertismentele sale de pe drum erau atît de eficiente pentru că nimeni nu se îndoia că el ar fi reacționat exact cum spunea dacă nu era ascultat.

Cît de plictisitoare şi de banală avea să fie viața în lipsa lui. În jurul său strălucea entuziasmul. Era senzual, periculos, imens. Cum ar fi putut vreun altul să se compare cu el?

— Am crezut că eşti un vagabond beţiv, spuse cu o strălucire în privire.

El ridică din sprîncene.

— Eu am crezut că ai nevoie mare să te culci cu cineva.

— Bineînțeles că ăsta a fost primul lucru la care te-ai gîndit tu.

— Da, doamnă, rosti el tărăgănat. A fost atunci şi este şi acum.

— Cel puțin nu te dezici.

— Sînt şi insistent. Azi putem?

La fel ca în fiecare zi de pînă atunci, Jillian zîmbi şi clătină din cap.

— Mîine.

— Dacă mîine putem, azi de ce nu putem?

— Fiindcă aşa am spus eu.

— Ai lăsat puterea să ți se urce la cap.

Ea îi trimise o bezea, încă zîmbind. Ben simți un val de excitație, dar zîmbi la rîndul lui. Umbra dispăruse din ochii ei. Părea fericită. Voia să vadă mereu acea expresie pe chipul ei.

Voia s-o vadă zîmbind în fiecare dimineață, trezindu-se mulțumită, punînd mîna pe pieptul lui.

Soarele amiezii tropicale îi ardea pielea, dar nu era nici pe departe la fel de strălucitor ca lucrul pe care îl înțelese Ben chiar în acel moment. Pupilele i se dilatară, iar lumina soarelui îl lovi cu putere, aproape orbindu-l. Strînse cîrma de parcă ar fi fost un colac de salvare şi încercă să respire normal, să readucă lumea pe axa obişnuită.

Era hotărît s-o țină pe Jillian în Manaus, să aibă o „relație" cu ea, orice naiba ar fi însemnat asta. Era foarte simplu şi direct din punctul lui de vedere: o voia în preajma sa. Voia să se culce cu ea în fiecare noapte. Asta, evident, însemna să locuiască împreună. Cu toate că nu mai mersese cu nici o altă femeie atît de departe, nu-l deranja ideea, ba chiar îi plăcea. Dar în acel moment copleşitor, totul se cristaliză, iar limitele impuse de obişnuință se destrămară.

O voia pe Jillian pentru totdeauna. Locuitul împreună i se păru deodată prea puțin permanent, prea nesigur. Voia forța legăturilor legale. Mintea lui nu mai gîndise niciodată cuvîntul „căsătorie" în legătură cu o femeie anume, dar cu Jillian i se părea singura situație suportabilă. Era a lui, pentru totdeauna.

Cu mîinile tremurînd, întoarse cîrma şi lăsă vasul să plutească spre mal. Ea se uită curioasă în jur.

— Ce faci?

Întregul lui corp uriaş tremura vizibil, iar ea se sperie. Întinse mîna ca să-l liniştească, îl cuprinse pe după mijloc.

— Ben? Ce e? Ce s-a întîmplat?

— Nu s-a întîmplat nimic, rosti el cu dinții strînşi. Trebuie să te am. Acum.

Atitudinea sa era diferită de aceea nemulțumit-jucăuşă cu care o distrase în ultimele zile. În privirea sa nu era nici urmă de umor, iar expresia îi era aproape înspăimîntătoare. Încă mai tremura, iar muşchii puternici ai torsului său gol erau atît de încordați încît Jillian îi vedea mişcîndu-se.

— Nu spune nu. Te rog. Nu de data asta.

Abia dacă putea să mai vorbească. Tot trupul îi era consumat de o dorință copleşitoare. Ea rămase pe loc, nesigură, cîteva secunde, nedumerită şi puțin alarmată. După aceea îşi dădu seama ce trebuia să facă. Îi sărută blînd umărul gol, asudat, apoi intră sub acoperiş ca să se pregătească pentru el.

Cînd Ben termină de legat barca la mal, ea era deja goală, pe saltea, aşteptîndu-l. Acea orbire curioasă era încă în privirea lui atunci cînd se apropie, îşi dădu jos pantalonii şi se scufundă în brațele ei. O pătrunse imediat, adînc de la început. Ea tresări de durere, dar îl strînse şi mai aproape, încercînd să-i uşureze dorința disperată.

Odată înăuntrul ei, tensiunea oribilă din corpul lui Ben păru să dispară, el se relaxă şi se cutremură, de parcă acel contact intim cu ea l-ar fi eliberat de vreo durere insuportabilă.

Ea îl mîngîie cu blîndețe pe umeri şi pe gît, strecurîndu-şi degetele în părul lui negru. După o clipă, el se ridică pe coate. Ochii îi erau de un albastru foarte închis. O sărută lent, ademenitor, cald, pe buze şi pe gît, apoi, cu o tandrețe dureroasă, începu să facă dragoste cu ea.

Zăboviră în căldura amiezii, bucurîndu-se de intimitatea nemaipomenită dintre ei. Toate celelalte dăți în care făcuseră dragoste nu fuseseră decît pregătirea pentru acel moment, pentru extazul lent care îi prinse în mrejele lui şi nu le mai dădu drumul. Simțurile ei deveniseră dureros de ascuțite. Fiecare atingere a lui o făcea să geamă de plăcere. Îi linse leneş sfîrcurile, iar țipătul ei făcu păsările să zboare spre cer, alarmate. Timpul nu însemna nimic. Jillian şi-ar fi dorit ca acel moment să dureze veşnic.

Dar nu se întîmplă aşa. Trebuiau să se termine, fiindcă era prea intens ca să dureze mai mult. După aceea, Ben se întinse alături de ea, relaxat, adormit, mîngîindu-i încet

abdomenul, de parcă ar fi fost un aligator care trebuia adormit, se gîndi ea amuzată.

Nu voia să vorbească, nu voia să întrebe de ce. Se temea să nu plîngă auzind răspunsul. Emoția îi crescu în piept pînă cînd începu să respire greu. Îl iubea foarte mult.

Se gîndi că, probabil, adormiseră, fiindcă se trezi după o perioadă de timp de care nu-şi amintea. Era unul dintre momentele în care ți se pare că n-a trecut deloc timp, deşi nu era adevărat. Soarele coborîse, iar razele lui intrau pe sub acoperiş. Ben se mişcă, se întinse, apoi se răsuci în genunchi şi îşi trase pantalonii.

Jillian se aştepta la vreuna dintre remarcile lui provocatoare, istețe, sau cel puțin la o oarecare îngîmfare, dar expresia de pe chipul lui, cu toate că relaxată, era în continuare serioasă. O ridică în picioare cu forță, fără să facă mare efort, apoi o strînse în brațe o clipă lungă, sprijinindu-şi obrazul de creştetul ei. După aceea o sărută apăsat şi spuse:

— Hai să te îmbraci înainte să te vadă cineva.

— N-am mai văzut pe nimeni de cînd am trecut pe lîngă colibă şi nici n-am văzut vreo altă barcă toată ziua.

Zîmbetul lui impertinent, familiar, apăru în sfîrşit.

— M-am gîndit eu că eşti puțin exhibiționistă cînd te-am văzut cum te plimbai țanțoşă prin fața bărbaților Yanomami.

Ea izbucni în rîs.

— A fost ideea ta.

— Da, dar m-am gîndit că o să-ți păstrezi maioul pe tine.

— Trebuia spălat.

Se îmbrăcă şi continuară să vorbească, apoi deciseră că le era foame. Jillian pregăti repede o supă de peşte, amestecînd pur şi simplu ingredientele din conservă şi lăsîndu-le să dea în clocot. În ultima vreme nu erau pretențioşi la mîncare, fiindcă se obişnuiseră cu o dietă simplă, austeră. Probabil că o masă la restaurant le-ar fi făcut rău în acel moment. Şi stomacurile trebuiau să li se reacomodeze la civilizație.

Ben porni motorul şi mişcă barca de la mal, apoi o întoarse cu grijă şi începu să iasă din golfuleţ, spre fluviu. Văzu o altă barcă îndreptîndu-se spre ei şi scoase motorul din viteză, ca să-i dea voie să-i depăşească.

Jillian se uită fix la ambarcaţiunea care venea, umbrindu-şi ochii cu mîinile.

— Este exact ca a noastră, spuse. Mi se pare că e barca a doua.

Îngustă pleoapele şi se concentră să vadă cine conducea barca, observînd umerii masivi şi capul prea mic.

— Dutra! spuse cu răsuflarea tăiată, oripilată şi uluită.

Ben băgă din nou în viteză şi acceleră, iar ambarcaţiunea ţîşni înainte, cu motorul urlînd. În acelaşi timp, Dutra îşi dădu, probabil, seama pe cine încerca să atace şi acceleră la rîndul lui.

— Jos! strigă Ben din reflex. Aruncă-mi pistolul.

Fir-ar să fie, aproape niciodată nu lăsa arma din ochi cînd era pe fluviu, dar acela era unul dintre rarele momente cînd o lăsase deoparte. Îşi dori cu violenţă să aibă o puşcă la îndemînă.

Dutra trase, dar era prea departe ca să ţintească bine, iar glonţul zbură pe deasupra capetelor lor.

Jillian luă pistolul lui Ben şi se tîrî în palme şi genunchi, mai jos de marginea vasului, ascunsă vederii, pînă cînd ajunse la el şi îi dădu arma.

— Mergi înapoi. O să tragă în mine, fiindcă pe mine mă vede.

— Atunci apleacă-te şi tu, idiotule, se răsti ea, trăgîndu-l de pantaloni.

Ambarcaţiunile se apropiau una de cealaltă în unghi, cu toată viteza. Ben răsuci cîrma scurt, spre dreapta, sperînd să cîştige cîteva secunde preţioase dacă reuşea să nu se împotmolească în rădăcini. Mişcarea o făcu pe Jillian să-şi

piardă echilibrul şi să se rostogolească, lovindu-se de cutiile cu provizii.

Ben ridică pistolul şi trase, dar Dutra se feri într-o parte. Ben trase iar, ţintind mai bine. Ar fi fost un noroc chior să nimerească, fiindcă şi ţinta, şi platforma pe care stătea se zbăteau în valuri ca nişte animale sălbatice, dar măcar aşa putea să-l facă pe Dutra să se aplece.

Jillian se ridică în genunchi. Două gloanţe găuriră marginea din lemn a bărcii, iar ea se aruncă pe burtă.

Ben trase la rîndul lui, iar gloanţele nimeriră în apă. Duhoarea prafului de puşcă pluti pînă la nările lui Jillian.

Intrară pe canal la numai douăzeci de metri distanţă de Dutra. Ben se aşeză într-un genunchi şi se întoarse cu faţa spre partea din spate a bărcii, care era deschisă cu excepţia toaletei înguste care ocupa aproape la fel de mult loc ca o cabină telefonică. Dutra era chiar în spatele lor, atît de aproape încît barca lui ajunsese în siajul lor, şi se apropia din ce în ce mai mult. Ben trase şi nimeri cîrma, dar Dutra se feri din nou.

Bem se uită înainte la timp ca să evite un buştean mare. Dutra, care le urmărea siajul, navigă cu uşurinţă în urma lor, fiindcă buşteanul fusese împins la distanţă. Barca iui se apropie şi mai mult.

Ben înjură violent. Nu putea să navigheze la viteză maximă şi să facă schimb de focuri cu Dutra. Trebuia să-l nimerească înainte ca vreun foc norocos să-l nimerească pe el în spate, iar Jillian să rămînă singură ca să dea piept cu asasinul.

— Jillian, trebuie să conduci barca! Poţi?

Ea nu ezită, ci se tîrî înainte.

— Ai grijă! Strigă, ca să acopere zgomotul motorului.

— Tu să ai grijă! Rămîi aplecată cît mai mult şi apleacă-te într-o parte, ca să te fereşti de gloanţele lui.

Ea îl ascultă şi se ghemui într-o parte a cîrmei, cu o mînă pe ea şi cu capul ridicat destul cît să se uite peste bord. Ben

se tîrî repede pînă în partea din spate a bărcii, ascuns în spatele toaletei. Un glonț îl făcu să se lase pe burtă. Simți barca tremurînd sub el. Se ridică în genunchi şi trase de trei ori, repede. Dutra țipă şi se aruncă într-o parte, dar instinctul îi spuse lui Ben că nu-l nimerise în plin, ci doar îl zgîriase. Aşteptă cu nervii întinşi. Era pregătit cîteva secunde mai tîrziu, cînd Dutra apăru din nou, cu mîna întinsă, sigură, cu pistolul îndreptat spre el. Ben trase în acelaşi timp. Dutra țipă iar şi se apucă de umăr, apoi căzu într-o parte.

Barca se cutremură din toți rărunchii, iar ritmul motorului avu o sincopă. Nenorocitul trăsese în motor, nu în ei! Cealaltă barcă se tot apropia, cu accelerația blocată pe înainte. Avea cîrma legată, ca să nu vireze.

— Ține-te bine! strigă Ben lansîndu-se spre partea din față. O să ne lovească!

Jillian aruncă o privire speriată peste umăr, simțind cum cîrma vrea să-i scape din mînă în timp ce motorul tuşea, blocat de metalul călcînd pe metal. Cu disperare, trase de cîrmă cu toată puterea, ca să se dea la o parte din calea lui Dutra. Vasul se mişcă încet într-o parte, fără putere, şi aproape imediat cealaltă barcă îi izbi. Jillian zbură de-a lungul punții şi se lovi tare la cap de bord. Îl văzu pe Ben prinzîndu-se de un stîlp al acoperişului chiar în ultima clipă, scăpînd astfel de o cădere sigură în fluviu.

Întorsese suficient barca încît Dutra să nu-i lovească direct în spate. Cealaltă ambarcațiunea îi împingea din dreapta, răsucindu-i violent. Partea din față a vasului lui Dutra înainta, cu motorul încă mergînd, încă accelerînd. Lemnul se sparse, iar marginile celor două nave intrară una în cealaltă, dărîmînd structurile şi combinîndu-se precum două bucăți de argilă pe care le strîngi laolaltă în pumn. Forța coliziunii strivi cîrma celei de-a doua ambarcațiuni, iar motorul muri.

Tăcerea care urmă era atît de completă, atît de chinuitoare, încît abia atunci îşi dădu seama Jillian cît de

zgomotoasă fusese ciocnirea. Ameţită, încercă să se ridice, dar totul se clătina în jurul ei, aşa că se lăsă în genunchi.

Toate proviziile erau împrăştiate pe punte. Ben scăpase pistolul din mînă odată cu impactul, dar, din fericire, arma nu căzuse peste bord. O ridică şi se răsuci spre partea din spate a bărcii, cu tot corpul încordat, alert.

— Ai păţit ceva? întrebă sec.

— Nu cred, spuse ea, deşi nu era sigură.

Avea să se descurce. El se îndreptă spre spatele bărcii, acolo unde celălalt vas se ridicase deasupra bordului lor şi îl făcuse ţăndări. Apa neagră începea să se adune sub punte şi să curgă spre partea din faţă. Amîndouă ambarcaţiunile luau apă.

— Adu pluta şi umfl-o, strigă el peste umăr.

Jillian se luptă cu ameţeala şi se strădui să traverseze puntea înclinată şi să ajungă la plută. Vasul lor se clătina din ce în ce mai tare, sau cel puţin ei aşa i se părea. Nu aveau decît cel mult cîteva minute la dispoziţie ca să coboare.

Apa îi împroşcă bocancii lui Ben. El dădu la o parte o bucată de lemn rupt. Unde era Dutra? Dacă fusese în partea din faţă a bărcii sale, trebuia să fie mort, pentru că întreaga secţiune se făcuse arşice. Fusese atins de gloanţe de două ori. Pe navă era o stinghie cu sînge pe ea.

Dar Dutra nu era nicăieri, nici mort, nici viu. Nici un semn, nici o mişcare, nici un sunet altul decît trosnetul lemnului în timp ce ambarcaţiunile se ridicau şi coborau în ritmul valurilor.

Impactul ar fi putut să-l arunce peste bord. Dacă fusese inconştient, cu siguranţă că murise. Oare ajunsese cumva la mal, neobservat, într-un timp atît de scurt? Ben se uită atent spre pămînt, căutînd vreo ferigă care să se mişte mai abitir decît era cazul, dînd de veste că pe lîngă ea trecuse ceva. Totul părea normal, însă. Fluturii zburau netulburaţi.

Se întoarse spre epavă, dar bărcile erau atît de distruse, atît de întrepătrunse, încît ar fi fost imposibil să caute în cele

cîteva minute care le rămîneau înainte ca totul să se scufunde. Ştia că exista posibilitatea ca Dutra să se fi agăţat de marginea vasului, de cealaltă parte a lui, dar pur şi simplu nu avea timp să afle. Trebuia să ajungă împreună cu Jillian la plută, să o umfle, să încarce proviziile şi să scape de pe barcă.

Apa îi ajungea la jumătatea gambei. Merse prin ea cu greu, încercînd să-şi menţină echilibrul pe puntea înclinată unde Jillian trăsese pluta într-un loc în care să o poată umfla. Pe laterala vasului era prins un rezervor cu aer comprimat destinat exact acestui lucru. Tînăra desfăcuse rezervorul şi îl trăsese înainte, apoi băgase capătul furtunului în plută.

Ben o ajută să ţină pluta, iar ea deschise valva. Aerul se repezi înăuntru cu un şuierat violent, umflînd-o în numai treizeci de secunde. Era suficient de mare încît să primească şase oameni înăuntru şi ei doi abia dacă reuşiră s-o stăpînească. Jillian închise repede valva, iar Ben puse dopul plutei. Legă repede frînghia de un stîlp al acoperişului şi împinse pluta peste bord.

— Urcă, îi spuse, iar Jillian se repezi să coboare peste balustradă.

Ben îi întinse pistolul.

— Fii cu ochii în patru, îi spuse. Nu l-am găsit pe Dutra. Poate s-a înecat, dar nu ştim sigur.

Ea dădu din cap, ţinînd pluta aproape de vas cu o mînă prinsă de balustrada acestuia, în timp ce în cealaltă avea pistolul.

Ben apucă rucsacul şi îl aruncă pe plută. N-avea de gînd să lase diamantul în urmă, iar de cort mai aveau nevoie. Îi întinse motorul mic care se ataşa la plută. Avea cam douăzeci şi cinci de kilograme, dar Jillian reuşi să-l ia fără să lase pistolul jos. La naiba, ce femeie! Ben luă rezervoarele de combustibil şi le încărcă pe plută, apoi începu să ia cutii cu provizii şi să le arunce peste bord, în timp ce Jillian aşeză motorul pe suportul special.

Barca se mişcă brusc, apoi se înclină la un unghi ascuțit.

— Destul, spuse ea. Haide.

— Vîsle, răspunse Ben, apoi le aruncă peste bord.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Vîslele şi motorul ar fi trebuit să fie primele. Vino imediat.

Dîndu-şi seama că era cazul să o asculte, el desfăcu frînghia de pe stîlp, apoi sări peste balustradă, pe plută.

Merse repede în spate şi puse combustibilul alături de motor, strîngînd din pompă, ca să umple rezervorul. Spuse peste umăr:

— la gloanțe de la mine din rucsac. Pistolul e aproape gol.

Jillian se mişcă atent spre bagaj, ca să nu mişte pluta.

— În buzunarul din față, cel cu arici, o îndemnă el.

Trase de cordon, iar motorul tuşi. Trase din nou, de trei ori, repede una după alta, motorul porni, se opri, apoi porni din nou şi îşi intră în ritm.

Jillian găsi gloanțele şi le scoase, dar atinse cu degetele ceva neobişnuit. Cu un sunet ca de gargară, cele două bărci zdrobite coborîră mai adînc în apă. Ben le împinse şi se folosi de valul provocat ca să împingă pluta la o distanță sigură. În timp ce se îndepărtau, privi atent epavele, dar tot nu văzu nici un semn de Dutra. Conduse pluta într-un cerc complet în jurul lor, dar degeaba. Probabil că asasinul se scufunda spre fundul fluviului, deja adăugat în lanțul trofic.

Se aşeză aproape de motor, ca să se gîndească deja cum să ajungă pînă în Manaus cu pluta.

Jillian îi căuta prin rucsac. Se abținu să înjure cînd, cu o expresie nedumerită, ea ridică un lucru acoperit cu o batistă. Materialul căzu, iar soarele străluci pe suprafața obiectului şi se transformă într-o mie de raze sîngerii.

Jillian ridică privirea uluită spre el.

— E Inima de Foc, spuse repede. Ai găsit-o.

Capitolul 21

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea. Normal că ai ascuns-o de ochii celorlalți, dar de ce nu mi-ai spus mie?

El scăzu puterea motorului şi puse cîrma într-o poziție fixă. Jillian era încă în aceeaşi poziție, cu diamantul în poală. Chiar şi în forma aceea neşlefuită, era superb. Mărimea încă îl uluia pe Ben, şi evident că Jillian era la fel de uimită, pentru că nu reuşea să-şi ia ochii de la giuvaier.

El luă repede pistolul şi gloanțele, băgă arma la curea şi restul în buzunar. După aceea ridică diamantul din mîinile ei şi îl înveli la loc în batistă înainte să-l pună în buzunarul rucsacului. Fără să vorbească, luă bagajul cu el la cîrmă şi se aşeză unde stătuse înainte.

Jillian nu era prostuță. Ba dimpotrivă. Se uită la rucsac, se uită la el, apoi îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce se petrece aici? întrebă.

— Ştii ce se petrece. Am găsit diamantul, spuse el sec.

— Kates te-a văzut cu el în dimineața aceea, aşa e? De asta a tras în tine.

— Da.

El mări viteza motorului, iar pluta acceleră. Zgomotul făcea orice conversație imposibilă. Jillian stătea nemişcată, cu părul în bătaia vîntului. Privi spre fluviu o vreme. Ben începu să spere că n-avea să redeschidă subiectul, dar după aceea ea se apropie şi se aşeză alături de el, ca să se facă auzită.

— A trebuit să-mi las pozele şi notițele în spate, spuse. Nu

am nici o dovadă a existenței Orașului de Piatră sau a tribului Anzar. Diamantul e o cale să-i conving pe oameni că anzarii au existat. O să le atragă atenția, o să-i facă să mă asculte. O să trimită o altă expediție, măcar una, iar tata o să fie răzbunat. Și poate că o să putem să-i luăm rămășițele lui Rick.

— Te duc eu înapoi, spuse el nerăbdător. Nu ai nevoie de diamant ca să dovedești ceva.

Ea nu făcu decît să-l privească. Ochii ei verzi erau netulburați.

— Și presupun că o să finanțezi expediția.

— Da, spuse Ben, arătînd cu capul spre rucsac. O să am destui bani după ce vînd ăla.

— Nu, mulțumesc, spuse ea. Nu vreau să folosesc banii obținuți astfel.

Furia începu să fiarbă în venele lui Ben.

— Cum adică bani obținuți astfel? Nu sînt banii cu care am fost plătit să omor pe cineva. Diamantul în sine nu dovedește nimic, decît că Brazilia are diamante uriașe. Pot să-l folosesc ca să finanțez o expediție înapoi în Orașul de Piatră și să am profit. Tu vrei să-l folosești ca să convingi niște infatuați să organizeze o expediție, în beneficiul tău și ca să-i redresezi numele tatălui tău. Oi fi eu prost, dar nu văd mare diferență, în afară de faptul că ideea mea e mult mai isteață!

— Diamantul aparține poporului brazilian, spuse ea, la fel cum piramidele aparțin egiptenilor. Sau crezi că a fost bine că jefuitorii de morminte au luat tot din camerele mortuare din piramide? Că e bine ca istoria să fie distrusă?

— E o mică diferență aici, iubito. Diamantul e partea cea mai puțin importantă a Orașului de Piatră. Templul, statuile alea al naibii de stranii, orașul în sine, chiar și canionul în care a fost construit, astea sînt importante. Pe astea o să le studieze oamenii ca tine în următoarea sută de ani. Diamantul n-are nici o însemnătate.

— E un artefact nepreţuit.

— Artefact! rosti el privind-o uluit. E o piatră strălucitoare pe care oamenii o poartă pe post de bijuterie. Pune o mărgică în nişa de deasupra mormîntului şi ar avea aceeaşi semnificaţie. Ce propui tu să facem? Nici măcar o mărgică de mărimea unui ou de struţ nu s-ar vinde cu o sumă care să se apropie vreun pic de valoarea diamantului.

Pe chipul ei era o expresie încremenită, încăpăţînată.

— A lua aşa ceva înseamnă să furi.

— Rahat, spuse el cu dezgust. Fir-ar să fie, Jillian, crezi că am făcut atîta efort ca să-l obţin doar ca să-l predau cuiva care n-a ridicat un deget pentru el? Ne-am riscat vieţile ca să găsim locul acela.

— Ai fost plătit ca să faci exact ce ai făcut, îi atrase ea atenţia. Şi nu l-ai fi găsit fără mine. De fapt, eu l-aş fi găsit, nu tu, dacă nu m-ai fi convins să le distrag celorlalţi atenţia în timp ce tu te-ai strecurat din tabără.

— Nu mă aşteptam să găsesc ceva.

— De ce nu? Tot restul au fost acolo unde am spus eu că o să fie.

— Nu predau diamantul, rosti el cu răceala. Renunţă.

— Ai de gînd să mă arunci peste bord? întrebă ea. Nu trebuie decît să iau legătura cu autorităţile din Manaus.

— Cum o să dovedeşti că am diamantul?

Ochii lui albaştri erau plini de răceală. Jillian căzu pradă unei furii neputincioase. Ştia exact ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi mers la poliţie. Aceştia ar fi verificat, ar fi descoperit informaţia care susţinea că tatăl ei fusese un arheolog nebun, cu multe idei năstruşnice, şi că ea îi semăna bătrînului. Nu ar fi luat-o în serios. Ar fi presupus că inventează povestea, doar ca să atragă publicitate pentru o vînătoare de cai verzi pe pereţi, la fel cum fuseseră toate aventurile tatălui ei, din care nu se alesese decît praful.

Ben era prea inteligent ca să încerce să vîndă giuvaierul în Brazilia. Contactele lui nu erau legale, dar ea ar fi putut să pună pariu că Inima de Foc avea să apară în Antwerp. Avea să atragă atenția lumii întregi, dar originile i-ar fi rămas incerte, adăugînd valoare prin misterul lor. Şi dacă ajungea să fie tăiat, împărțit şi dus în locuri în care să crească sentimentul de importanță al cuiva? Gîndul că diamantul ar fi putut să fie tăiat era oripilant. Giuvaierul acela reprezenta sufletul unei culturi şi trebuia să rămînă intact.

— Nu mai fii morocănoasă, o sfătui el. Am vorbit serios cînd am spus că o să te duc înapoi. Ai vrut dovada existenței anzarilor şi asta o să primeşti.

Ea se îndepărtă de el şi se aşeză în partea din față a plutei, ca să privească apa. Din nou, distanța dintre ei făcea imposibilă orice conversație, dar acum acest lucru îl irita pe el. Voia s-o scuture, s-o oblige să vadă lucrurile din punctul lui de vedere. Se folosea de bun-simț, iar ea era prea idealistă. Fir-ar să fie, de ce nu fusese mai atent? Nu se aşteptase ca ea să înceapă să caute prin rucsac după ce scotea gloanțele.

Era extraordinar de frustrat. Dacă o cerea de soție în acel moment, ar fi crezut că era ca să o facă să tacă, să nu spună altora despre diamant. La cum stăteau lucrurile, nu avea nici o şansă s-o convingă că voia într-adevăr să se însoare cu ea. Dacă nu era aceea cea mai mare ironie! Prima dată în viața lui cînd se gîndea să se însoare, iar Jillian nu doar că nu l-ar fi crezut, ci probabil că i-ar fi dat şi o palmă dacă deschidea subiectul.

Ce zi nenorocită. Cineva trăsese în el, barca i se scufundase, îşi dăduse seama că intenționa să se însoare, iar acum Jillian era supărată pe el. Ben nu prea mai avea răbdare.

Colac peste pupăză, nici nu putea să scape de sentimentul că ar fi trebuit să se asigure de moartea lui Dutra. Simțise că era neapărat nevoie să o ia pe Jillian de acolo şi

probabil că ar fi făcut la fel dacă s-ar fi repetat situaţia. Trebuia să o protejeze înainte de orice.

Nu văzuse nici urmă de Kates, însă, şi se gîndi că nu exista riscul ca acesta să mai fie în viaţă. Făcuse o mare greşeală cînd îl angajase pe Dutra, care s-ar fi întors şi împotriva maică-si dacă era rost de vreun cîştig financiar. Kates avea nevoie de Dutra, dar reciproca nu era valabilă. Foarte simplu.

Chiar dacă Dutra nu murise, era rănit şi nu avea cum să se ţină după ei, presupunînd că ar fi ajuns la mal în starea în care era şi presupunînd că rănile sale nu se infectau. Infecţia era un lucru aproape sigur acolo, la tropice. Dacă nu cumva Dutra ştia destule despre plantele medicinale ca să se îngrijească, lucru care părea puţin probabil. Aşa că de ce era încă îngrijorat?

Fiindcă existau avantaje cînd erai atît de precaut.

* * *

Dutra se agăţă de epavă şi se ascunse sub apă cînd auzi pluta întorcîndu-se. Era terifiat la gîndul că sîngele îi curgea în fluviu şi că putea să fie atacat de prădători. Se aştepta ca în orice moment să simtă mii de dinţi mici muşcîndu-l. Cînd zgomotul plutei motorizate nu se mai auzi, se ridică la suprafaţă şi trase aer în piept, dar bărcile se scufundau rapid, iar el trebuia să se îndepărteze. Nu avea de ales. Rupse o bucată din cămaşă şi o legă strîns peste rana de la braţul drept, apoi se aruncă înapoi în apă.

Abia putea să-şi folosească braţul, dar forţa sa brută îl duse la mal, unde se tîrî, epuizat, pe pămînt. Rămase întins acolo şi îl blestemă pe Ben Lewis cum ştia mai urît. Prostul! De ce se oprise în mijlocul zilei, evident pentru atît de mult timp? Nu mai făcuse niciodată înainte aşa ceva. Probabil o folosise pe femeie, uşuratica naibii. De ce putuse să-şi ţină

picioarele încrucişate pînă la căderea nopţii?

Din cauza asta, Dutra nu fusese pregătit. Atacul nu mersese după cum îl plănuise el. Avea de gînd să îi surprindă noaptea, cînd dormeau. Ce uşor ar fi fost atunci! În loc de asta, el fusese luat prin surprindere, iar Lewis aproape că-l omorîse.

Însă Dutra nu era mort, şi acum avea un avantaj, fiindcă ei credeau că murise. Avea de gînd să-i urmărească în continuare. Chiar dacă se întorceau în Manaus înainte să-i prindă, rezultatul va fi acelaşi.

După ce-şi recăpătă puţin din putere, Dutra se strădui să se ridice şi, după ce se gîndi puţin, se întoarse cu faţa spre aval. Trecuse pe lîngă o colibă nu demult. Acolo găsea mîncare, o barcă de vreun fel şi, poate, o armă.

* * *

Ben ar fi preferat să-şi petreacă noaptea într-o aşezare omenească, dar la cît timp pierduseră, era clar că n-aveau să mai ajungă la una în acea zi. Conduse pluta spre mal, spre un golf ferit.

— Se pare că mai dormim o noapte în cort, spuse.

Erau primele lui cuvinte de cînd ea se mutase de lîngă el, unde şi rămăsese. Jillian nu răspunse, dar se dădu înapoi, ca să n-o lovească lianele şi crengile ce atîrnau deasupra apei cînd el conduse pluta spre mal.

Ben camuflă ambarcaţiunea cît putu de bine. Contrabandiştii ar fi considerat că doi oameni, mai ales dacă unul dintre ei era femeie, erau mult mai uşor de atacat decît o echipă de doisprezece. Fură obligaţi să meargă spre interiorul continentului, departe de vegetaţia deasă de pe mal, ca să găsească un loc unde să ridice cortul. Imediat după aceea, Jillian despachetă cîteva provizii şi începu să prepare o cină frugală.

Ben termină de montat cortul şi-i aruncă o privire exasperată. Se aşează pe vine alături de ea, hotărît să încheie tăcerea dintre ei.

— Ascultă, ai putea foarte bine să nu mai fii supărată. Nu trebuie să-ţi placă, dar ai auzit vreodată despre minimalizarea costurilor? Nu o să ai parte de diamant, dar o să ai tot restul: dovada că tribul Anzar a existat şi reabilitarea numelui tatălui tău.

— Ba nu, spuse ea.

Iniţial, el se simţi atît de uşurat că ea îi răspunsese încît îi luă un moment să se gîndească la sensul cuvintelor.

— Ce vrei să spui?

Jillian ridică din umeri.

— Refuz să am de-a face cu o expediţie finanţată din vînzarea diamantului. Nu pot să te opresc să faci ce vrei, dar nu trebuie să fiu şi eu implicată. O să mă urc într-un avion şi o să dispar din viaţa ta imediat ce ajungem la Manaus.

Lui Ben îi ajunsese. Era furios şi abia dacă se mai putea stăpîni. O apucă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

— Ba pe naiba, spuse, lăsînd intenţionat cîte o pauză scurtă între fiecare două cuvinte.

— Chiar aşa? Şi cum ai de gînd să mă opreşti? Răpire?

Vocea ei era furioasă şi provocatoare.

— Dacă e nevoie.

— Te cred în stare, spuse, trăgîndu-şi braţul înapoi. De ce nu uiţi tu de încercarea asta să-ţi ostoieşti conştiinţa cu o altă expediţie şi economiseşte-ţi energia, fiindcă n-ai cum să mă obligi să mă implic în aşa ceva.

— Nu-mi ostoiesc conştiinţa, se răsti el. Am spus că o să-ţi aduc dovada şi asta o să fac, chiar dacă trebuie să te tîrăsc înapoi acolo.

— Presupun că o să mă faci faimoasă în ciuda mea, iar eu trebuie să mă simt mai bine? Furtul e furt. Nimic nu schimbă asta.

— Şi de la cine naiba fur? De la poporul brazilian? Numeşte pe cineva care ar profita dacă diamantul ar fi închis într-un muzeu şi n-ar putea fi nici măcar vizitat de teamă să nu se fure. Nouăzeci la sută dintre brazilieni nici n-ar auzi despre el şi nu le-ar păsa oricum, şi dacă ar auzi. Dacă aş fi descoperit diamantul într-un zăcămînt, în timp ce excavam? E acelaşi diamant, dar ar fi în regulă să-l păstrez? Cine-l găseşte are drept de proprietate, nu?

Ţipa din toţi bojocii. Nu mai fusese niciodată atît de furios.

— Furi de la istorie.

— Rahat! Ai putea să pui şi o bucată de sticlă în loc, iar istoria tribului Anzar ar fi exact aceeaşi!

— Dar nu era o bucată de sticlă, era Inima de Foc. Am fost învăţată mereu să respect trecutul, să preţuiesc fiecare urmă de istorie pe care o putem descoperi, fiindcă face parte din noi, din cine sîntem şi din cine am ajuns astăzi. M-am obligat să rămîn trează mai multe nopţi decît poţi să-ţi imaginezi, cu pistolul în mînă, stînd de pază la cîte un sit, ca să-l apăr de jefuitori. Crezi că o să mă transforma acum într-unul dintre ei?

Nu ajungeau nicăieri. Ben simţea că se loveşte cu capul de un zid din cărămidă. Dacă Dumnezeu crease vreodată vreo femeie mai încăpăţînată, atunci el nu voia s-o cunoască. Aceea din faţa lui îl înnebunea suficient.

Renunţă pentru moment. Spusese tot ce avea de spus. Să se gîndească la asta. Pînă la urmă bunul-simţ avea să învingă. Voia să-şi răzbune tatăl, iar el îi oferise o cale să facă asta. Avea să accepte oferta lui, fiindcă era mai bună decît nimic.

Petrecură tot restul nopţii în tăcere. După ce terminară de mîncat şi de curăţat în urma lor, el îi arătă cortul cu o mişcare bruscă, iar ea intră fără să spună un cuvînt. Era greu într-un cort atît de mic, dar reuşi să nu-l atingă. Dintre toate lucrurile care se întîmplaseră în acea zi, acela îl înfurie cel mai tare.

A doua zi începu la fel. Era ca şi cum Jillian şi l-ar fi scos cu totul din minte, ca şi cum el n-ar mai fi existat sau cel puţin n-ar mai fi fost observabil decît dacă-i vorbea şi-i atrăgea, rapid, atenţia. Îi răspundea foarte scurt, în cît mai puţine cuvinte. Atitudinea ei exprima clar că se obosea să-i răspundă numai pentru că aşa era politicos.

Ben se trezi că nu accelera barca doar ca să tragă de timp şi să fie mai multă vreme împreună. Să-i dea bun-simţului ei mai mult timp să intre în acţiune. Spera doar să nu mai dureze foarte mult, pentru că nu-şi dăduse seama cît de greu avea să-i fie să se abţină. Detaşarea ei intenţionată îl scotea din sărite. Era a lui şi n-avea de gînd s-o lase niciodată să plece. Intenţiona să facă tot ce era necesar ca să o aibă alături, inclusiv să o răpească, aşa cum sugerase ea pe un ton sarcastic. Dacă i se părea că el n-ar fi făcut-o, atunci nu-şi cunoştea deloc bărbatul.

Aceea era esenţa. Îşi aparţineau unul celuilalt. Cum îndrăznea ea să ignore asta? Cum să încerce intenţionat să distrugă legătura dintre ei? Ben n-avea de gînd s-o lase să facă asta. Nici în ruptul capului.

Încă era lumină afară cînd ajunseră la prima aşezare umană. Era dărăpănată, dar avea electricitate de la un generator. Copiii ieşiră în fugă cînd el aduse pluta lîngă pontonul dărăpănat. În jur erau cam cincisprezece colibe şi o clădire ceva mai mare, destul cît să fie considerată o casă, cu toate că nu era într-o stare cu mult mai bună decît colibele. Nu exista nici o fereastră cu geam în întreaga aşezare. Toate acoperişurile, chiar şi acela al „casei mari", erau din paie şi lemn.

— De ce ne oprim? întrebă Jillian, încălcînd prima data propria regulă de a nu vorbi dacă nu era întrebată.

— Dacă au loc pentru noi, ca să dormim, sîntem mai în siguranţă aici. Sînt prea mulţi contrabandişti în partea asta de fluviu ca să riscăm cînd nu e nevoie.

Şi el vorbise pe un ton aspru. Era la fel de furios pe ea pe cît era şi ea pe el.

Unii dintre copii vorbeau între ei, iar alţii se ascundeau, timizi. Adulţii erau şi ei curioşi, dar mai puţin prietenoşi, aşa că îi priveau din cadrul uşilor sau de la ferestrele deschise ale colibelor. O femeie înaltă şi uscăţivă, bătrînă, ieşi din casa mare şi merse încet spre ponton. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă fără mîneci care-i atîrna peste ei. O pălărie uzată de paie îi apăra capul de căldură, iar în colţul gurii avea o ţigară de foi.

— Cine sînteţi? întrebă cu o voce răguşită, adîncă precum a unui bărbat.

— Ben Lewis. Ea e Jillian Sherwood. Barca noastră s-a scufundat ieri şi am fost nevoiţi să folosim pluta.

Bătrîna ridică din umeri.

— Aţi avut noroc cu o barcă *şi* o plută. Ce căutaţi aici?

— Un loc unde să dormim, nimic altceva. Aşezarea e mai sigură decît malurile fluviului. Avem mîncarea noastră, nu luăm de la voi.

Bătrîna îl măsură din cap pînă în picioare. Nu avea cămaşa pe el, fiindcă aşa era cînd se scufundase barca. Evident, corpul lui puternic îi plăcu femeii, fiindcă zîmbi. Era tulburător, ca şi cînd ai fi privit un act împotriva naturii.

— Eu sînt Maria Sayad. Aici fac eu negoţ. Nu avem camere în plus, dar avem hamace. Sînteţi bineveniţi să dormiţi la mine pe verandă.

— Mulţumim, senhora Sayad.

Evident, femeia nu terminase cu ospitalitatea.

— O să mîncaţi cu mine. N-a mai trecut nimeni pe aici săptămîna asta şi mie-mi place să văd feţe diferite.

— Mulţumim, senhora, repetă Ben.

Senhora urma ceea ce pentru Jillian era un program latin. Masa de seară nu începu decît abia pe la nouă sau zece şi

dură cel puțin două ore, deşi nu mîncară decît trei feluri simple. Casa mare avea electricitate, dar becurile erau atît de slabe încît lămpile cu petrol ar fi fost la fel de bune. Un ventilator din tavan se mişca leneş deasupra lor.

Lui Jillian îi era greu să nu adoarmă. Conversă politicos şi îşi ascunse căscatul, dar, pe măsură ce se apropia miezul nopții, îi era din ce în ce mai greu să urmărească dialogul. Ben părea perfect normal şi vorbea cu senhora de parcă ar fi cunoscut-o de ani buni. Jillian se îndoia că el avea vreodată probleme să farmece vreo femeie.

Toată ziua, Jillian se gîndise. Durerea pe care i-o provoca ideea că Ben era în stare să-i distrugă visurile cu atîta cruzime şi să se aştepte ca ea să fie de acord era atît de mare încît se văzuse nevoită să o împingă din conştiință. Dacă s-ar fi gîndi prea mult la asta, ar fi distrus-o. În loc de asta, se forță să dea piept cu realitatea. Ştiuse mereu că era posibil ca aventura să se termine într-un singur fel, anume înapoi în State. Că se despărțeau prieteni sau duşmani nu schimba cu nimic finalul.

Singurul detaliu încă necunoscut era ce avea să se întîmple cu Inima de Foc. Ben avea propriile planuri, dar ea nu trebuia să fie de acord cu ele şi nu era obligată să stea deoparte şi să-l lase să facă după cum îl tăia capul. Se străduise toată ziua să găsească o cale să ia diamantul, să i-l fure lui Ben şi să se întoarcă în Manaus cu el. Nu reuşise să găsească vreun plan definitiv. El păstra rucsacul alături tot timpul şi nu o lăsase niciodată singură cu acesta. Jillian era nevoită să fie mereu atentă şi să profite de orice oportunitate pe care ar fi avut-o. Era posibil să dea greş, dar cel puțin ar fi încercat.

După miezul nopții, senhora se ridică şi le ură noapte bună. Recunoscătoare, Jillian ieşi cu Ben pe veranda deschisă, unde fuseseră atîrnate două hamace. Se urcă într-unul dintre ele şi oftă obosită, apoi închise ochii.

Ben se aşeză în celălalt hamac, dar rămase treaz o vreme, uitîndu-se în gol. O dorea. Ştia că nu era cazul să-i propună să facă dragoste. Nu se tachinaseră aşa cum îi plăcea lui, iar ea nu dăduse nici un semn că ar fi dat vreun pic înapoi, însă nici măcar furia nu-l făcea să uite de durerea surdă pe care o simţea fiindcă nu putea s-o ţină în braţe, deşi ştia că-i aparţine.

Adormi pînă la urmă. Îl trezi o furtună cîteva ore mai tîrziu, cînd tuna şi fulgera. Senhora îi împrumutase o cămaşă, iar vîntul rece nu-l incomoda. Jillian se mişcă, parcă negăsindu-şi locul şi îmbrăţişîndu-şi talia în somn, fiindcă i se făcuse frig. Ploaia căzu peste aşezare în perdele puternice şi argintii, luminate de fulgerele dese.

Pe malul fluviului, o figură masivă se mişcă încet pe ponton. Văzuse pluta şi continuase să navigheze înspre oraş, cocoşîndu-se în barca sa de furat, ca să pară mai mic. Furase şi o pălărie mare de paie, ca să se deghizeze. Nimeni nu-i dăduse atenţie.

În orele liniştite de după miezul nopţii, îşi croise drum înapoi spre aşezare. Ploaia începuse deja, aşa că orice zgomot ar fi făcut era mascat de căderea acesteia. Mai întîi căută pe plută, dar nu găsi nimic acolo, decît nişte cutii cu provizii. Nu se aşteptase ca diamantul să fie acolo, dar cotrobăise oricum, fiindcă nu voia să piardă nimic din vedere. Intenţiona să ia proviziile cu el, fiindcă Lewis nu mai avea nevoie de ele după acea noapte.

Lewis şi femeia erau sigur la casa cea mare. Cu maceta în mînă, sclipind udă, Dutra merse prin ploaie şi dădu tiptil tîrcoale casei, căutîndu-şi prada.

Capitolul 22

Jillian se cutremură în aerul rece şi umed, iar Ben coborî din hamac. Începu să-şi descheie cămaşa, ca să o acopere pe ea. Un zgomot slab sau poate instinctul îl avertiză, iar el ridică privirea exact cînd silueta ca de taur, nefiresc de tăcută, se repezea pe verandă cu maceta ridicată. Jillian era între el şi Dutra. Ben urlă, un sunet primitiv de frică şi furie, şi o trase brutal din hamac în timp ce se arunca în spate, căutînd pistolul.

Reuşi să-l prindă, dar se dezechilibră şi căzu de-a latul hamacului. Ignorînd-o pe Jillian, Dutra sări peste hamacul care se legăna violent şi peste trupul ei căzut, apoi zîmbi sălbatic şi lovi în direcţia lui Ben. Acesta se răsuci pe o parte, iar lama tăie hamacul pe jumătate, făcîndu-l să cadă pe duşumea. În cădere, îşi folosi picioarele ca să-l lovească pe Dutra în genunchi şi să-l împingă la o parte, fără să reuşească, însă, să îl dărîme.

Ben se lovi la umăr şi scăpă pistolul. Îl ridică, ştiind că pierduse multe secunde preţioase. Dutra îşi reveni şi atacă din nou, cu lama ridicată deasupra capului.

Ben se ridică într-un genunchi. Jillian se chinuia să se ridice în picioare lîngă el.

— Fugi! strigă şi o împinse.

Atunci i se termină timpul. Dutra lovi cu maceta, iar Ben se aruncă înainte, pe sub arcul argintiu al lamei, lovindu-l cu umărul pe asasin, direct în stomac, şi în acelaşi timp prinzîndu-l de încheietura cu arma, ca să nu poată să lovească din

nou. Dutra gemu tare din cauza impactului, dar era puternic ca un taur. Mirosea urît, aspru. Ben încercă să folosească pistolul, dar asasinul îl văzu şi îl apucă de mînă, împingînd-o la o parte.

Era o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cîştigător ar fi fost acela care-şi elibera primul arma.

Dutra era un luptător priceput. Ştia că nu e bine să se rostogolească înapoi şi să-l arunce pe Lewis peste cap, fiindcă, dacă nu reuşea să-i ia acestuia pistolul în acelaşi timp, manevra i-ar fi dat nemernicului timp şi loc să-l folosească.

Îl lovi pe Ben de unul dintre stîlpii de lemn care susţineau acoperişul din paie al verandei. Marginea ascuţită, nefinisată, se înfipse în spatele lui Ben. Capul mic şi tare al lui Dutra se repezi înainte, încercînd să-i spargă nasul. Ben trase capul înapoi şi se sprijini de stîlp, folosindu-se de el ca să-l prindă pe Dutra cu piciorul de gleznă şi să tragă. Dutra nu-i dădu drumul, şi amîndoi se rostogoliră în ploaie.

Jillian se ridică din nou în picioare. Fusese un coşmar să-l vadă Dutra şi să-l audă pe bărbatul pe care-l iubea strigîndu-i să fugă în timp ce el atrăgea pericolul ca s-o apere, aşa că încremenise cîteva secunde, cu privirea aţintită de cele două trupuri care se rostogoleau prin noroi şi ploaie, iluminate doar de fulgere. Tunetele răsunau de jur împrejurul lor.

În spatele ei se aprinse o lumină care ajungea slab şi pe verandă.

Întrerupătorul care aprinsese lumina declanşă ceva şi în Jillian, de parcă ar fi existat vreo legătură. O cuprinse furia la gîndul că se întîmpla din nou acelaşi lucru, o furie atît de fierbinte încît simţi cum o umple, ca o forţă incredibilă ce se cerea eliberată. Nu îşi dădu seama că scosese vreun sunet, dar un urlet răguşit, inuman, îi răsună din gît. Nu-l vedea decît pe Dutra, cu figura lui mică şi urîtă, şi doar negru în jurul lui. Fără să se gîndească, parcă fără efort, se mişcă, sări în ploaie după ei.

Se repezi în spatele lui Dutra şi îl prinse cu amîndouă mîinile de părul ud şi gras, trăgînd cu sălbăticie, smucind cu toată puterea. El urlă de durere, iar gîtul gros i se încordă încercînd să reziste forţei care-l trăgea înapoi.

Jillian îl auzi pe Ben strigînd cu răsuflarea tăiată, dar nu înţelese ce-i spunea. Îşi propti picioarele în spinarea lui Dutra şi se smuci înapoi, cu pumnii încă înfipţi în părul lui. Smocuri mari de păr i se desprinseră acestuia de scalp, iar ea se prăbuşi în noroi, cu şuviţele negre atîrnîndu-i printre degete.

Dutra urla de durere, înnebunit. Era deasupra lui Ben, cu greutatea sa înfundîndu-l pe acesta în noroi. Pe spate, fără nici un punct de sprijin, Ben nu putea decît să-i ţină piept taurului furios. Nu putea să-l arunce la o parte. Isteric, Dutra începu să-i lovească lui Ben mîna cu pistolul de pămînt, încercînd să-l facă să dea drumul armei, Ben o strînse cu disperare, atent numai la asta, pentru că era singura lui speranţă.

Jillian sări în picioare. În spatele ei, senhora ţipa ceva. Oamenii din colibe se treziseră şi se adunau în ploaie, privind în tăcere.

Dutra era în genunchi, deasupra lui Ben, prea sus ca acesta să-l atingă cu genunchiul. În mintea lui Jillian totul era clar cînd păşi înainte cu precizia unui golgheter, cu ochii fixaţi asupra ţintei. Nu se opri, ci doar lovi cu piciorul exact în locul potrivit. Bocancul i se opri în vintre lui Dutra, cu toată forţa de care era Jillian capabilă, ajutată de mişcarea bruscă a piciorului.

Dutra urlă inuman, cu tot trupul arcuindu-i-se pe spate şi într-o parte. Ben se repezi să se ridice în capul oaselor şi întoarse pistolul. Trase o dată, iar glonţul îl nimeri pe Dutra în tîmplă. Bărbatul uriaş căzu la pămînt.

Obosit, Ben se eliberă de sub cadavrul lui Dutra şi se ridică ameţit. Jillian era la cîţiva metri distanţă, cu apa curgîndu-i pe faţă, cu părul şi hainele lipite de corp. Nu-şi luase

ochii de la Dutra. Avea pumnii strînşi şi respira greu, de parcă ar fi aşteptat ca acesta să se ridice din nou.

— Jillian? întrebă Ben, apropiindu-se precaut. A murit.

Ea nu răspunse. El îşi aminti de sunetul jos, răguşit, pe care-l scosese ea cînd sărise în spinarea lui Dutra ca o Furie miniaturală, sunet care semănase cu răgetul unui animal. Cu blîndeţe o atinse pe braţ, aducînd-o la realitate.

— E mort, iubita mea. L-am împuşcat.

Ea ezită, apoi dădu scurt şi tremurat din cap.

— Mi-ai salvat viaţa, continuă el să vorbească încet, liniştit.

O vreme, Jillian nu spuse nimic, apoi se întoarse spre el cu o privire pierdută. Se uită la Ben şi spuse:

— I-am zdrobit ouăle.

Vorbise pe tonul slab şi politicos al cuiva şocat. Ben îşi stăpîni tresărirea şi spuse:

— Hai să ne adăpostim, iubita mea.

O cuprinse cu braţul pe după talie. Ea alunecă din îmbrăţişarea lui şi se aşeză în fund, în noroi, lăsîndu-l cu braţul în aer. Ben dădu să o ridice în braţe, dar ceva din expresia de pe chipul ei îl opri. Ştia cum se simţea ea, fiindcă simţise şi el acelaşi lucru. Fusese atît de furioasă încît ar fi fost în stare să ucidă. Trebuia să-şi revină. În acel moment nu voia decît să fie lăsată în pace.

Senhora strigă la el de pe verandă. Purta o cămaşă lungă de noapte şi avea o macetă în mînă.

Ben se uită la Jillian. Ea nu făcea decît să stea acolo, cu umerii căzuţi şi cu capul aplecat, cu ploaia curgînd deasupra ei. Era deja udă pînă la piele, aşa că n-avea cum să se ude mai mult de atît. Fără voie, el o lăsă şi se îndreptă spre senhora.

— Ai vreo explicaţie pentru toate astea? se răsti aceasta pe tonul ei aspru şi gros. Cine-i bărbatul ăla?

— Îţi povestesc tot, spuse el. Vrei să faci puţină cafea, te rog? Sau ceai. Jillian o să aibă nevoie să bea ceva.

Senhora se îndreptă brusc de spate, uitîndu-se urît la el, de parcă Ben ar fi sugerat că nu era suficient de ospitalieră.

— Bineînțeles. Aduc și niște prosoape.

Se întoarse și se uită spre cadavrul lui Dutra.

— O să fie nevoie să scăpăm de ăla.

Absolut toată lumea din așezămînt era afară în acel moment. Oamenii se adunaseră în grupuri și se uitau fix la cadavrul lui Dutra. Senhora strigă la ei:

— Duceți-l în șopron.

Mai mulți bărbați păşiră înainte și apucară de brațele și picioarele groase, trăgînd cadavrul spre șopron, unde avea să rămînă pînă dimineața.

Senhora intră din nou în casă, iar Ben se întoarse la Jillian și se așeză alături de ea.

— Hai, iubita mea. Senhora aduce prosoape. Ne uscăm și bem niște cafea. Cum ți se pare?

Ea ridică privirea spre el.

— Banal, rosti.

El zîmbi crispat.

— Așa și este. Asta faci după o criză. Lucrurile banale te ajută să-ți revii.

— Bine.

Jillian oftă și se ridică, mișcîndu-se încet, atent, de parcă mușchii nu i-ar fi funcționat prea bine. El o luă din nou pe după mijloc și se îndreptară spre verandă. Ploaia se termina, furtuna trecea, iar Ben ridică privirea spre stelele care se întrezăreau printre nori.

Senhora ieși ducînd cîteva prosoape. Jillian luă unul și se șterse pe față, apoi începu să-și usuce părul ud. Nu aveau haine uscate în care să se schimbe, așa că atît putea face ca să se simtă mai bine.

Dar senhora îi privea cu buzele strînse, supărată.

— Poate că reușesc să găsesc niște haine, spuse. Soțul meu a fost un bărbat mare, așa ca tine, senhor, Dumnezeu să-i

putrezească sufletul acela blestemat. Şi am o fustă şi o bluză pentru tine, biată găinuşă.

Jillian se şi simţea ca o biată găinuşă. Era udă, plină de noroi şi epuizată. Senhora aduse hainele, iar Jillian merse cu Ben în cealaltă parte a casei, unde se schimbară pe verandă, într-o relativă intimitate. Fusta senhorei era prea lungă şi prea largă, îi atîrna pînă la mijlocul gambei, dar bătrîna îi dăduse o cingătoare, iar Jillian şi-o înfăşură în talie, ca pe o curea, şi o legă cu un nod strîns. Îşi aruncase bocancii plini de noroi, dar nu avea ce alţi pantofi să poarte. Ben era, şi el, în picioarele goale.

Tot senhora îi ajută şi aici, scoţînd de nu se ştia unde două perechi de sandale din piele. Perechea mai mică îi era oricum mare lui Jillian, dar tînăra reuşea să le ţină în picioare.

După aceea se aşezară la masă şi băură cafea fierbinte, dulce, iar cafeina atenuă şocul adrenalinei care le scăzuse brusc. Jillian stătu tăcută, palidă, în timp ce Ben îi povesti senhorei cît mai pe scurt situaţia în care erau. Nu povesti decît esenţialul, fără să spună nimic despre Inima de Foc, ci doar menţionînd că Dutra îl omorîse pe fratele lui Jillian în timpul expediţiei şi că încerca să-i omoare şi pe ei, fiindcă fuseseră martori la omor. Nu era cine ştie ce explicaţie, dar senhora nu insistă.

În loc de asta, spuse cu o nonşalanţă şocantă:

— Oamenii mei o să ducă trupul în junglă de dimineaţă. Nu s-ar cuveni să-l îngropăm prea aproape de casă. Mirosul, ştiţi...

Ben nu era sigur că Dutra avea cum să miroasă mai rău mort decît mirosise viu, dar păstră pentru sine comentariul. Nici unul dintre ei nu spuse nimic despre autorităţi. Oamenii din acele aşezări izolate se ocupau ei înşişi de astfel de lucruri.

— Senhora, spuse Jillian, vă rog, îmi daţi voie să folosesc toaleta dumneavoastră?

Era prima dată cînd vorbise de cînd mulțumise pentru cafea. Bătrîna dădu din cap cu bunăvoință şi o trimise pe Jillian spre capătul celălalt al casei. Tînăra plecă de la masă. Ben o privi cum se îndepărta şi observă capul ei plecat.

— O să-şi revină, spuse senhora. E puternică. A atacat fără să ezite şi n-a pierdut vremea cu țipete prosteşti sau cu mîini frînte.

— Ştiu, spuse Ben zîmbind. Are mai mult curaj decît zece oameni la un loc.

Zece secunde mai tîrziu îşi dădu seama de ceva şi se repezi în picioare.

— Fir-ar al dracului!

Ieşi în fugă pe veranda unde dormiseră. Rucsacul lui dispăruse.

— Ce s-a întîmplat? întrebă senhora grăbindu-se în urma lui.

El o luă la fugă spre ponton, blestemînd la fiecare pas. O vedea pe Jillian păşind pe plută, cu silueta profilată pe fundalul fluviului strălucitor, la lumina lunii. Motorul mic şi de încredere tuşi, apoi prinse viață la al doilea impuls al cordonului, iar pluta începu să se îndepărteze de ponton. Pînă cînd picioarele lui atinseră lemnul uzat, ea era deja la douăzeci de metri distanță şi continua să se îndepărteze cu fiecare secundă. Ben rămase pe loc, neputincios, şi o privi cum dispărea în noapte.

Avea pumnii strînşi şi repeta fiecare înjurătură pe care-o ştia cînd ajunse şi senhora lîngă el.

— De ce-a fugit? întrebă aceasta sec.

— Am avut o neînțelegere, răspunse el.

Îşi trecu mîna prin părul umed. Nu-i venea să creadă că fusese atît de prost. Abia spusese despre Jillian că era curajoasă. Ar fi trebuit să ştie că n-avea să accepte atît de uşor înfrîngerea, să se aştepte la un gest ca acela pe care-l făcuse ea.

— Cred că a fost o ceartă în toată regula, nu doar o neînțelegere.

— Da, a fost destul de rău, bombăni el.

— Ce ai face dacă ai prinde-o? întrebă senhora cu bănuială în glas.

Ben se gîndi la mai multe lucruri violente, dar le uită repede.

— Aş săruta-o, spuse într-un final. Şi aş face dragoste cu ea.

Genunchii i se înmuiară şi se trezi nevoit să se aşeze brusc pe jos.

— Sînt îndrăgostit de ea, spuse trist, uitîndu-se la fluviul negru.

— Aha, rîse senhora. Poate că totuşi nu eşti atît de nechibzuit pe cît am crezut. O să se lumineze de ziuă curînd, nu durează mai mult de o oră. Poți să te duci atunci după ea.

— N-am barcă, senhora.

— De ce să pierzi vremea cu o barcă? rosti ea răguşit. Ar fi mult mai rapid să foloseşti avionul meu! Te duc eu însămi.

Ben ridică privirea, iar speranța îi înflori în inimă, albă şi fierbinte.

— Am licență de pilot, senhora.

— Atunci poți să-l iei tu, dar, dacă nu mi-l aduci înapoi, te găsesc şi te pedepsesc pe măsură. Ha! Trebuie să te pregăteşti. Cît combustibil mai are? îl întrebă ea pe un bărbat care stătea într-un colţ.

— Destul cît să ajungă la următoarea aşezare, dar acolo e nevoie să mai facă rost.

— Atunci acolo să o aştepți.

Jillian navigă pe mijlocul fluviului, urmînd panglica lui lată şi strălucitoare. O făcuse, dar nu simțea nici un triumf şi nu era entuziasmată. Se simțea obosită, mai obosită decît oricînd. Evenimentele nopții o secaseră de puteri. Ştia cît de periculos

era pentru o femeie singură să se aventureze pe fluviu într-o plută, dar nu-i venise nici o altă idee. Odată ce ar fi ajuns în Manaus, nu mai avea cum să-i ia Inima de Foc lui Ben. Probabil că aceea fusese singura ei şansă, iar ea profitase.

Era posibil să nu-l mai vadă niciodată. De fapt, se aştepta să se întîmple asta numai dacă, printr-o minune, el o prindea din urmă, ceea ce i se părea foarte puţin probabil. Văzuse ambarcaţiunile din aşezare. Erau cîteva bărci cu motor, dar nimic capabil să prindă din urmă pluta cea agilă. Ultima ei imagine cu el avea să fie aceea de la ponton, cînd Ben înjura de mama focului.

Nu ştia cîte zile mai erau pînă în Manaus. Mîncarea nu era o problemă, fiindcă lăsaseră proviziile pe plută. Combustibilul era singura ei grijă, fiindcă nu avea bani. Avea să fie nevoie să se tîrguiască şi să facă schimb cu mîncarea ca să obţină combustibil. Ei bine, n-avea să-i facă atît de rău foamea. Şi dacă nu reuşea să facă rost de combustibil, intenţiona să folosească vîslele. Aşa Ben ar fi avut ocazia s-o prindă din urmă, dar era o problemă la care să se gîndească doar dacă ajungea acolo.

Cenuşiul perlat al zorilor începu să lumineze cerul, apoi, în numai cîteva minute, întunericul dispăru. Jungla se umplu de culoare, de nuanţe adînci, vii, mai intense decît în emisfera nordică, iar ele alungară monocromia nopţii. Poate că, în cîteva săptămîni, avea să se întoarcă în junglă, de această dată într-o expediţie sponsorizată de guvern. Puteau lua cu ei un GPS şi, odată ajunşi în canion, să afle coordonatele exacte de la satelit. După aceea, canionul putea fi găsit din aer, poate chiar se putea construi o pistă scurtă de aterizare. Canionul era suficient de mare încît să se poată. Oraşul de Piatră n-avea să mai fie niciodată acelaşi, dar oamenii care-l vor explora se vor purta aşa cum trebuie cu secretele de acolo.

Simţea o durere pulsînd în piept, dar ştia că făcuse lucrul corect.

Un avion mic bîzîi deasupra ei, făcînd-o să tresară. Tocmai se gîndea la elicoptere şi avioane, dar numai în sens abstract. Trecuseră atît de multe săptămîni de cînd văzuse un astfel de semn al civilizaţiei încît sunetul o deranja.

Se opri ca să verifice nivelul combustibilului. Nu mai era mult într-unul dintre rezervoare. Dacă nu ajungea la următoarea aşezare umană, avea de gînd să încerce să se tîrguiască la vreuna dintre colibele de pe mal. Intenţiona să ajungă la Manaus într-un fel sau altul. Pur şi simplu refuza să renunţe.

Nu avea ceas, nu ştia ce oră era, dar devenise pricepută să evalueze poziţia soarelui pe cer. Era puţin după mijlocul dimineţii cînd dădu cu ochii de un alt aşezămînt omenesc, plin de colibe dărăpănate pe stîlpi înfipţi în apă, de-a lungul malului.

Scena era asemănătoare cu aceea din ziua precedentă. Copiii fugiră spre docuri, părinţii rămaseră în urmă. De această dată, însă, veni un bărbat ca s-o întîmpine, un domn plinuţ, îmbrăcat în pantaloni scurţi, cu sandale şi o pălărie de paie cu boruri late. Pieptul lui gol găzduia o adevărată pădure de păr cărunt.

Previzibil, primele sale cuvinte fură:

— Senhorina, sînteţi singură?

Încruntă dezaprobator din sprîncenele lui groase.

— Da, din cauza unui accident, spuse ea. Trebuie să ajung la Manaus.

— Dar nu e bine. E foarte periculos. Şi vă trebuie o pălărie.

— Am nevoie de combustibil...

— Da, sigur, spuse omul, dar trebuie să veniţi înăuntru. Soţia mea o să vă dea o pălărie şi ceva rece de băut.

Jillian ezită o clipă.

— Mulţumesc, ar fi minunat, dar nu am nici un ban, senhor...

— Moraes, răspunse el. Bolivar Moraes. Soţia mea se numeşte Angelina şi e cu adevărat un înger, după cum o să

vedeți. Nu vă faceți griji din cauza banilor, senhorina. Sînteți singură. Aveți nevoie de ajutor. O să ne descurcăm. Acum hai, veniți.

Bărbatul îi spuse unuia dintre copii să lege pluta şi îi întinse mîna lui Jillian, ca să o ajute să urce pe ponton. Ea luă rucsacul şi îi acceptă ajutorul.

O femeie foarte atrăgătoare, cu cel puțin douăzeci de ani mai tînără decît senhor Moraes, ieşi pe verandă.

— Bolivar? strigă ea.

— Avem oaspeți, îngerul meu, răspunse el. O tînără minunată care are nevoie de ajutorul nostru.

Probabil că senhor Moraes avea nevoie de ochelari, se gîndi Jillian, amuzată în ciuda oboselii. Minunată? Sigur era palidă şi trasă la față de epuizare, iar părul nu şi-l pieptănase de două zile.

Angelina Moraes păşi înainte şi o salvă repede pe Jillian de soțul ei cel exuberant.

— Draga mea, hai înăuntru, la răcoare. Avem ceai rece. Vrei să bei ceva?

Gîndul la o băutură cu gheață o făcu pe Jillian să amețească de bucurie.

— Da, dacă nu vă deranjez, reuşi să spună.

Senhora Moraes o conduse în interiorul delicios de rece al casei. În fiecare cameră era cîte un ventilator pe tavan, iar ferestrele erau închise, cu obloanele trase.

— Cum te cheamă, draga mea? întrebă Angelina în timp ce-i turna un lichid verde deschis într-un pahar, la care adăugă mai multe cuburi de gheață.

— Jillian Sherwood.

Sorbi din băutura rece. Avea gustul acru al lămîii verzi, dulce şi aspru. Era delicioasă.

— Trebuie să ai la tine o pălărie, spuse Angelina, ca un ecou al cuvintelor soțului ei. Vrei să foloseşti toaleta cît timp

caut eu una? Avem o instalație ridicol de modernă. Bolivar a insistat s-o monteze cînd ne-am căsătorit. Eu sînt de la oraș și nu voia să simt că-mi lipsește ceva.

Instalație sanitară modernă? Jillian o urmă ca prin vis pe gazda ei, care o conduse într-un dormitor mic, cu ferestre închise și obloanele trase, ca să țină căldura afară.

— Pentru oaspeți, explică Angelina. Cu baie privată. Te las singură cît caut eu o pălărie, bine? Te rog să te faci comodă.

Jillian se trezi singură într-o cameră ce i se părea cu totul străină. Trecuseră săptămîni întregi de cînd văzuse un pat. Mai trăise șocul revenirii la civilizație și altă dată și știa că, în curînd, acesta avea să dispară, odată ce se obișnuia cu lucrurile care-i erau cîndva familiare, dar în acel moment aproape că era precaută. Puse jos rucsacul și intră cu grijă în baie. Înăuntru erau o cadă, un vas de toaletă cu sistem de tras apa și o chiuvetă. Nu era de lux, dar era utilă.

Remarcabil cît de prostuță se simțea, însă apa curentă era plăcută. Se spălă pe mîini și pe față, apoi împrumută pieptenul de pe marginea chiuvetei, ca să-și ordoneze părul. Se forță să nu piardă vremea, de teamă să nu fie tentată să facă baie. Cînd ieși, se trezi din nou în fața patului.

Zîmbi pierdut. Oare o să fie nevoie să se obișnuiască treptat cu patul sau o să i se pară raiul pe pămînt?

Sperînd că n-avea s-o supere pe senhora Moraes, se așeză pe marginea patului. În acel moment, epuizarea aproape că o copleși. Doar pentru o clipă, își promise, apoi se sprijini de tăblia patului, ridicîndu-și picioarele pe saltea. Aceasta era prea moale și puțin cam noduroasă, dar Jillian închise ochii, fericită. În ciuda ei înseși, simți cum trupul începea să i se relaxeze...

Deodată, își dădu seama că nu era singură. Pielea i se înfioră și deschise larg ochii, reacționînd ca în junglă, deși bunul-simț îi spunea că Angelina venise să vadă cum se

simţea vizitatoarea lor. Dar nu era Angelina. Ben stătea în prag, cu umărul lipit de tocul uşii, cu o privire supărată, periculoasă, fixînd-o în tăcere.

Inima îi tresări şi i se uscă gura. Nu putea să spună nimic, nu putea să se mişte. Nu reuşi decît să rămînă pe loc, paralizată de frică, privindu-l la rîndul ei. Nu crezuse niciodată că avea să-i fie frică de Ben Lewis, dar îi era. Gîndurile i se împrăştiară precum scînteile de artificii, în toate direcţiile.

Figura lui era aspră şi avea dinţii strînşi. Jillian era foarte conştientă de bagajul de pe podea. Nu trebuia decît să-l ridice şi să iasă, iar ea nu avea cum să-l oprească. Ben, însă, nici nu se uită la rucsac. Nu-şi luă o clipă ochii de la ea. Jillian nu mai văzuse niciodată acea expresie pe chipul lui, atît de hotărîtă încît o făcu să se cutremure alarmată.

— B-Ben? reuşit să îngaime.

El se ridică din locul în care se sprijinea şi păşi în cameră, închizînd fără zgomot uşa în urma sa. Din doi paşi era lîngă marginea patului. Silueta lui mare, puternică, păru să eclipseze tot restul camerei. Jillian începu să respire mai repede, sacadat, ridicînd mîinile ca să se apere, ştiind că gestul n-avea nici un rost.

El se aplecă, ignorîndu-i acţiunea, şi îşi strecură mîinile mari pe sub fusta ei. Degetele sale puternice îi apucară talia slipului şi traseră în jos. Aerul rece pe pielea goală o făcu să-şi dea seama cît era de vulnerabilă. Simţi o undă de şoc înţelegînd ce voia el să facă. Ben îi desfăcu pulpele şi se uită o clipă la trupul ei expus, după care ridică privirea şi nu o mai mută de la chipul ei. Se aşeză între coapsele ei desfăcute, cu un picior pe pat şi celălalt pe duşumea. În tăcere, îşi descheie pantalonii şi îi deschise, eliberîndu-şi erecţia. Cu o mînă pe salteaua de lîngă ea, alunecă mai mult între picioarele ei şi se aşeză mai bine.

Jillian se crispă. Ben o pătrunse brusc, făcînd-o să

tresară, iar muşchii ei interni se contractară din cauza intruziunii adînci. Căldura corpului lui o învălui, făcînd-o să se înfierbînte. El rămase înăuntrul ei pînă cînd nu mai simţi rezistenţă, pînă cînd trupul ei deveni ca o mîngîiere catifelată, pe care ea ştiu că Ben n-avea cum să o confunde.

— Ia-mă în braţe, rosti el gutural.

Fără să se gîndească, ea îl ascultă. Cînd îl cuprinse cu braţele pe după umeri, îl simţi cutremurîndu-se, poate de uşurare. Se aplecă deasupra ei, iar Jillian îşi ascunse capul la pieptul lui, cu răsuflarea tăiată din cauza mişcărilor lui adînci şi puternice.

Era şocată, dezorientată. Simţea că e posesiv şi ştia ce-i declara ei iubind-o astfel. Refuza s-o lase să plece.

Ben îi ridică bărbia şi îi cuprinse obrazul în palmă, privind-o în timp ce se mişca din ce în ce mai repede. Tăblia patului se lovea de perete. Ea îl strînse în braţe, în timp ce el o conduse din ce în ce mai aproape de orgasm, făcînd ca tensiunea minunată şi înnebunitoare să crească din ce în ce mai mult. Îl simţea devenind mai tare înăuntrul ei şi îşi auzi propriile suspine în timp ce ridica şoldurile ca să-l primească mai mult. El nu-i dădu voie să-şi mute privirea şi, cînd ea ajunse la orgasm, cînd şi el se eliberă, ochii lui albaştri, periculoşi, o priveau, forţînd-o să accepte că era a lui.

* * *

După aceea o forţă cu blîndeţe să se urce în cadă şi dădu drumul la duş, apoi i se alătură.

— Şi Angelina? murmură ea, sprijinindu-se de el.

Abia dacă o mai susţineau picioarele.

— N-o să ne deranjeze.

Ben o sărută cu sete. Nu reuşea să-şi ia mîinile de pe ea.

— Te-am aşteptat. Înţeleg şi ei. Li se pare foarte romantic.

— M-ai *aşteptat?* întrebă ea amorţită. Dar cum...

— Cu avionul, spuse el scurt. Senhora Sayad are un avion. Nu ţi-am spus că am licenţă de pilot?

— Nu.

Jillian nu se simţea în stare să răspundă tonului său blînd, glumeţ. Rămase în picioare, sub apa călduţă a duşului, cu braţele atîrnîndu-i. Apa era minunată. Se simţea atît de slăbită, de epuizată, încît se gîndi că era posibil să alunece şi ea în jos, pe scurgere. Înghiţi în sec.

— De ce nu ai luat rucsacul şi nu ai plecat cu el? Ştii că n-aş fi putut să te opresc. Nu trebuia să faci... asta.

Îi era foarte teamă că el făcuse dragoste cu ea doar ca să-şi aline orgoliul rănit cînd ea fugise cu diamantul.

— Nu cred că înţelegi situaţia. După tine am venit.

Îşi săpuni mîinile şi începu să o spele.

— Nu mai scapi de mine.

— Dar de ce nu eşti furios? întrebă ea neajutorată, chinuindu-se să priceapă.

— Sînt. Sînt atît de furios încît s-ar putea să mă culc iar cu tine.

Ea pufni în rîs, apoi şocul şi efortul o ajunseră, şi începu să plîngă. Ben o ţinu în braţe şi o legănă, aşa cum stăteau acolo, în picioare, sub duş. Îi murmură cuvinte de alint, cu capul aplecat spre capul ei. Într-un sfîrşit i se păru că nu putea s-o aline decît făcînd dragoste cu ea din nou, aşa că o ridică în braţe şi o pătrunse. Suspinele ei se opriră cu o tresărire, apoi, un minut mai tîrziu, Jillian gemu de plăcere.

Sexualitatea pură a actului îl linişti şi pe el. Cîteva ore fusese extrem de speriat că ar fi putut să o piardă definitiv. Pînă cînd ea îl acceptase în trupul ei uluită, supusă, pînă cînd braţele ei îl cuprinseseră pe după umeri, fusese cel mai speriat om de pe pămînt. Nu avea de gînd s-o mai piardă din ochi un an întreg cel puţin. Atît de mult trebuia să treacă pentru ca Ben să-şi revină din spaimă.

Capitolul 23

Manaus era copleşitor. Prea mulţi oameni, prea mult zgomot. Folosindu-se de avionul mic al senhorei Sayad, Ben îi adusese în oraş, o tranziţie bruscă, prea scurtă. În loc de zile, călătoria durase doar cîteva ore.

Aranjă ca avionul senhorei să fie returnat, apoi luară un taxi de la aeroport direct la hotelul unde fusese Jillian cazată înainte. Măcar erau cît de cît prezentabili, se gîndi ea amuzată. Mulţumită senhorei Sayad şi familiei Moraes, amîndoi aveau haine curate. Angelina Moraes, fericită pînă peste poate că ea şi soţul ei ajutaseră doi îndrăgostiţi să se regăsească, insistase chiar ca Jillian să folosească nişte farduri de la ea.

Ben o ţinu alături de el cît se cazară într-un apartament de la hotel.

— Un apartament? murmură ea. Nu am atîţia bani.

— Nu-ţi face griji. Am eu.

Luară obiectele pe care ea şi Rick le lăsaseră în urmă, iar managerul uşurat îi dădu înapoi şi scrisorile pe care le scrisese, zîmbindu-i şi felicitînd-o pentru întoarcerea sa. Întrebă despre cei doi domni şi, din spatele lui Jillian, Ben clătină ameninţător din cap. Înţelegînd, managerul schimbă repede subiectul, fără să-i dea timp să răspundă, apoi îi conduse personal la apartamentul lor.

Ben puse lucrurile lui Rick la o parte şi, în timp ce Jillian îşi despacheta hainele în dormitor, îl sună pe manager şi-i explică repede situaţia. Îi spuse să facă orice dorea cu lucrurile

lui Kates. După aceea aranjă să-i fie aduse la hotel cîteva din hainele sale.

Jillian îl auzi vorbind la telefon, dar nu se apropie de uşă ca să audă ce spunea. Nu discutaseră deloc despre Inima de foc. Era obosită, obosită pînă în măduva oaselor. Ben schimbase regulile jocului, iar ea nu ştia ce să mai facă. Nu voia decît să doarmă pentru foarte multă vreme şi, poate, la trezire avea să reia lupta.

Ben intră în dormitor.

— În seara asta mîncăm de la room service. Rămîi şi odihneşte-te.

— Tu ce faci de obicei în prima noapte înapoi în oraş?

— Cumpăr o sticlă de whisky şi mă culc cu o femeie.

— Deviezi de la tradiţie?

— Eşti epuizată. Pot să aştept, spuse el.

Ea aproape că leşină auzind acele cuvinte din gura lui Ben Lewis. El se strîmbă văzînd-o cum se preface a leşina şi o luă în braţe, apoi o aşeză în pat.

— Lasă astea pe mai tîrziu, îi spuse, scoţîndu-i pantofii şi restul hainelor, apoi învelind-o repede. Dormi puţin. E un ordin.

— Singură? întrebă ea uluită.

El păru stînjenit.

— Dacă vrei să dormi, trebuie să fii singură, recunoscu, trăgînd draperiile şi scăzînd temperatura de la termostat. Sînt în camera de alături.

Jillian se aşeză mai bine în patul mare. Aproape că se scufundă între perne. Ultimul ei gînd înainte să adoarmă fu că, probabil, Ben era minunat de inventiv într-un astfel de pat. Poate că va afla...

Ben băgă capul pe uşă jumătate de oră mai tîrziu, ca să se asigure că ea adormise. Jillian respira adînc, regulat. Închise uşa fără zgomot, apoi se aşeză şi începu să dea telefoane.

Abia terminaseră micul dejun adus de room service, a doua zi dimineață, cînd cineva bătu la uşă. Ben deschise şi luă o cutie mare şi o valiză.

— Ce-s astea? întrebă Jillian, urmîndu-l în dormitor, unde el puse valiza şi cutia pe pat.

Un pat care încă nu fusese folosit cum trebuia, se gîndi ea. În noaptea de dinainte o ţinuse în braţe, dar insistase să o lase să doarmă.

— Valiza e a mea, spuse el. Am aranjat să-mi fie aduse cîteva haine. Cutia e a ta.

Ea se uită la pachet.

— Nu e a mea, spuse convinsă.

— Ba este.

— N-am mai văzut-o niciodată.

— Deschide odată cutia! rosti el exasperat.

Mulţumită de răspunsul pe care-l provocase, Jillian o deschise şi scoase ce era înăuntru, adică un costum, din acela pe care femeile foarte bogate îl purtau la prînzurile simandicoase, cu o fustă strîmtă, deasupra genunchiului, şi o jachetă elegantă. Fusta era roz deschis, bluza, simplă şi albă, iar jacheta avea dungi subţiri, albe şi roz. Nu era un costum de afaceri. Totul era din mătase. Jillian estimă costul la mai bine de cinci sute de dolari. Pachetul includea ciorapi de mătase şi pantofi la culoare. Se uită nedumerită la toate.

— Pentru ce sînt?

El îşi pusese pe pat propriul costum şi începuse să se dezbrace.

— Pentru purtat, spuse. Îmbracă-te. Îmi pare rău pentru ciorapi, dar nu e genul de costum pe care să-l porţi fără ei.

— Dar pentru ce este? întrebă ea.

— Pentru mine, spuse el uitîndu-se la ceas. Ai douăzeci de minute la dispoziţie.

— Ca să ce?

— Să te îmbraci.

— Şi dacă nu mă îmbrac?

— Pentru Dumnezeu, fă-o şi gata! strigă el.

Începea să fie din ce în ce mai emoţionat. O împinse de la spate la fiecare pas, mai întîi să se dezbrace, apoi să pună hainele noi. Insistă să se fardeze cît mai mult şi stătu în baie lîngă ea tot timpul.

— Mă agiţi, se plînse ea.

— Eu te agit pe tine? bombăni el.

— Ce pui la cale, Ben Lewis? Te cunosc eu pe tine. Eşti parşiv şi manipulator.

— De acord. Nu, nu-mi place rujul acela. Îmi place roşu. Foloseşte-l pe acela.

Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare în oglindă.

— Nu la un costum roz.

— A, bine. De unde ştiu femeile lucrurile astea?

— E simplu. Te dai cu ruj roşu la o bluză roz, o dată, şi vezi că nu se potriveşte. Te dai cu ruj mai deschis la culoare şi e în regulă. Ce credeai, că abilitatea de a coordona culorile e un efect secundar al ovulaţiei?

Înţelept, el nu răspunse. Abia terminase Jillian cu rujul cînd el o luă de mînă şi o trase afară pe uşă. În lift, ea îi aruncă o privire supărată.

— Ce se petrece? Nu ştiu la ce să mă aştept. Nu fac bine faţă surprizelor. De obicei nu-mi plac. E mai sigur să-mi spui ce-ai plănuit.

— Iisuse, spuse el ca pentru sine.

Uşile liftului se deschiseră, iar managerul hotelului se repezi spre ei.

— Totul bine, senhor Lewis?

— Perfect, senhor Jobim. E totul aranjat?

— Da, senhor. Toată lumea aşteaptă.

— Cine e toată lumea? se răsti Jillian.

— O să vezi.

O apucă de talie cu o mînă fermă şi o împinse înainte. Ca să-şi păstreze demnitatea, ea nu se opri. Senhor Jobim, managerul, îi conduse spre o cameră de şedinţe, cu uşa larg deschisă. Ben o conduse înăuntru şi un grup de treizeci de oameni, majoritatea bărbaţi, se grăbiră spre ei. Ben păşi repede în faţa lui Jillian, ţinîndu-i la distanţă şi continuînd s-o conducă spre o mică scenă de la unul dintre capetele camerei.

Lumini puternice se aprinseră, copleşindu-i cu strălucirea şi căldura lor.

Spre Jillian se strigau întrebări, într-un amestec de engleză şi portugheză. Tînăra auzi cuvintele „anzari" şi „amazoane" şi îi aruncă o privire ucigătoare lui Ben. Avea s-o facă de rîs. Poate că-i adunase acolo pe oamenii aceia, dar, fără o dovadă, Jillian se va face de rîs.

Pe scenă erau mai multe microfoane şi o masă cu două scaune. Ben o aşeză într-unul dintre ele, iar el se aşeză în celălalt.

— Staţi jos, rosti la microfoane, iar vocea lui adîncă răsună în sală. Cu cît vă liniştiţi mai repede, cu atît veţi primi mai repede răspunsuri.

În relativ scurt timp, peste sala de şedinţe se lăsă tăcerea.

— Unii dintre voi sînt reprezentanţi ai *Departamentului pentru Antichităţi,* spuse. Unii dintre voi sînt membri ai presei. Domnişoara Sherwood o să facă o declaraţie scurtă şi va răspunde întrebărilor din partea reprezentanţilor *Departamentului pentru Antichităţi.* Sînt sigur că membrii presei îşi dau seama că aşa o să aibă mai multe de raportat, fiindcă oamenii de la *Antichităţi* ştiu ce să întrebe, aşa că am aprecia indulgenţa voastră în acest caz.

Se întoarse şi-i făcu semn din cap lui Jillian, iar pe sub masă îi strînse mîinile în palmele lui mari şi calde.

Ei nu-i era incomod să vorbească în faţa unui grup de oameni, mai făcuse asta, însă simţi cum i se face greaţă.

Spuse foarte pe scurt despre cum găsise notiţele tatălui ei legate de oraşul pierdut şi tribul Anzar, apoi povesti legenda. Explică despre cum, împreună cu fratele ei şi un alt asociat, organizase o expediţie, urmînd instrucţiunile codificate din notiţele tatălui ei. Atît fratele ei cît şi asociatul îşi pierduseră viaţa în junglă.

Camerele de filmat capturau în tăcere imaginile.

— L-am găsit. Am găsit Oraşul de Piatră al tribului Anzar. Este literalmente cioplit în piatră şi probabil că acolo au locuit mii de oameni. Nu există prea multe artefacte banale de găsit, ceea ce-mi sugerează că tribul a părăsit oraşul şi a luat cu el obiectele, însă au lăsat în urma lor un templu uluitor. Înăuntrul lui se află un singur mormînt, cu un bărbat sculptat în basorelief pe capac. Iar templul este mărginit de statui ale unor războinice femei...

Nu ajunse mai departe, fiindcă în cameră izbucni larma, ca de la un roi furios de albine. După cum se aşteptase, presa nu respectă rugămintea lui Ben.

— Vreţi să spuneţi că le-aţi găsit pe amazoane, domnişoară Sherwood?

— Asta o pot decide istoricii. Oraşul de Piatră se cere studiat multă vreme. Nu spun decît că am găsit nişte statui ale unor războinice.

— Cît de mari sînt?

— Cu tot cu piedestale, cam de trei metri.

— Codul pe care l-a folosit tatăl dumneavoastră, strigă alt reporter, are legătură cu serviciile secrete din armată?

— Nu. Tata a fost profesor de arheologie.

— Cyrus Sherwood?

— Da, spuse ea, pregătindu-se pentru ce era mai rău.

— Nu era le cunoscut drept Sherwood Nebunul?

— Ba da, însă descoperirea noastră dovedeşte că nu era nebun. Avea dreptate.

— Ce fel de cod era acela?

— Un cod pe care l-a creat el însuşi cînd eram eu copil. Baza lui este Tatăl Nostru.

Alături de ea, Ben îi aruncă o privire uluită.

— Senhorina Sherwood, spuse un domn cu barbă, îmbrăcat la costum, despre care ea presupuse imediat că era un membru al *Departamentului pentru Antichităţi*. Ce dovezi aţi adus despre această descoperire fabuloasă?

În sală coborî liniştea.

— Fotografii, poate? insistă domnul acela. Exemple?

Cînd ea nu răspunse, el oftă.

— Senhorina, bănuiesc că acesta este exact genul de... glumă pentru care tatăl dumneavoastră era faimos.

— Poate că, îl întrerupse Ben cu blîndeţe, le datoraţi atît domnişoarei Sherwood, cît şi tatălui ei, scuze. Avem dovada.

Jillian păli şi în acea clipă înţelese. Îl privi şocată, iar el se aplecă şi scoase un pachetel de sub scenă. Se întoarse de la microfoane şi spuse pierdut:

— Ben.

El îi făcu semn cu ochiul, vesel şi glumeţ, apoi puse pachetul pe masă şi începu să-l desfacă. Materialul căzu la o parte, iar piatra roşie străluci cu o căldură incredibilă sub luminile orbitoare.

— Inima de Foc, spuse Ben. Un diamant roşu, una dintre cele mai rar întîlnite pietre preţioase din lume.

Aparatele de fotografiat se auzeau de peste tot, iar reporterii strigau. Domnii de la *Departamentul pentru Antichităţi* se uitau la giuvaier cu gurile căscate.

— Deşi, dacă mă întrebaţi pe mine, cred că ar trebui redenumit Jillian Sherwood.

— Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva, spuse ea încă nedumerită.

Erau înapoi în apartamentul lor. El reuşise să o scoată într-un final din nebunia de la parter. Inima de Foc era acum

în custodia iubitoare şi fanatică a *Departamentului pentru Antichităţi* şi se făceau deja eforturi disperate pentru încă o expediţie, iar telefoanele sunau încontinuu, fiindcă o mulţime de arheologi doreau să participe. Inima de Foc avea să apară la ştirile din întreaga lume în acea după-amiază.

— A fost un gest cam teatral, recunoscu el, dar a funcţionat. Le-a atras atenţia mai mult decît dacă aş fi pus piatra pe masă dinainte.

— Nu la asta mă refer, spuse ea.

Avea ochii mari şi părea gata să plîngă. Ben nu voia să se întîmple asta. O luă repede şi o aruncă pe pat, urmînd-o imediat şi prinzînd-o sub trupul lui mare.

— N-a fost greu, mărturisi. Cînd nu m-ai mai băgat deloc în seamă, am ştiut că trebuia să aleg între tine şi diamantul acela blestemat. Te prefer pe tine.

— Dar banii...

— Da, piatra ar fi adus mulţi bani, dar nu sînt lefter. Ba din contră. Cred că am cam o jumătate de milion în bancă.

Ea îl privi uluită.

— De dolari? întrebă cu o voce mică.

— Bineînţeles. Aveam planuri mari pentru diamant, dar o să continui să fiu ghid. Oricum m-aş fi plictisit altfel.

Ea îl cuprinse pe după gît. Lacrimile îi dispăruseră din privire, aşa că Ben se relaxă. Pe undeva.

— N-o să pot nici să-mi iau vacanţă o lună de data asta. Cît crezi că o să le ia să se pregătească?

— O săptămînă, poate mai puţin, răspunse ea.

— Ai chef să mai facem o excursie?

— Mă descurc.

— Dar de data asta luăm un cort dublu.

— Nu spun nu.

Ben se uită la ceas.

— Mai avem o programare. Fir-ar să fie, nu voiam să-ţi mototolesc hainele.

— Acum ce mai e? se plînse ea. Ben, nu mai fac faţă încă unei surprize.

— Ne căsătorim, spuse el ridicîndu-se şi trăgînd-o după el. Poate nu azi. N-am mai făcut-o şi nu ştiu cum funcţionează, dar cel puţin punem lucrurile în mişcare.

Ea încremeni.

— Căsătorie?

El o luă cu drag în braţe.

— Da, căsătorie. Şi eu sînt la fel de şocat ca şi tine. Aveam de gînd să te cer, dar ai găsit diamantul ăla blestemat. Ştiam că n-o să spui da cu piatra aia între noi, aşa că am scăpat de ea.

După aceea, încet, o expresie speriată i se strecură pe chip.

— Te măriţi cu mine, nu? Ştiu că nu sînt cel mai bun material de soţ din lume, probabil nici de aici, din hotel, dar te distrezi bine cu mine.

— Foarte bine, recunoscu ea pe un ton pierdut.

Crezu că-i cedează genunchii şi îşi ascunse capul la pieptul lui.

— Deci, care e răspunsul?

— Da.

Simţi cum pieptul lui Ben se umflă cînd acesta răsuflă uşurat, apoi spuse:

— Te iubesc, să ştii.

— Da, ştiu.

O mîngîie pe spate şi o sărută pe creştet.

— Şi eu te iubesc. Trebuie să te iubesc al naibii de mult ca să renunţ la aşa un diamant de dragul tău. Să-ţi aminteşti de asta data viitoare cînd mă cicăleşti.

Sună telefonul. Jillian stătea cu picioarele încrucişate pe pat, cu mai multe ziare în poală. Ben era întins alături de ea, atent la un meci de fotbal de la televizor. Comentatorul brazilian striga entuziasmat. Ea se aplecă şi ridică receptorul.

— Jillian Sherwood... Lewis, adăugă imediat.

Încă nu se obişnuise cu noul ei nume, fiindcă era măritată de numai o zi. Se gîndise să nu ia numele lui Ben, apoi se gîndise să pună o liniuţă între cele două. Lui nu-i păsa prea tare. El obţinuse ce voia, iar ea putea să-şi spună cum îi plăcea. Ei i se părea că Jillian Sherwood Lewis suna bine.

Ascultă vocea de la celălalt capăt al firului o vreme, apoi spuse:

— Am încercat să atrag atenţia fundaţiei asupra expediţiei, dar s-a rîs de mine.

Ascultă din nou.

— Dar nu sînt aici în calitate de reprezentant al *Fundaţiei Frost*. A trebuit să-mi iau concediu fără plată ca să fac acest drum pe cont propriu.

Mai ascultă puţin. Brazilia înscrisese, iar fanii echipei strigau fericiţi. Jillian spuse:

— Un moment, să-mi întreb soţul.

În ochii ei străluci un aer poznaş cînd ţinu receptorul la distanţă şi spuse:

— Ben, la telefon e directorul *Fundaţiei Arheologice Frost*. Fiindcă eu sînt, tehnic vorbind, încă angajata lor, vor să susţin că expediţia a fost făcută sub egida lor. Ce părere ai?

Ştiind exact care avea să fie răspunsul, îi întinse receptorul. El nu-l văzu, pentru că era atent la meci.

— Spune-le să se ducă dracului, rosti.

Ea reuşi să nu rîdă şi duse receptorul din nou la ureche.

— Soţului meu nu i se pare o idee bună, rosti pe un ton serios.

— La revedere, domnule Etchson. Vă trimit o scrisoare formală de demisie. Da, cred că este necesar. La revedere.

Închise, strălucind de satisfacţie, şi se întoarse la ce citea. Mai tîrziu, cînd se pregăteau de somn, Ben spuse:

— Îţi pare rău că ţi-ai dat demisia?

— Nici măcar puțin. Iubesc arheologia şi n-o să renunț la ea. *Departamentul pentru Antichități* mi-a oferit o poziție pe care o s-o accept. Crezi că te-ar interesa încă o expediție?

— De ce nu? întrebă el tărăgănat. Prima în care am fost a fost oribilă.

— Şi o să facem şi excursii în care să fii ghid.

— Da, spuse el. Ca să ne mai liniştim.

Căscă, dar ceva încă îl intriga.

— Deci codul tatălui tău se bazează pe Tatăl Nostru, zici?

— Îți arăt cum funcționează, răspunse ea, ascunzîndu-şi capul pe umărul lui.

Parfumul său masculin o făcea să-şi dorească să se apropie mai mult, aşa că imediat el o strînse mai aproape.

— De dimineață. E greu de ținut mine.

— Tatăl Nostru? Îl ştiu de cînd eram mic.

— Ei bine, versiunea asta e puțin diferită.

— Cum aşa?

— E în scoțiana veche.

— Scoțiana veche? repetă el încet.

— Sună cam aşa.

În brațele lui, în camera întunecată de hotel, ea începu să recite:

— *Uorfader quhilk beest i Hevin, Hallowit weird thyne nam. Cum thyn kinrik Be dune thyne wull as is i Hevin, sva po yerd. Uor dailie breid gifus thilk day. Andforleit us uor skaiths, as we forleit themquha skaith us. And feed us na until temptatioun. Butanfre usfra evil. Amen.*

— Doamne fereşte, murmură el.

Ea zîmbi în întuneric.

— Exact.

Epilog

— Senhor Lewis!

Ben se întoarse, uitîndu-se pe pontonul aglomerat şi încercînd să-şi dea seama cine-l strigase. Jillian era deja pe vasul pe care încărcau provizii ca să se întoarcă în Oraşul de Piatră. Ea ridică privirea şi scoase un ţipăt, apoi sări jos de pe barcă şi fugi pe lîngă Ben, cu braţele deschise. El se încruntă cînd o văzu îmbrăţişînd un bărbat. După aceea îl recunoscu nu doar pe cel pe care-l luase ea în braţe, ci şi pe cel din spate, iar încruntătura se transformă în zîmbet larg.

Jillian îi dădu drumul lui Jorge şi-l îmbrăţişă pe Pepe, care păru alarmat. Ben ajunse şi el la ei şi le strînse mîinile.

— Cînd v-aţi întors?

— Aseară, spuse Jorge, încă roşind din cauza salutului lui Jillian. La docuri nu se vorbeşte decît despre dumneavoastră şi despre senhora. Am aflat că asta e barca şi ştiam că o să vă găsim aici azi.

— Hai să găsim un loc liniştit, să vorbim şi să bem o bere, spuse Ben.

Nimeni nu vorbi despre aventura lor pînă cînd nu stăteau cu toţii la o masă dintr-un bar prost luminat.

— V-aţi întors toţi? întrebă Jillian.

Jorge dădu aprobator din cap.

— În afară de Vicente. L-am îngropat, pe el şi pe fratele dumneavoastră, înainte să plecăm. Nu ne-am obosit cu celălalt, Kates.

— Ce s-a întîmplat cu el? întrebă Ben.

— L-a omorît Dutra, acolo, în tabără.

— Mă şi miram. Dutra era singur cînd ne-a prins şi m-am gîndit că Steven Kates a murit sau era rănit şi Dutra l-a lăsat în urmă. Oricum, nu mi-am mai făcut griji din cauza lui.

Jorge căpătă o mină serioasă.

— Şi Dutra, senhor?

Ben ridică din umeri, iar în ochii săi albaştri nu se citea nimic.

— Nici din cauza lui nu-mi mai fac griji.

Din asta, Jorge ghici corect că Dutra n-avea să mai fie văzut vreodată, idee care i se părea foarte plăcută.

— Strîngem provizii ca să ne întoarcem, spuse Jillian încet. Mă gîndeam să aduc trupul lui Rick înapoi, dar cred că o să-l las acolo unde este.

Acolo, în Oraşul de Piatră, dăduse el în sfîrşit dovadă că ţinea la ea, acolo făcuse singurul gest de iubire din viaţa lui. Profesorul nu ajunsese în Oraşul de Piatră, dar copiii lui reuşiseră. Era potrivit, într-un fel, ca măcar un Sherwood să fie îngropat acolo, devenind parte din legenda care-i atrăsese pe ei toţi.

Ben stătea cu un braţ pe spătarul scaunului ei, iar Jillian îl simţi mîngîindu-i umărul ca să-i aline tristeţea, o atingere care nu avea nevoie de cuvinte. Zilele trecuseră pline de activitate, fiindcă organizaseră noua expediţie, lucru care părea mult mai complicat acum, că era implicat şi guvernul. Oricînd ea obosea sau se supăra, sau în momentele inevitabile de tristeţe, el ştia din instinct, iar atingerea lui îi spunea că nu era singură.

— O să-mi extind operaţiunile, spuse Ben. O să am de lucru mereu pentru voi, dacă vreţi, spuse zîmbind. Majoritatea călătoriilor nu sînt ca asta.

— Mulţumim, senhor, spuse Jorge, care părea foarte încîntat. O să le spun şi celorlalţi.

Pepe spusese foarte puține, iar acum îi murmură ceva lui Ben pe limba lor, apoi se ridică și plecă din bar.

— Ce-a spus Pepe? întrebă Jillian.

Ben se sprijini de spătarul scaunului său.

— Ei bine, Pepe a mai lucrat cu mine de cîteva ori. Esența e că preferă fluviile, mulțumesc foarte mult. Dacă vreau să te ajut pe tine să găsești locuri moarte și goale, atunci el rămîne în urmă bucuros.

Rîseră cu toții, apoi conversația se îndreptă spre amintirile comune din expediție. Jorge plecă, iar Ben și Jillian se întoarseră la barcă.

— Am o surpriză pentru tine, spuse Ben pe drumul spre port.

Imediat, ea deveni bănuitoare.

— Știi că nu-mi plac surprizele.

— Te-am dezamăgit eu pînă acum? Ai încredere în mine.

Ea rîse cu poftă, ceea ce-l făcu pe Ben să o sărute repede, apăsat. Continuă s-o țină pe după mijloc în timp ce vorbeau.

— Ai făcut-o vreodată într-un hamac? întrebă el.

Jillian n-avea de gînd să se lase prinsă în propria ei capcană.

— Fii mai specific, spuse amuzată.

El o ascultă, cu multe detalii grafice.

— Știi răspunsul la întrebarea asta.

Pe chipul lui apăru o expresie foarte satisfăcută.

— În seara asta o să se întîmple.

— Chiar așa?

Pentru că tocmai încărcaseră hamacele pe vas în acea după-amiază, ea se opri brusc și își încrucișă brațele.

— Eu nu dorm pe barcă în noaptea asta.

— Sigur că nu. E acasă.

Acasă însemna locuința lui Ben. Jillian hotărîse că hotelul era prea scump, iar el decisese că acolo erau întrerupți de prea multe ori. Casa lui nu era de revistă, dar avea tot ce le trebuia: o bucătărie, un pat şi instalație sanitară.

— Dă-mi voie să fiu foarte clară, spuse ea. Ce anume e acasă?

— Hamacul. Mi-a fost livrat astăzi.

— Înțeleg.

Chiar aşa şi era, iar imaginația deja îi zburase la tot ce aveau să facă. O singură privire spre Ben îi spuse că şi el simțea la fel.

— Dar de ce să ne deranjăm cu hamacul cînd avem un pat mare şi frumos?

El o sărută din nou, de data asta fără grabă.

— Începem în hamac, spuse. Cine ştie unde ajungem pînă la urmă?

Ea rîse, dînd capul pe spate, fericită. Cu Ben, totul era o aventură.

Sfârşit